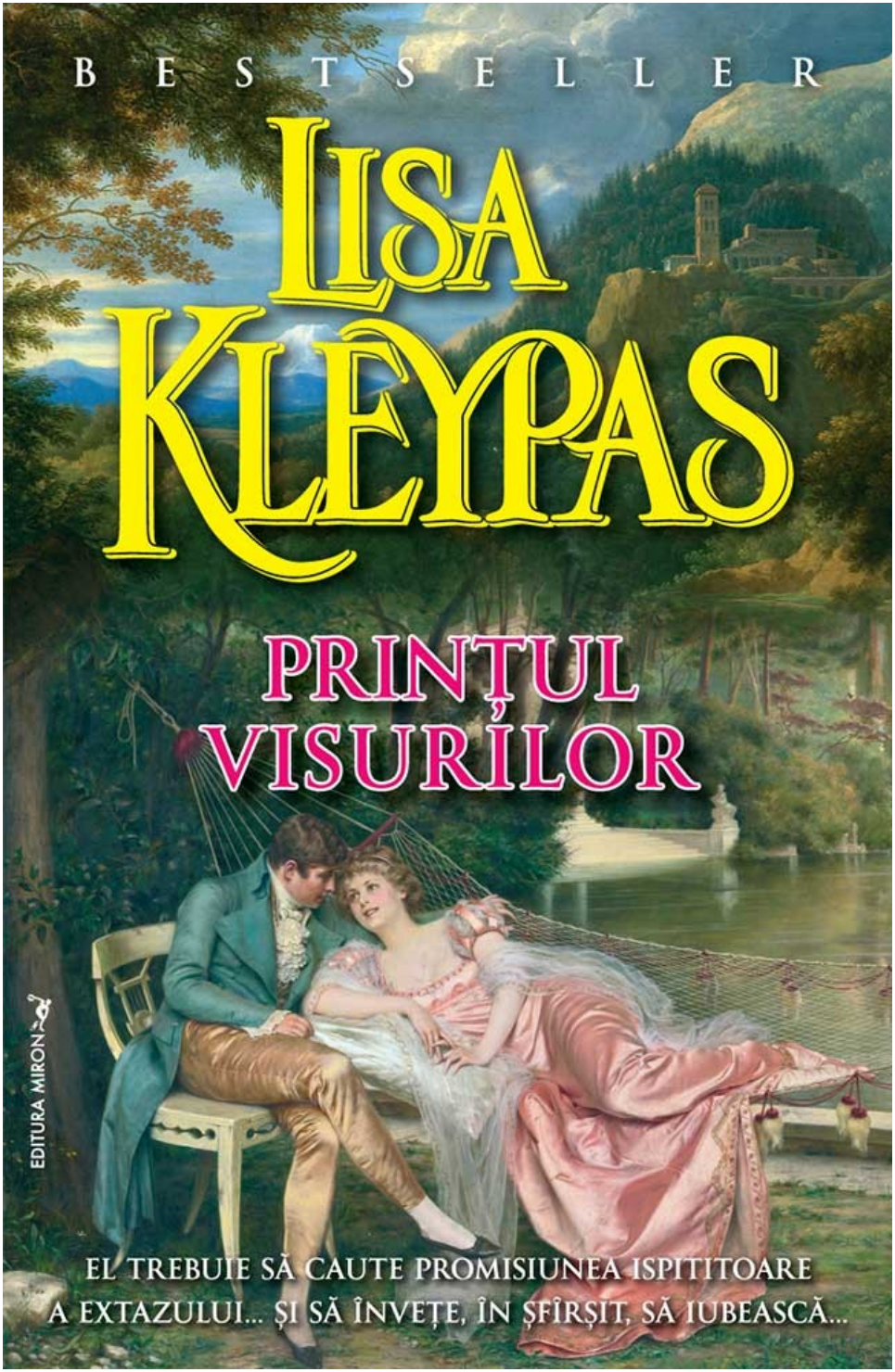
BESTSELLER
LISA KLEYPAS
PRINȚUL VISURILOR
EDITURA MIRON
EL TREBUIE SĂ CAUTE PROMISIUNEA ISPITITOARE
A EXTAZULUI... ȘI SĂ ÎNVEȚE, ÎN SFÎRȘIT, SĂ IUBEASCĂ...

Lisa Kleypas

Prinţul viselor

Prince of Dreams
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu
aparţin Editurii Miron

Lisa Kleypas

Prinţul viselor

Traducere: Andreea Radu
Editura Miron

Cuprins

Partea întâi.....7
Capitolul 1.....7
Capitolul 2.....41
Capitolul 3.....82
Capitolul 4.....111
Partea a doua.....147
Capitolul 5.....147
Capitolul 6.....174
Partea a treia.....206
Capitolul 7.....206
Capitolul 8.....239
Capitolul 9.....266
Partea a patra.....300
Capitolul 10.....300
Capitolul 11.....331
Capitolul 12.....362
Epilog.....392

Partea întâi

Ne-am întâlnit prea simplu,
Într-un cerc de nobili conversând banal.

Străini unul de altul, dar semănând la fire,
Încet, pe nesimţite, ne-am apropiat

Aveam acelaşi suflet, rostind fără cuvinte,
Două minţi asemeni, gânduri tăinuite.

Karolina Pavlova

Capitolul 1

Londra, 1877

— Aştepţi pe cineva? se auzi de undeva din frunzişul grădinii.

Accentul rusesc al bărbatului era dulce şi gutural, iar Emmei îi plăcea să-l asculte. Se întoarse cu un zâmbet precaut şi-l privi pe prinţul Nikolas Angelovsky cum iese din umbră. Cu pielea aurie, părul blond şi cruzimea sa imprevizibilă, Nikolas semăna mai mult cu un tigru decât cu un om. Emma nu mai văzuse niciodată, la niciun alt bărbat, un amestec atât de reuşit de frumuseţe şi ameninţare. Avea toate motivele să se teamă de el, lucru cunoscut, bineînţeles, de toţi, dar Emma se pricepea să se ferească de creaturile periculoase şi ştia că prinţul nu putea să-i facă rău

decât dacă îl lăsa să-i vadă teama. Se aşează mai bine pe banca de piatră din grădina conacului şi spuse tăios:

— Nu te aşteptam pe tine. Ce faci aici?

El zâmbi, iar dinţii îi străluciră în întuneric.

— Aveam poftă să mă plimb.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai plimba prin altă parte. Aştept pe cineva cu care vreau să fiu singură.

— Pe cine? întrebă el băgându-şi mâinile în buzunare şi oprindu-se în faţa ei.

— Pleacă, Nikolas.

— Spune-mi.

— Pleacă!

— Nu poţi să-mi dai ordine pe proprietatea mea, copile.

Nikolas se îndepărtă câţiva paşi. Era un bărbat înalt, unul dintre puţinii din Londra care nu era mai scund decât Emma. Avea mâini şi picioare mari şi un trup puternic, solid. Pe chipul umbrit nu i se vedeau decât ochii aurii, strălucitori.

— Nu sunt un copil, ci o femeie în toată firea.

— Chiar aşa, spuse Nikolas pe un ton scăzut.

O privi de sus până jos, observându-i trupul zvelt, îmbrăcat într-o rochie simplă. Ca de obicei, Emma nu era deloc pudrată sau fardată. Îşi prinsese părul într-un coc strâns, dar lăsase câteva bucle să-i încadreze chipul, iar culoarea lui semăna cu bronzul şi era înţesată de şuviţe mai deschise, de culoarea scorţişoarei.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, zise prinţul.

Emma râse şi răspunse:

— Nu mă flata. Uneori sunt atrăgătoare, dar atât şi nimic mai mult. Ştiu prea bine. Abia dacă merită efortul prin care trec ca să-mi prind părul cu agrafe şi să-mi strivesc coastele în corset. Aş prefera să port cizme şi pantaloni, să mă simt în largul meu, la fel ca bărbaţii. Dacă n-ai cum să fii frumoasă, orice ai face, nu văd ce rost are să te mai străduieşti.

Nikolas nu o contrazise, deşi el era de altă părere. Farmecul Emmei îl fascinase întotdeauna, era o femeie puternică şi rezistentă, care avea graţia unei corăbii cu vele înalte. Avea pometi cu unghiuri delicate, o gură voluptoasă şi pistrui aurii împrăştiaţi deasupra nasului. Înaltă, subţire şi cu braţe lungi, era deasupra celor mai mulţi bărbaţi chiar şi atunci când nu purta tocuri. Nikolas însuşi o întrecea abia cu câţiva centimetri. Prinţul îşi imaginase adesea cum trupurile lor s-ar fi potrivit aproape perfect unul deasupra celuilalt.

Ei doi erau sortiţi să fie împreună, iar lui i se părea ciudat că nimeni altcineva nu observa, deşi el ştiuse din prima clipă. Emma fusese un copil nestăpânit ca un diavol, un pacheţel exploziv de membre lungi şi păr roşu, sălbatic, iar acum era o tânără de douăzeci de ani cu o sinceritate nemiloasă, complementul perfect pentru natura secretoasă a lui Nikolas. Tânăra îi amintea de femeile din Rusia, femei cu foc în suflet şi atât de diferite de europencele plictisitoare pe care le cunoscuse în ultimii şapte ani.

Dându-şi seama că prinţul o priveşte cu prea

mult interes, Emma îi aruncă o privire aspră şi spuse:

— Nu mă deranjează că sunt neatrăgătoare. Din câte-mi dau seama, frumuseţea e un inconvenient teribil. Iar acum chiar că trebuie să pleci, Nikolas. Dacă eşti tu prin preajmă, niciun bărbat n-o să îndrăznească să se apropie de mine.

— Oricine ar fi cel pe care-l aştepţi, te asigur că n-o să reziste mai mult decât au făcut-o ceilalţi.

Emma făcu o grimasă sfidătoare:

— Ba el o să reziste.

— Niciunul nu rămâne cu tine, continuă el pe un ton prietenos, fiindcă tu îi goneşti în ordinea în care ei încearcă să se apropie. De ce faci asta oare?

Pe chipul Emmei apăru o expresie tulburată, care îi îmbujoră obrajii cu aceeaşi culoare pe care o avea în păr. Strânse din buze, fiindcă săgeata lui îşi nimerise ţinta. Era al treilea sezon de baluri la care participa de când debutase în societate şi, dacă nu se mărita curând, avea să înceapă să fie considerată fată bătrână.

— Nu ştiu de ce aş avea nevoie de un soţ, răspunse. Nu-mi place ideea să fiu proprietatea cuiva. Probabil că îţi par foarte nefeminină.

— Te consider cu totul feminină.

Ea ridică din sprâncenele roşcate.

— Îmi faci un compliment sau mă iei peste picior? Nu-mi dau seama niciodată când e vorba de tine.

— Nu te iau peste picior, Emma. Pe altele, da, dar nu şi pe tine.

Ea pufni neîncrezătoare, iar Nikolas se apropie, păşind în conul de lumină aruncată de unul dintre felinarele din grădină.

— Vino înapoi înăuntru cu mine, chiar acum. Sunt gazda ta, văr de departe, şi nu pot să-ţi dau voie să rămâi singură aici fără însoţitoare.

— Nu încerca să-mi spui că există vreo legătură de rudenie între noi, fiindcă tu nu eşti decât ruda mamei mele vitrege şi nu avem deloc sânge comun.

— Suntem veri prin alianţă, insistă el.

Emma zâmbi fiindcă ştia că, veri fiind, puteau să aibă o relaţie mult mai informală, puteau să-şi spună pe nume şi să vorbească în intimitate fără să aibă nevoie de însoţitor.

— Cum doriţi, alteţă.

— Poate că ţi-ar plăcea să-mi vezi colecţia de artă, îi sugeră Nikolas. Am un perete cu icoane care s-ar putea să te intereseze. Multe dintre ele sunt pictate în Novogrodul secolului al treisprezecelea.

— Nu-mi place arta şi nu vreau să văd icoane vechi şi prăfuite, spuse Emma aruncându-i o privire bănuitoare. De ce le ţii? Eşti ultima persoană despre care aş fi crezut că strânge picturi religioase.

— Icoanele sunt ferestre spre sufletul rusului.

Gura ei frumoasă se strâmbă batjocoritor.

— N-am văzut niciodată vreo dovadă că tu ai avea suflet.

— Poate că nu te-ai uitat cu suficient de multă atenţie.

Nikolas făcu un pas înainte, apoi încă unul, până când picioarele sale aproape că-i atinseră marginea rochiei albe.

— Ce faci? întrebă ea.

— Ridică-te.

Emma rămase nemişcată o clipă. Nu-l mai auzise niciodată vorbindu-i astfel. Părea calm, dar ea mai văzuse acelaşi fel de nemişcare calculată şi la felinele care aşteptau să mişte prada. Se supuse cu un sentiment neplăcut şi îşi îndreptă spatele cât de mult putu, până când aproape că ajunseră nas în nas.

— Ce pofteşti, Nikolas?

— Vreau să aflu mai multe despre prietenul ăsta al tău. Te ţine în braţe? Îţi şopteşte cuvinte drăgăstoase? Te sărută?

O apucă de braţe, iar căldura palmelor sale pătrunse prin mătasea subţire a rochiei ei. Emma tresări şi scoase un sunet gâtuit, iar inima începu să-i bată mai tare. I se părea de neconceput să fie ţinută astfel de Nikolas Angelovsky, atât de aproape încât mai avea puţin să-i atingă pieptul cu sânii. Încercă să facă un pas înapoi, dar el o strânse mai tare.

— Dacă ai terminat, Nikolas, te rog frumos să-ţi iei mâinile princiare de pe mine. Nu-mi place felul ăsta de umor.

— Nu glumesc, ruişka.

O strânse mai aproape, iar ea tresări speriată.

— Înseamnă „roşcată mică”, îi explică el.

— Nu sunt mică, spuse ea străduindu-se să-i scape.

El o ţinu pe loc fără efort. Deşi erau aproape la fel de înalţi, prinţul era de două ori mai greu, cu muşchi puternici, oase mari şi umerii laţi cât uşile de biserică. Îi vorbi în continuare pe un ton de alint, ignorându-i protestele:

— Ai putea să te dai drept slavonă, să ştii, cu părul tău roşu şi cu pielea albă. Ai ochii de culoarea mării Baltice, albastrul ăsta închis pe care nu l-am mai văzut la nimeni.

Emma se gândi să strige după ajutor. De ce făcea asta? Ce voia de la ea? Îşi aminti zvonurile pe care le auzise despre el. Trecutul îi era înţesat de înşelătorii, crime şi chiar trădare de ţară. Fusese exilat din Rusia pentru crime împotriva guvernului imperial şi, chiar dacă multe femei găseau că aura sa de pericol era atrăgătoare, Emma nu se număra printre ele.

— Dă-mi drumul, spuse cu răsuflarea tăiată. Nu-mi plac jocurile astea.

— Ar putea să înceapă să-ţi placă după o vreme.

O ţinea cu atâta uşurinţă încât ai fi zis că Emma era o pisicuţă sau o păpuşă. Se vedea că prinţului îi plăcea să se arate mai puternic decât ea. Emma lăsă capul pe spate şi închise ochii. Era sigură că Nikolas voia s-o sărute, aşa că-şi ţinu răsuflarea şi aşteptă, aşteptă…

El o mângâie încet pe gât, atingând locul în care pulsul ei se zbătea frenetic. Atingerea neaşteptat de uşoară o făcu să se înfioare şi să ridice genele ca să-l privească. Nikolas avea chipul foarte aproape de al ei.

— Într-o bună zi chiar o să te sărut, îi spuse el, dar acea zi nu e astăzi.

Emma se retrase ofensată şi îşi strânse braţele la piept.

— Ce-ar fi să te întorci tu la bal şi să faci pe gazda? se răsti. Sunt sigură că sunt cel puţin vreo câteva femei acolo care abia aşteaptă să fie în preajma ta.

Nikolas rămase sub lumina felinarului, cu părul lui strălucitor şi cu zâmbetul abia perceptibil. În ciuda faptului că se enervase, Emma nu putu să nu observe că era aproape indecent de chipeş.

— Foarte bine, verişoară. Bucură-te de îmbrăţişările prietenului tău.

— Aşa o să fac.

Emma rămase nemişcată până când fu sigură că prinţul plecase, apoi se îndreptă spre banca de piatră, se aşeză la loc şi întinse picioarele. Nikolas o tulburase şi acum se simţea ciudat de... dezamăgită.

„Într-o bună zi chiar o să te sărut”. Bineînţeles că-şi bătea joc de ea, fiindcă nu era deloc genul de femeie care să-i înnebunească pe bărbaţi. Îşi amintea bine de toate petrecerile pentru copii la care băieţii râdeau de ea fiindcă era mai înaltă decât toţi ceilalţi. De balul debutantelor, când toţi burlacii o ignoraseră şi aleseseră fete mai drăguţe şi mai scunde ca ea. Fusese de la început dată la o parte, deşi avea zestre şi o familie bogată.

Acum, însă, găsise în sfârşit pe cineva. Era îndrăgostită de lordul Adam Milbank, care o curta în secret de luni bune, încă de la începutul

sezonului. Tresări nerăbdătoare şi inima îi bătu mai repede cu gândul la el. Ar fi trebuit să vină deja. Oare ce-l ţinea ocupat?

*

Grădina conacului Angelovsky era organizată într-o serie de „încăperi”, fiecare mărginită de tufişuri, straturi de flori sau copaci. Nikolas se ascunse în afara luminişului în care stătea Emma, în spatele unor tufe de trandafir. Găsise un loc bun pentru spionat şi avea de gând să aştepte sosirea peţitorului misterios.

Crezând că e singură, Emma se mişcă de mai multe ori pe bancă, încercă să-şi îndrepte cârlionţii roşcaţi şi să-şi aşeze picioarele în aşa fel încât să pară mai scurte. Până la urmă renunţă şi oftă descurajată. Nikolas zâmbi pentru sine, iar ea se ridică în picioare, îşi scuturâ rochia şi se întinse, oferindu-i profilul. Prinţul îi admiră trupul longilin, elegant, şi rotunjimea sânilor frumoşi. Emma începu să se plimbe în jurul băncii, apoi rupse o floare dintr-un tufiş. Vocea unui bărbat rupse liniştea grădinii:

— Draga mea!

Emma se răsuci, scăpând floarea din mână şi zâmbind fericită.

— Ai întârziat, îl acuză ea pe vizitator, grăbindu-se să-l întâmpine.

I se aruncă în braţe şi-l sărută entuziasmată pe obraji.

— Trebuia să mă strecor fără să dau de bănuit,

spuse tânărul râzând şi încercând să se apere. Ştii că nimic nu poate să mă oprească să fiu lângă tine.

— De fiecare dată când te văd în cealaltă parte a încăperii îmi vine să-ţi fug în braţe.

— Curând o să fim împreună.

— Cât de curând? întrebă ea nerăbdătoare.

— Foarte curând. Acum stai liniştită ca să pot să te sărut.

Îi cuprinse capul în mâini şi îşi lipi buzele de buzele ei.

Nikolas îi privi pe cei doi cu ochi bănuitori, atenţi. Bărbatul era cu spatele, dar el ocoli răbdător luminişul şi dădu la o parte o ramură, ca să vadă mai bine.

Bărbatul se retrase puţin, iar lumina îi căzu pe chip. Era lordul Adam Milbank. Deodată, Nikolas se relaxă.

— Perfect, spuse în şoaptă, pe un ton foarte serios.

Înţelegea de ce se ascunsese Emma. Milbank era un viconte sărac, un vânător de avere. Tatăl ei nu i-ar fi dat niciodată voie singurei sale fiice să se mărite cu un manipulator sărac. Cu siguranţă că Stokehurst le interzisese să se vadă. Prinţul se întoarse în sala de bal, aproape torcând de mulţumire. Avea să fie foarte uşor să scape de Milbank, şi după aceea nimic n-avea să mai stea între el şi aleasa inimii sale.

*

Emma îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui

Adam Milbank şi îi inspiră parfumul, îi strânse gulerul hainei în palme şi se bucură de apropierea sa. Vicontele era un bărbat înalt şi frumos, de douăzeci şi patru de ani, cu un aer de băieţandru, care ei îi plăcea.

— Sunt din ce în ce mai îndrăgostită de tine, rosti privindu-l în ochi. Mă gândesc tot timpul la tine.

Adam o mângâie cu tandreţe pe obraz.

— M-ai vrăjit, Emma Stokehurst.

O sărută îndelung cu gura lui caldă, ţinând-o pe după mijloc. Când ridică în sfârşit capul, amândoi aveau răsuflările tăiate.

— Trebuie să ne întoarcem la bal, spuse el. Separat, bineînţeles, ca să nu dăm nimănui de bănuit. Nu face grimasa asta, ştii bine că e necesar.

— Mi se pare că facem aşa de nu ştiu când, Adam. Câte zece minute din când în când nu-mi sunt de-ajuns. Acum, că suntem siguri de iubirea noastră, eu zic să-i spunem tatei împreună şi, dacă nu ne dă binecuvântarea lui, să ne căsătorim în secret.

— Taci, scumpa mea, o îndemnă Adam îngrijorat. Nu vreau să te mai aud spunând aşa ceva vreodată. Ştiu cât de importantă e familia pentru tine şi nu vreau să rupi legăturile cu ei din cauza mea.

— Dar dacă tata n-o să ne dea voie niciodată să ne căsătorim?

— În timp o să accepte ideea, spuse el şi o sărută tandru pe fruntea încruntată. Am răbdare,

Emma.

— Eu nu, râse ea de supărare. Poate că răbdarea e una dintre virtuţile tale, dar mie îmi lipseşte cu desăvârşire.

— Încearcă să vorbeşti cu mama ta vitregă, îi sugeră vicontele. Dacă o câştigi de partea noastră, poate-l convinge ea pe tatăl tău să-mi acorde o şansă.

— Poate, spuse Emma gânditoare.

Mama ei vitregă, Tasia, îi fusese mereu ca o soră mai mare şi o ajutase adesea.

— Cred că, dacă e cineva care ar putea să-l facă să se răzgândească, atunci Tasia e aceea. Dar dacă nu merge…

— Trebuie să meargă. Em, ştii cât e de importantă binecuvântarea tatălui tău. Nu putem să ne căsătorim dacă el nu e de acord.

Ea se retrase surprinsă.

— Nu putem? De ce nu?

— N-o să avem din ce să trăim.

— Dar e mai important să fim împreună decât să avem bani.

— E frumos că spui asta, scumpa mea, dar tu ai trăit având la dispoziţie lucruri fine şi nu ştii ce înseamnă să nu le ai. Fără zestre ar trebui să renunţi la menajeria ta, să vinzi animalele, să le dai unor grădini zoologice sau unor persoane dispuse să le cumpere.

— Nu, spuse Emma îngrozită numai la acest gând. Animalele mele ar fi tratate cum nu se poate mai prost. Nu pot să permit aşa ceva.

Ani de zile adăpostise în curtea tatălui ei

numeroase animale fără stăpân. Avea cai, urşi, lupi şi câini, maimuţe şi chiar un tigru asiatic.

— Depind de mine. Foarte puţine ar supravieţui fără atenţie specială.

— Atunci înţelegi de ce e nevoie să primim acordul familiei tale?

— Da, spuse ea cam fără voie.

Îşi dorea să-l îndemne pe Adam să-l înfrunte pe tatăl ei. Dacă i s-ar fi opus şi i-ar fi cerut cu insistenţă mâna, poate că… Dar Adam nu putea să facă aşa ceva, fiindcă ura discuţiile în contradictoriu şi, la fel ca toată lumea, se temea de tatăl ei. De altfel, era de înţeles. Lordul Stokehurst îi intimida cu uşurinţă pe ceilalţi. În ochii lui, nimeni nu era destul de bun pentru ea. Cu câteva luni înainte îi interzisese lui Adam s-o curteze, iar acesta fusese prea speriat ca să se opună şi în loc de asta se declarase învins, iar situaţia devenise aproape imposibilă.

Emma strânse din dinţi şi spuse:

— O să vorbesc cu mama mea vitregă. O s-o fac să înţeleagă că noi doi suntem făcuţi să fim împreună, şi după aceea ea o să-l convingă pe tata să ne dea voie să ne căsătorim.

— Aşa, iubita mea, spuse Adam zâmbind şi sărutând-o. Întoarce-te tu prima la bal, Em, şi eu mai aştept aici câteva minute.

Ea ezită, privindu-l cu dor.

— Mă iubeşti, Adam?

El o trase la piept, aproape strivind-o.

— Te ador. Eşti cea mai importantă persoană din lume pentru mine. Nu te teme, nimic n-o să

poată să ne despartă.

*

Emma o găsi pe mama ei vitregă în sala circulară de bal, o încăpere somptuoasă, decorată cu frunze sculptate în aur şi cu oglinzi până în tavan. Tasia părea a fi o adolescentă, aşa cum zâmbea şi sorbea din vin, ascultându-şi prietenele, şi nu o doamnă de douăzeci şi cinci de ani. Avea acelaşi aer misterios care îl făcea şi pe vărul ei, Nikolas Angelovsky, să fie atât de fascinant. Amândoi erau ruşi adevăraţi, forţaţi de împrejurări să îşi caute adăpost în Anglia.

Emma se apropie de ea şi o trase la o parte.

— Belle-mere, spuse grăbită, trebuie să-ţi vorbesc despre ceva important.

Tasia o privi calmă, fără urmă de surprindere. Puţine îi scăpau, şi uneori părea că poate să citească gânduri.

— Are legătură cu lordul Milbank, nu-i aşa?

— Cine ţi-a spus?

— Nimeni, dar e evident de luni bune, Emma. De fiecare dată când tu dispari, la un bal sau la vreo serată, dispare şi el. Vă întâlniţi în secret, adăugă ea pe un ton de reproş. Ştii că nu sunt de acord să faci lucruri despre care tatăl tău nu ştie.

— Am fost obligată să fac asta, spuse Emma cu un glas vinovat, fiindcă tata nu e cinstit şi nu-l lasă pe Adam să mă curteze.

— Tatăl tău nu vrea să profite nimeni de tine, cu atât mai puţin un vânător de avere.

— Adam nu-i vânător de avere!

— Dar cu siguranţă a lăsat tuturor impresia asta. A avut întâmplarea aceea înfiorătoare cu lady Clarissa Enderley anul trecut…

— Mi-a explicat ce s-a întâmplat, spuse Emma, tresărind la amintirea faptului că, înainte s-o curteze pe ea, Adam fusese prins încercând să se căsătorească în secret cu o naivă moştenitoare.

Familia indignată îl ameninţase că-l omoară şi o căsătorise pe tânără cu un baron bătrân şi bogat.

— A fost o greşeală. O neînţelegere.

— Emma, eu şi tatăl tău vrem să te vedem alături de cineva care te preţuieşte, care te merită…

— Care e suficient de bogat, o întrerupse Emma. Despre asta e vorba. Ţie şi tatei nu vă place că Adam n-are avere.

— Şi dacă ai fi săracă? întrebă Tasia încet. Oare ar mai vrea el să se însoare cu tine? Sigur că nu te vrea numai pentru bani, dar nu poţi să-mi spui că nu îl interesează şi asta.

Emma făcu o grimasă de nemulţumire.

— De ce le e tuturor imposibil să creadă că există un bărbat care mă iubeşte? Nu-i pasă de averea mea, nu aşa cum crezi tu. Nu vrea decât să fiu fericită!

Tasia o privi cu blândeţe.

— Ştiu că-l iubeşti, Emma, şi crezi că simte şi el la fel, dar tatăl tău l-ar respecta mai mult dacă ar avea curaj să vină şi să-i spună că vrea să-i arate cât de mult te iubeşte şi te respectă. Dar Adam te-a convins pe tine să faceţi aranjamentul

ăsta care lasă de dorit…

— Poţi să-l învinuieşti că se teme de tata? întrebă tânăra pe un ton apăsat. Eu una nu pot! Mulţi cred că e un monstru.

Tasia râse şi se uită după silueta bine făcută a soţului ei.

— Şi eu am crezut aşa odată, dar acum ştiu adevărul.

De parcă i-ar fi simţit privirea, Lucas Stokehurst se răsuci şi se uită la ea. Era mai mult impresionant decât chipeş, cu trăsături masculine puternice şi nişte ochi albaştri şi vii. Unii oameni se speriau de cârligul din locul mâinii stângi, pe care o pierduse cu multă vreme înainte încercând să le salveze pe Emma şi pe mama ei dintr-un incendiu. Emma supravieţuise, dar mama ei nu. Uneori tânăra se întreba cum ar fi fost dacă ar fi crescut alături de aceasta şi nu doar de tatăl ei care deşi o iubea, era prea dominator şi supraprotector.

La vederea soţiei şi fiicei sale, Luke se scuză faţă de cercul de cunoştinţe în care era şi se îndreptă spre ele.

— Meriţi un bărbat aşa cum e tatăl tău, murmură Tasia privindu-l cum se apropie, care ar face orice pentru oamenii pe care-i iubeşte. Şi-ar da şi viaţa pentru ei.

— Nu mai există bărbaţi ca el, spuse Emma pe un ton arţăgos. Doamne, dacă trebuie să-l compar pe fiecare peţitor cu tata, atunci chiar că n-o să mă mai mărit niciodată.

— O să găseşti pe cineva care te merită, doar că o să dureze mai mult.

— O să dureze la nesfârşit. Dacă n-ai observat, nu mă urmăresc legiuni de burlaci înnebuniţi de dorul meu.

— Dacă le-ai arăta acea faţă a ta pe care o vedem noi, te-ar dori legiuni de burlaci. Eşti mult mai caldă, mai naturală şi mai fermecătoare în familie. Când eşti în preajma bărbaţilor devii ca o statuie.

— N-am ce să fac, spuse Emma oftând. Cu Adam nu sunt aşa, belle-mere. El mă face să mă simt specială, frumoasă. Te rog să încerci să înţelegi. Trebuie să vorbeşti cu tata în numele meu şi să-l convingi să-l invite pe Adam la noi.

Tulburată, Tasia îi atinse mâna şi dădu din cap.

— O să văd ce pot să fac, dar să nu te aştepţi la prea multe, fiindcă lui Luke n-o să-i placă deloc ideea.

Tatăl Emmei ajunse lângă ele şi, cu toate că le zâmbi amândurora, privirea îi zăbovi mai mult asupra Tasiei. Un moment, cei doi părură pierduţi într-o lume numai a lor. Rareori vedeai soţi atât de îndrăgostiţi unul de celălalt. După ce murise prima sa nevastă, Luke nu crezuse că o să mai iubească vreodată, dar fusese vrăjit din clipa în care Tasia intrase în viaţa lui. După ce se căsătoriseră, ea îi dăruise doi fii cu părul negru, pe William şi pe Zachary. Uneori, Emma avea impresia că ea nu făcea parte din familia lor atât de unită, în ciuda faptului că toţi o iubeau şi încercau să o includă şi pe ea.

— Te simţi bine aici? o întrebă Luke pe Tasia privind-o în ochii migdalaţi, ca de pisică.

— Da, îi răspunse ea încet, aranjându-i reverele hainei negre, de seară. Încă n-ai dansat cu fiica ta.

Emma o întrerupse repede:

— Aş prefera să fiu singură pe marginea sălii de bal decât să dansez doar cu tata, spuse. Şi nu vreau să-mi găseşti un partener, tată, fiindcă nimănui nu-i place să valseze din datorie.

— Îl aduc pe lordul Lyndon, să i te prezint, spuse Luke. E un bărbat inteligent, cu umor…

— Ne cunoaştem deja, spuse Emma sec. Nu-i plac deloc câinii.

— Ăsta nu e un motiv ca să-l respingi.

— Eu sunt mereu plină de păr şi miros a câine sau a cal, aşa că nu cred că ne-am înţelege prea bine. Nu face pe peţitoarea, tată. Începi să mă sperii.

Luke zâmbi şi o trase drăgăstos de una dintre buclele care-i încadrau figura.

— Bine, rosti, apoi se întoarse spre Tasia. Îmi faci onoarea să dansezi cu mine, doamnă?

Se îndreptară spre ringul de dans, unde Luke o cuprinse în braţe pe soţia sa cea subţire. Dansară şi schimbară câteva cuvinte.

— De ce nu vorbeşte Emma cu nimeni? întrebă el. Mi se pare foarte retrasă în seara asta.

— O interesează un singur bărbat.

Luke făcu o grimasă dezaprobatoare.

— Tot Adam Milbank? întrebă supărat. Credeam că am rezolvat problema cu el.

Tasia zâmbi.

— Dragul meu, numai pentru că le-ai interzis

să se vadă nu înseamnă că nu mai ţin unul la celălalt.

— Aş prefera să se mărite cu oricine altcineva în afară de vânătorul ăla de avere, lipsit de verticalitate. Oricine ar fi mai potrivit.

— Nu mai spune aşa ceva, îi atrase soţia sa atenţia încruntându-se. Nu tenta soarta.

Luke zâmbi larg.

— Tu şi superstiţiile tale ruseşti. Am vorbit serios. Cine ar putea să fie un ginere mai rău decât Milbank?

*

Rămasă singură, Emma se apropie de perete şi se sprijini de el, oftând agitată şi dorindu-şi să poată să plece, sau cel puţin să se plimbe de una singură prin conacul Angelovsky, atât de plin de comori antice ruseşti, opere de artă superbe, mobilă sculptată atent, panouri cu bijuterii. Nikolas le adusese pe toate cu el, şi pe deasupra o adevărată armată de servitori, când venise în Anglia.

Casa lui era ca un muzeu, foarte opulentă, bogată şi apăsătoare. Sala centrală era mărginită de cincisprezece coloane, fusese adăugată una în plus pentru că ruşii se temeau de ghinionul adus de numerele pare. O scară imensă, cu balustradă albastru cu auriu, ducea la etaj. Pereţii de culoarea penelor de porumbiţă erau împodobiţi cu vitralii care se ridicau din marmura cu plăci negre şi cenuşii a podelei.

Conacul era aşezat în mijlocul unei întinderi de cinci mii de acri de teren cultivat, în vestul Londrei, pe de-o parte şi de cealaltă a Tamisei. Era o proprietate splendidă, demnă de un prinţ, dar probabil foarte mică faţă de palatele pe care le avusese Nikolas în Rusia. I se permisese să ia cu el o zecime din avere, şi numai acea parte era estimată la suma de treizeci de milioane de lire. Nikolas era unul dintre cei mai bogaţi nobili din Europa, şi pe departe cel mai dorit. Un bărbat atât de bogat ar fi trebuit să fie foarte fericit, dar el părea mai nefericit decât toți cei pe care-i cunoscuse Emma vreodată. Oare îşi dorea ceva ce nu reuşea să obţină? Avea cumva vreo dorinţă ascunsă pe care nu şi-o putea îndeplini?

O voce ascuţită îi întrerupse şirul gândurilor:

— Uite-o, Regina, pe prietena noastră, Emma, la marginea sălii ca de obicei. Mă mir Emma, că n-au pus o plăcuţă care să-ţi consemneze locul. „Aici a aşteptat mii de ore lady Emma Stokehurst, în speranţa unei invitaţii la dans.”

Cea care vorbise era lady Phoebe Cotterly, care venise însoţită de prietena ei, lady Regina Bradford. Phoebe era cea mai dorită domnişoară a sezonului, consoarta perfectă, cu bucle blonde, un nume de familie foarte cunoscut şi o zestre generoasă. Singura ei problemă era să decidă pe care să-l aleagă dintre sutele de peţitori.

Emma zâmbi stânjenită, simţindu-se ca un uriaş neîndemânatic pe lângă ele două. Se aplecă puţin şi se retrase, lipindu-se cu spatele de perete.

— Bună, Phoebe.

— Ştiu de ce pare atât de nelalocul ei, îi spuse Pheobe Reginei. Emma noastră se simte mai în largul ei într-un hambar decât într-o sală de bal. Nu-i aşa, Emma?

Tânăra simţi cum i se pune un nod în gât. Se uită spre Adam, care discuta cu nişte prieteni şi, simţindu-se încurajată de prezenţa lui, îşi spuse că el o iubea şi că nu trebuia să se lase afectată de comentariile răutăcioase ale lui Phoebe. Cu toate astea, cuvintele ei reuşiseră s-o rănească.

— Ce fată dintr-o bucată eşti, atât de nepăsătoare la toate, toarse Phoebe, înfigând ghearele şi mai adânc. Atât de specială! Ar trebui să fii înconjurată de bărbaţi. Nu pot să pricep de ce nu apreciază nimeni şarmul tău provincial.

Înainte ca Emma să-i poată răspunde, Nikolas Angelovsky apăru alături de ea, făcând-o să tresară. Clipi surprinsă şi-i privi chipul împietrit.

— Cred că e timpul să dansăm, aşa cum mi-ai promis, verişoară, spuse el încet.

Emma rămăsese fără cuvinte, la fel ca şi celelalte domnişoare. Acolo, în strălucirea splendidă a sălii de bal, îmbrăcat într-un frac negru şi cu cămaşă albă, Nikolas părea atât de extraordinar încât abia-ţi mai dădeai seama dacă era real. Trăsăturile lui austere erau frumos luminate, cu fiecare unghi şi curbură evidenţiate delicat şi cu ochii strălucitori, aproape aurii. Genele cu vârfuri blonde erau atât de lungi încât i se împleteau la colţurile ochilor.

Phoebe Cotterly făcu o grimasă dezamăgită când înţelese că prinţul îi auzise înţepăturile

meschine.

— Prinţe Nikolas, spuse ea cu răsuflarea tăiată, ce seară minunată, ce gazdă excepţională sunteţi! Mă simt foarte bine şi totul e perfect, muzica, florile…

— Ne bucurăm că avem aprobarea ta, o întrerupse Nikolas cu răceală.

Emma se strădui să nu râdă. Nu-l mai auzise niciodată folosind pluralul regal, dar efectul lui era devastator.

— I-aţi spus Emmei „verişoară”? întrebă Phoebe. Nu ştiam că sunteţi rude.

— Suntem veri îndepărtaţi, prin alianţă, explică Emma, ignorând zâmbetul discret de pe buzele prinţului.

— Dansul nostru? întrebă el întinzând braţul.

— Dar, alteţă, protestă Phoebe, aţi dansat cu mine o singură dată sezonul ăsta, la balul Brimforth. Nu credeţi că e o experienţă care ar merita repetată?

Nikolas o măsură din priviri, cu aerul că o evaluează.

— Cred că o dată a fost mai mult decât suficient, lady Cotterly.

O conduse pe Emma la ringul de dans. Phoebe rămase cu gura căscată în urma lor, iar Regina o privi nedumerită.

Emma făcu o reverenţă ca răspuns la plecăciunea lui Nikolas şi îl luă de mână, privindu-l cu un zâmbet fericit şi vinovat.

— Mulţumesc. N-am mai văzut pe nimeni care s-o pună la respect pe Phoebe. Îţi rămân

îndatorată.

— O să consider că-mi datorezi o favoare.

O apucă de mijloc şi începură să valseze. Emma îi urma cu uşurinţă paşii, iar picioarele lor lungi se mişcau la unison, atât de lin încât ea rămase mută de uimire. Nu mai dansase cu nimeni atât de bine. Se simţea de parcă ar fi zburat, cu rochia albă şi lungă plutind în jurul lor, cu picioarele animate de o viaţă numai a lor. Îşi dădu seama că invitaţii îi priveau, ba chiar câteva cupluri se dădură la o parte ca să le facă loc. Emmei nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei şi roşi puternic.

— Nu te speria, murmură Nikolas, făcând-o să-şi dea seama că-l strângea prea tare de mână.

— Scuze, rosti ea desfăcând degetele imediat. Nikolas, de ce nu m-ai mai invitat niciodată la dans?

— Ai fi acceptat?

— Probabil că nu.

— De asta nu te-am invitat.

Emma îl privi curioasă. Nu-şi dădea seama dacă îi place sau nu să danseze cu ea, fiindcă pe chip nu i se citea nicio expresie. Se mişca graţios pentru cineva de înălţimea lui, iar trupul parcă îi era făcut din muşchi şi arcuri, ca al unei feline. Avea un parfum plăcut, amestec de piele caldă şi săpun, iar respiraţia îi mirosea a ceai îndulcit.

În locul în care pielea aurie îi era acoperită de gulerul scrobit, Emma văzu capătul unei cicatrice. Îi privi umărul, amintindu-şi deodată de momentul sosirii lui în Anglia, cu şapte ani înainte, când

fusese aproape mort. N-avea să uite niciodată cum arătase el atunci, atât de tras la faţă şi de palid, abia putând să-şi ţină capul drept. Iar cicatricile... pe piept şi pe încheieturi avea desenată o adevărată hartă. Cumva, prinţul reuşise să-i prindă o şuviţă de păr între degetele subţiri şi să spună încet.

— Ia uite aici. Ştiu o poveste rusească în care o fată salvează de la moarte un prinţ fiindcă-i aduce o pană fermecată din coada păsării Phoenix, roşie cu auriu, la fel ca părul tău...

Emma se trăsese la o parte, dar cuvintele lui o făcuseră curioasă. Mai târziu o întrebase pe Tasia ce se întâmplase cu prinţul şi de ce fusese rănit astfel.

— Nikolas a fost torturat şi exilat pentru trădare.

— O să-l omoare rănile?

— Nu cele fizice, nu. Mă tem că rănile din suflet sunt mult mai grave.

O vreme, copila încercase să simtă părere de rău pentru el, dar îi fusese imposibil, fiindcă aroganţa lui nu inspira milă, indiferent cât ar fi suferit.

Emma reveni brusc în prezent când îl văzu pe Adam Milbank într-o parte a camerei, privind-o şocat. Oare ce gândea? Se crispă şi pierdu câţiva paşi. Ah, dacă ar fi putut să fugă la Adam şi să-i explice!

— Ne priveşte prietenul tău, aşa e? întrebă Nikolas.

Pe Emma o surprinseră cuvintele sale, care

dădeau dovadă de atâta perspicacitate.

— Din păcate, da.

— Puţină gelozie nu strică nici unei iubiri.

— Presupun că tu ştii mai bine, doar ai fost cu suficient de multe femei, nu-i aşa?

Nikolas păru amuzat.

— Tu te cenzurezi vreodată, ruişenka?

— Te deranjează ce-am spus?

— Nu.

— Uneori încerc să fiu politicoasă şi reţinută, dar durează jumătate de oră, după care mă întorc la felul meu de-a fi.

Se răsuci nerăbdătoare, ca să se uite la orchestra ascunsă într-un alcov împodobit cu flori. Mişcarea ei îl făcu pe Nikolas să facă un pas greşit.

— N-ar trebui să se termine valsul ăsta? Parcă durează dintotdeauna.

— Nu-ţi place să dansezi cu mine? întrebă Nikolas, compensând pentru pasul pierdut şi reluând ritmul.

— Nu şi dacă mă priveşte atâta lume. Poate că tu eşti obişnuit, dar pe mine mă intimidează.

— Dă-mi voie să pun capăt chinului, atunci.

Conducând-o spre marginea sălii de bal, Nikolas îi eliberă talia şi îi sărută politicos mâna.

— Mulţumesc pentru dans, verişoară. Eşti o parteneră fermecătoare. Îţi doresc mult noroc alături de prietenul tău.

— Nu am nevoie de noroc, îi răspunse ea încrezătoare.

— Nu se ştie niciodată.

Nikolas făcu o plecăciune şi se îndepărtă,

gândindu-se că tot norocul din lume n-ar fi ajutat-o pe Emma. N-avea să fie a nici unui alt bărbat. Ştiuse întotdeauna că îi e menită numai lui, iar curând aveau să fie împreună.

*

Cei din familia Milbank erau genul de aristocraţi europeni pe care Nikolas îi dispreţuia fiindcă trăiau dintr-o avere care se micşora pe zi ce trece şi erau fie prea leneşi, fie prea mândri ca să-şi suplimenteze veniturile, aşa că nu făceau decât să îşi căsătorească odraslele cu membri ai unor familii mai bogate. Nu munceau decât dacă li se ofereau poziţii de conducere la bănci, firme de avocatură sau companii de asigurări şi ţineau prea strâns de averea şi aşa mică pe care o mai aveau, deci n-ar fi putut să investească profitabil.

În faţa uşii conacului lor din Londra, Nikolas îi aruncă majordomului uşor nedumerit o privire indiferentă.

— Am venit să-i vorbesc lordului Milbank, spuse el întinzându-i omului cartea sa de vizită.

Servitorul o luă şi îşi drese glasul.

— Cu siguranţă, alteţă. Cred că lordul e acasă, dar s-ar putea să mă înşel. Dacă vreţi să aşteptaţi în foaier…

Nikolas dădu scurt din cap şi intră. Pe chip nu i se citea nimic. Privi covorul învechit de pe trepte şi balustrada proaspăt lustruită, dar uzată. Înăuntru mirosea a umed şi a vechi. Aşa cum se aşteptase, casa avea nevoie să fie reparată şi remobilată.

În mai puţin de două minute majordomul se întoarse şi rosti fără să-l privească în ochi:

— Din păcate m-am înşelat, alteţă. Se pare că lordul Milbank nu e acasă.

— Înţeleg, spuse Nikolas, apoi tăcu.

Trecură câteva clipe foarte lungi, timp în care el îl privi fix pe majordomul neclintit. Acesta se crispă şi pe frunte îi apăru un strop de sudoare.

— Ştim amândoi că e aici, spuse Nikolas încet. Du-te înapoi la lordul Milbank şi spune-i că am nevoie să-i vorbesc despre ceva important. Nu durează mult.

— Da, alteţă.

Omul dispăru atât de grăbit încât tocul unuia dintre pantofii lui lăsă urme pe podeaua de marmură. Curând, Adam Milbank apăru în foaier.

— Prinţe Nikolas, spuse acesta zâmbind fără veselie. Nu pot să-mi imaginez ce te aduce aici. Ai spus că e vorba despre ceva important?

— O chestiune personală.

Se măsurară din priviri, iar Milbank făcu un pas înapoi, poate simţind că Nikolas nu-l place, chiar şi din spatele expresiei neclintite a acestuia. Părea mai tânăr decât şi-l amintea prinţul, cu trăsături fine şi ochi de căţelandru.

— Să te servesc cu ceva? se oferi lordul pe un ton nehotărât. Nişte ceai cu pâine prăjită?

Ceaiul şi pâinea prăjită erau gustări apreciate de englezi, iar oferta lui Milbank putea fi considerată chiar generoasă, fiindcă de obicei oaspeţilor nu li se servea nimic în această ţară. În Rusia, tradiţia era să-ţi întâmpini orice cunoştinţă,

fie ea duşman sau prieten, cu mâncare specială şi băutură. Nikolas se gândi cu dor la gustările din ţara sa, murături, caviar, salate şi pâine cu unt alături de un pahar de vodcă rece, şi îşi stăpâni un oftat. Îşi făcuse un rost în Anglia, dar n-avea să se simtă niciodată în largul lui într-o cultură atât de diferită de a sa.

— Nu, mulţumesc, murmură. Nu durează mult. Am venit să-ţi vorbesc despre familia Stokehurst. De fapt, despre cineva anume dintre ei.

Făcu o pauză strategică. Chipul lui Milbank se înăspri vizibil.

— Vreau să o laşi în pace pe Emma Stokehurst.

Ochii mari şi căprui ai lordului se deschiseră larg şi în ei apăru o privire surprinsă.

— Nu înţeleg. Ţi-a cerut ducele să-mi spui asta?

— Nu fi prost! răspunse Nikolas. Stokehurst e în stare să îţi vorbească şi fără ajutorul meu.

Milbank clătină nedumerit din cap.

— Atunci îmi ceri tu însuţi să stau departe de ea? De ce?

— Nu-i nevoie să-mi cunoşti motivele.

Vicontele inspiră scurt.

— Te-am văzut aseară dansând cu Emma. Dumnezeule, ce se petrece? Doar nu te interesează personal.

— De ce nu?

— N-ai ce să doreşti de la o fată ca ea. Cu siguranţă n-ai nevoie de zestrea ei.

Nikolas ridică una dintre sprâncenele lui blond-închis.

— Crezi că Emma n-are de oferit decât avere?

— N-am spus asta, răspunse Adam repede.

Chipul lui Nikolas rămase lipsit de expresie, însă prinţul vorbi pe un ton încărcat de dispreţ:

— Curând se termină sezonul de baluri. O să existe, ca de fiecare dată, câteva moştenitoare rămase fără soţ, care s-ar bucura să-ţi dea în căsătorie mânuţele lor plinuţe. Dat fiind că tu ai nevoie de bani, n-ai decât s-o iei pe una dintre ele şi să stai departe de Emma Stokehurst.

— Ba pe naiba! rosti Adam.

Bărbia îi tremura de teamă sau de furie, sau, poate, de violenţa amândurora.

— Am de gând să-mi încerc norocul cu Emma. Se întâmplă s-o iubesc. Acum pleacă de pe proprietatea mea şi să nu te mai întorci niciodată.

Nikolas zâmbi rece. Oricât de convingător ar fi fost Milbank în rolul lui, prinţul ştia ce *se* ascunde în spatele minciunilor şi al manipulării.

— Nu cred că ai înţeles, murmură.

— Dacă încerci să mă sperii…

— Nu ai de ales în ceea ce o priveşte pe Emma. N-o s-o mai vizitezi, n-o să-i scrii, n-o să te mai vezi cu ea în secret. Dacă încerci ceva din toate astea, o să te expui unor suferinţe inutile.

— Mă ameninţi?

Amuzamentul dispăru din privirea lui Nikolas, iar prinţul rosti cu toată seriozitatea:

— Îţi promit că o să-ţi fac viaţa atât de mizerabilă încât o s-o blestemi pe mama care te-a adus pe lume.

Aşteptă calm în atmosfera încărcată din

încăpere. Îi plăcea să-l vadă aşa pe Milbank, luptându-se cu frica şi cu indignarea. Lordul era ca un şacal laş, care o voia pe Emma pentru banii ei, dar nu destul cât să-şi rişte pielea, şi se făcuse stacojiu la faţă.

— Am auzit despre toate vieţile pe care le-ai distrus, despre cât eşti de brutal, de crud. Dacă îndrăzneşti să-i faci vreun rău Emmei, te omor!

— Nimeni n-o să păţească nimic dacă mă asculţi.

— De ce faci asta? întrebă vicontele pe un ton gâtuit. Ce planuri ai pentru Emma? Am dreptul să ştiu!

— În ceea ce o priveşte pe Emma Stokehurst, tu nu mai ai niciun drept.

Nikolas făcu o plecăciune plină de graţie şi plecă, iar Adam Milbank rămase nedumerit şi furios în urma sa.

*

Emma intră în reşedinţa familiei Stokehurst de pe Tamisa fluierând o melodie veselă. Dimineţile de iunie erau încă destul de răcoroase ca să poată să călărească prin Hyde Park. Calul ei, un armăsar frumos dar sperios, de doi ani, fusese greu de ţinut în frâu în acea zi. Roşie în obraji din cauza efortului, Emma se descheie la jacheta scurtă de călărie imediat ce intră în foaier.

— Domnişoară Emma, o întâmpină majordomul ducând o tăviţă de argint cu un plic pe ea. A sosit asta pentru dumneavoastră, nu demult.

— Mulţumesc, Seymour. Mă întreb cine…

Tăcu când recunoscu scrisul mic şi ordonat. Era o scrisoare de la Adam. Inima îi tresări fericită. Aruncă o privire spre majordom şi spuse:

— Tata şi Tasia ştiu?

— Niciunul dintre ei n-a văzut plicul, recunoscu acesta.

Ea îi zâmbi cât ştia de frumos.

— Nu cred că-i nevoie să le spunem. Tu ce zici?

— Domnişoară Emma, dacă îmi cereţi să mint…

— Pentru Dumnezeu, Seymour, nu vreau să minţi pe nimeni, ci doar să nu spui nimic dacă nu eşti întrebat despre asta. Bine?

El oftă aproape imperceptibil şi spuse:

— Da, domnişoară.

— Eşti adorabil, minunat!

Îl luă pe după gât, îl îmbrăţişă violent, apoi fugi în sus pe scări, ca să citească scrisoarea în intimitate.

După ce încuie uşa camerei sale, se aruncă pe pat, ignorând praful care-i căzu de pe îmbrăcăminte şi de pe cizme pe cuvertura brodată. Rupse sigiliul de ceară şi desfăcu scrisoarea, purtându-şi degetul arătător pe deasupra primelor rânduri.

„Draga mea Emma,

Aş vrea să pot găsi cuvinte potrivite ca să-ţi spun cât de mult te iubesc…”

Se opri puţin şi sărută hârtia.

— Adam, şopti, lăcrimând de fericire.

Pe măsură ce citi mai departe, însă, zâmbetul îi dispăru de pe buze şi obrajii-i păliră.

„Viaţa mea e mai bună datorită ţie şi bucuriei pe care mi-ai făcut-o dându-mi voie să te ţin în braţe. Cu foarte mare amărăciune, ba nu, angoasă, îţi scriu că am înţeles: între noi nu poate să mai fie nimic. Tatăl tău nu va fi niciodată de acord cu mine şi, decât să te supun unei vieţi pline de greutăţi şi sacrificii, prefer să renunţ la visul de-a fi fericit. Mi-e greu să nu fiu egoist, scumpa mea iubită, dar onoarea mă obligă să te las liberă. Plec din ţară pentru o vreme şi nu ştiu când o să mă-ntorc. Nu mă aştepta. Doresc din toată inima ca într-o bună zi să-ţi găseşti fericirea în braţele cuiva care să fie pe cât de bogat doreşte tatăl tău. În concluzie, nu-ţi spun la revedere, ci adio.

Al tău pentru totdeauna,

Adam”

O vreme, Emma nu putu să se gândească la nimic, deşi simţea o durere teribilă aşteptând în spatele vidului, gata s-o copleşească.

— Nu pot să suport aşa ceva. Doamne…

Se răsuci pe o parte şi strânse scrisoarea la piept, respirând greu. Nici nu putea să plângă de atâta durere.

— Adam, nu era nevoie să mă părăseşti. Ai spus că o să aştepţi. Ai spus…

I se puse un nod în gât. Nu-şi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia până când nu simţi un jet puternic de aer umplându-i plămânii, apoi, imediat, un altul.

— Adam, rosti întretăiat, apoi tăcu, întrebându-

se cu disperare dacă avea să mai poată să simtă vreodată ceva.

*

Luke stătea întins pe covorul din faţa şemineului, cu Tasia în braţele sale. Beau amândoi dintr-un pahar de coniac, sărutându-se din când în când cu buzele parfumate de la băutura aromată. Salonul anexat dormitorului lor era luminat numai de flăcările din şemineu.

— Unde sunt copiii? întrebă Luke.

Tasia răsuci paharul, amestecând băutura din el, şi îi oferi încă o înghiţitură soţului ei, aplecând marginea de cristal şi apropiindu-i-o de buze.

— Băieţii se joacă în camera lor. Curând o să fie ora de baie şi cred c-ar fi bine să urc şi eu.

— Nu încă, rosti el prinzând-o de braţ. Ăsta e momentul meu preferat din zi, când te am numai pentru mine.

Tasia râse şi-l sărută pe obrazul aspru.

— Trebuie să mă duc s-o ajut pe dădacă. Altfel, băieţii o să stropească peste tot. Plus că vreau să văd ce face Emma, care n-a ieşit din camera ei toată ziua. Am pus-o pe bucătăreasă să-i trimită cina sus, dar nu ştiu dacă a mâncat.

Luke se strâmbă puţin.

— Probabil că e tot cu gândul după Milbank.

— Probabil.

— Eram sigur că o să-l uite până acum. N-avem ce să facem ca să se termine mai repede?

— E clar că n-ai suferit niciodată din iubire,

spuse Tasia sec.

— Ba da, din cauza ta.

— N-aş zice! Te-ai decis că mă iubeşti şi după numai două zile ai venit în patul meu.

— Au fost cele mai lungi două zile din viaţa mea.

Tasia râse când îl auzi vorbind cu atâta convingere. Lăsă paharul de coniac şi-l cuprinse pe după talie, punându-şi palmele pe spatele lui puternic.

— Şi am fost împreună aproape mereu de atunci încoace.

— Cu excepţia dăţilor în care ne-a întrerupt Nikolas Angelovsky, spuse Luke pe un ton ameninţător.

Tasia scoase un sunet liniştitor şi-l sărută.

— Am fost de acord să-l iertăm şi să uităm. Au trecut şapte ani de-atunci.

— Eu n-am uitat.

— Şi nu mi se pare nici că l-ai iertat.

Tasia îl privi direct în ochii de culoarea safirelor şi clătină încet din cap.

— Tu, dragul meu, eşti unul dintre cei mai încăpăţânaţi oameni pe care-i cunosc.

— Nu cel mai încăpăţânat?

— Cred că Emma e mai ceva ca tine.

Luke se aplecă deasupra ei şi zâmbi larg.

— Sângele Stokehurst, o informă. Niciunul dintre noi n-are de ales.

Tasia chicoti, ferindu-se de sărutările lui.

— Sângele Stokehurst e scuza ta pentru orice!

El îşi folosi greutatea ca s-o ţină pe loc şi o

sărută cu patimă, în timp ce ea încerca să-i scape.

— Încăpăţânat şi foarte pasional. Dă-mi voie să-ţi demonstrez.

— Mi-ai demonstrat deja cu vârf şi îndesat, spuse soţia lui râzând.

Jocul le fu întrerupt de o bătaie la uşă. Tasia privi în acea direcţie, cu capul aplecat pe spate, şi dădu cu ochii de figura cu susul în jos a Emmei. Se îndepărtă de soţul ei şi se ridică în capul oaselor.

— Emma, draga mea…

Se opri şi clipi scurt când o văzu pe tânără palidă şi chinuită de parcă ar fi fost în stare de şoc. Probabil că Luke îşi dăduse şi el seama de acelaşi lucru, fiindcă se ridică şi spuse numele fiicei sale pe un ton întrebător.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, rosti Emma rece.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Tasia îngrijorată. Pari supărată…

— N-am nimic.

Deschise pumnul şi aruncă o bucată mototolită de hârtie la picioarele lui Luke. Lumina flăcărilor aruncă reflexii aurii deasupra ei.

— Sper că te bucură, tată.

Fără să spună nimic, Luke ridică scrisoarea, continuând să o privească pe fiica sa.

— Citeşte-o, spuse Emma pe un ton acuzator. E de la Adam, care a renunţat la orice speranţă să se însoare cu mine. Pleacă din ţară o vreme, iar eu n-o să am niciodată pe nimeni din cauza ta.

Muşchii fini ai chipului ei tresăriră violent.

— N-o să te iert niciodată fiindcă mi-ai răpit singura şansă la iubire.

Pe faţa lui Luke apăru o expresie tulburată.

— Adam Milbank nu te iubea, spuse el încet.

Emma făcu o grimasă de amărăciune.

— Cine eşti tu ca să decizi asta? Şi dacă mă iubea? Dacă a fost iubire adevărată? Poţi să fii atât de sigur că nu greşeşti? Tatăl meu cel nobil şi înţelept, atât de perfect încât vede în inimile bărbaţilor şi-i judecă dintr-o privire! Cred că e minunat să fii infailibil, aşa ca tine!

Luke nu-i răspunse.

— Nu vrei să mă mărit, continuă Emma pe un ton din ce în ce mai vehement, dacă mirele nu-i o marionetă pe care s-o controlezi tu, aşa cum faci cu toată lumea…

— Destul, o întrerupse Tasia.

Emma o privi supărată.

— Doar nu crezi că l-am rănit pe tata, nu? Ca să te simţi rănit de ce spune cineva trebuie să-l iubeşti pe acel cineva, iar eu nu am privilegiul să fiu pe lista lui foarte scurtă de oameni dragi.

— Nu-i adevărat, spuse Luke pe un ton amărât. Te iubesc, Emma.

— Chiar? Credeam că atunci când iubeşti pe cineva vrei ca acela să fie fericit. Ei bine, n-ai decât să-ţi păstrezi aşa-zisa iubire, tată. Mie mi-a ajuns cât pentru o viaţă.

— *Emma…*

— Te urăsc!

Tânăra se cutremură şi, în tăcerea adâncă de după aceea, se răsuci pe călcâie şi ieşi din salon.

Capitolul 2

Tasia se mişcă prima. Cu grijă, luă scrisoarea din mână soţului ei şi o citi tăcută. Luke rămase aşezat, cu capul aplecat, gândindu-se la ceva ştiut numai de el. După ce termină de citit, Tasia puse scrisoarea deoparte şi scoase un sunet dezaprobator.

— Ce prostie melodramatică, spuse sec. Vorbeşte de parcă ei doi ar fi meniţi să fie împreună. Iar tu eşti personajul negativ, bineînţeles. Adam spune că o părăseşte „din onoare” şi dă vina pe tine fiindcă vrei să-i desparţi.

Luke ridică privirea. Era palid şi cu buzele strânse.

— Cine altcineva ar putea să fie de vină?

— Ai făcut cum ai crezut că-i mai bine.

Căldura din glasul soţiei sale îl făcu s-o privească drăgăstos, dar imediat după aceea Luke clătină din, cap cu tristeţe.

— Emma avea dreptate. Ar fi trebuit să accept că, poate, Milbank o iubeşte, dar…

Se opri şi pufni.

— Ştim bine amândoi că nu e decât un parazit.

— Mă tem că toată lumea îşi dă seama de asta, mai puţin Emma.

— Oare ar fi trebuit să-i dau voie s-o curteze, deşi ştiam că o să ajungă s-o rănească? Iisuse, nu ştiu cum să mă port cu tinerele încăpăţânate! Nu ştiu decât că fiica mea e mult prea bună pentru unul ca Milbank. Nu puteam să stau deoparte şi să-l las să profite de ea.

— Nu, sigur că nu, răspunse Tasia pe un ton blând. O iubeşti prea mult, iar Mary n-ar fi vrut niciodată un astfel de bărbat pentru copilul ei.

La auzul numelui fostei sale soţii, Luke simţi un val de emoţie şi se întoarse cu spatele, icnind. Se uită în gol, spre flăcările din şemineu.

— Emma a fost singură atât de mulţi ani după moartea lui Mary… Ar fi trebuit să mă însor imediat cu altcineva, de dragul ei. Ar fi avut nevoie de influenţa unei femei şi eu ar fi trebuit să mă gândesc cum era pentru ea să crească fără mamă, dar m-am gândit numai la mine, am fost egoist…

— Nu e vina ta, insistă Tasia. Iar Emma nu te urăşte.

Luke râse lipsit de umor.

— Sau se preface al naibii de bine.

— E furioasă şi se simte jignită fiindcă Adam a părăsit-o, iar tu eşti ţinta cea mai la îndemână. O să vorbesc cu ea după ce se mai linişteşte şi totul o să fie bine.

Îi apucă obrajii în mâinile mici şi-l obligă s-o privească, în ochii ei albaştri se citea iubirea.

— S-ar putea să ai dreptate. Poate că Emma ar fi avut nevoie de o mamă când era mică, îi şopti, dar mă bucur că nu te-ai însurat cu altcineva înainte de mine. Poate că sunt egoistă, dar mă bucur că ai aşteptat până ne-am întâlnit.

Luke îşi sprijini capul pe umărul ei rotund, căutând alinare.

— Şi eu mă bucur, spuse cu vocea înfundată.

Tasia zâmbi şi-l mângâie pe cap, zăbovind mai mult în dreptul tâmplelor argintii. Pentru restul

lumii, Luke era un bărbat puternic şi sigur pe sine, care arăta doar rareori vreo urmă de emoţie. Numai ei îi spunea păsurile lui şi doar în ea avea încredere să-i păstreze secretele.

— Te iubesc, îi şopti Tasia la ureche, atingându-i lobul cu vârful limbii.

Luke o sărută cu pasiune, strângând-o în braţe.

— Slavă Domnului că eşti a mea, spuse trăgând-o în jos, pe covor.

*

Acum, că se terminase oficial sezonul de baluri, familia Stokehurst împreună cu servitorii şi menajeria se mutară înapoi la conacul din provincie, aşezat pe un deal de deasupra unui sătuc prosper. Southgate Hall era un cămin romantic, construit pe ruinele unui castel vechi, o fostă fortăreaţă normandă. Cu turnurile înalte şi faţada din cărămidă şi sticlă, conacul părea mai potrivit pentru o poveste cu zâne decât pentru lumea reală. Familia avea să se relaxeze acolo timp de câteva luni, departe de atmosfera umedă şi fetidă a Londrei. Din când în când aveau să dea câte o petrecere şi să primească vizitele prietenilor şi ale rudelor, iar după aceea, spre finalul verii, urma recolta cu sărbătorile ei.

Emma îşi petrecea majoritatea timpului călărind de una singură peste păşunile verzi şi lucrând în menajeria aflată la un kilometru distanţă de Southgate Hall. Sarcinile nesfârşite de acolo o ajutau să uite de Adam. În timpul zilei lucra până

când o dureau muşchii, iar noaptea adormea epuizată. Cu toate astea, se gândea mereu la ceea ce pierduse, fiindcă îi era greu să accepte că n-avea să mai fie niciodată cu vicontele şi asta o făcea să sufere teribil.

Momentul cel mai neplăcut al zilei era cina. Emma mânca repede, fiindcă abia dacă putea să îndure prezenţa familiei ei. Nu mai fusese niciodată atât de supărată pe tatăl ei. Fiecare moment de singurătate pe care-l suporta era din vina lui, fiecare noapte în care dormea singură. Luke încercase s-o împace de câteva ori, dar Emma rămăsese rece şi neiertătoare. Din punctul ei de vedere nu aveau cum să mai fie vreodată apropiaţi, fiindcă între ei se rupsese ceva ce nimeni nu putea să mai repare.

Nu conta că tatăl ei avusese, într-o măsură, dreptate. Sigur că pe Adam îl atrăseseră banii, nu făcuse un secret din asta, însă ţinea şi la ea şi ar fi avut o viaţă bună împreună. Acum şansa aceea pierise, iar Emma ştia că n-are să se mai mărite vreodată. N-avea de gând să accepte vreun văduv obez sau vreun netot plictisitor numai ca să nu fie fată bătrână.

Îşi pierduse deja orice valoare pe piaţa mariajelor, fiindcă erau prea multe fete mai tinere şi mai frumoase decât ea în fiecare nou sezon şi ele erau acelea care se măritau cu burlacii mai de soi. Tasia şi tatăl ei nu vedeau toate defectele pe care i le vedeau ceilalţi şi nu păreau să priceapă că Adam fusese singura ei speranţă.

*

— Emma, animalele se căsătoresc vreodată? întrebă într-o bună zi William, fratele ei de şase ani, în timp ce-o privea cum curăţă cuşca maimuţelor.

Cimpanzeul dinăuntru, Cleo, îşi trecu degetele prin părul negru al băiatului, în căutare de insecte pe care nu le găsi. Uşa clădirii rămăsese deschisă şi de afară adia o briză plăcută. Emma se opri din lucru şi se sprijini de mânerul greblei, zâmbindu-i copilului.

— Nu, William. Nu aşa cum fac oamenii. Dar unele animale rămân cu perechea lor toată viaţa. Lupii, de exemplu. Sau lebedele.

— Ce e o pereche?

— Cum sunt părinţii tăi, două creaturi care sunt credincioase una alteia toată viaţa.

— Maimuţele aşa fac? întrebă William dându-i lui Cleo mâna la o parte şi privind-o în ochii căprui.

Cimpanzeul scoase câteva sunete întrebătoare şi întinse mâna din nou.

— Nu, răspunse Emma sec. Ele nu aleg cu atâta atenţie.

— Dar tigrii?

— Nici tigrii.

— Dar oamenii îşi aleg pereche pe viaţă.

— Majoritatea, aprobă ea. Atunci când se poate.

— Când nu, rămân fete bătrâne. Ca tine şi ca ea, spuse băiatul arătând spre Cleo.

Emma râse şi îşi curăţă câteva fire de păr de

pe haine.

— Cam aşa ceva.

Deodată, o voce nouă se alătură conversaţiei.

— Sora ta e prea tânără şi prea minunată ca să fie considerată fată bătrână.

Emma şi William se întoarseră în acelaşi timp şi dădură cu ochii de Nikolas Angelovsky, care stătea în prag, luminat din spate de razele soarelui. Nou-venitul îi aruncă o privire cimpanzeului şi rosti:

— Mă tem că nu acelaşi lucru se poate spune şi despre Cleo.

Animalul scoase câteva sunete mulţumite, iar William se repezi spre vizitator. Se părea, gândi Emma cu tristeţe, că nimeni nu era imun la farmecul lui Nikolas.

— Prinţe Nikolas! strigă băieţelul, cu răsuflarea tăiată. Zdravstvujte!

— Zdravstvujte, William, răspunse acesta aplecându-se ca să ajungă la înălţimea copilului, căruia îi zâmbi. Ce accent frumos ai. Mama ta te-a învăţat bine. Numai un băiat cu sânge rusesc, aşa ca tine, ar putea să vorbească atât de bine.

— Am şi sânge Stokehurst, răspunse William cu mândrie.

Nikolas se uită la Emma peste capul fratelui ei.

— E o combinaţie puternică, niet?

Emma îl privi cu răceală. Deşi Nikolas venea din când în când, nu prea des, în vizită la Southgate Hall ca să bea ceai chinezesc cu Tasia şi să discute cu ea într-o rusă care ei i se părea foarte repezită, prinţul nu vizitase niciodată menajeria.

Acolo era lumea ei privată şi nimeni nu era primit dacă nu fusese invitat în mod special.

— Ce vrei, Nikolas?

El îi zâmbi din colţul gurii.

— Nu ţi-am văzut niciodată animalele şi mi-ar plăcea să arunc o privire.

— Lucrez, spuse Emma scurt. Sunt sigură că poţi să faci lucruri mult mai interesante decât să te uiţi la mine cum hrănesc animalele şi cum strâng gunoiul cu grebla.

— Nu neapărat.

Ea făcu o grimasă.

— Atunci rămâi, dacă-ţi face plăcere.

Termină de strâns paiele murdare din cuşca maimuţelor şi le înlocui cu unele curate, apoi îi făcu semn lui Cleo să intre.

— Înapoi, bătrânico.

Cimpanzeul clătină din cap şi-şi arătă colţii.

— Da, ştiu, rosti Emma arătând spre cuşcă. Ne jucăm mai târziu, Cleo. Mai târziu.

Cimpanzeul scoase un mormăit nemulţumit şi ridică o păpuşă din cârpe, apoi urcă repede ca fulgerul pe scara din interiorul cuştii, se aşeză pe o grindă din lemn şi-i privi încruntată de sus. Emma închise uşa în urma animalului, apoi se întoarse spre fratele ei.

— William, e timpul să te întorci acasă.

— Nu pot să mai rămân cu Cleo? se rugă băieţelul, privind rugător spre cimpanzeu.

— Ştii regula, nu stai cu animalele dacă nu sunt şi eu cu tine. Venim s-o vedem mai târziu în după-amiaza asta.

— Bine, Emma.

Copilul plecă, iar tânăra îşi îndreptă atenţia spre Nikolas. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de călărie şi o cămaşă albă, care-i scotea în evidenţă culoarea arămie a pielii. În acea zi părul lui părea mai mult şaten decât blond. O peliculă de sudoare îi acoperise tenul, făcându-l să strălucească puţin, de parcă ar fi fost turnat dintr-un metal preţios. Genele dese străluceau ca nişte filamente mici în jurul ochilor săi aurii.

Pentru prima dată de când o părăsise Adam, Emma simţi şi altceva decât furie. Era un amestec de emoţie, confuzie şi atenţie. Îşi dădu seama că se uită fix la el, se întoarse şi ridică o găleată din metal, se apropie de chiuveta din colţ şi apăsă mânerul pompei până când de la robinet începu să curgă apă.

Nikolas se aplecă şi întinse mâna spre pompă.

— Dă-mi voie să te ajut.

— Nu, spuse ea repede, împingându-l la o parte cu cotul. Mă descurc.

Nikolas ridică din umeri şi făcu un pas în spate, privind-o cum munceşte. Muşchii umerilor ei se încordaseră sub cămaşa asudată, iar pantalonii strâmţi şi cenuşii îi scoteau în evidenţă forma coapselor şi a fundului. Prinţul îşi aminti cum arăta la bal, în Londra, cu rochia ei albă şi cu părul strâns în coc. O prefera aşa, capabilă, competentă, îmbujorată din cauza efortului. Era extraordinară, iar el nu mai cunoscuse nicio altă femeie de rang înalt care să muncească precum una de la ţară. De ce avea ea însăşi grijă de animale, când ar fi putut

să-i pună pe servitori s-o facă?

— Nu văd prea des femei îmbrăcate în pantaloni, îi spuse. De fapt, s-ar putea chiar ca asta să fie prima dată.

Emma se îndreptă imediat şi îl privi bănuitoare.

— Eşti şocat?

— Nu mă sperii eu atât de uşor, îi răspunse Nikolas privind-o admirativ. Îmi aminteşti de o frază a lui Tyutchev: „chipul ei era frumos îmbujorat de adierea primăverii”.

Emma crezu că o ia peste picior, aşa că-i aruncă o privire supărată şi se întoarse la chiuvetă.

— Nu-mi place poezia.

— Dar tu ce citeşti?

— Manuale de medicină veterinară şi ziare.

Ridică găleata grea din chiuvetă şi icni din cauza efortului. Imediat, el încercă să i-o ia.

— Dă-mi mie voie…

— Sunt obişnuită, spuse Emma apăsat. Dă-i drumul. Prinţul ridică mâinile într-un gest de prefăcută supunere.

— Se poate? Bineînţeles.

Sprâncenele ei groase şi arămii se încruntară. Îi arătă spre o altă găleată din apropiere.

— Dacă vrei să mă ajuţi, poţi să duci asta.

Nikolas făcu după cum i se ceruse, ridicându-şi mânecile din câteva mişcări. Găleata era plină cu câteva kilograme bune de carne crudă. Mirosul de sânge îi umplu nările, iar el ezită înainte s-o ridice.

— Eşti sensibil? îl tachină Emma. Astfel de muncă nu e de nasul tău, nu-i aşa?

Nikolas nu-i răspunse, deşi tânăra avea

dreptate. Niciodată nu fusese nevoie să facă el astfel de treburi. La fel ca şi ceilalţi bărbaţi din clasa lui socială, pentru el sportul însemna vânătoare, călărie, scrimă sau box.

Mirosul de sânge se înteţi când Nikolas ridică găleata. Bogat, dulceag, sărat... Degetele i se încleştară pe mâner, iar prinţul rămase nemişcat în timp ce amintirea îi înflori pestilenţială în minte. Imagini întunecate, care-i făceau rău, îl năpădiră. Se strădui să le dea la o parte, dar ele îl copleşiră ca un val vişiniu.

*

Pe piept îi curgea sânge, spatele îi era plin de urme de bici, iar frânghia tare din jurul încheieturilor îi tăiase un canal adânc prin piele şi muşchi. Piotr Petrovici Ruvim, anchetatorul imperial, îi atinse chipul cu degetele blânde şi opri o picătură de sudoare care i se îndrepta spre pleoape. Deşi era foarte eficient în arta torturii, lui Ruvim părea că nu-i place treaba pe care o avea de făcut.

— Nu-i suficient? întrebă încet. Nu vrei să mărturiseşti, alteţă?

— N-am greşit cu nimic, spuse Nikolas cu glasul frânt.

Era o minciună şi ştiau cu toţii. Prinţul era un criminal.

Îl omorâse pe Samuel Şurikovski, sfetnicul de încredere al ţarului, dar, cum nu se putuse dovedi una ca asta, guvernul îl acuzase numai de trădare,

pentru care nu aveai nevoie de dovezi şi pentru care puteai să arunci în închisoare pe oricine, oricât de mult timp, era suficient să ai suspiciuni.

Timp de o săptămână, Nikolas fusese supus unor şedinţe zilnice cu Ruvim şi cu alţi oficiali. Veneau pe rând şi-l torturau, ducându-l până la limită, până aproape de moarte. Nu mai era om, ci doar o bestie suferind, aşteptând să vină momentul în care să se termine agonia, ca să-şi poată duce secretele cu sine în mormânt.

Ruvim oftă şi le spuse celorlalţi:

— Aduceţi iar biciul.

— Nu, rosti Nikolas cutremurându-se.

Nu mai putea să suporte să fie lovit, să audă şficul lovind aerul, apoi rupându-i pielea, carnea, ajungând la os. Nu mai voia să ştie de toate acele întrebări pe care le auzea necontenit: „Simpatizezi cu nihiliştii?” „Eşti de acord cu politica ţaristă?” Ironia era că pe el nu-l interesase niciodată politica, ci doar pământurile şi familia lui.

Ruvim scoase un fier încins din jăratic şi îl apropie de chipul lui Nikolas.

— Preferi asta, alteţă?

Strălucirea şi căldura fierului îl făcură pe prinţ să se cutremure. Dădu din cap şi se aplecă, cu lacrimi şi sudoare alunecându-i pe chip...

*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emma.

Se uită la braţele lui dezgolite şi chipul i se goli de expresie. Îl privi din nou.

— Vai, spuse încet.

Nikolas se crispă. Îşi ţinea întotdeauna mâinile acoperite de mânecile cămăşii. Era ciudat că uitase să se ascundă în prezenţa ei. Oricum, Emma le văzuse şi înainte, când era copil. Oftă încet şi se forţă să se relaxeze.

— Pari iritată astăzi, spuse, intenţionat nepoliticos. Te-am ofensat cumva, verişoară?

Emma se îndreptă spre ieşire şi, spre uşurarea lui, nu spuse nimic despre cicatrice.

— În ultima vreme întreg sexul vostru mă ofensează, îi răspunse ea obraznic.

— Fiindcă lordul Milbank te-a abandonat?

— Nu m-a abandonat, ci a fost forţat să plece, şi…

Se întoarse brusc, iar apa din găleata pe care o ducea se revărsă peste margini.

— De unde ştii? Doamne, se vorbeşte despre asta în Londra? Au prins de veste bârfitoarele?

— Se aud ceva zvonuri.

— Fir-ar să fie, spuse Emma roşind. Ei bine, nu mă interesează ce spune lumea. N-au decât să vorbească, adăugă, ridicând defensiv din umeri. N-a fost vina lui Adam, să ştii. Tatăl meu s-a purtat ca un Ginghis Han modern, iar el n-a avut de ales, a fost nevoit să mă părăsească şi să-şi vadă de viaţă.

— Milbank e prea slab de înger pentru tine.

— Nu ştii nimic despre el.

— Dacă te voia cu adevărat, s-ar fi luptat să te aibă.

— Adam e un om civilizat, spuse ea defensiv.

— Civilizat? repetă Nikolas privind-o în ochi. Şi

tu un astfel de bărbat îţi doreşti?

Deodată, ochii Emmei străluciră amuzaţi. Se uită în jos, la pantalonii ei plini de praf.

— Ei bine, da. Eu sunt aşa de necivilizată încât am nevoie de cineva care să-mi redea echilibrul. Nu eşti de acord?

— Nu, spuse el cu blândeţe. Tu ai nevoie de cineva care să-ţi dea voie să fii pe cât de necivilizată vrei să fii.

Emma continuă să zâmbească şi clătină din cap.

— Ce frumos aş arăta…

Îl conduse în clădirea de alături, unde o vulpe de culoarea ruginii alerga de colo, colo, într-o cuşcă mare. Animalul era suplu şi sănătos, dar mergea şchiopătând. Nikolas ridică o sprânceană când văzu că vulpea nu avea un picior din faţă.

— I-am spus Presto, rosti Emma, fiindcă e aşa de rapid şi de agil.

— Evident, nu destul de agil încât să-şi fi păstrat toate picioarele.

Repede, vulpea se îndreptă spre vasul cu apă pe care Emma îl umpluse până la refuz, bău puţin, apoi îşi îndreptă toată atenţia către ea, privind cu ochi strălucitori cum tânăra scoate din buzunar un ou.

— Ţi-am adus ceva bun, Presto, îl ademeni ea.

Curăţă oul fiert şi îl strecură printre gratiile cuştii.

Tremurând de nerăbdare, vulpea se apropie.

— A fost prins într-o capcană.

Cu măiestrie exersată, Emma dădu drumul

oului exact atunci când îl prinse animalul. Presto mâncă delicatesa cu poftă.

— Era pe jumătate mort din cauza frigului, pierduse mult sânge şi îşi rosese piciorul ca să scape. Dacă nu l-aş fi găsit eu, probabil că ar fi fost purtat acum de vreo doamnă simandicoasă în jurul gâtului.

— Te rog, spuse Nikolas politicos, păstrează-ţi discursurile pentru clubul ăla din care faci parte, „prietenii animalelor” sau cum s-o numi.

— Societatea regală pentru tratamentul uman al animalelor.

— Da, acel club.

Nikolas rămase mut când Emma îi aruncă o privire amuzată peste umăr. Nicio altă femeie nu avea un zâmbet atât de irezistibil.

— Dacă vrei să-mi vizitezi menajeria, Nikki, trebuie să-mi asculţi şi discursurile.

Prinţul tresări puţin când auzi diminutivul rusesc de pe buzele ei. Numai câţiva dintre prietenii săi de când era mic îi spuseseră aşa şi i se părea ciudat să-l audă din gura ei, pronunţat cu accentul englezesc atât de curat. Deodată simţi nevoia să scape de zâmbetul ei sincer şi de lumina nevinovată din privire, dar rămase ca să termine ce începuse, s-o ademenească în capcana pe care i-o întinsese deja.

— Nu văd de ce ai face astfel de afirmaţii, se auzi spunând, dacă nu renunţi de tot şi la produsele pe care le luăm de la animale, inclusiv la carnea de pe masa ta.

— Dar eu chiar sunt vegetariană.

Văzând că nu cunoaşte cuvântul, Emma îi explică:

— Aşa i se spune în engleză cuiva care nu mănâncă deloc carne.

Râse când îi văzu expresia de pe chip.

— Pari surprins. În Rusia nu există vegetarieni?

— Dieta rusească e formată neapărat din trei lucruri: carne ca să întărească oasele şi să înroşească sângele, pâine neagră ca să umple stomacul, şi vodcă pentru bucuria sufletului. Dă-i unui rus o farfurie de verdeţuri şi o să i-o ducă vacii.

Emma nu păru impresionată.

— Eu prefer verdeţurile.

— Cred că îţi duci opiniile la extremă, Duşenka, îi spuse Nikolas privind-o amuzat. Când te-ai decis să nu mai mănânci carne?

— Cred că aveam treisprezece ani, poate puţin mai mult. Într-o seară, la cină, îi ascultam pe cei din jur vorbind şi, când m-am uitat la friptura de cocoş din farfuria mea, am simţit că desfac un cadavru mic, cu oasele lui fragile, cu muşchi, grăsime şi piele…

Făcu o grimasă când îşi aminti.

— M-am ridicat de la masă şi am mers la mine în cameră, unde mi-a fost rău ore în şir.

El zâmbi.

— Ai fost un copil ciudat.

— Aşa mi se spune, da.

Emma îi făcu semn să o urmeze şi îl conduse la o uşă îngustă ce dădea spre clădirea de alături. În timp ce mergeau, îi aruncă o privire cu coada

ochiului.

— Cum mi-ai spus mai devreme, în rusă?

— Duşenka.

— Ce înseamnă?

— Poate o să-ţi spun într-o zi.

Ea se încruntă.

— O întreb pe mama mea vitregă în seara asta.

— N-ar fi prea indicat.

— De ce? E un cuvânt urât? O insultă?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, ajunseră în clădirea următoare. Un miros puternic de felină îi asaltă nările lui Nikolas, în ciuda aerului care circula în voie printre gratiile de la ferestre. Uită însă de miros când dădu cu ochii de animalul imens care se apropia de Emma din spatele gratiilor. Tigrul magnific avea o blană arămiu-aurie, înspicată cu dungi negre şi groase. Pe gât şi pe spate avea o coamă de păr ceva mai lung decât pe restul trupului. Nikolas nu mai văzuse niciodată un tigru atât de mare şi cu siguranţă nu atât de aproape.

— Tu mi l-ai adus, când era pui. Mai ştii?

— Sigur, răspunse el încet.

Era singurul cadou pe care i-l făcuse vreodată Emmei, când ea avea doisprezece ani. Găsise puiul de tigru într-un magazin dărăpănat, plin de animale exotice, şi îl cumpărase pentru ea, dar nu-l mai văzuse de atunci.

Tânăra se aplecă aproape de cuşca tigrului şi începu să scoată nişte sunete liniştitoare, aşa cum ai face pentru un bebeluş.

— Manchu, el e prinţul Nikolas.

Felina se aşează aproape de ea şi închise ochii de plăcere. Avea picioarele şi burta ude, semn că stătuse într-un jgheab cu apă. În peretele din spatele cuştii era o deschizătură prin care animalul putea să iasă într-o curte închisă, ca să se întindă la soare.

— Nu-i frumos? întrebă Emma cu mândrie maternă. Uite ce labe mari are. Tigrii au omorât mai mulţi oameni decât oricare altă felină, să ştii. Sunt minunat de imprevizibili.

— Minunat, aprobă Nikolas pe un ton sec, apoi i se tăie răsuflarea când Emma întinse mâna printre gratiile cuştii şi scărpină tigrul pe spate.

— În Asia, de unde vine Manchu, tigrul e simbolul reîncarnării, spuse ea aruncându-i o privire lui Nikolas. Voi doi semănaţi, să ştii. Poate că ai fost tigru într-o viaţă anterioară, alteţă.

— Nu băga mâna acolo, spuse el pe un ton scăzut şi aspru, care-i făcu pe Emma şi pe tigru să-l privească nedumeriţi.

Ea întinse mâna mai mult înăuntru şi îl mângâie pe Manchu şi mai cu foc.

— Dacă-ţi aminteşti, nu are gheare, îi spuse. I-au fost scoase de primul lui stăpân, şi acum nu are cum să vâneze. N-o să fie liberă niciodată, săraca pisicuţă.

Se uită cu dragoste şi compasiune la animal, iar tigrul începu să toarcă şi o privi cu ochii unui pui de pisică. Nikolas rămase încordat până când Emma îşi retrase braţul dintre gratii.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, îi spuse. Manchu

mă consideră prietena lui.

— Sau o gustărică de după-amiază, rosti Nikolas, ridicând găleata cu carne. Presupun că astea sunt pentru el?

Tigrul se uită cu interes la găleată, iar Emma se ridică şi luă mâncarea de la Nikolas, apoi o vărsă printre gratii, cu o mişcare exersată.

— Bon appetit, Manchu.

Tigrul scoase un sunet mulţumit şi începu să mănânce.

— Înfiorător.

Emma se strâmbă şi râse.

— Sunt înconjurată de carnivore.

Îşi şterse mâinile pe pantaloni şi îi zâmbi larg lui Nikolas.

— Cum e să fii murdar pe mâini, alteţă? Îmi imaginez că-i o experienţă cu totul nouă pentru tine.

El se apropie încet de ea.

— Am impresia că încerci să mă ademeneşti, domnişoară.

O apucă de încheietura subţire, îi ridică mâna şi îi întoarse palma ca să o privească, apoi o răsuci încet înapoi. Emma tresări stânjenită şi zâmbetul îi dispăru. Avea mâinile bătătorite şi roşii, cu degete lungi, unghii tăiate scurt şi cicatrici mici, vechi, majoritatea urme de dinţi sau zgârieturi. Nikolas era obişnuit cu femei bine îngrijite şi probabil că pielea ei i se părea o oroare.

— Nu e mâna unei doamne, nu? spuse ea.

El îi mângâie cu degetul mare vinişoarele albastre de deasupra încheieturii.

— E mâna unei femei.

Emoţionată, Emma încercă să-şi retragă palma.

— Ce vrei de la mine? De ce ai venit?

El o strânse mai tare.

— Îmi place compania ta.

— Aşa ceva nu-i cu putinţă.

— De ce nu? Eşti inteligentă, interesantă şi foarte frumoasă.

— Nemernic arogant, se răsti ea deodată. Nu cumva să-ndrăzneşti să mă iei peste picior!

— Chiar ai o părere atât de proastă despre tine însăţi? Nu te iau peste picior.

Îi apucă şi cealaltă încheietură, ignorându-i exclamaţia indignată.

— Roşcata mea, murmură el. În rusa veche se folosea acelaşi cuvânt pentru „roşu” ca şi pentru „frumos”.

Emma îşi trase mâinile prinse în strânsoarea mâinilor lui.

— Ce faci?

— Am spus că o să te sărut într-o zi, şi eu mă ţin întotdeauna de cuvânt.

Ea se încordă, încercând să scape.

— Dacă nu iei mâinile de pe mine, îţi înnegresc amândoi ochii. Dacă n-ai observat încă, sunt la fel de înaltă ca tine!

Nikolas o împinse cu uşurinţă până la peretele din apropiere, iar umerii ei loviră cu un zgomot înfundat panourile de lemn.

— Nu e chiar aşa, îi spuse aplecându-se deasupra ei şi ţintuindu-i mâinile de-a stânga şi de-

a dreapta trupului. Şi oricum, ai numai jumătate din greutatea mea.

— Îi spun tatei!

În puţinele ocazii în care folosise acele cuvinte, ele funcţionaseră ca prin farmec, fiindcă toată lumea se temea de tatăl ei.

— Chiar aşa? întrebă el amuzat. Probabil că aceea o să fie o conversaţie foarte interesantă.

Emma întoarse capul, dându-şi seama că greşise. Ar fi trebuit să se arate dezgustată şi să râdă de el, să-i spună că e ridicol. În loc de asta, ea-şi pierduse cumpătul, singura cale ca să-i menţină viu interesul.

Prinţul îi eliberă încheieturile şi se aplecă mai mult, folosindu-şi greutatea ca s-o împiedice să scape. Cu o mişcare deliberată îi apucă părul împletit şi trase destul cât să o facă să aplece capul pe spate, apoi zăbovi cu buzele chiar deasupra gurii ei. Emma îi simţea răsuflarea caldă, ritmată. Începu să tremure şi vorbi pe un ton care nu părea al ei:

— Orice ai vrea să faci, te rog să faci mai repede, fiindcă am treabă.

Deodată el o sărută apăsat, apoi asaltul se termină la fel de repede cum începuse. O privi cu ochii lui încercuiţi de gene aurii. Emma încă mai simţea sărutul aspru. Îşi linse buzele cu grijă, descoperind aroma de ceai îndulcit a gurii prinţului.

— Acum lasă-mă-n pace, îi spuse cu o voce tremurată.

Unghiurile feţei lui păreau mai ascuţite decât de obicei, făcându-l să pară şi mai exotic, aproape

oriental în atitudinea sa calmă şi reţinută.

— N-am terminat cu tine.

Emma se mişcă brusc, încercând să-l împingă la o parte, dar el o prinse de mijloc şi o strivi la piept, apoi o sărută din nou, cu patimă, de parcă ar fi vrut să şteargă orice amintire despre alţi bărbaţi. Şi pe aceea a primului ei sărut cu un băiat din sat, dulce şi neîndemânatic, şi îmbrăţişările tandre ale lui Adam Milbank. Nikolas i le luă pe toate, însemnând-o cu pasiunea sa brutală, care nu lăsa loc pentru nimic altceva.

Pe Emma o ameţi repeziciunea cu care se schimbară lucrurile. Deodată, prinţul nu mai era doar figura enigmatică şi strălucitoare de la marginea existenţei ei, ci un personaj foarte real, prezent, masculin, aşa cum ea nu îndrăznise să-l privească până atunci.

El o mângâie pe spate cu mâinile lui mari şi îi urmă cu degetele curbura taliei, până jos, la şolduri. Emma nu avea decât un maieu şi nişte pantalonaşi din bumbac pe sub haine. Niciun corset, nicio bucată de metal nu-i ascundeau formele. Ştia că Nikolas putea să-i simtă moliciunea sânilor şi talia, iar ruşinea şi pasiunea care se luptau în sufletul ei o făcură să se sprijine, ameţită, de el. Tremura din cauza efortului să nu-l strângă în braţe, să nu-l tragă mai aproape, să nu-şi împletească degetele în părul lui frumos. Simţea furnicături peste tot unde o atingea trupul lui, pe sâni, de-a lungul coapselor, pe abdomen. Voia să fie mângâiată. Doamne, voia să…

Prinţul îşi desprinse buzele de buzele ei, iar

Emma scoase un sunet neclar, prinzându-l de cămaşă şi trăgând orbeşte, fără să ştie nici ea prea bine ce face. Nikolas murmură ceva în ruseşte, cu răsuflarea grea în părul ei. Treptat, mâinile ei se relaxară pe umerii lui. Deschise ochii. În spatele prinţului îl văzu pe Manchu, care-i privea fără să clipească, dând din coadă. Tânăra îşi retrase repede mâinile şi începu să-şi aranjeze cămaşa şi cureaua, în timp ce Nikolas făcu un pas în spate şi o privi fără expresie.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, spuse el încet, poţi să apelezi la mine. Vreau să-ţi fiu prieten, Emma.

— Credeam că ai destui prieteni.

El îi mângâie cu degetul mare sprânceana arcuită.

— N-am prieteni cum eşti tu.

— Prietenii nu se sărută aşa.

El o bătu încet cu arătătorul pe obraz.

— Nu fi copil, Emma.

Remarca duru, iar ea răspunse pe cel mai arogant ton de care era în stare:

— Şi ce, mă rog, am avea de câştigat dintr-o astfel prietenie?

Tresări încordată când el îi apucă bărbia şi îi spuse, cu buzele aproape atingându-le pe ale ei:

— Poate că o să afli cândva, ruişka.

Îi dădu drumul, iar ea rămase cu ochii întredeschişi, sprijinită de perete, în timp ce el se îndepărta.

*

Tot restul săptămânii Emma nu putu să se gândească decât la vizita lui Nikolas şi la posibilele lui motive. Nu-i înţelegea intenţiile. Cu siguranţă că nu dorea o aventură cu fiica excentrică a unui duce englez, când atât de multe femei frumoase din Londra abia aşteptau să-l primească în patul lor. Şi nici nu era destul de proastă încât să creadă că vrea să-i fie prieten. Prinţul dispunea de tovărăşia unui număr foarte mare de aristocraţi, de intelectuali, artişti, politicieni, toţi gata să-i fie alături la un semn. Nu avea nevoie să-i ţină tocmai ea companie.

Când se hotărâse să considere incidentul drept un episod amuzant pentru Nikolas, el decise să vină din nou în vizită. Emma era la ea în cameră, citea un roman pe divanul de la fereastră, încălzită de razele blânde ale soarelui de dimineaţă. Câinele ei, Samson, un metis cu strămoşi ciobăneşti, ridică privirea curios când auzi paşi îndreptându-se spre uşă.

Tasia apăru în prag şi bătu încet în toc.

— Emma, spuse pe un ton formal, a venit Nikolas.

Tinerei începură să-i tremure mâinile. Îi aruncă o privire surprinsă Tasiei, care continuă pe un ton scăzut:

— Întreabă dacă vrei să mergi cu el la o plimbare cu calul.

Emmei i se păru că nu mai înţelege nimic. Îi venea să se ridice şi să se plimbe prin cameră, dar în loc de asta întoarse capul spre fereastră şi se

uită în depărtare.

— Nu ştiu, spuse, tulburată la gândul că ar putea să plece singură cu Nikolas.

Oare ce voia să-i spună? Ce dorea de la ea? Oare o să încerce s-o sărute din nou?

— Nu cred că Luke ar fi de acord, spuse Tasia pe un ton ezitant.

Emma făcu o grimasă.

— Sunt sigură că nu! Tata vrea să stau aici, singură, şi să nu văd pe nimeni. Nu-mi pasă dacă o să suport consecinţele când se întoarce de la Londra! O să fac ce vreau. Spune-i lui Nikolas că vin în cinci minute.

— Nu-i cinstit faţă de tatăl tău.

— Şi vrei să spui că el a fost cinstit cu mine?

Emma se ridică şi se îndreptă spre dulapul de haine, deschise un sertar şi începu să-şi caute mănuşile de călărie.

— Ai nevoie de o supraveghetoare.

— De ce? întrebă Emma cu dispreţ. Nikolas mi-e văr, nu-i aşa?

— Nu tocmai. Poate că s-ar putea spune că e o rudă foarte îndepărtată, prin alianţă.

— Nu cred că există posibilitatea vreunui scandal dacă mă duc la plimbare cu el. Nimeni întreg la cap n-ar crede că Nikolas Angelovsky e interesat de fetele bătrâne şi roşcovane.

— Tu nu eşti fată bătrână.

— Nu sunt nici vreo domnişoară foarte căutată.

Rămase cu spatele la Tasia şi continuă să caute în dulap.

Mama ei vitregă oftă încet.

— Emma, când o să-ţi treacă supărarea pe familia ta?

— Poate când n-o să vă mai amestecaţi în viaţa mea. Mă simt la fel de închisă aici precum sunt animalele în menajerie.

Rămase cu spatele până când auzi paşii Tasiei îndepărtându-se pe coridor, apoi se uită la Samson, al cărui chip acoperit de blană părea nedumerit, aşa cum stătea cu limba atârnând într-o parte.

— Nu te uita aşa la mine, spuse Emma. Tasia e de partea tatei, ca de obicei.

Câinele continuă s-o privească fix, cu urechile tresărind de curiozitate. Deodată se aşează pe spate şi îşi întinse lăbuţele, invitând-o să-l mângâie pe burtă. Furia Emmei se disipă şi tânăra se îndreptă spre el râzând încet.

— Prostuţule.

Se aplecă lângă el şi îl mângâie, apoi oftă.

— Samson, câte mii de secrete ţi-am spus eu ţie? Eşti prietenul meu cel mai bun.

Îi mângâie urechile şi continuă să vorbească pe un ton încărcat de amărăciune:

— Mă întreb de ce nu pot să fiu şi eu calmă şi reţinută ca Tasia. Ea îşi ţine atât de bine emoţiile în frâu... Eu explodez mereu. Phoebe Cotterly avea dreptate că sunt mai în largul meu în hambar decât într-o sală de bal. Slavă Domnului că nu trebuie să fiu isteaţă, sofisticată sau delicată cu animalele. E destul să vă iubesc şi voi o să mă iubiţi la rândul vostru. Nu-i aşa, Samson?

Zâmbi trist, iar câinele îi împinse mâna cu nasul lui umed.

— Poate că iubirea lui Adam ar fi dispărut cu timpul. Nu cred că aş fi o soţie bună pentru cineva. Iubirea nu-i suficientă, o femeie trebuie să fie ascultătoare şi devotată, frumoasă, de ajutor pentru soţul ei… Eu sunt urâţică şi sălbatică şi…

Se uită în jos, spre hainele pe care le purta, şi strâmbă din nas când văzu combinaţia de pantaloni, cămaşă albă şi cizme. Prefera să călărească bărbăteşte, fiindcă era mai comod şi mai simplu să struneşti calul, însă, din cine ştie ce motiv, în acea zi nu voia ca Nikolas Angelovsky s-o vadă tot în pantaloni.

Se întoarse la dulap şi deschise o uşă strălucitoare, din lemn, apoi începu să caute înăuntru costumul albastru de călărie. Jacheta şi rochia erau de o culoare care se potrivea cu ochii ei. Căutând mai departe, Emma găsi şi voalul bleu pentru pălăria din mătase neagră.

Se întoarse şi-i zâmbi câinelui.

— Mă aşteaptă prinţul Nikolas. Ce zici, Samson? Să-l surprind şi să mă îmbrac ca o doamnă?

*

Nikolas, chiar dacă era surprins sau plăcut impresionat de ţinuta ei, nu scoase niciun vorbă despre asta. O aştepta în sala mare, stând sprijinit de o masă octogonală din marmură. În mână avea un bici pe care-l lovea încet de piciorul încălţat cu o cizmă lustruită. Soarele care intra pe fereastra de deasupra îi făcea părul să pară de aur. O privi pe

Emma cum coboară treptele şi zâmbi insolent, de parcă ei doi ar fi avut un secret ruşinos. Chiar aveau unul, îşi aminti ea, simţindu-se deodată stânjenită. Cumva, Nikolas ştiuse că ea n-avea să spună nimănui despre sărut.

Se gândise la asta, bineînţeles, dar nu avea niciun rost s-o facă. La gândul reacţiei tatălui ei, la ce discuţie ar fi urmat între el şi Nikolas... Nu, ar fi fost mult prea umilitor.

Prinţul zâmbi şi mai larg când o văzu apropiindu-se.

— Mă bucur că ai fost de acord să mă vezi, verişoară.

— Mă plictiseam, spuse ea sec. Şi m-am gândit că poate tu o să-mi mai distragi atenţia.

— Ce bine pentru mine că n-ai avut nicio ofertă mai tentantă, răspunse el pe un ton calm, aproape vesel.

Emma îl studie şi-şi dădu seama că Nikolas se bucura să iasă la plimbare cu ea. Că era mândru de asta. Îngustă pleoapele, bănuitoare.

— Ce vrei, Nikki?

— Să-ţi distrag puţin atenţia, răspunse el invitând-o să-l ia de braţ.

Emma ignoră gestul de curtoazie.

— Nu-i nevoie să mă conduci la propriile-mi grajduri, spuse, făcându-i semn s-o urmeze. Şi dacă îndrăzneşti să pui chiar şi un deget pe mine, îţi rup mâna.

Nikolas zâmbi şi o urmă.

— Mulţumesc pentru avertisment, verişoară.

Calul pe care-l alese Emma, un animal suplu şi

energic cu părul de culoarea castanei, se potrivea bine cu armăsarul negru cu care venise Nikolas, ce odată strunit merse perfect în ritm cu celălalt. Prinţul călărea minunat, era răbdător cu animalul şi folosea exact atâta disciplină cât era nevoie ca să-l ţină sub control, dar Emmei i se părea că între ei e un concurs de voinţă pe care Nikolas îl câştiga, dominând animalul. Aproape toţi bărbaţii călăreau aşa, de parcă era nevoie ca ei să îi fie superiori calului. Emma îşi trata caii ca pe nişte parteneri egali şi, pentru că lucra alături de ei şi comunicau mereu, aceştia erau mult mai atenţi la comenzile sale.

Merseră din vârful dealului pe care era ridicată Southgate Hall până jos, în satul plin de vervă de la poale. Era o zi caldă şi luminoasă, iar în aer adia un vânticel plăcut. După ce traversară un pârâu, intrară în pădurea de la marginea ţinutului şi făcură întrecere de-a latul unei păşuni. Armăsarul negru îl întrecu repede pe cel de culoarea castanei, iar Emma încetini galopul, râzând şi recunoscându-se învinsă.

Nikolas opri la rândul lui calul şi îi zâmbi larg.

— Călăreşti cum n-am mai văzut nicio femeie călărind, Emelia. Ca o rândunică în zbor.

— Emelia e versiunea rusească a numelui meu?

El dădu din cap.

— Pe stră-stră-bunica mea o chema aşa. Ţi se potriveşte, spuse el călărind în cercuri împrejurul ei. Vrei să ne plimbăm puţin pe jos?

— Da.

Emma descălecă uşor, înainte ca el să apuce să o ajute. Nikolas alunecă din şa scoţând un sunet dezaprobator, de parcă ea ar fi fost un copil neascultător.

— Eşti foarte independentă, ruişka. Oare e o crimă să te laşi ajutată din când în când? Să laşi pe cineva să te sprijine când descaleci sau când urci nişte trepte?

— N-am nevoie de ajutor şi nu vreau să depind de nimeni.

— De ce nu?

— S-ar putea să mă obişnuiesc.

— Şi ăsta-i un lucru atât de rău?

Ea ridică din umeri, nerăbdătoare.

— M-am descurcat mereu mai bine pe cont propriu.

Lăsară caii să pască sub crengile unui stejar bătrân şi merseră printr-o altă poiană. Prin iarbă, albine lucrătoare strângeau polen din florile de câmp. Emma se uita des la Nikolas, uluită să-l vadă mergând alături de ea cu graţia unei feline ieşite la vânătoare. În toată viaţa nu cunoscuse un bărbat mai imprevizibil. La început îi distrusese familia şi toţi îl urâseră, dar, cumva, în anii de după aceea prinţul se strecurase încet în viaţa lor şi, deşi nu era tocmai binevenit la conacul Stokehurst, era totuşi un vizitator tolerat.

— Nu credeam că o să ne plimbăm vreodată aşa, numai noi doi.

— De ce nu?

— În primul rând pentru că tata nu te place, familia mea nu are încredere în tine şi toţi cei pe

care-i cunosc spun că eşti un personaj periculos.

— Nu sunt periculos, spuse el zâmbind.

— Din ce-am auzit despre tine, eşti. Un tâlhar, un trădător şi un mare seducător. Unii spun chiar că ai fi şi un ucigaş cu sânge rece.

Nikolas tăcu multă vreme. La un moment dat, sunetul vocii sale se împleti cu acela înfundat al paşilor lor prin iarbă:

— Toate lucrurile astea sunt adevărate. Chiar şi ultimul. Am plecat din Rusia fiindcă am omorât pe cineva, dar n-a fost deloc cu sânge rece.

Emma se împiedică puţin şi îl privi surprinsă. Prinţul avea o expresie închisă şi îşi ţinea pleoapele cu gene lungi pe jumătate coborâte peste ochii aurii. De ce, oare, ar fi recunoscut aşa ceva de faţă cu ea? Simţi cum inima îi bate mai tare. Nikolas merse mai departe, iar ea îl urmă nesigură. Ajunseră la o cărare de pământ mărginită de un gard din lemn.

Nikolas se opri în mijlocul ei, tensionat. Fusese un risc calculat să-i spună Emmei ce făcuse. Ar fi aflat oricum, şi era mai bine să ştie de la el. O peliculă de sudoare îi acoperi fruntea, iar el o şterse cu mâneca, într-un gest controlat.

— Vrei să auzi povestea?

— Cred că da, spuse ea cu o reticenţă în spatele căreia el îi simţi curiozitatea.

— Bărbatul pe care l-am omorât se numea Samuel Şurikovski.

Nikolas tăcu şi înghiţi în sec. Cinci anchetatori imperiali şi două săptămâni de tortură nu reuşiseră să scoată de la el acele cuvinte. Ştia că i se pare,

dar deodată cicatricile începură să-l ardă. Continuă cu greu, atingându-şi absent încheieturile.

— Şurikovski era guvernatorul oraşului St. Petersburg şi sfetnicul favorit al ţarului. El şi fratele meu, Mihail, erau amanţi. Când Mihail s-a despărţit de el, Şurikovski a înnebunit de furie şi l-a omorât, înjunghiindu-l cu un cuţit.

— Vai, spuse Emma şocată, încercând să înţeleagă nu doar cum era posibil ca fratele lui să fi avut un amant, ci şi cum de fusese ucis de acesta.

Era o revelaţie uluitoare, mai ales că fusese spusă pe un ton atât de natural. Subiecte ca sexul şi crimele nu îi mai ajunseseră ei la urechi decât atunci când Tasia îi dădea sfaturi părinteşti.

— Mihail era tot ce aveam mai de preţ, spuse Nikolas. Numai mie îmi păsa de el şi era responsabilitatea mea. Când el a murit, eu…

Se opri şi clătină din cap, iar soarele îi făcu şuviţele blonde să strălucească.

— Am ajuns să trăiesc doar ca să-l găsesc pe criminal.

Încet, Nikolas uită că vorbea. Amintirile îl copleşiră, iar ochii i se înceţoşară.

— La început am crezut că Tasia l-a omorât. Aşa cum ştii, am urmărit-o din Rusia până în Anglia, încercând s-o fac să plătească pentru crimă, dar apoi am aflat că Şurikovski era responsabil pentru moartea fratelui meu şi am ştiut că se va face dreptate numai dacă eu însumi aveam să-l omor.

— De ce n-ai lăsat autorităţile să se ocupe de asta?

— În Rusia, politica e mai importantă decât orice altceva. Şurikovski era preferatul ţarului şi ştiam că nu ar fi fost niciodată acuzat de omorârea lui Mihail, fiindcă avea prea multă influenţă.

— Aşa că te-ai răzbunat tu însuţi, spuse Emma pe un ton egal.

— Am avut grijă să nu las urme, dar am fost suspectat oricum, şi m-au arestat.

Deodată, Nikolas tăcu. Erau multe lucruri pe care nu putea să i le spună, lucruri care nu puteau fi rostite, coşmaruri pe care le îngropase adânc. Făcu un efort şi îşi reluă masca indiferentă.

— Guvernul a încercat să mă forţeze să recunosc, dacă nu crima, atunci măcar trădarea. Am fost exilat fiindcă am refuzat să vorbesc.

Tăcu şi rămase cu privirea în pământ. Printre şuviţele umede de pe fruntea sa trecu o adiere de vânt. Exilul era mai chinuitor decât tortura şi decât ar fi fost moartea, fiindcă însemna să fie departe de sursa lui de viaţă. Chiar şi cei mai dispreţuiţi criminali erau compătimiţi când erau daţi afară din mult-iubita lor ţară, ba chiar li se spunea „neshchastnie” – „ghinionişti”. Rusia era mama lor, iar copiii săi trăiau cu aerul ei rece, cu pădurile întunecoase şi cu braţele sale din pământ şi zăpadă. O parte din spiritul lui Nikolas murise când el părăsise St. Petersburgul. Uneori visa că e încă acolo şi se trezea cu un dor nestăvilit de patria mamă.

— De ce mi-ai spus toate astea tocmai mie? întrebă Emma, întrerupându-i gândurile deznădăjduite. Tu nu faci niciodată nimic fără un

motiv destul de bun. De ce ai vrut să ştiu?

Nikolas zâmbi sarcastic văzând-o atât de serioasă.

— Nu-şi fac, oare, prietenii confidenţe?

— De unde ştii că o să-ţi păstrez secretul?

— O să am încredere în tine, Duşenka.

Emma îl privi atentă.

— Îţi pare rău că l-ai omorât pe Şurikovski?

Nikolas clătină din cap.

— Nu cred în regrete, fiindcă nu schimbă trecutul.

— Eşti amoral, spuse Emma privindu-l atentă cu ochii ei albaştri. Ar trebui să-mi fie frică de tine, dar nu-mi e.

— Eşti foarte curajoasă, o ironiză el, amuzat de bravada ei.

— Cred că, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi făcut şi eu acelaşi lucru, să ştii.

Înainte ca prinţul să apuce să-i răspundă, ea îi atinse încheietura, făcându-l să rămână nemişcat. Îşi dădu seama că dusese palma la cicatricele de pe piept. Mâna i se crispă sub degetele ei subţiri. Emma nu-l privea cu milă, ci cu un fel de acceptare ciudată, de parcă el ar fi fost o creatură sălbatică pe care nu puteai s-o învinuieşti că e aşa cum e.

— Atunci nu crezi că am greşit omorându-l? întrebă el răguşit.

— Nu e treaba mea să te judec, dar înţeleg de ce ai făcut asta, răspunse ea ţinându-l în continuare de mână. O să-ţi păstrez secretul, Nikki.

Nikolas nu se mişcă şi se strădui să-şi reprime un fior. Nu ştia de ce atingerea şi cuvintele ei

aveau atâta putere asupra lui, dar îşi dorea s-o cuprindă în braţe, s-o răneascâ, s-o sărute... Voia să o culce la pământ chiar acolo, pe potecă, să-i desfacă părul roşcat şi s-o facă a lui, în câmp, ca pe o fată de la ţară. În loc de asta, se retrase şi îşi luă mâna de sub mâna ei, apoi vorbi pe un ton plăcut, prietenesc:

— Cred că o să-l păstrezi, Emma.

Ea îi zâmbi reţinut şi se îndepărtă puţin, cu rochia în praful drumului. Nikolas o urmă, cu mâinile ascunse în buzunare. Nu reacţionase aşa cum se aştepta el şi îi acceptase povestea cu mult prea mare uşurinţă, cea ce lui îi spunea că familia ei o ţinuse prea mult timp departe de lume şi că îi permisese să trăiască asemenea unui personaj de roman. Era chiar mai naivă decât o crezuse. Prostuţă mică, se gândi privind-o printre gene. De ce-mi deschizi tu calea ca să profit de tine?

— Pot să te revăd mâine? o întrebă.

Emma ezită, muşcându-şi buza de jos.

— Nu, spuse până la urmă. O să fiu în Londra până la sfârşitul săptămânii.

— Te vezi cu cineva?

— Merg la o întâlnire a Societăţii Regale. Mi s-a cerut să spun câteva cuvinte despre cele mai recente legi pentru protecţia animalelor.

— Merge şi familia ta cu tine?

Emma strânse din dinţi.

— Nu. Pe ei nu-i interesează cruciada mea şi, chiar dacă i-ar interesa, nu i-aş vrea eu acolo.

— Aha, spuse el cu blândeţe. Deci încă nu te-ai împăcat cu tatăl tău.

Ea clătină din cap.

— Tata l-a îndepărtat de mine pe bărbatul pe care-l iubeam. Dacă ţie ţi-ar face cineva aşa ceva, nu cred că ai ierta prea uşor.

— Poate că nu, dar eu n-am nevoie de nimeni, pe când tu... Tu ţi-ai pierdut şi iubirea şi familia în acelaşi timp.

Nikolas aşteptă să-i vadă reacţia, dar Emma îşi ascunse emoţiile, aşa că el continuă pe un ton scăzut, cu o replică bine ţintită şi atent calculată:

— Nu-i uşor să fii singură, nu-i aşa? Tăcere, gol şi singurătate nedorită... Cred că orice loc ajunge să ţi se pară o închisoare.

Emma îl privi uimită, cu ochii mari. Neatentă la drum, se împiedică într-un şanţ săpat în potecă de roţile vreunei trăsuri. Nikolas o ajută imediat să-şi recapete echilibrul şi, înainte să apuce ea să protesteze, o apucă de mână şi i-o petrecu pe după braţul său, apoi îi zâmbi când o văzu îmbujorată.

— Primeşte ajutorul care ţi se oferă, verişoară. E doar un sprijin temporar.

*

Societatea Regală pentru tratamentul uman al animalelor îşi ţinea adunarea anuală la o sală de curs din Londra, nu departe de Covent Garden. Clădirea micuţă fusese transformată dintr-un hotel mai vechi, aşezat pe o stradă cu librării, case de licitaţii şi edituri. Emma aruncă o privire prin încăperea luminată de razele ce intrau prin

ferestrele pe jumătate acoperite. Simţea că locul ei era acolo, între cei două sute de membri ai Societăţii. Majoritatea erau bărbaţi între două vârste, unii dintre ei subţiri şi încordaţi pe fotoliile din mahon, alţii graşi şi revărsându-se din scaunele mici şi pătrate. Erau în sală şi câteva femei, dar cele mai tinere dintre ele aveau de două ori vârsta ei.

Emma ştia că nu toţi erau acolo din aceleaşi motive. Deşi unii împărtăşeau grija sa pentru bunăstarea animalelor, alţii veniseră numai fiindcă era vorba despre un subiect politic la modă. Oricum nu conta, atâta vreme cât lucrau pentru o cauză comună.

Simţi că e privită şi se întoarse către rândul de scaune din dreapta ei. Un tânăr cu un chip îngust şi ochii negri, plini de vioiciune, stătea la câteva locuri distanţă. Schimbară zâmbete discrete, iar Emma încercă să-şi amintească numele lui. Lucra la o editură, dar îl interesau foarte mult câini Collie şi era cunoscut drept unul dintre cei mai buni crescători ai acelei specii. Trăsăturile lui ascuţite îi aminteau de Presto, vulpoiul. Zâmbi mai larg, apoi se uită în altă parte, dar continuă să-i simtă privirea asupra ei şi roşi.

De la tribună vorbiră mai mulţi invitaţi, în timp ce membrii adunării luau notiţe sau se pregăteau să vorbească ei înşişi. Scaunele de lemn scârţâiau când câte cineva se aşeza picior peste picior. Din când în când mai apăreau întreruperi, atunci când vreun membru al societăţii avea nevoie de clarificări. După al patrulea vorbitor era rândul

Emmei. Lordul Crowles, preşedintele Societăţii, ceru un raport despre manualul legilor pentru protecţia animalelor, iar ea simţi cum i se usucă gura.

Deodată, încăperea i se păru foarte tăcută. Cu grijă, Emma se îndreptă spre podium, ducând în faţa ei, ca pe un scut, însemnările pe care le adusese cu sine. Stomacul i se strânse de emoţie şi de bucurie şi se miră să-şi audă vocea calmă, puternică:

— Domnilor, am adus propunerile noastre pentru modificarea manualului legilor pentru protecţia animalelor. A fost rescris conform multitudinii de sugestii înţelepte ale membrilor Societăţii Regale. Dacă manualul va fi acceptat, atunci vom comanda o serie tipărită, care să fie distribuită publicului.

Un domn mai în vârstă, din faţă, spuse:

— Ar vrea lady Stokehurst să ne vorbească despre natura acestor schimbări?

Emma dădu scurt din cap, relaxându-se puţin.

— Da, domnule. Manualul vorbeşte în detaliu despre procedurile în vigoare pentru plângerile de abuz contra animalelor. Unele dovezi trebuie adunate dinainte pentru a înainta o astfel de acuzaţie. Publicul ştie despre animalele care sunt abuzate pe străzi. Am văzut cu toţii cai bătuţi cu bice sau lopeţi, vite tratate prost pe drumul spre târg, câini şi pisici fără stăpân, chinuiţi şi torturaţi. Mulţi oameni sunt deranjaţi de cruzimea la care asistă, dar nu ştiu ce pot să facă pentru a-i pune capăt. Manualul conţine indicaţii pentru

recunoaşterea unei încălcări a legii şi pentru raportarea acesteia către autorităţi.

Spre surprinderea sa, domnul Dowling întrebă:

— Lady Stokehurst, dar experimentele ştiinţifice? Se menţionează în manual şi despre vivisecţii?

Emma clătină din cap cu regret.

— Comunitatea medicală şi cea ştiinţifică susţin că au nevoie să facă vivisecţii, proceduri care presupun disecarea animalelor vii, pentru progresul cunoaşterii, deşi nu au nicio dovadă că acest lucru ajută în vreun fel. Ştim doar că animalele mor de o moarte crudă şi dureroasă. Aş fi făcut o menţiune despre asta în manual, dar în acest moment nu avem legi în acest sens şi nu putem să ştim care proceduri ştiinţifice sunt necesare şi care sunt numai experimente de tortură. Poate că membrii Societăţii Regale ar putea să creeze un comitet care să studieze situaţia.

Emma ar fi continuat, dar ceva îi atrase atenţia spre spatele sălii, acolo unde surprinse o strălucire aurie familiară şi silueta unui bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare. Era Nikolas Angelovsky. Chiar şi de la distanţă, culoarea ochilor şi părului lui erau evidente. Se fâstâci şi abia dacă-l auzi pe lordul Crowles care-i răspunse la sugestie, susţinându-i propunerea. Cumva, reuşi să-şi ia ochii de la Nikolas, îi dădu manualul secretarului, care aştepta în apropiere, se îndreptă spre scaunul ei, iar bărbaţii din rândul unde avea locul se ridicară politicos ca să-i dea voie să treacă.

Întâlnirea mai dură o oră. Emma îşi ţinu privirea numai asupra scaunului din faţă, incapabilă să se concentreze, dar reuşi să reziste şi să nu se uite spre Nikolas. Venise fiindcă voia ceva de la ea. Era singura explicaţie pentru comportamentul lui. Se simţi tulburată, furioasă, şi poate doar puţin bucuroasă. Nikolas era un bărbat puternic şi chipeş, pe care multe femei l-ar fi dorit măcar pentru câteva minute, iar el era acolo, în sală, aşteptând-o pe ea.

Lordul Crowles rosti câteva cuvinte de încheiere, apoi adunarea se ridică, pregătindu-se să plece. Emma ajunse la capătul rândului de scaune, unde o aştepta domnul Dowling cu o notă de amuzament în ochii întunecaţi.

— Lady Stokehurst, o să-i sugerez lordului Crowles să vă includă numele în manual drept răsplată pentru munca pe care aţi depus-o.

— Nu, spuse Emma cu sinceritate. Mulţumesc, dar n-am făcut aşa de mult şi nu vreau recunoaştere. Vreau doar să ajutăm animalele.

— Dacă-mi permiteţi, sunteţi pe cât de modestă, pe atât de atrăgătoare, lady Stokehurst.

Nedumerită şi bucuroasă, Emma coborî privirea. Domnul Dowling vorbi din nou, de această dată mai puţin singur pe sine:

— Lady Stokehurst, mă întrebam dacă aţi fi de acord să…

— Verişoară, se auzi un accent rusesc foarte cunoscut urechilor Emmei. Cât mă bucur că ne-am întâlnit. Se pare că ţi-ai pierdut însoţitoarea. Dă-mi voie să te conduc acasă în siguranţă.

Emma ridică privirea şi se uită urât la Nikolas, care ştia foarte bine că ea nu ieşea decât rareori însoţită, unul dintre beneficiile de-a fi fost considerată excentrică. Îşi dădu seama că trebuia să le facă prezentările, îşi încrucişă braţele la piept şi spuse:

— Prinţe Angelovsky, permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Dowling.

Cei doi îşi strânseră mâinile scurt, iar Nikolas se întoarse pe jumătate cu spatele la Dowling, dându-i acestuia de înţeles că întâlnirea se terminase.

— Eşti foarte frumoasă astăzi, Emelia.

Domnul Dowling rămase în apropiere, uitându-se la Emma, care-i zâmbi cu regret.

— La revedere, lady Stokehurst, spuse el ezitând. Toate cele bune dumneavoastră şi... familiei.

Se uită nesigur la Nikolas, clar întrebându-se dacă rusul intra în categoria aceea. Plecă, parcă dispărând într-un nor de fum, iar Emma se uită urât la Nikolas.

— Ce faci aici?

— Mă preocupă protecţia animalelor, spuse el pe un ton indiferent.

— Ba pe naiba. Asta e o întâlnire destinată doar membrilor. Cum ai reuşit să intri?

— Am cumpărat un loc de membru.

— Nu se poate aşa ceva. Trebuie să completezi nişte acte, să mergi la interviuri, apoi o comisie votează...

Se opri brusc.

— Ai mituit pe cineva.

— Am făcut o donaţie, o corectă el.

Emma râse exasperată.

— Există ceva pe lumea asta pe care tu să nu poţi să-l cumperi? Ce mai vrei acum?

— Am de gând să te conduc acasă, verişoară.

— Mulţumesc, dar mă aşteaptă o trăsură.

— Mi-am luat libertatea să-i spun vizitiului să plece.

— Neruşinatule, spuse ea pe un ton lipsit de pasiune, luând braţul pe care el i-l oferea. Întotdeauna faci doar cum vrei tu?

— Aproape întotdeauna.

Nikolas o conduse afară din clădire, ignorând privirile curioase care-i urmăreau.

— Îmi place să te privesc vorbind în public, Emelia. Admir femeile care nu încearcă să-şi ascundă inteligenţa.

— De asta ai venit după mine la Londra? Fiindcă mă admiri atât de mult?

El zâmbi auzind-o cum vorbeşte.

— Recunosc că mă interesezi. Ai putea să mă condamni pentru asta?

— Să te condamn, nu, dar am destule bănuieli. Mai ales în ceea ce te priveşte. Cred că nu eşti decât un bulgăre de motive ascunse, Nikki.

El râse încântat şi o conduse la trăsura lăcuită care-i aştepta, trasă de o pereche de cai Orlov, cele mai bune animale de tracţiune din lume. Doi vizitii înalţi, îmbrăcaţi în livrele negre, se ocupau de vehicul.

Emma urcă în trăsură înaintea lui Nikolas şi se

aşează pe bancheta din catifea atât de vişinie încât părea aproape neagră. Interiorul era din panouri de lemn preţios, iar ferestrele aveau rame din aur şi cristal, cu lămpi cu pietre semi-preţioase atârnate deasupra. Deşi familia ei era destul de bogată, Emma nu mai văzuse niciodată un vehicul atât de special. Nikolas se aşează în faţa ei, iar trăsura plecă de pe loc cu o mişcare lină, aproape pe nesimţite.

Uluită de vehiculul opulent, Emma se întrebă cum fusese viaţa prinţului în Rusia şi ce lăsase el în urmă.

— Nikki, întrebă fără altă introducere, tu te vezi vreodată cu familia ta? Vin să te viziteze aici?

El nu avu nicio reacţie, dar ea-şi dădu seama că-l luase pe nepregătite.

— Nu. Şi nici nu mă aştept la aşa ceva. Am rupt legăturile când am plecat din ţara mea.

— Nu şi pe cele de sânge. Ai câteva surori, nu-i aşa? Tasia mi-a spus cândva că ai patru sau cinci…

— Cinci, spuse el sec.

— Nu ţi-e dor de ele? N-ai vrea să le vezi?

— Nu mi-e dor, nu. Eram aproape ca nişte străini. Mihail şi cu mine am fost crescuţi separat de ele.

— De ce?

— Aşa a vrut tata, spuse el cu amuzament amar. Eram ca animalele din menajeria ta, fiecare dintre noi închis în cuşca sa şi la mila tatei.

— Nu-l plăceai?

— Tata a fost un nemernic crud. Când a murit, acum zece ani, nimeni n-a plâns după el.

— Dar mama ta? întrebă Emma încet.

Nikolas clătină din cap şi zâmbi.

— Prefer să nu vorbesc despre familia mea.

— Înţeleg, murmură ea.

El continuă să-i zâmbească.

— Nu cred. Familia Angelovsky nu-i una prea frumoasă, şi fiecare generaţie e mai rea decât cea dinainte. La început am fost principi în Kiev, apoi am amestecat linia de sânge cu a unor oameni simpli, apoi cu a unor războinici mongoli cărora li se părea normal să bea sânge din venele cailor atunci când plecau la drum lung şi li se făcea sete. De atunci încoace lucrurile au stat din ce în ce mai prost. Eu însumi sunt un bun exemplu în acest sens.

— Încerci să mă sperii?

— Încerc să-ţi spun să nu-ţi faci iluzii în ceea ce mă priveşte, Emelia. Un pom stricat nu poate să facă fructe bune. Ai face bine să nu uiţi asta.

Ea râse bucuroasă.

— Parcă ai fi Tasia când citează din Biblie. Nu credeam că eşti un om religios.

— Religia e parte integrantă din viaţa ruşilor. N-ai cum s-o eviţi.

— Tu mergi vreodată la biserică?

— N-am mai fost de când eram băieţandru. Eu şi fratele meu credeam că îngerii trăiesc deasupra cupolelor bisericilor şi adună rugăciunile, ca să le trimită în Rai.

— Ţi se îndeplineau vreodată rugăciunile?

— Niciodată, spuse el scurt, ridicând din umeri. Dar talentul nostru cel mare e să îndurăm. Ăsta e

darul lui Dumnezeu pentru ruşi.

Trăsura trecu printr-o piaţă cu tarabe de fructe, legume, peşte şi bunuri la mâna a doua. Mulţimea zgomotoasă încetinea mersul trăsurilor şi al cailor, iar în jur se auzeau sunete neobişnuite, un amestec de animale care ţipă şi oameni care ridică vocea.

Trăsura se opri, iar Emma se aplecă înainte şi se uită curioasă afară.

— Se întâmplă ceva pe stradă, spuse. Cred că s-a luat cineva la bătaie.

Nikolas deschise uşa trăsurii şi sări pe caldarâm. După ce-i strigă vizitiului să aştepte, se îndreptă spre mulţime. Emma aşteptă un minut, ascultând zgomotele. Poate că se loviseră două vehicule sau cineva fusese accidentat. Inima i se strânse de milă când auzi ţipetele chinuite ale unui cal sau ale unui măgar, nu era sigură. Îşi dădea seama de frica şi de durerea care răzbăteau din strigătul acea şi nu mai putea să stea pe loc. Sări din trăsură tocmai când Nikolas se întorcea cu o expresie împietrită.

— Ce se întâmplă? întrebă ea nerăbdătoare.

— Nimic. Urcă înapoi. Trecem în câteva minute de blocaj.

Emma se uită în ochii săi lipsiţi de expresie, apoi se repezi pe lângă el cu o mişcare fluidă.

— Emma, vino înapoi…

Ea îl ignoră şi se grăbi prin mulţimea agitată.

Capitolul 3

În mijlocul unei intersecţii aglomerate se răsturnase o căruţă plină cu cărămidă, care blocase traficul din toate direcţiile. Un măgar bătrân şi murdar, cu coastele la vedere şi cu spinarea încovoiată, se străduia din răsputeri să ridice vehiculul căzut. Stăpânul lui, un bărbat mic şi îndesat, cu braţele groase cât trunchiurile de copac, îl bătea pe bietul animal, deja plin de sânge, cu un lanţ.

În manualul pe care Emma tocmai îl prezentase la întâlnirea Societăţii Regale exista o listă de proceduri de urmat în astfel de cazuri. Cel care era martor la un abuz trebuia să scrie numele răufăcătorului şi pe acelea ale celor din jur, detaliile infracţiunii, descrierea rănilor animalului şi altele asemenea, însă sunetele disperate ale măgarului o făcură pe tânără să uite de toate aceasta. Cuprinsă de furie, îi împinse pe spectatori la o parte, strigând:

— Opreşte-te! Opreşte-te imediat, sau te omor!

Speriaţi de apariţia cu părul roşu, câţiva oameni se dădură la o parte din calea ei. Bărbatul îndesat se opri şi se uită urât la ea.

— Vezi-ţi de treabă, cucoană!

Emma îl ignoră şi se apropie de animalul speriat. Se aplecă spre el şi îl mângâie până când măgarul îşi ascunse botul în poalele rochiei ei, ca un copil care caută alinare. Din mulţime se auzi un val de exclamaţii mirate, dar stăpânul animalului rămase impasibil.

— Pleacă de lângă măgarul meu, se răsti el ridicând ameninţător braţul. Îl fac eu să urce

dealul, chiar dacă moare după aia!

— O să pun să te aresteze, ţipă Emma, cuprinzând animalul care tremura pe după gât. Căruţa e prea grea pentru el, netrebnicule!

— Dă-te la o parte! strigă bărbatul, lovind cu lanţul la picioarele ei. Pleacă, sau îţi crăp capul cu ăsta.

Emma strânse mai tare în braţe animalul şi, privind chipul vineţiu al bărbatului, îşi dădu seama că acesta-şi pierduse uzul raţiunii şi că ameninţarea sa era serioasă. Cu toate astea nu putea să se retragă, fiindcă nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi lăsat măgarul să moară.

— Domnule, ascultă, spuse pe un ton ceva mai împăciuitor.

Bărbatul începu să blesteme şi să strige obscenităţi, ridicând lanţul ca s-o lovească. Urmă o mişcare foarte rapidă, Nikolas apăru de nicăieri, o apucă cu brutalitate de braţe şi o feri cu trupul său de lanţul care căzu cu un sunet înfiorător. Emma îi simţi trupul cum tresare când îl atinseră zalele de metal şi îl auzi şuierând printre dinţi. După aceea, prinţul o împinse cu putere la o parte şi se răsuci spre stăpânul măgarului.

Pentru Nikolas, lovitura declanşă o explozie internă la care nu se aşteptase. Uită cu totul de prezent şi nu mai văzu în faţa ochilor decât trecutul, care-l copleşi, îl făcu să-şi piardă cumpătul şi să vrea să omoare pe cineva. Într-o clipă retrăi agonia torturii pe care o îndurase sub mâna oficialilor ţarului, biciuirile… „Nu vrei să mărturiseşti, alteţă?” Îl apucă de gât pe stăpânul

măgarului şi îl privi în ochii albaştri, umezi şi furioşi, în care abia atunci începea să se citească puţină teamă. Simţi cum îl învăluie o ceaţă adâncă, ucigătoare.

— Nu, gemu omul, zbătându-se şi apucând încheieturile încordate ale lui Nikolas cu mâinile lui plinuţe.

Nikolas îl sugruma în tăcere, apăsând în carnea groasă a gâtului său. Dorinţa de moarte i se scurgea din fiecare por. La el n-ajungea decât un singur sunet, vocea unei femei, scăzută, hotărâtă, aducându-l înapoi la realitate.

— Nikki! Nikki, dă-i drumul!

El clipi şi se cutremură, uitându-se în direcţia din care venea vocea. Emma era aproape de el, privindu-l cu ochii ei mari şi albaştri.

— Dă-i drumul, repetă ea.

Cumva, extazul violenţei dispăru, iar Nikolas îi făcu pe plac, luând încet mâinile de pe beregata omului. Terorizat, acesta fugi în mulţime şi reuşi să strige răguşit în urma sa:

— E diavolul însuşi! Uitaţi-vă în ochii lui! Diavolul…

Unii dintre cei din jur se îndepărtară, alţii rămaseră ca să se plângă că n-au pe unde să treacă. O mână de voluntari se organizară ca să tragă la o parte căruţa.

Nikolas avea degetele amorţite şi reci. Le mişcă puţin, îşi detensionă încheieturile, neatent la Emma, care supraveghea deshămarea măgarului de la căruţă şi vorbea pe un ton competent, în timp ce unul dintre vizitii lega animalul în spatele

trăsurii lăcuite.

— Cred că poate să meargă până acasă dacă nu ne deplasăm cu o viteză prea mare.

Nikolas voia să plece. Haosul din exterior nu se putea compara cu acela din interiorul său. Trebuia să meargă într-un loc liniştit, unde să poată să se gândească, să-şi revină. Îi aruncă Emmei o privire aspră, insistentă. Aceasta îl simţi privind-o şi se răsuci spre el, înţelese mesajul nerostit şi îi îndeplini îndată dorinţa. Se întoarse la trăsură calmă şi netulburată, fără să dea niciun semn că ar fi fost afectată de ceea ce tocmai se întâmplase. Nikolas urcă în urma ei şi se aşeză pe bancheta din faţă. Spre surprinderea lui, o văzu deodată palidă, frângându-şi mâinile.

— Mă întâlnesc tot timpul cu astfel de abuzuri, spuse ea pe un ton agitat, dar nu mă obişnuiesc niciodată cu ele. De ce trebuie să fie oamenii atât de cruzi?

Nikolas nu-i răspunse, ci trase draperiile ca să nu mai vadă mulţimea de afară. Emma se uită la el în întunericul trăsurii care plecase în sfârşit de pe loc.

— Cred că te-a durut când te-a lovit lanţul, spuse ea pe un ton precaut. Te simţi bine?

Prinţul dădu o singură dată din cap, încă preocupat de amintirile vechi. Cum de-şi pierduse atât de uşor controlul? Nu le dădea niciodată voie emoţiilor să-l cuprindă cu totul. Considera asta o slăbiciune pe care el, unul, nu putea să şi-o permită.

Emma vorbi din nou, trecându-şi mâna prin

şuviţele de păr care-i alunecaseră din coafură:

— Mulţumesc că m-ai salvat. Se pare că-ţi sunt din nou îndatorată.

— De data asta, nu.

Încet, Nikolas reveni în prezent, din nou atent la ea şi, cu toate că Emma privea în altă parte, lui i se păru că vede pe chipul ei tulburare şi tristeţe.

— Ai nevoie de o batistă? întrebă brusc.

Ea clătină din cap, dar el căută în haină şi-i întinse oricum una.

— Nu plâng, spuse Emma. Nu rezolvă nimic şi nici nu mă ajută să mă simt mai bine. Luă pătratul de material moale şi-şi suflă nasul cu zgomot, aruncându-i companionului său o privire sfidătoare.

Deodată, Nikolas simţi cum inima îi bate mai tare. Alte femei foloseau lacrimile ca să atragă sau ca să câştige compasiunea bărbaţilor, însă acelea nu-l impresionaseră niciodată. Numai Emma reuşea să-l afecteze într-atât, ea, care-şi nega slăbiciunea şi sfida pe oricine ar fi spus că-i slabă de înger.

Se apropie şi o luă în braţe fără să dea atenţie tresăririi ei surprinse. După ce se opuse puţin, Emma se sprijini de el, cu sânii lipiţi de pieptul lui. Părul nu-i mirosea a parfum, ci a ceva proaspăt, verde, de parcă s-ar fi plimbat printr-o pădure înmiresmată. Prinţul inspiră aroma aceea ademenitoare şi se trezi deodată la marginea unei prăpăstii violente a simţurilor, care-l îndemna să uite de orice planuri calculate şi să cedeze sub presiunea dorinţei. Cumva, reuşi să-şi ţină palmele nemişcate pe talia ei, deşi îşi dorea cu disperare s-

o aibă pe loc.

— Încăpăţânată mică şi nechibzuită, şopti în ruseşte, ştiind că ea nu înţelege. Te-am aşteptat mii de nopţi. Mi-am imaginat că eşti tu în locul altor femei. Am făcut dragoste cu ele şi m-am prefăcut că pe tine te am în braţe. Curând o să-ţi dai seama că mi-eşti sortită, şi-atunci o să vii singură la mine, fără zăbavă.

Emma clătină din cap, nedumerită.

— Ce-ai spus?

Nikolas privi fascinat strălucirea întunecată a ochilor ei şi-şi dori să-i sărute pielea, pistruii care îi împodobeau obrajii, genele roşcate. Se stăpâni cu greu, deşi părea că stăpânirea de sine i se topeşte precum un fuior de fum. Reuşi să-şi ascundă emoţiile şi să vorbească pe un ton măsurat, puţin amuzat:

— Am spus că n-ai de ce să plângi, ruişka. N-are rost să te laşi tulburată de atâta lucru.

— N-am de ales, spuse ea pe un ton arţăgos. Întotdeauna am fost aşa, nelalocul meu. Aş vrea să fiu şi eu cum sunt alţii. Singura mea speranţă la o viaţă normală era să mă mărit cu lordul Milbank.

Nikolas zâmbi, aranjându-i cu grijă părul dezordonat.

— În clipa în care tu o să devii ca alţii, eu o să părăsesc definitiv Anglia. Nu eşti făcută să fii în ton cu restul lumii, şi dacă ţi se pare că lordul Milbank te-ar fi făcut fericită, să ştii că te înşeli. Îi cunosc eu pe cei ca el. Bărbaţi din ăştia sunt peste tot, la fel de mulţi ca şoarecii.

— Nu vreau să te ascult cum îl insulţi pe

Adam…

— L-ai lăsat vreodată să vadă partea asta din tine? Te-ai certat vreodată cu el? Niet. Ai preferat să îi arăţi o mască, o variantă blândă, ca să-i faci pe plac, fiindcă ai fost atrasă de farmecul lui alunecos şi ai crezut că n-o să te mai vrea dacă o să afle cât eşti de inteligentă, de curajoasă şi de feroce. Şi aveai dreptate. Nu e suficient de bărbat ca să pună preţ pe astfel de calităţi.

— Ei bine, ce pot să spun? Ferocitatea este, într-adevăr, o calitate minunată la doamne, bombăni Emma retrăgându-se din braţele lui. E de-a mirării că lui Adam nu i s-a părut la fel.

— În Rusia ai fi fost cea mai dorită femeie din ţară.

— Slavă Domnului că nu suntem în Rusia! Şi nu mai încerca să mă flatezi, ştii că nu-mi place.

Nikolas îi apucă obrajii în palme şi îi studie chipul îmbujorat. Avea pielea fină şi moale sub degetele lui.

— Cea mai dorită femeie, repetă, uitându-se atent în ochii ei şi nelăsând-o să întoarcă privirea.

Emma se cutremură. Probabil că simţea şi ea atracţia puternică dintre ei. Era destinul lor, iar Nikolas era prea rus ca să nu creadă în soartă. Totul avea să se întâmple aşa cum fusese scris, şi ruşii n-aveau decât să aibă răbdare şi să reziste. Dumnezeu îi era martor, el le făcuse pe amândouă cu vârf şi îndesat!

Una dintre roţile trăsurii sări peste o groapă, făcând vehiculul să se clatine. Nikolas îi dădu drumul Emmei şi se aşeză pe bancheta din faţa ei,

dar continuă s-o privească atent. Ea se uita la degetele împletite în poala rochiei. Nu spuseră nimic până la vila de pe Tamisa a familiei Stokehurst, unde Emma rupse tăcerea cu o voce nesigură:

— Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi l-ai dat astăzi, Nikolas, dar aş prefera să nu mai faci efortul să mă vezi. Nu cred că ar trebui să fim prieteni, fiindcă nu poate să iasă nimic bun din asta.

Poate că se aştepta ca el s-o contrazică, poate să insiste, în loc de asta, prinţul ridică din umeri şi-i zâmbi din colţul gurii.

— Cum doreşti.

*

Emma fugi uşurată din prezenţa lui Nikolas. Cu ajutorul vizitiului şi a grăjdarului, legă măgarul în grajdul din spatele casei şi îi curăţă rănile. Descoperi că animalul avea copitele infectate şi că era prost hrănit. Cu toate astea, probabil că avea să-şi revină. Îl lăsă în grija servitorilor şi intră în casă.

Căminul Stokehurst era amenajat precum o vilă italienească, avea coloane palide de marmură şi podele asemenea, şeminee înalte, elegante, şi mai multe fântâni interioare. Emmei îi plăcuse mereu să locuiască acolo, deşi vila nu avea aerul confortabil al conacului din Southgate.

Simţindu-se încă tulburată şi nu chiar în largul ei, Emma făcu baie într-o cadă imensă din

porţelan, într-o sală ai cărei pereţi erau îmbrăcaţi în ceramică pictată manual. Desenă cu vârful degetului umed contururile păsărilor exotice de pe plăcile de faianţă şi se gândi la Nikolas.

Întâlnirile cu el fuseseră una mai tulburătoare ca alta, iar ei i se părea că nu simţise niciodată atâtea emoţii contradictorii pentru un singur om. Prinţul era provocator, fermecător şi înspăimântător. Auzise zvonuri despre aventurile sale, o mulţime de relaţii discrete, scurte, cu doamne din înalta societate. Acela era tipul de femeie care-i plăcea, detaşată, elegantă, plictisită de mariajul ei lipsit de vitalitate. De ce hotărâse Nikolas să-şi piardă timpul cu ea? Care să fi fost motivele sale?

Ei bine, de-acum se terminase. Prinţul ieşise din viaţa ei, la fel ca şi Adam Milbank. Ridică un picior plin de bule de săpun şi îl privi cu un ochi critic. Dacă ar fi fost micuţă şi fragilă, oare ar fi rămas Adam lângă ea? Coborî piciorul înapoi în cadă, împroşcând apă în jur, şi oftă. Dacă ar fi fost suficient de frumoasă, Adam n-ar fi lăsat niciun obstacol să-i stea în cale. Nici pe tatăl ei, nici banii, nimic altceva.

— Dacă aş fi şi eu ca Tasia, spuse cu voce tare.

Tasia era delicată, micuţă şi atât de frumoasă încât îi fascina pe bărbaţi oriunde s-ar fi aflat. Emma îşi stăpâni un fior de invidie şi începu să se spele pe umeri.

Acum, că-l pierduse pe Adam, avea să rămână fată bătrână şi n-avea să afle niciodată cum era să fii cu un bărbat, să i te dăruieşti cu pasiune şi să

adormi după aceea în braţele sale. Sigur, putea să-şi găsească un amant, dar numai gândul la una ca asta era destul cât s-o întristeze. S-ar fi simţit foarte singură să împartă patul cu un bărbat pe care nu l-ar fi iubit. N-ar fi fost decât un schimb fizic, în care emoţiile, sufletul i-ar fi rămas neatinse.

— Domnişoară Emma? se auzi o voce care-i întrerupse gândurile.

Privi spre uşă, unde camerista ei, Katie, aştepta cu un braţ de prosoape încălzite şi cu un halat din bumbac.

— Aţi terminat baia?

— Cred că da, spuse Emma ridicându-se.

Întinse mâna după un prosop pe care şi-l înfăşură în jurul corpului, apoi ieşi din cadă. Katie o şterse pe umeri cu un alt prosop şi o ajută să-şi pună halatul.

— Să fug jos să-i spun bucătăresei ce vreţi la cină, domnişoară Emma?

— În seara asta nu prea mi-e foame.

— Dar trebuie să mâncaţi ceva!

Ea zâmbi şi dădu din cap, nesigură că într-adevăr trebuia.

— Bine. Vreau nişte ceai cu pâine prăjită, la mine în cameră. Şi vreau să citesc ceva. Adu-mi, te rog, un exemplar din „The Times”.

— Da, domnişoară.

Emma se îndreptă aşa, cu picioarele goale, spre camera ei şi se aşeză la măsuţa de toaletă. Îşi scoase agrafele, îşi despleti părul şi îşi masă scalpul cu degetele. Lucră metodic cu o perie,

descurcându-şi şuviţele cârlionţate şi desfăcând nodurile până când mâinile îi obosiră. După aceea puse peria într-unul dintre sertarele mesei şi se uită la reflexia ei în oglinda cu ramă aurie.

Un chip banal, se gândi. Piele albă cu pistrui, nas drept, bărbie ascuţită. Singurul lucru care-i plăcea la ea însăşi erau ochii albaştri, identici cu ai tatălui ei, doar că ea avea genele arămii şi nu negre ca ale lui Lucas.

Nikolas Angelovsky spusese că e atrăgătoare. Îi spusese că e frumoasă. Oare Adam vorbise vreodată aşa cu ea? Emma nu-şi amintea vreo ocazie în care el să-i fi făcut astfel de complimente. Încruntându-se, plecă de la măsuţa de toaletă şi merse spre patul acoperit cu aşternut albastru. Se aşeză pe pernele din brocart şi rămase pierdută în gânduri până când în cameră intră Katie, ducând tava cu serviciul de ceai.

— Poftim, domnişoară Emma. Ceai, pâine prăjită şi ziarul.

— Mulţumesc, Katie.

Camerista lăsă tava lângă ea, pe pat, şi o privi cu îngrijorare.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară? Păreţi cam tristă.

— Nu, nimic. Doar că a fost o zi lungă.

Ridică o bucată de pâine cu unt şi zâmbi, apoi muşcă din felie. Mai liniştită, camerista ieşi. Emma turnă ceai dintr-un ceainic mic, din porţelan, într-o cană cu flori, apoi amestecă în el o linguriţă plină-vârf de zahăr. Deschise ziarul şi citi câteva articole.

La un moment dat, atenţia îi fu atrasă de ceva

din partea de jos a paginii doi, un anunţ aproape ascuns într-o mare de litere şi rânduri. Tresări surprinsă pe măsură ce scrisul începu să capete sens în mintea ei. I se părea că tuşul cu care erau scrise acele cuvinte devenea din ce în ce mai închis la culoare şi se întindea din ce în ce mai mult, făcând-o să vadă negru în faţa ochilor. Scoase un sunet pierdut şi aproape scăpă cana de ceai, vărsându-şi lichid fierbinte pe degete şi pe încheietură. Reuşi să lase ceaşca şi o aranjă cu foarte mare atenţie pe farfurie, apoi se uită din nou la ziar. Nu putea să fie adevărat. Probabil că-i o glumă sinistră, îşi spuse. O minciună. În timpul călătoriei peste hotare, vicontele Adam Milbank se logodise cu domnişoara Charlotte Brixton, renumita moştenitoare a imperiului industriei de email din America.

— Doar n-ai făcut una ca asta, Adam, şopti Emma. Au trecut numai câteva săptămâni. Doar nu m-ai uitat deja. Nu m-ai trădat în felul ăsta…

Dar cuvintele tipărite erau chiar în faţa ei, iar durerea din piept creştea şi tot creştea. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de cineva, de o voce raţională care să n-o lase să-şi piardă minţile. Nu simţise niciodată o astfel de durere şi nu credea că poate s-o ducă singură. Începu să plângă şi nu mai văzu pagina de ziar. Se ridică din pat şi îşi şterse lacrimile cu degetele tremurând, apoi căută pantalonii şi o cămaşă. Când se văzu îmbrăcată în sfârşit, îmbrăcă pe deasupra o pelerină cu glugă şi ieşi din cameră.

Katie trecu pe lângă ea şi se opri uluită în

mijlocul coridorului care ducea la scara principală.

— Domnişoară Emma, ce faceţi?

— Ies, spuse aceasta cu o voce gâtuită şi chipul ascuns în spatele glugii. Nu ştiu când mă întorc şi dacă spui cuiva că am plecat, te dau afară.

— Da, domnişoară, spuse Katie privind-o cu ochii mari.

Emma îşi şterse nasul umed cu mâneca şi clipi din nou, ca să-şi alunge lacrimile.

— O să fie bine, Katie, spuse încet. Doar să nu spui nimănui.

Camerista dădu încet din cap că a înţeles. Emma ieşi în grabă din casă şi se duse în grajd, sperând să n-o mai vadă şi altcineva. Puse şaua pe unul dintre cai şi îl goni pe grăjdarul care încercă s-o ajute.

— Mă descurc. Du-te înapoi în camera ta.

— Mergeţi să mai salvaţi un animăluţ, domnişoară Emma?

Ea îi ignoră întrebarea obraznică şi continuă să lege şaua. Mâinile îi tremurau neîndemânatice.

— Pleacă de aici, îi spuse argatului care o privea îngrijorat.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?

— Te rog să pleci, îl repezi ea.

El o ascultă, deşi se vedea că nu vrea, şi se uită de câteva ori peste umăr în timp ce se îndepărta. Emma urcă pe cal şi ieşi în stradă, simţind că nu poate să supravieţuiască decât dacă ajunge într-un anume loc. Nu luă o decizie conştientă să meargă acolo; părea că decizia

fusese luată deja. Începu să galopeze şi se îndreptă plângând spre conacul Angelovsky.

Când ajunse la clădirea cu faţadă clasică şi coloane albe de marmură, Emma urcă scara semicirculară care ducea la uşa din faţă şi bătu. Un majordom în vârstă, cu părul alb, sprâncene negre şi trăsături late, slavone, apăru în prag. Nu-şi amintea numele lui, deşi îl văzuse în mai multe rânduri.

— Te rog să pui pe cineva să se ocupe de calul meu, spuse. Şi anunţă-l pe prinţul Nikolas că are un vizitator.

Omul răspunse într-o engleză cu accent:

— Domnule, trebuie să vă întoarceţi mâine. Vă iau cartea de vizită, dacă doriţi.

— Nu sunt domn! strigă Emma cu disperare, descoperindu-şi capul şi lăsând o perdea de onduleuri arămii să-i cadă până la brâu. Vreau să-l văd pe vărul meu. Spune-i…

Se opri şi clătină din cap.

— Nu contează. N-am ce să caut aici. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea.

— Lady Stokehurst, rosti majordomul pe un ton mult mai blând. Intraţi. O să-l întreb pe prinţ dacă doreşte să vă vorbească.

— Nu cred că…

— Pazhalsta, insistă omul, făcându-i semn să intre. Vă rog, doamnă.

Ea intră, apoi aşteptă încordată în foaier, uitându-se fix la parchet. În mai puţin de un minut se auzi glasul scăzut al lui Nikolas:

— Emma.

Înaintea ei apăru o pereche de pantofi negri, strălucitori. Nikolas o apucă de bărbie şi o făcu să-l privească. Îi mângâie cu degetul mare obrazul pătat de lacrimi şi se uită la ea fără nicio emoţie, lucru care, ciudat, o ajută să se mai liniştească.

— Hai cu mine, Duşenka.

Îi luă mâna şi i-o petrecu pe după braţul său, apăsându-i palma acolo.

Ea se feri puţin.

— Ai companie? Nu m-am gândit să întreb dacă…

— Sunt singur.

Murmură câteva fraze ruseşti către majordom, care dădu din cap implacabil. Emma se sprijini recunoscătoare de braţul prinţului în timp ce el o conducea la etaj. Era puternic, iar asta o ajută să se simtă mai puţin speriată şi să respire mai uşor. Nikolas, atât de calm, de reţinut şi detaşat n-avea s-o lase să se piardă cu firea.

Merseră în aripa de vest a conacului, acolo unde erau apartamentele private ale prinţului. Emma clipi surprinsă când intrară într-o încăpere aşa cum nu mai văzuse niciodată, decorată în culori aprinse, cu tavanul din sticlă albastră şi cu decoraţiuni din bronz. Lumina caldă din cameră venea de la o lampă din cristal aşezată pe o masă de lângă intrare.

Nikolas închise uşa bătută cu ametiste, alungând lumea din afară. O privi pe Emma în lumina scăzută, iar ei i se păru că prinţul are trăsături aproape ireal de frumoase în severitatea lor. Cămaşa albă pe care o purta era deschisă la

gât, lăsând la vedere o cicatrice răsucită.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, rosti el.

Emma scoase o bucată mototolită de hârtie din buzunarul pantalonilor şi i-o întinse în tăcere. El o luă, continuând s-o privească în ochi. Întinse hârtia, apăsând-o cu palma pe o masă din apropiere, şi citi anunţul de logodnă fără să-şi schimbe nicio clipă expresia de pe chip. Genele lungi îi aruncau umbre pe obraji.

— Aha, spuse încet.

— Nu pari surprins, izbucni Emma. Presupun că nimeni nu este, în afară de mine. Credeam că Adam mă iubeşte, dar a fost o minciună, iar eu sunt cea mai mare proastă fiindcă l-am crezut.

— Prost e el, spuse Nikolas încet. Nu tu.

— Doamne, rosti Emma ascunzându-şi chipul în palme. Nu ştiam că se poate să simţi atâta durere.

— Stai jos.

Nikolas o conduse spre un divan tapiţat cu piele moale, arămie. Emma se ghemui la unul dintre capetele lui, strângându-şi sub ea picioarele lungi. Lăsă capul în jos, iar părul îi ascunse chipul. Auzi un lichid turnat într-un pahar de cristal. Încet, Nikolas se apropie şi îi întinse un recipient din sticlă mată. Emma luă o înghiţitură, băutura rece şi cu gust de lămâie îi alunecă încet pe gât, lăsând în urmă foc şi gheaţă.

— Ce-i asta? întrebă cu răsuflarea aproape tăiată.

— Vodcă şi lămâie.

— N-am mai băut aşa ceva până acum.

Luă o înghiţitură mai mare, închise ochii când simţi arsura, apoi bău din nou. Tuşind, întinse paharul ca să-i fie umplut din nou.

Amuzat, Nikolas îi mai turnă vodcă, apoi îşi puse şi lui un pahar.

— Bea încet. E mai tare decât vinul cu care eşti tu obişnuită.

— Rusoaicele beau vodcă?

— Toţi ruşii beau vodcă. Merge bine cu caviar şi pâine cu unt. Să trimit să ne aducă?

Emma se cutremură la gândul că ar putea să mănânce.

— Nu-mi trebuie mâncare, spuse.

Nikolas se aşeză alături de ea şi îi întinse o batistă din bumbac, privind-o cum îşi şterge lacrimile de pe obraji.

— Nu reuşesc să mă opresc din plâns, spuse ea cu o voce înfundată. Cred că mi-a zdrobit inima.

— Nu, răspunse el dându-i la o parte o şuviţă de pe frunte cu atingerea delicată a aripilor unui fluture. Nu ţi-a frânt inima. E doar mândria rănită, Emelia.

Ea se retrase şi îi aruncă o privire furioasă.

— Trebuia să-mi imaginez că o să-mi vorbeşti de sus!

— Nu-l iubeşti pe Milbank, spuse el pe un ton sec.

— Ba da! Şi o să-l iubesc întotdeauna!

— Chiar aşa? Şi ce-a făcut el ca să merite iubirea asta eternă? Ce ţi-a oferit? Câteva zâmbete, câteva cuvinte de laudă şi câte un sărut furat pe ici, pe colo. Asta n-a fost iubire, ci

seducţie, şi, se pare, una prost pusă-n scenă. Când o să ai mai multă experienţă o să-ţi dai seama de diferenţă.

— A fost iubire, insistă ea, dând apoi peste cap restul băuturii.

Tuşi, răsuflă greu şi se şterse la ochii care începuseră să o usture.

— Nu înţelegi nimic, fiindcă eşti prea cinic.

Nikolas râse şi îi luă paharul din mână ca să-l aşeze pe masă.

— Da, sunt cinic, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Adam Milbank nu e demn de tine. Dacă ai de gând să-i dai inima ta unui nemernic, măcar alege-l pe acela care o să-ţi dea bogăţii şi libertate, unul care să ştie cum să-ţi facă plăcere în pat. Un astfel de bărbat ţi-ar fi mult mai folositor decât Milbank.

Dacă n-ar fi fost ameţită, probabil că Emma s-ar fi simţit şi mai ofensată de cuvintele lui atât de directe. Un adevărat domn n-ar fi folosit niciodată astfel de cuvinte în faţa unei domnişoare pe care o respecta. Cu toate astea, alcoolul îi acoperise judecata cu o ceaţă albă şi rece, iar ea nu reuşea să se gândească decât că Adam fusese singura ei şansă, singura ei speranţă. Nimeni altcineva nu aştepta în anticamera iubirii.

— La cine te referi? întrebă pe un ton amar.

El o apucă de umeri, apoi o mângâie încet pe braţe, atingându-i cu blândeţe, ca din greşeală, laterala sânilor. Ea tresări şi-l privi fără să clipească în lumina aurie a lămpii de cristal. Pe chip i se puteau citi emoţiile: confuzie, furie, negare… O

străbătu un fior atunci când el îi atinse obrazul şi îi mângâie buza de jos cu degetul mare. Şopti întretăiat:

— N-am venit aici pentru asta.

— Atunci de ce ai venit? întrebă el blând.

— Nu ştiu. Voiam alinare. Voiam să mă simt mai bine.

— Ai făcut bine că ai venit la mine, ruişka.

Ea încercă să se ridice de pe divan, dar Nikolas o ţinu pe loc, cu o mână pe umăr şi alta pe talie.

— Nikki, spuse ea pe jumătate sfidându-l, pe jumătate rugându-l.

El se aplecă înainte şi o sărută uşor, apoi îi vorbi cu buzele atingându-le pe ale ei:

— Pot să-ţi ofer mai mult decât familia ta şi mult mai mult decât ar putea vreodată să-ţi ofere Adam. Pot să te ajut, să am grijă de tine, să-ţi ofer plăcere aşa cum n-ai simţit vreodată.

— Trebuie să plec, spuse ea cu disperare.

Vodca făcea totul să pară tulbure, iar gândurile i se înecau într-o mare de emoţii.

— Rămâi cu mine, Emma. Facem numai ce vrei tu, numai ce-ţi place.

Îi atinse gura cu vârful limbii, apoi îi prinse buza de jos, muşcând cu blândeţe. O sărută încet, căutând, oprindu-se ca să-i atingă sprâncenele, tâmplele, obrajii. Îi mângâie părul şi îi dădu şuviţele la o parte ca să-i descopere gâtul.

Emma se cutremură când el îi sărută pielea moale şi aduse la suprafaţă o căldură plăcută. Încet, îşi puse mâinile pe după gâtul lui. Nu mai fusese niciodată atât de conştientă de prezenţa

unui bărbat, de trupul puternic de sub cămaşa albă ca zăpada, de forţa ce-ar fi putut s-o zdrobească. N-ar fi trebuit să fie acolo, cu el, să-l lase s-o sărute şi s-o atingă, dar i se părea actul de rebeliune perfect împotriva tatălui ei, împotriva iubitului ei necredincios, împotriva tuturor celor care spuseseră vreodată despre ea că e o excentrică, o însingurată. De ce să nu-l lase pe Nikolas să facă dragoste cu ea? Virginitatea era doar a ei şi putea s-o ofere oricui voia. Nu mai conta, fiindcă-l pierduse pe singurul bărbat pe care-l dorise vreodată. Se prea putea să fie un păcat, dar vai, cât de plăcut era păcatul!

Îşi împleti degetele în părul lui frumos şi aspru. Atunci când îi simţi atingerea ezitantă, el trase aer în piept şi o strânse mai aproape, întinzând-o pe divan. Emma se lipi de el, dorindu-şi să simtă presiune, apăsare, greutatea lui ţintuind-o dedesubt. Prinţul o sărută mai apăsat, mai lung, schimbând tonul de la unul întrebător la unul nerăbdător, urgent.

Ea nu se opuse când Nikolas îi desfăcu bluza şi îi atinse pielea delicată de pe abdomen. Emma nici nu visase vreodată că atingerea unui bărbat ar fi putut să fie atât de tandră, de plină de adoraţie. Palma lui caldă îi acoperi sânul, ascunzându-l vederii. Sfârcul i se strânse sub degetele lui. Emma deschise ochii şi-l văzu pe Nikolas privind-o atent.

Pe chipul lui nu se citea nimic, şi asta o sperie puţin. Ochii săi, inteligenţi ca aceia ai unui tigru, erau lipsiţi de orice trăire. Chiar şi în acel moment atât de intim, inima, sufletul îi erau închise. Simţi

nevoia să ajungă la el, să-l facă să se simtă vulnerabil măcar puţin. Îi desfăcu nasturii cămăşii, cu degetele tremurând, şi îi descoperi încet umerii puternici. Îi privi cicatricele şi urmele de arsură.

Deşi ştia la ce să se aştepte, fiindcă îl mai văzuse dezbrăcat până la brâu, încă o uluia „moştenirea” pe care prinţul o primise de la mama Rusie. Înainte de ea probabil că avusese un corp foarte frumos, cu muşchi sculptaţi şi piele aurie şi strălucitoare. Cât de puternic trebuia să fie dacă supravieţuise unei astfel de dureri! Nikolas rămase nemişcat sub privirea ei, aşteptând fără ruşine sau autocompătimire ca ea să reacţioneze. Emma îşi dorea să-i poată spune că înţelege, dar nu găsi cuvintele potrivite şi în loc de asta se aplecă încet spre el ca să-i sărute cicatricea de pe gât.

Nikolas strânse pumnii când ea îi atinse pielea cu buzele şi părul lung îi alunecă peste pieptul lui ca o cuvertură de foc. Unele femei găseau respingătoare cicatricele, altora le plăceau, dar niciuna nu dăduse dovadă de atâta tandreţe. Prinţul simţi cum toţi muşchii i se încordează. Ar fi vrut s-o dea la o parte şi în acelaşi timp s-o strângă în braţe până o strivea. Nu se temuse niciodată de nimic, nici de durere, nici chiar de moarte, dar apropierea tandră dintre ei îl sperie până în măduva oaselor. Rosti cu un glas sugrumat:

— N-ai de ce să fii tandră cu mine.

Emma se uită fix la el, cu ochii albaştri ca fumul din miezul iernii.

— Nu sunt.

Se aplecă din nou şi-l sărută de-a lungul

cicatricei, până la claviculă. Nikolas se smulse brusc de lângă ea, ridicându-se în picioare. O clipă, Emma crezu că vrea să plece, dar el îi întinse mâna. Ezită puţin, iar prinţul spuse:

— Nu-ţi fie teamă.

Ea ridică palma şi, ca un observator din afară, se văzu împletindu-şi degetele cu ale lui într-o strânsoare puternică. Nikolas o conduse în dormitorul său, unde mobila era din lemn negru, împodobită din loc în loc cu o dantelă de ornamente sculptate. Pe pereţi nu erau tablouri, ci doar panouri simple de mahon şi o singură icoană înfățișând un bărbat într-un car tras de cai roşii, profilat pe fundalul unui soare imens, roşu-portocaliu. Patul era acoperit cu o cuvertură din mătase şi bumbac alb, iar prin fereastra întredeschisă adia un vânticel molcom.

Nikolas o conduse pe Emma spre pat, străbătând cu paşi mari peticele de lumină şi umbră. Ea se aşeză pe marginea saltelei şi îi dădu voie să îi scoată pantofii şi ciorapii. Prinţul îşi dădea seama că e speriată din mişcările crispate şi respiraţia ei neregulată. Emma nu scoase niciun sunet, iar el o dezbrăcă de tot, lăsându-i trupul palid şi frumos liber de materialele care-l acopereau. Ea se ghemui pe o parte şi reuşi să-i şoptească:

— Nikki, am nevoie de încă un pahar de vodcă.

El zâmbi puţin.

— Ai băut destul, îi spuse, dezbrăcându-se la rândul lui.

Emma închise ochii când el se aşeză alături de

ea pe pat şi o trase mai aproape, mângâind-o ca să-i liniştească tremurul.

— N-ai de ce să fii atât de speriată. O să-ţi arăt cât eşti de atrăgătoare. Ai spus că vrei să te simţi mai bine.

— Mă simţeam mai bine îmbrăcată, rosti ea cu o voce înfundată, făcându-l să râdă.

— Ia-mă pe după gât.

— N-am mai făcut niciodată asta.

— Da, ştiu. O să am grijă, duşka.

O sărută pe umăr, deschizând gura deasupra pielii ei albe. Timidă, ea făcu la fel, atingându-i cu vârful limbii linia gâtului. Nikolas ardea de nerăbdare să o facă a lui. Emma avea trupul subţire şi ferm, cu sâni mai plini decât şi-i imaginase şi pielea fierbinte, de parcă în ea ar fi ars neîncetat un exces de vitalitate. „Nemăsurată e plăcerea de-a poseda un suflet tânăr, abia înmugurit.” Acum, pentru prima dată în viaţă, prinţul înţelegea acel vers din Lermontov. Şi-ar fi dorit să se înece în inocenţa ei şi să o devoreze ca pe o delicatesă.

O mângâie cu palmele desfăcute, atingându-i fiecare petic de piele, în spatele genunchilor, gleznele fragile, clavicula în formă de aripă. Mai puţin temătoare, Emma îl cuprinse cu braţele şi apăsă cu vârfurile degetelor de-a lungul şirei spinării. Nikolas o sărută fierbinte pe sâni şi îi alintă sfârcurile, sugând şi muşcând încet, făcând-o să suspine de plăcere. Abia după aceea îi atinse cârlionţii dintre coapse, coloraţi ca scorţişoara, şi o mângâie cu blândeţe. Neatinsă, reţinută, Emma

era totuşi umedă, iar asta-l făcu pe Nikolas să se înfioare.

Atingerile lui o ajutară să se destindă. Încet, prinţul o pătrunse cu degetul mijlociu, mângâind suprafaţa fină şi alunecoasă din interior. Ea scânci şi rămase nemişcată, încordându-se.

— Te doare? şopti el.

Emma clătină din cap, uimită, incapabilă să vorbească. Nikolas îi sărută buzele desfăcute, apoi se retrase ca să o privească în timp ce ea cedă în faţa tensiunii, predându-i-se în sfârşit, neputincioasă, la mila sa. Îşi arcui spatele, invitându-l să ia mai mult, răsucind capul într-o parte şi închizând ochii, lăsând plăcerea s-o cuprindă. El o ajută să ajungă pe culmile plăcerii şi se bucură când simţi cum coapsele ei îi strâng involuntar mâna. Când ultimul val de plăcere din trupul ei se stinse, prinţul îi apucă obrajii în palme şi spuse:

— Eşti încă virgină, Emma. Vrei să mă opresc?

— Nu, rosti ea cu o voce tremurată.

Deşi Nikolas ştia ce răspuns avea să primească, se bucură oricum când auzi cuvintele rostite de buzele ei frumoase. Deasupra Emmei, îi desfăcu genunchii mai larg. Nu fusese niciodată cu cineva atât de neexperimentat şi i se părea mai greu decât se aşteptase. Emma avea ţesuturile sensibile, fragile, greu de convins. Tremurând, îşi coborî trupul deasupra ei, forţând intrarea prin inelul strâns de muşchi. Ea scoase un ţipăt gâtuit de durere, cu buzele lipite de gâtul lui. Deodată, alunecarea deveni mai uşoară, iar Nikolas simţi că

trupul ei cedează, învăluindu-l cu căldură. Îşi ascunse chipul în părul ei, copleşit de dulceaţa îmbrăţişării, şi şopti:

— Emelia. Mi-am dorit mereu asta, te-am dorit mereu…

Braţele ei subţiri îl apucară pe după gât, trăgându-i gura spre gura ei. La capătul puterilor, prinţul o sărută apăsat şi se mişcă mai repede. Emma îl strânse în braţe, ţinându-l aproape, iar Nikolas simţi că nu mai poate să amâne şi gemu, tremurând, până când totul dispăru într-o mare de plăcere. Emma îl trase mai aproape, îl mângâie, iar el se aşeză alături de ea, sprijinindu-şi capul pe umărul ei, şi amândoi încercară să-şi recapete răsuflarea.

Emma nu ştia sigur cât timp dormise. Se trezi cu o mână pe umărul lui Nikolas, cu vârfurile degetelor pe marginea uneia dintre cicatricile lui. Se simţea slăbită şi vulnerabilă, dar nefiresc de împăcată. Încercă să înţeleagă ce se întâmplase, că se culcase cu un bărbat, cu Nikolas. Deşi se aştepta la vreun fulger, la vreun sentiment dezastruos, nimic nu părea diferit. Probabil că n-avea niciun scrupul, niciun principiu, dacă era atât de neruşinată încât să nu-şi dea seama de diferenţă.

Probabil că Nikolas o învelise până la umeri cândva, în timp ce dormea. Strângând aşternutul la piept, Emma se întoarse cu faţa la el. Gândurile îi goneau prin minte. Trebuia să-şi găsească hainele, să se întoarcă acasă şi, cel mai important, să se asigure că el n-avea de gând să spună

nimănui despre ce se întâmplase între ei. Era nevoie să păstreze secretul nu doar de dragul ei, dar şi pentru el.

— Nikki, începu pe un ton stânjenit.

El îi duse un deget la buze.

— Vreau să te întreb ceva, ruişenka. Nu trebuie să-mi răspunzi în seara asta, fiindcă e un lucru la care trebuie să te gândeşti bine. E suficient să mă asculţi.

— Bine, spuse ea privindu-l bănuitor.

— Nu ai pe nimeni acum, nu? Nu speri să te măriţi cu cineva anume?

Întrebarea o făcu să râdă amar.

— Nu, şi nici nu cred că o să existe vreodată cineva.

— Atunci înseamnă că ai de gând să locuieşti cu tatăl tău şi cu Tasia tot restul vieţii?

— Nu prea am de ales.

— Nu? întrebă el netezindu-i cu degetul mare sprânceana încruntată întrebător. Ce-ar fi să te măriţi cu mine, Emma?

Ea clătină din cap de parcă nu ar fi auzit bine.

— Poftim?

— Dacă ai fi soţia mea, toate uşile ţi s-ar deschide. Ai avea de zece ori mai mulţi bani şi mai multă influenţă decât ai acum. Eu ţi-aş susţine cauzele şi operele de binefacere, iar tu ţi-ai petrece tot timpul tău liber cu animalele, dacă ai vrea. Îţi ofer o viaţă fără reguli şi fără limite. Ai avea orice ţi-ai dori numai cu o bătaie din palme. Gândeşte-te la asta, Emma.

Inima tinerei bătea violent. Îl privi uluită şi tăcu

multă vreme, simţindu-se prea amorţită ca să-i răspundă.

— Dar de ce eu? Ai putea să ai pe oricine.

El îi mângâie cu blândeţe partea de sus a sânilor.

— Îmi aminteşti de femeile pe care le-am cunoscut în Rusia, pasionale, directe şi fără ascunzişuri. Îţi respect sinceritatea şi-mi place frumuseţea ta. De ce să nu fii tu soţia mea?

— Şi de când ţi-a venit ideea asta nebunească?

Nikolas luă o şuviţă din părul ei lung şi o răsuci pe deget.

— Cam de pe vremea când aveai treisprezece ani, spuse pe un ton egal.

— Dumnezeule!

— N-am văzut niciodată un copil cu o voinţă atât de puternică. Erai minunată. Te-am privit crescând dintr-o fetiţă încăpăţânată într-o femeie foarte frumoasă. Eşti singura persoană care nu m-a plictisit niciodată şi de asta vreau să fii soţia mea.

Emma clătină din cap, uimită.

— O soţie adevărată?

— În toate sensurile cuvântului, aprobă el privind-o în ochi.

— Şi dacă refuz? O să încerci să mă pedepseşti? O să mă ameninţi că spui cuiva despre…

Făcu un semn din mâna subţire, arătând spre cearceafurile mototolite din jurul lor.

— Despre asta?

El păru amuzat.

— Aşa o părere proastă ai despre mine?

— Da, răspunse ea imediat, făcându-l să râdă. Dar chiar şi dacă aş vrea să mă mărit cu tine, tot n-aş putea. Tata n-ar fi niciodată de acord.

— Ştiu eu cum să-l conving pe tatăl tău, răspunse Nikolas. Decizia îţi aparţine. Dacă tu eşti de acord să te măriţi cu mine, atunci o să ne căsătorim.

Ea se încruntă şi îi aruncă o privire sceptică.

— Nu ştiu pe nimeni care să poată să-l convingă pe tata să facă un lucru cu care nu e de acord.

— Dar o să te gândeşti la propunerea mea?

— O să mă gândesc, însă nu cred…

El o sărută, făcând-o să tacă.

— Mai târziu, îi şopti. Răspunde-mi mai târziu.

— Dar…

El o sărută pe obraji, pe gât, ignorându-i protestele slabe. Ea se înfioră de plăcere şi tăcu, iar prinţul o iubi din nou, cu nemăsurată blândeţe. Emma îi atinse spatele brăzdat de cicatrice, pielea catifelată, şi îi simţi mişcările delicate, sinuoase, în timp ce se mişca deasupra ei. O vreme păru că nu-şi mai aparţine sieşi, că trupul îi era cu totul al lui, iar el avea grijă de ea cu tandreţe şi cu răbdare. Nimeni n-o mai ţinuse atâta vreme în braţe şi nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru senzaţia pe care i-o dădea pielea altcuiva lipită de pielea ei. Nu se mai gândea la nimic, nu mai era îngrijorată şi nu simţea niciun regret, ci doar senzaţiile minunate, atingerile, îmbrăţişările lui, până când pasiunea o cuprinse cu totul în valurile ei.

Epuizat, mulţumit, Nikolas se întoarse şi

adormi cu chipul pe jumătate ascuns în pernă. Numai una dintre sprâncene şi genele dese de sub ea i se mai vedeau. Emma întinse mâna ca să-i aranjeze şuviţele dezordonate de pe ceafă, atingându-l cu grijă ca să nu-l trezească.

Îi părea rău pentru orice femeie suficient de nechibzuită încât să se îndrăgostească de el, şi probabil că existau destul de multe în situaţia asta. Un bărbat atât de chipeş şi de intangibil precum Nikolas putea foarte uşor să frângă inima oricui. Era puternic, misterios şi foarte singur. Confuză, Emma îşi sprijini capul pe braţe. La naiba cu Adam, cel care o părăsise şi o lăsase să ajungă într-o situaţie atât de inimaginabilă. El plecase definitiv, iar Nikolas Angelovsky o voia pentru sine. Oare chiar ar fi fost atât de îngrozitor să-i fie soţie? Oamenii se căsătoreau adesea fără să se iubească.

Încercă să-şi imagineze ce fel de relaţie ar fi putut să aibă cu el. Ştia că o doreşte, dar nu era genul de bărbat care să poată să iubească pe cineva.

— Nu eşti prea bun de soţ, îi şopti privindu-i chipul împăcat. Pe de altă parte, nici eu nu sunt chiar idealul de soţie.

Degetele prinţului zvâcniră şi o încruntătură-i apăru între sprâncene. Visa. Emma îşi dădu seama că Nikolas nu i se păruse niciodată tocmai uman, nu până în acel moment. Fusese mai mult aidoma creaturilor exotice pe care le creştea ea, cele pe care puteai să le admiri de la distanţă, dar de care era periculos să te apropii. Cu toate astea, Nikolas Angelovsky era numai un bărbat. Nu era

invulnerabil şi era însingurat, la fel ca şi ea. Deodată, alegerea i se păru mai uşoară.

Îi atinse obrazul, mângâindu-i începutul de barbă până când el se mişcă în somn.

— Nikolas, murmură ea, trebuie să mă duc acasă acum, cât e încă întuneric.

El se ridică pe coate şi clătină din cap.

— Te duc eu cu trăsura.

— Nu. Pot să merg călare…

— N-ai fi în siguranţă. Merg cu tine.

Emma se gândi atent la ce-i spusese, apoi dădu din cap.

— N-am nevoie de timp ca să mă mai gândesc la propunerea ta, Nikki. Pot să-ţi răspund de pe-acum. Accept să fiu soţia ta.

Nikolas nu se arătă surprins sau bucuros, dar ea îşi dădu seama că era mulţumit. O luă de mână şi-i sărută degetele.

— Ştiam că o să spui da, rosti el pe un ton atât de calm încât aproape că o făcu să râdă.

— Cred că e mai bine să le spun eu alor mei. Tata o să vrea să te omoare.

Emma se cutremură gândindu-se la reacţia tatălui ei. Avea să fie furios. Ar fi fost în stare să mute din loc cerul şi pământul ca s-o împiedice să se mărite cu Nikolas. Era posibil chiar s-o dezmoştenească.

— Am mai avut eu de-a face cu tatăl tău, răspunse Nikolas pe un ton ironic. N-o să ne facă probleme.

Emma clipi, dar nu spuse nimic. Prin minte i se învârtea un singur gând: după căsătoria cu Nikolas,

nimeni n-avea să-i mai spună ce să facă.

Capitolul 4

Emma se trezi în patul ei a doua zi, ameţită şi parcă visând. Începu s-o doară capul din caza luminii prea puternice care intra printre draperiile desfăcute. Avea dureri în locuri care de obicei nu dor. Confuzia mai ţinu o clipă, apoi amintirile o năpădiră.

— Dumnezeule, şopti cu inima cât un purice.

Se simţea speriată, bucuroasă şi gata să leşine. Doar nu făcuse toate acele lucruri cu Nikolas. Probabil că visase. Însă îşi amintea prea multe detalii, fuga disperată până la conacul lui, cum prinţul făcuse dragoste cu ea, cum o ceruse de soţie…

Cum ea acceptase. Înghiţi în sec şi închise ochii. Oare el vorbise serios? Oare fusese o nebunie din partea ei să spună „da”? Speriată, începu să se gândească la cum să scape. Avea de gând să-i spună lui Nikolas că se îmbătase şi că nu ştiuse ce face şi ce spune. Avea să-l implore, dacă era necesar, să păstreze secretul nopţii dinainte. Ce-i venise să facă un lucru atât de iresponsabil? Îşi pierduse inocenţa şi-i dăduse prinţului puterea să-i distrugă viaţa.

— Nu se poate, spuse încet, simţind că-i vine rău. Vai de mine…

— Domnişoară Emma?

Se auzi o bătaie discretă în uşă, iar Katie apăru în prag. Expresia de pe chipul cameristei era foarte

nedumerită. Fata se uita la stăpâna ei de parcă aceasta i-ar fi fost străină.

— Cât e ceasul? întrebă Emma frecându-se la ochi.

— E opt, domnişoară.

Emma se rostogoli pe burtă.

— Vreau să mai dorm.

— Da, domnişoară, dar înălţimea sa prinţul Nikolas aşteaptă jos. A venit acum niciun sfert de oră şi m-a trimis să vă trezesc.

Emma se ridică imediat în capul oaselor, trupul îi protestă din cauza mişcării bruşte, iar ea strânse pulpele ca să se apere de senzaţia nefamiliară dintre ele.

— Spune-i să plece. Nu, aşteaptă. Spune-i că-l primesc. Să aştepte în salon.

Katie dădu din cap şi ieşi, iar Emma se ridică din pat. Îşi turnă tremurând apă dintr-un vas în chiuveta împodobită cu flori. Se spălă şi îşi schimbă lenjeria de corp, apoi tresări din cauza durerii de cap în timp ce se pieptăna şi-şi împletea părul într-o coadă lungă, lăsată pe spate. Camerista se întoarse s-o ajute să-şi pună o fustă albastru palid şi o bluză albă, cu fundă de culoarea safirelor. Emma se uită în oglindă şi îşi dădu o buclă după ureche.

Oare Nikolas venise ca să-şi retragă cererea în căsătorie? Buzele i se strânseră într-o grimasă ofensată. Orice avea să-i spună, ea era pregătită, calmă şi detaşată. Dacă o să facă vreun comentariu jignitor, ea avea de gând să-i râdă în nas.

Îşi îndreptă spatele şi ieşi repede din cameră, apoi coborî în salon, unde aştepta Nikolas. Ezită înainte să treacă pragul şi se întoarse spre cameristă, care se ţinuse după ea.

— Poţi să ne laşi singuri, Katie.

Fata deschise gura ca să se opună, dar când întâlni privirea hotărâtă a stăpânei sale dădu din cap, resemnată. Emma respiră adânc şi închise uşa în urma ei, apoi se întoarse cu faţa spre Nikolas. El se ridică de pe fotoliul pe care stătea şi o privi atent. Era la fel de chipeş şi de indiferent ca întotdeauna, cu ochii strălucind ca două topaze. Emma intenţionase să vorbească prima, dar deodată îşi dădu seama că nu reuşeşte să mai scoată un cuvânt. O întâlnire într-un spaţiu atât de intim, mai ales după seara de dinainte, era greu de suportat. Rămase tăcută, roşind şi cu inima bătându-i tare.

Nikolas se apropie şi îi luă mâna rece în mâna lui caldă.

— Te-ai răzgândit? o întrebă cu blândeţe.

— Credeam că tu te-ai răzgândit, spuse ea repede.

El o privi amuzat.

— Nu există riscul ăsta. Nu după ce te-am aşteptat atâta vreme.

Ea clătină din cap, nedumerită.

— Cum să fie adevărat? Aş fi crezut, dacă eram frumoasă, dacă eram cineva, dacă aveam vreun talent, dar eu sunt doar…

Nikolas o prinse de mijloc şi o trase spre el, apoi o sărută cu pasiune, amintindu-i de ce se

petrecuse între ei în seara de dinainte. După câteva clipe, când se opri, o privi în ochii albaştri şi uluiţi.

— Te vreau. O să te vreau mereu, chiar dacă nu te măriţi cu mine până la urmă.

O mângâie pe spate şi îşi sprijini palma pe cel mai de jos punct al taliei ei.

— Gândeşte-te la asta, Emma. Există multe motive pentru care oamenii se căsătoresc. Din iubire, de singurătate, pentru că aşa e mai bine sau pentru că e mai convenabil. Uneori, ca în cazul nostru, o fac din prietenie, care nu e un motiv atât de rău. Nu-i aşa?

Cuvintele prinţului deschiseră zăgazul uşurării în sufletul ei. Emma îşi dorea să se sprijine pe el, să-i accepte ajutorul.

— Nu, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Adică, o să mă mărit cu tine. Nu m-am răzgândit.

— Foarte bine.

Nikolas o sărută din nou, strângând-o mai aproape, ca ea să simtă cât de mult o dorea. Emma îl cuprinse pe după gât şi desfăcu buzele sub presiunea buzelor lui. Nu se simţise niciodată atât de copleşită de prezenţa unui bărbat, atât de atrasă de el şi de felul lui de-a fi. Cu toate astea, nu se temea deloc. Voia să accepte provocarea pe care o reprezenta prinţul, să-l cunoască, să-l aibă la degetul mic, aşa cum o avea şi el pe ea. Tresărind puţin, înţelese că n-ar fi deranjat-o deloc dacă el ar fi tras-o în sus pe scări şi s-ar fi culcat cu ea chiar atunci.

Nikolas se retrase şi zâmbi puţin, de parcă i-ar

fi citit gândurile.

— Să mergem la Southgate Hall şi să le spunem alor tăi?

— N-o să ne dea binecuvântarea lor, îl avertiză Emma.

Prinţul râse şi se jucă puţin cu funda de la gâtul ei.

— N-am de gând să le cer binecuvântarea, ruişka.

*

Pe drum, în trăsură, vorbiră foarte puţin. Emma era ocupată cu propriile gânduri, iar Nikolas, cu propriul triumf. Din când în când se uita la profilul hotărât al logodnicei sale, căreia soarele îi lumina chipul şi îi făcea pistruii să strălucească precum praful de aur. Se gândi la părul ei, atât de moale şi de mătăsos. Emma îi făcuse mai multă plăcere decât şi-ar fi putut el imagina că o să simtă, iar acum prinţul se simţea pe deplin împăcat.

Îşi stăpâni un zâmbet amar cu gândul la Lucas Stokehurst şi la părerea lui despre nuntă. Ei doi se displăcuseră întotdeauna, nu doar ca persoane, ci şi ca reprezentanţi a două culturi atât de diferite. Tatăl Emmei era în mod deschis neîncrezător în fatalismul şi misticismul rusesc. Pentru el, orice era diferit de civilizaţia vestică era o dovadă de barbarism. Stokehurst îşi iubea soţia, pe Tasia, dar acea iubire nu includea şi ţara ei de origine, ţară pe care Nikolas o reprezenta cu tot ce era mai rău şi mai sălbatic în ea. Iar acum, fiica lui Lucas avea

să se mărite cu un rus. Nikolas zâmbi încântat.

— Nu sunt sigură că-mi place expresia de pe chipul tău, comentă Emma. Parcă ai fi o mâţă care tocmai a prins un şoarece.

El îi zâmbi larg.

— Şi cine-i şoarecele? Doar nu tu.

— Mă simt ca un şoarece din ce în ce mai mult, pe măsură ce ne apropiem de tata.

El o privi bănuitor.

— Doar nu ţi s-a făcut frică?

Emma ridică din umeri, stânjenită.

— Nu, dar nici n-o să fie prea uşor.

— Ba sigur că da. N-o să fie scandal, dacă la asta te gândeşti.

Ea râse batjocoritor.

— Cum poţi să spui aşa ceva, ştiindu-i pe ai mei?

— Ai puţină încredere. Sunt un bărbat foarte convingător. Credeam că ştii asta deja, adăugă cu o privire şireată.

Emma se uită la el cu dojană, dar Nikolas nu făcu decât să zâmbească ironic.

Ajunseră într-un sfârşit la conacul Stokehurst, unde un servitor îi ajută să coboare din trăsură, iar un altul se grăbi să le anunţe sosirea. Emma îl luă de braţ pe Nikolas, strângându-i mâneca hainei când urcară treptele din faţă.

Tânăra îi zâmbi crispată majordomului. Seymour avea chipul lipsit de orice expresie, ca de obicei, dar ei i se păru că vede o strălucire curioasă în ochii lui.

— Seymour, unde sunt tata şi Tasia?

— Cred că în bibliotecă, domnişoară.

— Au oaspeţi?

— Nu, domnişoară.

Emma se gândi şi se răzgândi în timp ce ea şi Nikolas treceau prin sala cea mare şi se apropiau de bibliotecă. Oare cum să le spună tatălui ei şi Tasiei despre decizia sa? Cum să se apere când ei aveau să protesteze? Asta-mi doresc, îşi spuse cu încăpăţânare, fiindcă oricum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Tatăl ei citea o scrisoare la birou, iar Tasia cosea, aşezată pe un divan din apropiere. Amândoi ridicară privirile când Emma intră brusc în încăpere, surprinşi s-o vadă acolo. Era imposibil să nu-ţi dai seama cât de bine se potriveau, amândoi atrăgători şi cu părul închis la culoare, evident apropiaţi chiar şi în acel moment banal. Schimbară o privire plină de înţeles. Asta aş fi putut să am cu Adam, se gândi Emma deodată furioasă. E vina ta, tată, că o să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc. Tu n-ai vrut să mă laşi să fiu cu alesul inimii mele.

— Emma, spuse Tasia zâmbind nedumerită şi lăsând deoparte lucrul. De ce te-ai întors mai devreme din Londra. Ce…

Tăcu văzându-l pe Nikolas, şi păru că nu mai ştie ce să spună. Emma avu impresia că tabloul încremenit durează o oră, deşi în realitate trecură numai câteva clipe. Ochii cenuşii-albaştri ai Tasiei îi priviră atent pe amândoi, iar Emma îşi dădu seama că mama ei vitregă, cu simţurile sale neobişnuite, înţelesese că s-a întâmplat ceva foarte important.

— Tată, belle-mere, spuse pe un ton scăzut, eu şi cu Nikolas avem să vă spunem ceva.

Luke rămase nemişcat, ca o statuie de granit, apoi clătină din cap, deja negând ce avea ea să-i spună.

— Eu şi Nikolas, continuă Emma stânjenită, vrem să…

Se opri când simţi atingerea prinţului.

— Dă-mi mie voie, murmură acesta privindu-l pe Luke fără să clipească. De curând, prietenia dintre mine şi Emma s-a transformat în ceva destul de… semnificativ. I-am spus fiicei tale că vreau s-o fac soţia mea, iar ea a acceptat cu generozitate…

— Nu.

Cuvântul era definitiv, apăsat. Luke nici nu se uita la Emma, ci doar la Nikolas. Era palid. Reacţionase din instinct, înainte să se gândească.

— Nu ştiu ce naiba se petrece şi nici nu vreau să aflu. Ieşi afară din casa mea şi lasă-mă să vorbesc cu Emma.

Fiica sa îşi pierdu cumpătul:

— N-o să vorbeşti deloc cu mine, tată! Sunt femeie în toată firea şi fac ce vreau. Iar dacă Nikolas pleacă, plec şi eu cu el. De data asta n-o să ai câştig de cauză…

— Emelia, o întrerupse Nikolas pe un ton scăzut, întorcându-se spre ea. Nu e nevoie să ne certăm. Ce-ar fi să mergi cu Tasia şi să-i explici cum stau lucrurile? Eu şi tatăl tău avem nevoie de câteva minute singuri.

— Ce să-i spun? întrebă Emma în şoaptă, roşind violent.

El zâmbi puţin.

— Orice vrei tu, duşka.

Emma dădu din cap şi se uită spre mama ei vitregă, care se încruntase uşor, dar în rest rămăsese lipsită de expresie. Se ridică şi ieşi cu pas lin din încăpere, iar tânăra o urmă ceva mai puţin sigură pe sine.

După ce doamnele plecară, atitudinea lui Stokehurst se schimbă, iar şocul i se transformă în furie.

— De ce tocmai fiica mea? se răsti el. Rus nemernic, ar fi trebuit să-ţi rup gâtul cu ani în urmă, când ai început să ne dai târcoale mie şi familiei mele!

Făcu un gest nervos cu cârligul de argint, care străluci letal. Majoritatea s-ar fi speriat să-l vadă pe Lucas Stokehurst furios. Până şi Nikolas îşi temperă atitudinea.

— Nu te las să pui mâna pe ea, se răsti din nou Stokehurst.

Prinţul îşi păstră calmul şi hotărârea.

— Mă tem că nu ai de ales. Dacă nu ne dai voie să ne căsătorim, o s-o pierzi pe Emma definitiv. N-o să te ierte niciodată. Crede-mă când îţi spun că o să mă însor cu ea, cu sau fără aprobarea ta. Ai putea foarte bine să ne dai binecuvântarea.

— Binecuvântarea? repetă Stokehurst, apoi râse dur.

— N-ai de ce să fii îngrijorat, continuă prinţul. Îţi jur că n-o să dau niciodată în ea. O să aibă mai mulţi bani decât o să poată cheltui. N-o să mă opun operelor ei de caritate, cauzelor pentru care

luptă, n-o să-i vând menajeria. O să fie liberă, aşa cum bine ştii că are nevoie.

— Are nevoie de un soţ care s-o iubească, iar tu nu poţi să-i oferi un substitut destul de bun.

— Ba sigur că pot, spuse Nikolas încet. Întreab-o şi o să-ţi spună ea însăşi ce-şi doreşte.

— Ai ales momentul perfect, ocazia cea mai bună să-ţi faci loc în viaţa ei, când era rănită, vulnerabilă…

Stokehurst se opri, fiindcă îşi dăduse seama de ceva, iar furia păru că i se dublează.

— Ai îndrăznit s-o atingi? Pentru Dumnezeu, te omor!

Nikolas rămase impasibil.

— Emma a venit la mine fiindcă era nefericită. Viaţa pe care tu i-o oferi la Southgate nu-i mai ajunge. E femeie, nu fetiţă, şi e timpul să se mărite.

— Dar nu cu tine, răspunse Lucas pe un ton gutural.

— N-o să vrea să se mărite cu nimeni altcineva.

Stokehurst scrâşni din dinţi.

— O să găsesc o cale să opresc nebunia asta.

— Cu cât o să încerci mai mult, cu atât o s-o pierzi mai repede.

Nikolas îl privi în tăcere, ştiind că, oricât ar fi suferit Stokehurst în viaţa lui, acea lovitură era cea mai greu de îndurat. Aproape că-i era milă de el, dar viaţa e nedreaptă, iar prinţul însuşi ştia destul de multe despre nedreptate.

— Aşa cum am mai spus, n-ai de ales, rosti pe

un ton egal.

— De ce faci asta? întrebă Stokehurst printre dinţi. Ai de gând s-o foloseşti pe Emma pe post de monedă de schimb mai târziu? Te însori cu ea ca să te răzbuni pe mine?

Nikolas râse scurt şi deschise braţele.

— Fac asta dintr-un motiv foarte simplu. O vreau. De svidanija, Stokehurst. Te rog s-o informezi pe fiica ta că o să vin în vizită pe la ea în câteva zile.

Ieşi din încăpere fără să mai adauge nimic, mulţumit că lucrurile aveau să decurgă conform planului său.

*

Emma şi Tasia erau într-un salon din apropiere, aşezate în fotolii cu spătar înalt din damasc trandafiriu. Până atunci mama ei vitregă îşi păstrase calmul, dar Emma îşi dădea seama că e îngrijorată şi, deşi se simţea vinovată că o face să sufere, n-avea de ales. Voia să se mărite cu prinţul, iar Tasia avea să fie nevoită să-i accepte decizia.

— Sunt sigură că Nikolas ţi se pare o figură foarte romantică, spuse aceasta. Are experienţă cu femeile şi ştie să le facă să se simtă dorite, să le convingă să aibă încredere în el chiar dacă ştiu că nu e bine, dar să ştii că omul ăsta nu merită încrederea nimănui, Emma. Nikolas e un bărbat periculos. Nu ştii ce lucruri oribile a făcut, nu ştii ce-i poate pielea…

— Nu-mi spune, rosti Emma. N-are rost. E prea

târziu să mai schimbăm ce s-a întâmplat deja.

— Ce s-a întâmplat…

Tasia păli.

— Vai, Emma, se tângui ea, doar nu i-ai dat voie să… Nu ai…

Emma coborî privirea.

— Nu contează.

Nu se uită la Tasia nici când aceasta suspină uşor.

— Adevărul e că vreau să mă mărit cu el. Vreau să am viaţa mea. Oricum va fi alături de el, tot o să fie mai bine decât acum.

— Să nu fii aşa de sigură. Tu te-ai obişnuit să locuieşti cu oameni care te iubesc, iar ăsta nu-i un lucru de colo. Ai dreptate, spuse repede. Nu contează dacă te-ai culcat cu el. N-o să spunem nimănui. E important să te apărăm, să te luăm de lângă…

— Nu vreau să fiu luată de lângă el.

— Lasă-mă să vorbesc, spuse Tasia pe un ton atât de tăios încât Emma tăcu. Nikolas e un bărbat cu totul diferit de cel pe care l-ai cunoscut până acum. O să te trădeze într-o sută de feluri, fără nicio remuşcare. Tot ce face e pentru că îi place lui, pentru că aşa doreşte el.

O luă de mână, strângându-i degetele cu putere.

— Nikolas n-a fost exilat pentru trădare, Emma. A omorât pe cineva. L-a omorât cu sânge rece. După aceea a fost interogat de guvern şi torturat până era gata să moară el însuşi. Eu cred că atunci şi-a pierdut o parte din suflet şi că nimeni

nu poate să-l ajute. Unele lucruri, odată distruse, nu mai pot fi reparate.

Emma ridică stânjenită din umeri.

— Ştiu că a omorât pe cineva. Nu mă interesează ce-a făcut în trecut, eu tot mă mărit cu el.

Tasiei îi dădură lacrimile.

— Te rog să nu faci asta. Nu trebuie să renunţi la orice şansă la fericire când eşti încă atât de tânără, când ai atâtea de oferit…

Emma îşi retrase mâna.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta. Am decis deja.

Tasia o privi cu atâta intensitate încât o făcu să tresară.

— Faci asta ca să-l pedepseşti pe Luke, nu-i aşa? Vrei să-i plăteşti pentru că te-a ţinut departe de Adam? Emma, o să ajungi să-ţi faci ţie însăţi mai mult rău decât oricui altcuiva.

Tânăra strânse din dinţi.

— Tata s-a înşelat în privinţa lui Adam.

— Şi ce dacă? Vai, Emma, ai atât de multe de învăţat despre iertare. Numai cei tineri pot să-şi permită să se simtă atât de trădaţi, atât de nedreptăţiţi atunci când părinţii lor greşesc. Şi ce dacă tatăl tău s-a înşelat? Poţi să spui că tu nu l-ai rănit pe el niciodată?

— Nu i-am interzis niciodată să vadă un om pe care-l iubeşte. Nu l-am îndepărtat niciodată de persoana care ar fi putut să-l facă fericit.

— Dacă dispari din viaţa lui, exact asta faci. Dacă nu ştii cât de multă nevoie are de tine

înseamnă că nu ştii nimic despre el.

— Tata n-are nevoie decât de tine, Tasia. Toată lumea ştie asta.

Pe chipul mamei ei vitrege apăru o expresie şocată.

— Ştii că nu e adevărat! Emma, ce s-a întâmplat cu tine?

Aceasta tăcu încăpăţânată, iar Tasia clătină din cap şi oftă.

— Vorbim după ce apuci să te mai gândeşti.

— N-o să-mi schimb alegerea, spuse Emma sfidătoare, uitându-se în urma Tasiei.

Aceasta ieşi din încăpere.

*

Intrând în bibliotecă, Tasia descoperi că Nikolas plecase, iar soţul ei stătea la fereastră şi se uita în gol. Simţindu-i prezenţa, Luke vorbi pe un ton sec:

— A spus că nu pot să opresc căsătoria fără s-o pierd definitiv, şi are dreptate. Chiar dacă nu le dau binecuvântarea mea, o să se mărite cu el în secret.

— Dar dacă ai trimite-o undeva o vreme? sugeră Tasia. Poate la sora ta, în Scoţia, sau într-o călătorie împreună cu mama ta…

— Nikolas o s-o urmeze oriunde aş trimite-o. Pot să-i împiedic să se căsătorească numai dacă îl omor pe el sau dacă o închid pe Emma în camera ei pentru tot restul vieţii.

— O să mai vorbesc cu ea. Cumva o s-o fac să

înţeleagă ce fel de om e Nikolas.

— Poţi să încerci, spuse el pe un ton lipsit de inflexiune, dar nu cred că o să ajute la ceva.

— Luke…

Tasia se apropie de el şi încercă să-l ia în braţe, dar Lucas se crispă.

— Am nevoie să fiu singur o vreme, îi spuse, întorcându-se cu spatele. Trebuie să mă gândesc la toate astea.

Clătină din cap şi scoase un icnet.

— Doamne, cum am mai trădat-o pe mama Emmei. Dintre toate lucrurile pe care Mary şi le-ar fi dorit pentru fiica ei… Iar eu am lăsat lucrurile să ajungă până aici.

— N-ai trădat pe nimeni. Ai fost cel mai iubitor şi mai generos tată. Nu-i vina ta.

Îi mângâie umerii încordaţi.

— Emma are foarte multă personalitate, e încăpăţânată şi iute la mânie, dar are o inimă mare şi învaţă din greşeli.

Luke se întoarse cu faţa spre ea, privind-o cu ochi strălucitori.

— Din greşeala asta n-o să înveţe, spuse gâtuit. Angelovsky o să-i distrugă viaţa, şi eu n-am ce să fac ca să-l împiedic.

*

Nikolas petrecu după-amiaza citind rapoartele ultimelor sale investiţii financiare, apoi, spre seară, deschise o sticlă de vodcă rece. Îmbrăcat într-un halat din mătase cenuşie, aşezat pe canapeaua

arămie din camerele sale private, răsfoia încet un volum de Lermontov când se auzi o bătaie în uşă, apoi vocea înfundată a servitorului său, Karl:

— Alteţă, a venit cineva din familia Stokehurst.

Nikolas tăcu puţin, surprins.

— E lady Emma?

Karl întredeschise uşa şi-l privi perplex pe prinţ.

— Nu, sire. E mama ei vitregă, ducesa.

Surpriza se transformă în uluire, iar Nikolas ridică o sprânceană întrebătoare. Ultima dată când Tasia îl vizitase singură fusese cu şapte ani în urmă, când el era bolnav, iar ea îl readusese la viaţă.

— Asta ar putea să fie o seară foarte interesantă, spuse. Adu-o aici.

Se uită fix la uşă până când Tasia apăru în cadrul ei, fragilă şi palidă ca porţelanul. Ca de obicei, pe chip nu i se citea nicio emoţie. Femeia părea seninătatea întruchipată, cu fiecare şuviţă din părul negru perfect prinsă la locul ei. Rochia liliachie pe care o purta se potrivea perfect cu ochii şi o făcea să arate exact ca la optsprezece ani. Avea aerul ei straniu, detaşat, care-l uimise întotdeauna.

— Eşti îmbrăcată în doliu, spuse Nikolas pe un ton ironic, ridicându-se ca s-o salute. De ce? E cazul să sărbătorim, verişoară!

Făcu semn spre delicatesele de lângă el.

— Vodcă? Un aperitiv?

Tasia clătină din cap la vederea gustărilor ruseşti, felii de pâine cu unt şi caviar, bucăţele de

carne cu smântână, sardine, murături, toate frumos aranjate pe o tavă de argint.

— Măcar ia loc, spuse Nikolas.

Tasia rămase în picioare.

— Îmi eşti dator, spuse pe un ton măsurat. Ai recunoscut asta cu mulţi ani în urmă. Ai spus că datoria o să se întindă până la a treia generaţie. Ai crezut că eu l-am omorât pe fratele tău, pe Mihail, şi ai strigat din toţi rărunchii că vrei să fiu executată. Când am fugit din Rusia, m-ai urmărit până aici, m-ai răpit şi m-ai dus înapoi la St. Petersburg, ca să mor pentru o crimă pe care n-am comis-o.

— M-am înşelat, spuse Nikolas cu nerăbdare. Am aflat că greşeam şi am făcut tot posibilul să-mi îndrept faptele.

— După aceea, continuă Tasia pe un ton egal, după ce ai fost exilat, când ai ajuns aici pe jumătate mort, am avut grijă de tine până te-ai făcut bine. Ai fi murit fără ajutorul meu.

— Aş fi murit, recunoscu el pe un ton amar.

— Nu ţi-am cerut nimic în schimb. Nimic, până acum.

— Ce-mi ceri, verişoară? murmură Nikolas, deşi ştia prea bine.

— Nu te însura cu Emma. Pleacă din Anglia definitiv şi rupe orice legătură cu fiica mea vitregă.

— Şi ce-o să însemne asta pentru ea? Cum o să se simtă dacă doi bărbaţi o vor abandona într-un timp atât de scurt?

— Emma e tânără şi e mai puternică decât crezi. O să-şi revină.

El pufni sarcastic.

— Nu fi proastă! Dacă eu plec, Emma o să fie devastată. Probabil că n-o să mai aibă niciodată încredere în niciun bărbat şi o să vă urască pe tine şi pe soţul tău cel atât de englez. Asta vrei?

Calmul Tasiei păru că se zdruncină şi un val de furie îi traversă chipul.

— S-ar putea să fie mai bine aşa decât s-o distrugi tu, în fiecare zi câte puţin, până când nu mai rămâne nimic.

— O să-i fiu un soţ mai bun decât i-ar fi oricare alt bărbat.

— Da, un soţ minunat, aprobă Tasia pe un ton acid. Unul care n-a făcut decât s-o manipuleze şi s-o seducă, de la bun început. Abia aştept să aflu ce mai urmează. Poate că intenţiile tale sunt bune, Nikolas, poate chiar te-ai convins că o să-i fii un soţ bun, dar crede-mă că până la urmă o s-o răneşti. Te cunosc şi ştiu că nu poţi să te schimbi. Ai un trecut dureros, urât, care te-a urmărit şi care te-a făcut să fii aidoma lui. Nu e vina ta, dar nici nu mai contează, fiindcă eşti ceea ce eşti. Înţeleg de ce o vrei pe Emma, care are toată bunătatea şi inocenţa pe care tu le-ai pierdut demult. Ai de gând s-o transformi în proprietatea ta şi s-o ţii aici, alături de celelalte obiecte frumoase pe care le-ai colecţionat. Îţi cer să respecţi datoria pe care o ai faţă de mine şi s-o laşi în pace pe fiica mea.

Privirea ei era atât de aprinsă încât Nikolas se văzu nevoit să se uite-n altă parte. Tasia avea dreptul să-i ceară ce-i cerea, iar el îşi plătise întotdeauna datoriile. Era o problemă de onoare şi

de respect de sine. Cu toate astea, nu putea să renunţe la Emma. Orice altceva, dar asta nu.

Rosti pe un ton scăzut, rupând tăcerea:

— Nu pot.

Tasia zâmbi rece, de parcă prinţul i-ar fi confirmat cele mai negre bănuieli.

— Egoist nenorocit, spuse încet, apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi în grabă.

*

Familia Emmei nu se opuse prea mult logodnei cu Nikolas Angelovsky, lucru care pe tânără o surprinse. Încercară, desigur, s-o aducă pe calea cea bună, dar ea rămase impasibilă la insistenţe. Ştia că, dacă ar fi cedat câtuşi de puţin, ei ar fi luat bunăvoinţa drept invitaţie ca să forţeze nota. Încăpăţânarea, în schimb, dădea roade. Tasia şi Lucas păreau să înţeleagă că pe ea n-avea s-o mulţumească nimic altceva decât măritişul cu Nikolas. Emma spera că mai târziu, după căsătorie, când aveau să vadă că e fericită, ei vor înţelege că se speriaseră degeaba.

Data nunţii fusese stabilită peste doar şase săptămâni, lucru care stârnise foarte multe bârfe. Emma nu se aştepta s-o bucure în aşa măsură reacţiile celorlalţi, şi mai cu seamă gelozia şi nedumerirea doamnelor venite în vizită, care nici măcar nu se deranjau să-şi ascundă uimirea. Cum, tocmai ea să se mărite cu prinţul Nikolas Angelovsky, unul dintre cei mai doriţi burlaci din Europa?

— Dar, draga mea, cum ai reuşit? întrebă una dintre vizitatoare, lady Seaford, o matroană a cărei fiică era logodită cu un amărât de conte. Prinţul nu s-a uitat niciodată la Alexandra mea, iar ea a fost cea mai atrăgătoare domnişoară a sezonului atunci când a debutat. Te-a plăcut din cauză că e rudă cu mama ta vitregă? Asta a fost?

Emma zâmbi din colţul gurii.

— Nikolas mi-a spus că-i amintesc de femeile din Rusia.

Lady Seaford o privi speculativ, peste marginea ceştii de ceai.

— Nu ştiam că rusoaicele au o statură atât de... impozantă. Draga mea Alexandra n-ar fi avut nicio şansă, atât de micuţă cum e ea.

Tasia interveni când Emma tresări jignită.

— Rusoaicele sunt cunoscute pentru spiritul şi caracterul lor, lady Seaford, rosti ea pe un ton egal, privind-o fix pe cealaltă femeie. Poate că prinţul Nikolas consideră că Emma are mai multe dintre aceste calităţi decât draga dumitale Alexandra.

— Ei bine! spuse lady Seaford strângând din buze şi tăcând ofensată.

Emma îi zâmbi cu recunoştinţă mamei sale vitrege. Deşi Tasia nu era de acord cu nunta, în public se purta cu ea la fel de frumos ca întotdeauna, ba chiar o dusese la croitoreasa ei preferată ca să-şi comande rochia de mireasă, din mătase albă ca fildeşul, cu gâtul înalt şi decorată cu dantelă veche. Împreună, ele două plănuiseră detaliile ceremoniei care urma să aibă loc la capela din Southgate Hall şi petrecerea de după aceea, ce

avea să se ţină în sala mare de bal a reşedinţei lor din provincie.

Emma îşi petrecea mult timp cu arhitectul şi cu grădinarul pe care-i angajase Nikolas ca să construiască viitoarea menajerie de pe domeniul Angelovsky. Chiar şi Tasia se văzu nevoită să recunoască eforturile pe care le făcea prinţul pentru fiica ei vitregă. Nikolas redecoră chiar şi câteva camere ca să fie mai pe gustul ei, şi îi trimisese deja un paletar de culori dintre care să aleagă. Emma voia o nuanţă de albastru deschis, rece, pentru pereţi, şi brocart de-un albastru tare pentru draperii şi cuverturi.

Când nu venea chiar el în vizită, Nikolas trimitea flori, cadouri şi biscuiţi glazuraţi. Într-una din zile îi trimise o casetă minunată din aur, încrustată cu sigiliul casei Angelovsky. Altă dată aduse el însuşi un colier bătut cu douăzeci de diamante, câte unul pentru fiecare an din vârsta Emmei. Deşi Tasia nu era de acord cu nişte daruri atât de scumpe, nu-i ceru fiicei ei să-l înapoieze pe niciunul.

Emma era uluită de atenţia pe care i-o dădea Nikolas. Respectuos, prinţul se aşeza departe de ea atunci când luau ceaiul în salon sau când o privea lucrând cu animalele. De cele mai multe ori îi vorbea ca un frate mai mare, pe un ton prietenos, tachinând-o cu blândeţe, însă din când în când o privea într-un fel anume, cu o intensitate care o intimida şi o făcea să se simtă nesigură. Emmei încă nu-i venea să creadă că Nikolas o voia tocmai pe ea, dar înţelegea atracţia dintre ei,

fiindcă o simţea şi ea. Fără să-l iubească, era fascinată de prinţ într-un fel în care nu mai fusese fascinată de nimeni şi de nimic înaintea lui.

*

În dimineaţa nunţii, Emma era speriată de moarte. Cu puţin timp înainte, fără să-şi dea seama, tatăl ei o făcuse să uite de orice îndoială. Luke venise în camera unde ea, deja îmbrăcată în rochia de mireasă, se uita în oglindă şi încerca să facă ordine între onduleurile arămii care-i încadrau figura. Emma se întorsese şi-i zâmbise timid.

Era înaltă şi părea mai subţire în rochia albă de mireasă, cu părul adunat în coc şi împodobit cu trandafiri albi. Ţinea biblia mică a mamei ei într-o mână şi o batistă lungă din mătase, împrumutată de la Tasia, în cealaltă. La gât purta un colier cu trei şiruri de perle, primit de la Nikolas chiar în acea dimineaţă. Tatăl ei înghiţise în sec, încercând să scape de nodul din gât.

— Eşti foarte frumoasă, Emma.

— Mulţumesc, şoptise ea.

— Mi-aş dori să poată să te vadă şi Mary.

Emma clipise dezolată, întrebându-se dacă mama ei ar fi fost de acord cu soţul pe care şi-l alesese. Era foarte mică la moartea lui Mary, prea mică să-şi mai amintească ceva clar. Păstra doar impresia căldurii mamei, a unei voci cristaline şi a unui păr roşcat, bogat, la fel ca al ei. Tata îi spusese mereu că el şi Mary se iubiseră, aşa că poate, la fel ca şi el, nici ea n-ar fi vrut-o măritată

cu Nikolas.

— Emma, rostise Luke pe nerăsuflate, dacă o să ai vreodată vreun regret, dacă o să ajungi să crezi că ai greşit, să ştii că poţi oricând să te întorci la noi. Te primim cu braţele deschise.

— Te aştepţi să regret alegerea asta, aşa e? întrebase ea.

El tăcuse, dar îşi mutase privirea în altă parte, iar Emma înţelesese.

— O să am o căsnicie liniştită, rostise ea pe un ton rece. Nu ca aceea a ta şi a Tasiei, dar o să-mi fie de ajuns.

— Sper.

— Chiar aşa? Nu sunt prea sigură, tată.

Îşi îndreptase mândră spatele şi decisese chiar atunci că nimic n-avea s-o oprească să se mărite cu Nikolas Angelovsky. Mai târziu însă, când mergea alături de tatăl ei spre altar, în ochi îi străluciră lacrimi neplânse.

*

Închisă în tăcerea ei îndurerată, Emma îşi amintea prea puţine detalii despre nuntă, cu excepţia faptului că fusese scurtă şi lipsită de bucurie. Nikolas era chipeş, dar avea un aer grav, făcând-o să înţeleagă că el considera ceremonia doar o datorie, ceva necesar. Pentru Emma nu existase niciun sentiment de spiritualitate în eveniment. Avusese emoţii doar când preotul citise un pasaj din Cartea lui Rut: „Unde mergi, voi merge cu tine şi unde vei dormi, acolo o să dorm şi

eu. Poporul tău va fi poporul meu şi Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” Eterne cuvinte de iubire şi de legătură, ce păreau să poarte cu ele ecoul unei uşi grele, care se închidea definitiv.

Abia după aceea, la petrecerea de-o bucurie forţată, Emma începu să respire mai uşor. Se făcură multe toasturi, se dansă şi se serviră delicatese englezeşti şi ruseşti. Tortul, o construcţie împodobită cu flori, păsări şi heruvimi din zahăr, păru să fie pe placul tuturor. Până la urmă seara se transformă în noapte, iar proaspeţii soţi îşi luară la revedere şi se grăbiră spre trăsura care-i aştepta, urmaţi de o ploaie de orez şi felicitări.

Odată urcaţi în trăsură, Emma începu să râdă şi scuturâ din cap, aruncând orez peste tot. Nikolas îşi trecu mâna prin păr, încercând în van să scape de grăunţele prinse în şuviţele groase, blond-castanii.

— Cred că o să fim fertili, spuse ea, făcându-l să râdă la comentariul lipsit de delicateţe.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta, ruişka.

Expresia de pe chipul lui o făcu să roşească şi să aplece capul, întrebând timid:

— Câţi copii ai vrea să avem?

— Câţi vrea Domnul să ne dea.

Emma se jucă puţin cu inelul pe care el i-l dăruise, împodobit cu un rubin imens, înconjurat de diamante.

— Mulţumesc pentru inel, spuse. E minunat.

— Îţi place? Ai avut o expresie ciudată în timpul ceremoniei, când ţi-au căzut ochii pe el.

— Am *fost* surprinsă, spuse ea cu sinceritate, fiindcă n-am mai văzut niciodată o bijuterie atât de mare.

Nikolas zâmbi şi îi apucă mâna subţire, cu degete lungi.

— O să ai altele, mai mari decât ăsta. Mâinile tale sunt făcute pentru bijuterii.

— Da, am nevoie de ele ca să acopere muşcăturile şi zgârieturile.

Nikolas se aplecă şi o trase la el în braţe, forţând-o să-şi sprijine picioarele lungi de picioarele lui.

— Nikki, protestă ea încercând să scape, în timp ce el îi scoase din picioare pantofii de şaten. Ce faci?

— Mă asigur că stai comod până ajungem acasă.

Începu să-i maseze gambele îmbrăcate în ciorapi, ignorându-i protestele.

— Nu vreau să stau comod, eu…

Tresări când el îi atinse tălpile şi se sprijini de pernele din catifea, convinsă.

— Am picioarele prea mari, murmură.

— Mie mi se par minunate, răspunse el, apăsându-i talpa pe pantalonii săi.

Ea tresări când îl simţi aprins, dar nu-şi retrase piciorul. Interludiul fericit se termină însă repede, când, în apropiere de conacul Angelovsky, Nikolas îi puse pantofii la loc.

Emma se gândi pentru prima dată că palatul lui imens avea să-i fie casă de atunci încolo. Sala circulară de bal cu nesfârşitele ei coloane şi rânduri

de oglinzi, camerele spaţioase pavate cu aur şi pietre preţioase, nenumăratele apartamente, galeriile şi încăperile cu pereţi de sticlă, toate erau acum ale ei şi se putea plimba în voie prin ele, oricând dorea.

— Prinţesa Emma, spuse Nikolas de parcă i-ar fi citit gândurile. O să-ţi ia mult să te obişnuieşti cu titlul?

— S-ar putea să nu mă obişnuiesc niciodată, răspunse ea făcând o grimasă.

Trăsura se opri în faţa scării largi care ducea la uşa din faţă. Nikolas o ajută să coboare, iar în jurul lor apărură dintr-o dată o mulţime de servitori care se grăbiră să deschidă uşa. Majordomul îi întâmpină, iar cameristele se adunară în foaier.

Nikolas o conduse pe soţia sa până la prag şi arătă spre majordomului care-i aştepta:

— Îl cunoşti pe Stanislaus, desigur, de la celelalte vizite ale tale aici.

Emma roşi până în vârful urechilor, amintindu-şi de seara în care venise la el supărată, plânsă, şi rămăsese până dimineaţa. Majordomul rămase impasibil, iar atitudinea lui o ajută să se liniştească puţin. Omul vorbi într-o engleză cu accent:

— Alteţă, vă urăm fericire veşnică şi sperăm să vă servim cum trebuie.

— Mulţumesc, Stanislov, adică, Stanisl…

Emma îl privi cu regret.

— O să exersez pronunţia numelui tău.

Înainte ca majordomul să răspundă, Nikolas o ridică în braţe şi o strânse la piept, făcând-o să tresară surprinsă.

— Ce faci?

— Te trec pragul, răspunse Nikolas. E o tradiţie englezească, nu?

— Numai când mireasa e mai mică decât mirele! Nu, sunt prea grea! Te rog, lasă-mă jos...

— Nu te mai zbate, ca să nu te scap.

Emma scoase un sunet chinuit, stânjenită, iar Nikolas o duse înăuntru, prin foaier, trecând pe lângă servitorii care-i aşteptau. Dinspre aceştia se auziră câteva murmure şi câteva chicoteli când stăpânul începu să urce scările care duceau la apartamentele de la etaj.

— Nu mă prezinţi? întrebă Emma uitându-se peste umăr la grupul de la baza scărilor.

— Mâine. În seara asta vreau să fiu singur cu tine.

— Pot să merg pe picioarele mele până sus. O să păţeşti ceva la şira spinării.

— Eşti ca un fulg, spuse el pufnind. Am dus pe umeri cerbi care cântăreau de două ori cât tine.

— Cât de frumos!

Emma tăcu stânjenită tot restul drumului până sus. Nikolas o duse la camerele pregătite pentru ea şi o lăsă din braţe în mijlocul dormitorului.

— Vai, rosti ea cu răsuflarea tăiată, învârtindu-se încet, uimită.

— Dacă nu-ţi place, putem să facem modificări.

— Să facem modificări? repetă ea fascinată. Nici nu-mi trece prin minte.

Apartamentul ei, cu camere separate pentru vizitatori, pentru garderobă, baie şi somn, era mai frumos decât orice văzuse vreodată. Se potrivea

cuiva din familia regală, era decorat în tonuri de albastru şi împodobit cu coloane de sticlă. Opere de artă nepreţuite, înrămate în argint, erau agăţate pe pereţi, şi un şemineu rusesc acoperit cu faianţă liliachie era aşezat în colţul dormitorului. Patul enorm, cu aşternuturi albastru-închis, avea o cuvertură brodată cu mătase şi multe perne cu ciucuri.

Emma deschise uşa unui şifonier de mahon în care nu erau decât câteva dintre articolele trusoului ei, trimise cu câteva zile înainte la reşedinţa prinţului.

— Unde sunt hainele tale? întrebă surprinsă.

— Apartamentele mele sunt la celălalt capăt al aripii ăsteia.

— N-o să avem aceeaşi cameră?

Nikolas clătină din cap, iar Emma roşi stânjenită de gafa pe care o făcuse. Tatăl ei dormea în acelaşi pat cu Tasia. Ei doi se trezeau îmbrăţişaţi şi adormeau la fel. Cu naivitate, ea presupusese că şi ei doi aveau să facă la fel. Dacă Nikolas dormea într-o altă cameră, însemna că o să piardă toate acele momente de intimitate care-i ajută pe soţi să se simtă bine unul în prezenţa celuilalt. Aparent, prinţul nu-şi dorea o astfel de familiaritate. Poate că era mai bine aşa. Sau poate că, într-o bună zi, avea să-şi schimbe părerea, cine ştie.

Emma se îndreptă spre masa din mahon, pe care era aşezată o colecţie mică de figurine sculptate. Zâmbi şi ridică unul dintre obiecte, o lebădă albă din coral, cu ciocul din aur şi ochii de

safir. Mai erau acolo o broască din malachit, un leu de aur, un elefant din fildeş, un lup din ametist, cu labele aurite, un urs, un peşte şi câteva păsări, toate din metale şi pietre preţioase. Emma se uită mai atent la cea mai frumoasă dintre figurine, un tigru din chihlimbar, cu ochii din diamante galbene şi dinţii din perlă.

— Colecţia i-a aparţinut stră-stră-străbunicii mele, Emelia. M-am gândit că ţi-ar plăcea s-o ai aici.

Emma se întoarse spre el cu ochii strălucind.

— Mulţumesc.

Nikolas arătă spre tigrul din mâna ei.

— Se spune că acea piesă era preferata ei.

Cu grijă, Emma se apropie şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc, spuse din nou. Eşti foarte bun cu mine, Nikki.

Nikolas se uită la ea fără să spună nimic, simţind cum îi ardea pielea în locul în care-l sărutase. Îl copleşi un sentiment neobişnuit, care-l făcu să rămână nemişcat. Privirea din ochii ei albaştri, sunetul vocii sale, felul în care ţinea figurina din chihlimbar... i se părea că toate se mai întâmplaseră cândva. Inima începu să-i bată mai tare, iar aerul din jurul lui deveni fierbinte, în timp ce în minte i se contură o imagine.

Ea ridică tigrul, examinându-l din toate unghiurile.

— Uite, Nikki, nu e minunat?

— Foarte frumos, aprobă el privindu-i chipul luminos.

Îşi mută ochii de la soţia lui numai cât să-i spună bijutierului:

— Le luăm pe toate.

Ea râse şi-l cuprinse pe după gât.

— Eşti foarte bun cu mine, spuse cu buzele lipite de urechea lui. O să mă faci să te iubesc prea mult.

El îi sărută obrazul delicat.

— Nu se poate să mă iubeşti „prea mult”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emma pe un ton îngrijorat.

Viziunea dispăru, iar Nikolas scutură din cap şi râse scurt.

— Nimic. O senzaţie ciudată.

Făcu un pas înapoi, încă uitându-se la ea. Inima îi bătea aproape dureros. Îşi şterse fruntea cu mâneca şi descoperi că asudase. Avea o senzaţie asemănătoare cu aceea pe care-şi imagina că trebuie s-o aibă cineva care sare într-un râu îngheţat după ce a petrecut câteva ore într-o saună rusească.

— Te simţi bine? insistă Emma.

— Sună după cameristă, să te ajute cu rochia, spuse el brusc, răsucindu-se pe călcâie şi îndreptându-se spre uşă. Mă întorc mai târziu.

Emma se încruntă, confuză. Cu grijă, puse tigrul sculptat la loc pe masă şi îl mângâie pe spate cu vârful degetului. Chihlimbarul străluci de parcă ar fi prins viaţă.

Nikolas îi aruncase o căutătură tare ciudată. Expresia de pe chipul său, momentul scurt de

teamă, privirea pierdută… Unde mai văzuse ea, oare, o astfel de grimasă?

— Tasia, spuse încet.

Tasia arăta aşa când avea câte una dintre premoniţiile ei. Ruşii erau superstiţioşi, îi explicase mama ei vitregă. Vieţile lor erau pline de fantasme şi de mister, de semne şi de premoniţii. Oare ce-i trecuse prin minte lui Nikolas? Ce viziune avusese?

Tulburată, Emma sună după o cameristă. Curând, în cameră intră o femeie micuţă, cam de vârsta ei, poate puţin mai mare, cu părul castaniu împletit într-o coadă groasă şi cu ochii cenuşii, inteligenţi. Vorbea engleza destul de bine şi îi spuse că o cheamă Rahela Fyodorovona.

— Îmi place numele tău, remarcă Emma când camerista începu să-i desfacă nasturii rochiei de mireasă. E versiunea rusească a lui Rachel?

— Da, alteţă. Mama ne-a dat tuturor nume din Biblie. Am doi fraţi, pe Maftei şi pe Adamka, şi o soră, Marinka.

— Matei, Adam şi… Maria? întrebă Emma.

— Miriam, o corectă slujnicuţa, ajutând-o să păşească afară din rochia căzută pe podea.

Cu mişcări pricepute, ea ridică metrii de mătase şi-i duse spre un scaun din apropiere.

— Fraţii tăi sunt în Rusia? întrebă Emma, ţinându-şi respiraţia ca tânăra să poată să-i desfacă şireturile corsetului.

— Nu, alteţă. Sunt cu toţii aici, lucrează pentru prinţul Nikolas. Am venit cu el după, după…

Camerista se opri, căutând un mod delicat de-a spune ce voia.

— După ce-a fost exilat, spuse Emma direct.

Rahela dădu din cap, zâmbind puţin.

— E bine că vorbiţi aşa direct, alteţă. Ruşilor le place asta. Să vă desfac părul?

— Da, te rog.

Emma se aşează la măsuţa de toaletă, îmbrăcată numai în lenjeria de corp. Cu grijă, camerista îi desprinse trandafirii albi din buclele roşii, apoi începu să-i despletească părul, folosindu-se de o perie cu mâner de argint ca să-l descurce.

— Aţi vrut voi să veniţi cu el în Anglia? întrebă Emma. Sau, mai bine spus, aţi avut de ales?

— Da, familia mea a vrut să vină. Aparţinem familiei Angelovsky. Nu prin lege, desigur, fiindcă servitorii au fost eliberaţi de ţarul Alexandru acum cincizeci de ani, dar familia mea, Sidarov, a lucrat pentru familia prinţului timp de o sută de ani şi am simţit că trebuie să mergem cu înălţimea sa oriunde ar alege să se ducă.

— Sunt sigură că vă apreciază devotamentul, spuse Emma, deşi bănuia că soţul ei cel atât de arogant îşi imagina că iubirea servitorilor săi i se cuvenea.

Rahela ridică din umeri cu veselie.

— O să rămânem cu el mereu, dacă o vrea Dumnezeu. Prinţul Nikolas e un stăpân bun.

— Mă bucur să aud asta, spuse Emma ca pentru sine.

Camerista se opri din pieptănat şi oftă gânditoare.

— Uneori mi-e dor de Rusia. Prinţului parcă nu

i-ar fi, dar eu cred că îi este. Ce viaţă avea acolo! Era mai bogat decât ţarul însuşi, avea douăzeci şi şapte de palate şi pământuri peste tot. Odată i-a dăruit fratelui său mai mic, Mihail, un munte întreg de ziua lui.

— Un munte?

— Da, unul frumos, în Crimeea.

Rahela se concentră să-i descurce un nod, periind cu atenţie.

— În Rusia aveam o viaţă pe care abia dacă aţi putea să v-o imaginaţi, alteţă. Uneori mi-e foarte dor de ea, dar noi avem o zicală: „nu contează unde trăieşti, atâta vreme cât nu suferi de foame”.

— Aşa e, spuse Emma râzând. Mă bucur că sunteţi aici, Rahela.

După ce terminară cu pieptănatul, camerista o ajută să se îmbrace într-o cămaşă de noapte delicată, din bumbac tricotat, şi într-un halat din acelaşi material.

— Arătaţi ca o rusoaică, alteţă.

Luând replica drept compliment, Emma zâmbi recunoscătoare.

— Mă tem că sunt cu totul englezoaică.

— Ai noştri au inimi mari şi râd des. Eu cred că pe dinăuntru sunteţi rusoaică.

Emma se pregătea să-i răspundă când stomacul îi scoase un sunet nedelicat, făcând-o să roşească şi să râdă timid.

— N-am mâncat aproape deloc azi, spuse ducând mâna la stomacul gol. Am avut atâtea emoţii cu nunta…

— Să vă aduc nişte supă şi nişte zacuschi?

— Zacuschi? repetă Emma rostind cu greu cuvântul nefamiliar.

— Aperitive. O să vă placă, alteţă. Vă aduc să încercaţi.

Camerista plecă, iar Emma începu să se plimbe prin camerele apartamentului ei. Clătină uimită din cap când descoperi o cameră de baie pavată numai cu marmură. Patru robinete de aur, în formă de delfini, erau aşezate pe marginea de porţelan a căzii.

Se întrebă dacă mama ei vitregă trăise într-un astfel de castel când era mică, în Rusia. Mare parte din trecutul Tasiei era secret, necunoscut. Pentru prima dată, Emma înţelese cât de mult îşi ascundea aceasta rădăcinile, câte dintre obiceiurile ei natale şi cât din limba sa lăsase în urmă, cât de diferite erau cele două culturi şi cât de dificil trebuie să fi fost să te adaptezi, aşa cum făcuseră ea şi Nikolas.

O bătaie timidă la uşă o anunţă că Rahela se întorsese. Camerista aduse o tavă mare de argint, plină de mâncăruri aromate, printre care era şi un castron de supă de varză, puţin cârnat, somon afumat, plăcinte cu ciuperci şi carne tocată. Bucuroasă, Emma o urmă pe Rahela în salon şi se aşeză pe un taburet mic şi îndesat. Camerista aşeză tava pe o măsuţă din apropiere, îi spuse câte ceva despre delicatesele care i se păreau mai pe gustul Emmei, apoi o lăsă singură.

Mâncarea era delicioasă, mare parte din ea aromată cu usturoi, piper şi nucşoară. Emma gustă din toate şi bău din paharul de vin roşu care le

însoţea. Atmosfera indulgentă o făcu să se simtă preţuită şi răsfăţată.

— Aş putea să mă obişnuiesc aşa, murmură sprijinindu-se de pernele din catifea.

Dinspre uşă se auzi vocea lui Nikolas:

— Sper să te obişnuieşti, ruişenka.

Prinţul purta un halat din mătase cafenie, cu câteva nuanţe mai închis la culoare decât părul său. Avea picioarele goale şi nu purta pantaloni. Emma, deodată speriată, se întrebă dacă avea ceva pe sub halat.

Încercă să-şi camufleze emoţiile zâmbind larg şi ridicând paharul într-un toast în cinstea lui.

— Nu vrei să mi te alături, Nikki?

— Doar dacă nu-mi mai zâmbeşti aşa.

— De ce nu? întrebă ea, privindu-l temătoare cum se apropie.

— Fiindcă, şopti el apucând-o de mijloc, mă faci să ameţesc.

Ea închise ochii când el o sărută uşor şi îi deschise din nou când prinţul se aşeză. Ridică o tartă de pe tavă, oferindu-i-o, încercând să facă pe gazda.

— Vrei un apiroşi?

— Proşki, o corectă el muşcând din tartă.

Ea râse surprinsă.

— Eşti primul bărbat care-mi mănâncă din palmă.

Aşteptă ca el să înghită, apoi îi mai oferi o bucăţică.

Nikolas zâmbi şi luă tot restul tartei, prinzându-i vârfurile degetelor cu dinţii. Tulburată şi curioasă,

Emma ezită puţin înainte să ridice paharul cu vin spre gura soţului ei. El bău din cupa încrustată cu giuvaieruri, uitându-se în ochii ei, apoi, cu mişcări lente, îi luă vinul din mână şi-l puse deoparte. Înmuie un deget în băutura fructată, iar Emma îl privi fascinată, fără să facă nicio mişcare, când el îi atinse pielea moale a buzei de jos şi lăsă acolo o picătură rubinie, pe care apoi se aplecă şi o sorbi cu blândeţe. O sărută încet, apoi din ce în ce mai apăsat, până când ea se cutremură şi întinse mâinile spre el, iar palmele îi alunecară pe halatul de mătase, peste pieptul lui.

El o trase mai aproape, iar Emma se relaxă, ameţită de emoţie şi de plăcere. O sărută din nou, atent. Trecuseră şase săptămâni de când o sărutase astfel, iar ea aproape uitase cât de plăcut era. Deodată se simţi copleşită de dorinţă. Voia să fie a lui, să-l simtă în ea, să retrăiască magia de prima dată.

Nikolas îi conduse mâna între trupurile lor, iar Emma îi urmă îndemnul şi îşi strecură palma pe sub halatul subţire, atingându-i pielea mătăsoasă şi carnea tare de sub ea.

Scoase un sunet gâtuit şi se lipi cu totul de soţul ei, străduindu-se să ajungă mai aproape de pielea lui caldă.

Nikolas îşi ascunse chipul în părul ei, lăsă şuviţele moi să-i mângâie fruntea şi obrajii, apoi îi apucă părul în pumn. Nu înţelegea cum e posibil să simtă atâtea pentru Emma, mai ales că el cunoscuse intim atâtea alte femei. Cu toate astea, niciuna dintre ele nu avusese asupra lui efectul pe

care-l avea ea. O apucă de una dintre încheieturi şi o ajută să se ridice, iar ea se apropie şi îşi lipi chipul îmbujorat de chipul lui, sărutându-i pielea fierbinte.

— Nikki, şopti. O să vii în patul meu astă-seară?

— Mă inviţi tu acolo?

Emma se opri din sărutat şi spuse:

— Vrei să-ţi dau în scris?

— Nu-i nevoie.

Prinţul îi lăsă halatul să alunece de pe umeri, să cadă pe podea, apoi începu să-i mângâie sânii, talia, şoldurile, peste cămaşa de noapte subţire, care nu reuşea să-i ascundă căldura trupului delicat.

— Emelia, soţia mea…

Nikolas rămase din nou fără cuvinte, aşa că o sărută apăsat, apoi o îndemnă să vină cu el. Ea îl urmă în dormitor, unde prinţul îşi scoase halatul şi aşa, gol, se aşeză pe pat, desfăcu genunchii şi o trase pe Emma spre el, la marginea saltelei. Ea rămase nemişcată, cu palmele pe umerii lui, în timp ce el îi ridică veşmântul subţire până la şolduri, îi mângâie coapsele şi fundul, îi sărută sânii. Prin materialul delicat al cămăşii de noapte îi atinse unul dintre sfârcuri, simţindu-l cum i se întăreşte pe limbă. Emma gemu şi se sprijini mai mult de el, îndemnându-l pierdută să-i sărute şi celălalt sân, şi tresări când el o muşcă în joacă.

Când simţi că nu mai poate să stea în picioare, Nikolas o ajută să se întindă şi îi scoase cămaşa de noapte. Ea îl cuprinse cu braţele şi îi mângâie cu

blândeţe urmele şi cicatricele de pe spate, de parcă ar fi putut să vindece rănile lăsate pe pielea lui cu atât de mult timp înainte. El o sărută pe gât, pe umeri şi pe sâni, apoi mai jos, atingând cu limba locuri secrete, făcându-i trupul să tremure de plăcere.

Îi sărută cârlionţii de culoarea scorţişoarei dintre coapse, iar Emma suspină pierdută, încântată, neştiind dacă să-i dea voie să facă asta, dar nevenindu-i să-l oprească. Îşi împleti degetele în părul soţului ei, îi mângâie şuviţele dese. Lumea din jur dispăru şi toată atenţia ei se concentra pe mişcările gurii lui. Se arcui cu o mişcare nefirească, instinctivă, şi fiecare răsuflare i se transformă în câte un suspin rugător.

Nikolas se ridică deasupra ei şi îi desfăcu mai mult coapsele, apoi o pătrunse puţin, iar ea tresări din cauza senzaţiei noi şi încă neplăcute.

— Cu grijă, şopti frânt.

Prinţul, tandru şi atent, se mişcă încet, o aşteptă să se relaxeze, apoi începu un ritm languros, din ce în ce mai pasional, până când Emma lăsă capul pe spate. Nikolas îi sărută gâtul şi umerii, şoptindu-i gutural în ruseşte.

Cu trupurile lungi lipite, îmbrăţişaţi, încordaţi, goniră spre eliberarea care îi cuprinse pe amândoi în acelaşi moment, ca un val de senzaţii dulci. Nikolas împinse cu forţă şi rămase adânc în trupul ei, iar Emma se cutremură, sfârşită. Când pulsul i se domoli, Nikolas se întoarse pe spate, iar ea îl urmă, îmbrăţişându-l şi sărutându-i pieptul, calmă şi mulţumită alături de el precum o pisică gata să

adoarmă.

Prinţul îi mângâie cu mişcări tandre părul în dezordine, privind în gol, în întuneric. Un amestec ciudat de emoţii îl cuprinse: disperare, dorinţa s-o strivească în braţele sale şi în acelaşi timp nevoia s-o împingă de lângă el. Nu putea să-şi dea voie să simtă ce simţea, nu putea să accepte afecţiunea plăcută pe care i-o oferea ea. Dacă-şi permitea să devină vulnerabil chiar şi pentru o clipă, zăgazurile inimii i s-ar fi rupt şi tot ce se străduise să uite şi să ţină închis l-ar fi copleşit în sfârşit.

Se ridică încet de lângă ea şi îşi căută halatul.

— Nikolas? murmură ea adormită.

El o ignoră şi începu să se îmbrace, apoi plecă în tăcere spre apartamentele sale întunecate şi reci din cealaltă parte a conacului.

Emma se ridică în capul oaselor, nedumerită, dându-şi părul la o parte de pe obraz. De ce plecase atât de repede? Oare greşise ea ceva? Îşi muşcă buzele ca să nu înceapă să plângă. Nu era un copil, ci o femeie măritată, şi nu putea să-şi permită luxul lacrimilor.

— Tu ţi-ai ales aşternutul, îşi spuse supărată, iar acum n-ai decât să dormi în el.

Trecu mult până când se întinse la loc şi chiar mai mult până când se lăsă purtată pe braţele somnului, ghemuită cu genunchii la piept în mijlocul patului imens.

Partea a doua

„Cui îi pasă dacă-n inima-mi închisă se ascund

imagini neuitate...”

Puşkin

Capitolul 5

Nikolas lucra în bibliotecă atunci când un sunet ascuţit, venind de afară, îi distrase atenţia. Se ridică imediat de la birou, deşi domnul Meadows şi domnul Bailey, cei doi agenţi imobiliari cu care avea şedinţă, rămaseră pe scaunele lor, nedumeriţi. Prinţul ajunse din trei paşi la fereastră şi se uită afară, unde peisajul de octombrie era nemişcat şi umed.

— Sire? întrebă Meadows pe un ton îngrijorat. S-a lovit cineva?

Nikolas clătină din cap.

— E soţia mea, murmură el, care îşi face exerciţiile zilnice.

O privi zâmbind pe Emma care, într-o bluză albă, pantaloni bărbăteşti şi cizme în picioare se juca pe peluza frumos tunsă cu Samson, câinele ei. Oricine n-o cunoştea ar fi fost înclinat să creadă că prinţesa îşi pierduse minţile. Emma alerga după animal peste flori şi peste tufişuri, iar părul roşu îi flutura pe spate, încâlcit. Deodată schimbă direcţia, iar câinele mare o urmă îndeaproape.

În ultima lună de mariaj, cei din casa Angelovsky se obişnuiseră cu felul ei liber de-a fi şi chiar cu imaginea ei călare, îmbrăcată în haine bărbăteşti. De asemenea, plimbarea prin casă de mână cu un cimpanzeu bătrân devenise ceva

banal, aşa că jocul de pe iarbă nu li se părea deloc neobişnuit.

Nikolas nu comentă în niciun fel comportamentul excentric al soţiei sale, din simplul motiv că lui îi plăcea, mai ales atunci când îi şoca pe ceilalţi. Îi plăcea mintea ei agilă şi neconvenţională, faptul că era atât de directă şi lipsită de pretenţiozitate. Avea energia nemăsurată a unui copil şi muncea până la epuizare, ca apoi să se elibereze de tensiune călărind la galop sau fugind după Samson peste câmpuri.

Nikolas se bucura de aproape toate momentele pe care le petrecea cu Emma, dar nu şi de acelea în care ea devenea pe neaşteptate tăcută şi blândă, când voia să fie aproape de el şi să-şi sprijine capul cu păr ondulat pe umărul lui. Atunci se vedea nevoit să fugă de ea, ca să nu-l cuprindă panica. Emma nu ştia că reprezintă aşa o ameninţare pentru el, aşa un pericol pentru controlul lui, de fiecare dată când zâmbea. Prinţul nu voia şi nu putea s-o iubească, dar nici nu putea să ignore faptul că avea nevoie de ea, aşa că relaţia dintre ei era un amestec complicat de atracţie şi respingere.

Nikolas se pregătea să se îndepărteze de la fereastră când Samson ajunse în spatele Emmei şi sări pe ea, împingând-o cu labele lui cât nişte farfurii. Ea căzu înainte, pe burtă, şi rămase nemişcată.

Prinţul, deodată plin de energie, fugi de-a lungul încăperii fără să le spună un cuvânt celor doi bărbaţi de lângă el şi deschise uşile ce dădeau

spre grădină, repezindu-se afară.

— Emma, strigă pe un ton aspru, grăbindu-se lângă ea.

Se aplecă grăbit, îngropându-şi genunchii în iarba moale. Emma scotea nişte sunete ca şi cum s-ar fi înecat. El o răsuci cu faţa în sus şi păli când îşi dădu seama că soţia sa nu respira cum trebuie.

— Emelia…

Se aplecă mai mult deasupra ei şi începu să-i desfacă nasturii bluzei.

— N-am nimic, şuieră ea. Doar că mi s-a tăiat răsuflarea.

Încercă să se ridice, iar el o împinse la loc.

— Nu spune nimic, nu te mişca. Unde te doare? Ţi-e rău?

Emma clătină din cap, iar el începu să caute răni sau oase rupte.

— Nu, spuse ea cu răsuflarea tăiată, încercând să-l împingă la o parte.

Nikolas făcu o grimasă când Samson se apropie de ei. Câinele scheună rugător şi îşi ascunse nasul în părul Emmei. Nerăbdător, Nikolas îl împinse la o parte, iar căţelul se retrase puţin, icnind supărat.

— Sire? se auzi vocea majordomului de la câţiva metri depărtare.

Evident că servitorii văzuseră întâmplarea.

— Să chem doctorul?

— Nu încă, răspunse Nikolas uitându-se fix la chipul palid al soţiei sale. Să vedem cum se simte peste câteva minute. Intră în casă, Stanislaus.

— Cum porunciţi, sire.

Spre uimirea lui, Emma începu să chicotească după ce-şi recăpătă suflarea.

— Ne jucam, spuse ea respirând repede. Eu am căzut pe burtă şi… asta e tot.

— Da, am văzut.

O trase la el în braţe, apucând-o de umeri, şi îi dădu la o parte onduleurile roşcate. Rămase tăcut, ascultându-i ritmul respiraţiei. Îi mângâie cu un deget obrazul care din palid devenise trandafiriu şi zăbovi asupra câtorva pistrui aurii, pe care îi atinse cu blândeţe. Îi trecu prin minte că s-ar putea să se uite cineva la ei, dar nu reuşi să se convingă să-i dea drumul.

— Poţi să te ridici? se auzi întrebând.

— Aşa aş vrea, te rog.

Încet, el o ajută să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-i spatele.

— Te simţi bine?

— Da, şopti Emma.

Avea o privire tulburată şi confuză şi stătea foarte aproape de el, cu respiraţia împletindu-i-se cu a lui. Nikolas intenţionase să o certe, să-i ceară să fie mai atentă, dar nu reuşi decât să se uite fascinat la buzele ei întredeschise, atât de moi, atât de frumos curbate…

— Nikki? murmură ea atingându-i pieptul în care inima-i bătea nebuneşte.

Cu un sunet gutural, el o sărută apăsat, cedând pasiunii întunecate care-l cuprinsese. Emma i se supuse fără să scoată nicio vorbă, ascultătoare în braţele sale, cu degetele alunecându-i în părul de pe ceafă. Trupul lui

răspunse imediat, cuprins de dor, făcându-l să-şi dorească s-o ţintuiască pe pământul de sub ei şi să o posede chiar acolo, pe loc, să o ducă pe culmile pasiunii, s-o facă să-l dorească nebuneşte. Era pe punctul să explodeze de emoţie şi dorinţă când se smulse de lângă ea, împingând-o din braţele sale. Emma rămase lângă el, nedumerită, iar Nikolas îi vorbi pe un ton cât putu de aspru:

— Te rog să ne scuteşti astăzi de obiceiurile tale. Am de lucru. Dacă ai de gând să-ţi petreci după-amiaza cu o corcitură plină de purici, te rog să faci o baie după aceea, fiindcă în momentul ăsta amândoi mirosiţi remarcabil.

Emma îşi îndreptă umerii, jignită.

— S-ar putea ca Samson să miroasă urât uneori, dar nu are purici!

Nikolas se uită la câinele care se scărpina cu unul dintre picioarele din spate şi, pufnind ironic, se ridică şi plecă. Emma se aplecă şi-l mângâie pe cap pe Samson, uitându-se urât după soţul ei.

— E un individ imposibil, îl informă pe căţelul care dădea din coadă. Nu-l băga în seamă. Nu ne interesează părerea lui.

Clătină din cap şi se întrebă oare ce-i venise lui Nikolas să o sărute cu pasiune şi apoi să se retragă ca ars. După trei luni de căsnicie, soţul ei îi era încă un străin. Rar îi explica de ce decidea într-un fel sau altul şi chiar mai rar îşi exprima sentimentele, dar deşi o exaspera, Nikolas o şi fascina.

Putea să fie foarte plăcut atunci când voia, o făcea să râdă, o uimea şi uneori chiar o şoca povestindu-i despre viaţa şi oamenii pe care-i

cunoscuse înainte de exil. O asculta cu răbdare atunci când ea îi citea scrisorile Tasiei şi o încuraja când era tristă din cauza relaţiei dificile pe care o avea cu ai ei. Alteori însă era rece şi aspru, aproape fără motiv. Emma credea că dispoziţiile schimbătoare i se trăgeau de la prea multă băutură. Soţul ei bea câteva pahare de vin la cină, în fiecare seară, şi jumătate de sticlă de vodcă după aceea. Cu toate astea, nu-l văzuse niciodată beat. Pe el, alcoolul îl făcea să vorbească rar, să fie mai reţinut şi mult mai atent la tot ce-l înconjura.

Era considerat ca făcând parte din înalta societate, un aristocrat devotat amuzamentului, care făcea afaceri numai ca să se afle-n treabă. Emma descoperise însă, curând după căsătorie, că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Nikolas era mai ocupat decât oricare alt bărbat pe care-l cunoscuse, chiar mai ocupat decât tatăl ei. Îşi gestiona averea cu foarte mare atenţie, făcea investiţii şi lansa întreprinderi atât de complexe încât contractele pe care le semna soţul ei aproape că o speriau pe Emma.

Interminabila afacere a primirii de oaspeţi nu era nici ea deloc rea, fiindcă Emma plănuia doar o foarte mică parte din desfăşurarea acestor vizite. Exista deja o rutină, stabilită cu ani înainte, iar servitorii erau uimitor de eficienţi, făceau curăţenie, preparau şi serveau masa, se ocupau de tot ce le trebuia oaspeţilor. Aşa cum îi promisese Nikolas, ea putea să-şi petreacă mare parte din timp având grijă de animale şi ocupându-se de cauzele ei de binefacere.

La conacul Angelovsky era mereu câte cineva în vizită, aşa încât casa lor părea mai mult un hotel decât reşedinţă. La cină erau mereu invitaţi străini, mai ales din Europa şi America, şi chiar câţiva veniţi din principatele ruseşti. Conversaţiile de după masă, purtate de bărbaţi, aveau ca subiect exclusiv afacerile, procentele şi profitul, acţiunile, investiţiile şi taxele. Uneori Emma se aşeza la marginea salonului şi asculta tăcută. O amuza uimirea cu care-l priveau ceilalţi pe soţul ei, felul în care voiau să-i fie prieteni şi temeau de el în acelaşi timp. Pe undeva, le înţelegea dilema.

Nikolas putea să fie foarte amabil într-un moment, pentru ca imediat după aceea să îţi dea o replică usturătoare. Nu părea să vrea să fie prietenul nimănui, iar asta, în mod ironic, îi făcea pe oameni să-şi dorească şi mai mult să se apropie de el.

Emma învăţase repede să-şi stăpânească impulsul de-a fi afectuoasă cu el. Părea că-l irită să fie sărutat fără motiv.

Deşi era un amant blând şi priceput, nu dorea niciodată s-o ţină în braţe după ce făceau dragoste. Într-una dintre nopţile în care venise în patul ei, când ea îndrăznise să-şi sprijine mâna pe braţul lui, el plecase fără să spună nimic, scoţând doar o exclamaţie înfundată, iritată. Atingerile şi mângâierile erau acceptabile numai la iniţiativa lui, şi nici atunci nu durau prea mult. Emma ajunse să accepte distanţa pe care o impunea soţul ei şi să se convingă că aşa e mai bine, fără iubire, fără durerea şi dorul pe care aceasta le-ar fi adus cu

sine.

*

Aerul stătut prinse viaţă când Emma, ajutată de surorile Sidarov, Rahela şi Marinka, traseră un cufăr greu dintr-un colţ. Prinţesa descoperise la etaj cinci debarale închise şi îl rugase pe soţul ei să-i spună ce era înăuntru. El ridicase din umeri şi răspunsese indiferent:

— Obiecte vechi şi amintiri de familie dintr-un palat din St. Petersburg. Vase, bibelouri, ornamente... Nimic remarcabil. Uită-te la ele dacă-ţi face plăcere.

Emma fusese foarte curioasă şi îi ceruse menajerei cheile, iar doamna Evstafieva, o femeie plinuţă şi veselă, care se ocupa de casă cu o remarcabilă eficienţă, îi spusese:

— Luaţi-le pe surorile Sidarov să vă ajute. Pot să care ele la parter obiectele pe care le alegeţi de acolo şi să le cureţe. Sunt fete bune şi puternice amândouă.

Emmei îi plăcuse ideea. Rahela şi Marinka semănau foarte mult, amândouă cu părul castaniu şi zâmbete frumoase, amândouă vesele şi pragmatice. Folosindu-se de unelte aduse din încăperea trăsurilor, toate trei intrară într-una dintre cămăruţele închise şi căutară prin cufere şi cutii, desfăcând lacăte şi balamale. Spre deliciul Emmei, descoperiră câteva relicve din trecutul familiei Angelovsky, un covor din blană de urs, cusut cu margini aurii, un set de toaletă fabricat

din argint, o cutie din lemn plină cu voaluri brodate.

— Ce frumos! exclamă Emma, despăturind cu grijă unul dintre veşmintele de mătase. Mă întreb la ce foloseau astea.

Surorile Sidarov se bucurară la vederea lor.

— Se pun pe cap, alteţă, spuse Rahela.

Emma căută în cufăr, sub voaluri, şi scoase un cerc din aur cu o îndoitură delicată într-o parte, care la capăt avea atârnat un rubin în formă de lacrimă.

— Să vă arăt cum se poartă? întrebă camerista.

Emma dădu din cap şi rămase aşezată pe podea, iar Rahela se ridică şi îi puse voalul încrustat cu perle, apoi aranjă diadema în aşa fel încât rubinul să-i atârne pe frunte.

— Femeile măritate trebuie să-şi acopere părul, ca să-l ascundă de privirile străinilor, îi explică ea prinţesei, făcând un pas în spate ca să-şi admire satisfăcută opera.

Îi dădu Emmei o oglindă din setul pentru toaletă.

— Dar o fecioară aranjează voalul în aşa fel încât să i se vadă partea de sus a capului.

Emma se uită în reflexia ei distorsionată de sticla veche a oglinzii.

— Îmi dă un aer exotic, râse ea, atingând rubinul.

— Vă vine frumos, spuse Rahela.

Marinka dădu aprobator din cap.

— Parcă aţi fi rusoaică, alteţă.

— Hai să vedem ce mai e aici, rosti Emma, scoţându-şi diadema şi voalul şi continuând să caute prin cufăr.

Înăuntru erau şaluri frumos împletite, batiste de mătase, piepteni antici, din os, pantofi uzaţi şi poşete acoperite cu nestemate.

— Ia uite, spuse ea ridicând una dintre poşetele mititele.

Mătasea trandafirie era brodată cu un simbol chirilic ce semăna cu litera „E”. Rahela examină cu atenţie obiectul.

— Cred că i-au aparţinut soţiei prinţului Nikolai I. O chema Emelia.

— Chiar aşa? Nikolas mi-a vorbit de câteva ori despre ea. A fost una dintre stră-stră-străbunicile lui, nu?

Rahela dădu din cap.

— Da, Emelia era o ţărăncuţă dintr-un sat de lângă St. Petersburg. Vreţi să vă spun povestea lui Nikolai şi a Emeliei?

— Neapărat, răspunse Emma aşezându-se mai comod.

Observase deja că servitorii ruşi aveau obiceiul să spună câte o poveste frumoasă cu fiecare ocazie, şi că mai toate începeau la fel: „a fost o dată ca niciodată, acum mult timp” sau „odată, demult”. Emma o privi curioasă pe Rahela, aşteptând să audă povestea. Ochii fetei străluciră.

— Odată, demult, începu ea, a trăit un prinţ foarte încăpăţânat, pe nume Nikolai. Nikolai era cel mai curajos dintre boieri şi era atât de chipeş că până şi soarele îi invidia strălucirea. Dar prinţul nu

cunoscuse niciodată dragostea, iar de-a lungul anilor inima i se acoperi cu un înveliş din gheaţă rece. Când îi veni timpul să se însoare, el chemă toate fecioarele din Moscova şi din împrejurimi, ca să aleagă dintre ele. Cinci sute de fete veniră, sperând să fie alese. El s-a preumblat printre ele şi niciuna nu i-a plăcut, dar fiecăreia i-a dat în dar câte un ban de aur. Când nu mai credea că o să găsească o fecioară pe placul său, i-au căzut ochii pe Emelia, o ţărăncuţă frumoasă, al cărei păr strălucea precum penele păsării Phoenix, în roşu şi auriu. Cu cât o privea mai mult, cu atât inima prinţului se încălzea, iar învelişul de gheaţă se topea. Când s-a topit de tot, Nikolai a spus: „Ea e soţia mea”, apoi a ridicat-o în braţe şi a dus-o cu sine la palat, în timp ce restul fetelor s-au întors dezamăgite la familiile lor. Prinţul şi Emelia s-au căsătorit, spre bucuria tuturor celor din regat, s-au iubit şi au avut un copil. De aici înainte povestea e tragică.

— De ce? întrebă Emma, curioasă. Ce s-a întâmplat?

— Curând după căsătorie, prinţul Nikolai a căzut în dizgraţie, şi mulţi boieri pizmaşi s-au întors împotriva lui. Nikolai a fost aruncat în temniţă, unde s-a îmbolnăvit şi a murit. Prinţesa Emelia era să moară de durere. S-a ascuns de duşmani la o mânăstire şi acolo l-a născut, în secret, pe fiul lui Nikolai. Băiatul a devenit la fel de nobil şi de chipeş ca tatăl lui, şi a devenit unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia. Ba chiar a fost unul dintre consorţii împărătesei Elisabeta.

— Asta e o poveste adevărată? întrebă Emma nevenindu-i să creadă.

— Da, alteţă.

Prinţesa se uită la poşeta brodată pe care o ţinea în poală şi se jucă puţin cu mărgelele strălucitoare care o împodobeau. Povestea o întristase, dar nu voia să recunoască, aşa că glumi:

— Numai un Angelovsky ar fi atât de arogant încât să cheme toate femeile din oraş şi din împrejurimi doar ca să o aleagă el pe una dintre ele. Eu i-aş fi întors spatele scârbită.

— Poate că da, spuse Rahela cu o sclipire şireată în privire, dar se spune că prinţul Nikolai era foarte chipeş. Uneori frumuseţea scuză puţină aroganţă, nu?

— Nu-mi pasă cât de chipeş era, toată povestea asta mi se pare barbară.

— Era tradiţia familiei. Pe atunci lucrurile stăteau altfel, în zilele noastre ruşii au adoptat obiceiurile vestice şi nu se mai procedează aşa.

— Slavă Domnului că există progres, spuse Emma.

Se aplecă şi ridică din cufăr o ramă acoperită. Cu ajutorul fetelor despături tabloul, care avea vopseaua uscată, spartă, şi înfăţişa un peisaj. Pictura era acoperită de praf şi nu era foarte reuşită.

— De ce-ar fi păstrat cineva ăsta? întrebă Emma strâmbând din nas. Poate să aibă altă valoare decât una sentimentală?

Rahela şi Marinka se aşezară în spatele ei, ca să privească tabloul. Era o scenă de vânătoare cu

ogari afgani care urmăreau un lup, peste nişte câmpuri întunecate. În fundal era un palat de ţară, profilat pe un cer violaceu.

— Uite, spuse Marinka arătând înspre colţul unde vopseaua era sărită. E ceva dedesubt.

Emma se apropie de pânză şi dădu la o parte vopseaua, ajutându-se de unghii. O parte mare din ea căzu şi scoase la iveală o pată de culoare auriu-arămie.

— Cred că ai dreptate, spuse. Cineva a pictat peste un alt tablou. Mă întreb ce-o fi dedesubt.

Puse pictura deoparte, ca s-o ducă jos, şi continuă să cotrobăie prin cameră. După alte două ore, asudată şi plină de praf, le zâmbi larg surorilor Sidarov, care păreau la fel de obosite ca şi ea.

— Ne oprim pe ziua de azi? întrebă.

Amândouă fură de acord imediat şi o ajutară pe Emma să coboare obiectele pe care le pusese deoparte. Prinţesa însăşi aduse în camerele ei un braţ plin de comori proaspăt descoperite. Tocmai când sprijinea tabloul de spătarul canapelei din salonul său, auzi o bătaie în uşă, apoi vocea lui Nikolas:

— Am venit să văd dacă eşti pregătită pentru cină. Ni se alătură un grup de manufacturieri americani şi tu…

Nikolas tăcu atunci când îi văzu hainele mototolite şi praful care-i acoperea pielea. Păru puţin iritat, dar apoi râse fără voie.

— Ai căutat prin camerele din pod.

— E plin de comori acolo!

— Trebuie să te speli şi să te îmbraci pentru

cină, imediat, spuse el uitându-se bănuitor la „comorile” pe care le descoperise ea. Americanii…

— Vino să te uiţi la tabloul ăsta, insistă Emma făcându-i semn să se apropie de canapea. Ţi se pare cunoscut? Înseamnă ceva pentru tine?

— Absolut nimic.

— Vezi locul ăla în care a sărit vopseaua? Cred că e altceva pictat dedesubt.

— Se poate, spuse el pe un ton indiferent. Cât despre cină…

— Am putea să întrebăm pe cineva dacă merită restaurat? S-ar putea ca dedesubt să fie un tablou minunat care aşteaptă să fie descoperit.

— Dacă-ţi face plăcere, găsim pe cineva care să-l restaureze, deşi nu cred că merită efortul. Emma, trebuie să te pregăteşti şi să vii jos.

— Ce-aş putea eu să le spun unor manufacturieri?

— Nu-i nevoie decât să stai acolo tăcută şi să zâmbeşti, rosti Nikolas aruncându-i o privire cu înţeles. Şi să nu faci vreo remarcă despre cadavre de animal când o să ne aducă fazanul.

Ea zâmbi larg.

— Sau ce-o să păţesc?

Se apropie de măsuţa de toaletă şi îşi puse voalul şi diadema pe cap, aşa cum îi arătase Rahela. Îl privi pe soţul ei peste umăr şi spuse:

— Dacă-i ofensez pe oaspeţii americani, ai de gând să mă loveşti? Cum îşi pedepseşte un prinţ rus soţia?

Tăcu atunci când îi văzu privirea lui Nikolas, care pălise îngrozit. Încet, Emma îşi ridică voalul şi

întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Nikolas nu răspunse. N-avea cum să-i spună despre senzaţia că fusese transportat deodată într-un alt loc. Ceva îl furase, doar pentru o clipă, de parcă ar fi fost tras înapoi în timp printr-o uşă fermecată. O văzu pe Emma plângând, roşie la faţă şi cu părul încurcat...

— Te rog să mă pedepseşti, plânse ea.

— Prostuţo, îi răspunse el aspru, trăgând-o mai aproape şi mângâind-o ca s-o liniştească puţin. Pentru numele lui Dumnezeu, cum crezi că aş putea să-ţi las vreun semn? Cum aş putea să-ţi fac rău cu mâna mea? Să nu crezi că nu sunt tentat, isteaţa mea, dar şi dacă aş încerca, tot n-aş putea să ridic mâna.

— Fiindcă sunt soţia ta? întrebă ea speriată.

— Pentru că eşti a mea. Eşti singura femeie pe care am vrut-o vreodată, chiar dacă din cauza ta o să mor...

Scuturând din cap, Nikolas alungă viziunea. Nu înţelegea emoţia puternică, dulce, dureroasă, care-l cuprinsese. Văzu că Emma aştepta ca el să spună ceva şi o privi cu o furie greu de stăpânit.

— Nikki, începu ea, dar el se întorsese deja cu spatele.

Plecă panicat, sufocat, dorindu-şi să fie cât mai departe posibil de soţia sa care-l privea nedumerită.

*

Emma îi primi pe americani cu o veselie pe care n-o simţea. Se îmbrăcase într-una dintre rochiile ei preferate din mătase galbenă, care avea decolteu pătrat şi care-i punea în valoare sânii. La poale şi la mânecile până la cot avea franjuri lungi. Părul îi era adunat sus, iar din coafura înaltă îi alunecau pe spate două bucle. Emma era o apariţie de efect, iar ea ştia asta şi se simţea încrezătoare.

Nikolas, într-o dispoziţie proastă după episodul de la etaj, o trata cu indiferenţă politicoasă, însă în atitudinea lui se simţea şi o notă de dispreţ care pe Emma o scotea din sărite. Ştia că nu greşise cu nimic şi n-avea ce să facă dacă din când în când pe soţul ei îl copleşeau… „momentele” acelea pe care le avea. Cu siguranţă că nu se întâmpla din vina ei. Prinţul bea prea mult, sau poate că muncea prea mult. Poate că ar fi fost o idee bună să meargă în vizită la Tasia, ca să discute despre problema lui Nikolas. Mama ei vitregă îi spusese că ruşii sunt misterioşi, mistici. Poate că ea ar fi putut să o lămurească. Pe de altă parte, dacă Nikolas ar fi ajutat-o să înţeleagă ce se întâmpla cu el… Dar Emma ştia că nu era cazul să-l întrebe.

Cei zece invitaţi stăteau la masa lungă, acoperită cu bumbac alb, imaculat, iar Emma şi Nikolas se aşezaseră fiecare la câte un capăt. Ca de obicei, mâncarea era a la russe, iar servitorii aduceau farfurii încălzite din bucătărie şi îi ofereau fiecărui oaspete câte o porţie.

Emma îi zâmbi domnului care stătea la stânga ea, un bărbat de treizeci de ani pe nume Oliver Brixton, care, departe de a fi chipeş, cu figura sa rotundă şi părul rar, avea o atitudine încrezătoare şi prietenoasă care-l făcea atrăgător.

— E prima dumneavoastră vizită în Anglia, domnule Brixton? întrebă ea.

— Da, este, recunoscu el cu accentul său plat de newyorkez. N-am mai fost niciodată până acum în străinătate. Mi-am început călătoria în Franţa, apoi am mers în Italia şi în sfârşit am ajuns în Anglia. Permiteţi-mi să vă spun că oamenii de aici nu sunt pe cât de înfumuraţi mă aşteptam eu să fie.

Pe Emma o fermecă sinceritatea lui.

— Cum vi se pare Anglia faţă de New York, din punctul ăsta de vedere?

— Cei de aici sunt mai deschişi şi mai naturali, spre surprinderea mea. Cred că se întâmplă asta fiindcă americanii vor să arate ce pot, din cauză că ţara noastră e atât de tânără. În societatea newyorkeză trebuie să te arăţi cât se poate de pretenţios şi să speri că restul lumii n-o să-ţi observe scăpările şi micile aspecte necizelate.

Emma opri lingura pe care o ducea la gură şi îl tachină blând:

— Mie nu-mi păreţi deloc necizelat.

Brixton zâmbi, apoi luă o înghiţitură din supa aromată.

— Mă bucur să aud asta, alteţă, fiindcă am de gând să vizitez des Anglia.

— Pentru afaceri, domnule Brixton?

— Da, dar şi pentru sora mea, Charlotte. E logodită cu un englez, un flăcău fermecător pe care l-am cunoscut în Franţa în urmă cu câteva luni.

Emma puse lingura jos şi-l privi fix, în timp ce prin minte începură să i se perinde în goană speculaţii îngrozitoare. Brixton… Unde mai auzise numele ăsta? Nu, nu se putea…

Din celălalt capăt al mesei, Nikolas îi văzu expresia preocupată şi îşi mută atenţia la ea, de la doamna din dreapta sa. Brixton luă atitudinea ei drept curiozitate şi se grăbi să-i spună:

— Peste o săptămână, sora mea se mărită cu lordul Adam Milbank. Poate că aţi auzit de el, alteţă?

Tăcând şocată, Emma dădu din cap. Nikolas răspunse în locul ei, uimindu-i pe ceilalţi şi făcându-i să se oprească din conversaţie.

— Prinţesa îl cunoaşte într-adevăr. Înainte să ne căsătorim eu şi cu ea, Emma intenţiona să-l ia de soţ pe Milbank. El s-a dovedit însă nestatornic, aşa că ea a fost nevoită să rămână cu mine.

Emma se uită imediat la el. În ochii soţului ei strălucea o privire maliţioasă, o bucurie rece. Oare plănuise totul? Îşi amintise el că pe femeia cu care era logodit Adam o chema Brixton? În sufletul ei se împletiră confuzia şi indignarea, încercă să-şi ascundă emoţiile, ridicând cu degete tremurate lingura de argint.

Doamna cea frumoasă din dreapta lui Nikolas interveni, vorbindu-i pe un ton ademenitor şi cald:

— Alteţă, n-aş spune că „a fost nevoită să

rămână”! Un bărbat atât de bogat şi de atrăgător cum sunteţi dumneavoastră ar fi prima alegere a oricărei femei inteligente.

— Prinţul a fost singura mea alegere, rosti Emma pe un ton dulce-otrăvitor.

Numai Nikolas înţelese împunsătura, dublul sens al cuvintelor, şi ridică paharul în cinstea ei, cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

— Să spunem că şi eu, şi lordul Milbank am avut noroc. El, fiindcă a obţinut mâna domnişoarei Brixton, eu, fiindcă am câştigat-o pe frumoasa Emelia.

În următoarele câteva minute, Emma tăcu, mâncă fără să fie atentă la ce face şi ascultă ce-i spunea Brixton. Din fericire, omul nu părea să vrea mai mult decât un zâmbet din când în când şi câte o aprobare din cap.

Prezenţa lui Brixton acolo era ca o palmă. Viaţa ei cea nouă, atât de plină, o ajutase pe Emma să nu se mai gândească la Adam, dar prezenţa acestui bărbat la masa ei făcea logodna lui Milbank să pară mult mai reală. Exista într-adevăr o femeie care avea să-i devină soţie peste doar o săptămână. Se îmbărbătă în gând. Nu voia să plângă şi să-şi dorească să fie ea în locul lui Charlotte. De fiecare dată când se uita spre Nikolas, descoperea că soţul ei o priveşte, îi analizează cu răceală obrajii îmbujoraţi, bătăile din gene, expresiile de pe chip. Ce voia de la ea? Ce spera să citească pe faţa ei?

— Sunteţi cea mai plăcută doamnă pe care am întâlnit-o în Anglia, spuse Brixton. Atât de

prietenoasă şi de deschisă. E o schimbare binevenită faţă de doamnele din înalta societate londoneză.

Emma se străduí să fie din nou atentă la el.

— Recunosc că englezii au o reputaţie binemeritată de oameni rezervaţi.

— Dumneavoastră cum de nu sunteţi aşa?

— Nu ştiu, răspunse ea zâmbind. Cred că pur şi simplu sunt diferită.

Brixton o privi cu o admiraţie nedisimulată.

— Poate, alteţă, dar în cel mai frumos mod posibil.

Emma roşi, apoi privi spre cealaltă parte a mesei.

Nikolas o privea impasibil, cu un zâmbet batjocoritor, de parcă ea ar fi fost un copil prostuţ prins cu minciuna.

*

Deşi schimburile de cuvinte dintre Emma şi Nikolas nu erau întotdeauna afectuoase, ei doi reuşiseră întotdeauna să discute pe un ton prietenos în faţa oaspeţilor. În acea seară, însă, aşa ceva părea imposibil. Emma era foarte conştientă de tăcerile dintre ei. Nikolas devenise foarte nesuferit şi îi arunca priviri pline de răceală sau replici tăioase, iar ea nu voia decât să-i spună răstit că nu făcuse nimic ca să merite un astfel de tratament şi să-l determine s-o lase în pace. Oare ghicise el cât de mult o afecta prezenţa lui Oliver Brixton la masa lor? Oare îl deranja că ea încă mai

ţinea la Adam? Se putea să fie gelos? Nu, prinţul nu dăduse niciodată vreun semn că ar ţine la ea în acel fel. Probabil că-i rănise, totuşi, orgoliul, fiindcă altfel atitudinea lui n-ar fi avut niciun fel de explicaţie.

Emma suferi tot restul serii şi se simţi eliberată abia când oaspeţii îşi luară în sfârşit la revedere, cândva după miezul nopţii. Fără să-i spună niciun cuvânt lui Nikolas, ea se grăbi spre apartament şi trânti uşa în urma ei. Efortul pe care îl făcuse ca să zâmbească, să mănânce şi să discute o epuizase. Încercă să-şi liniştească emoţiile şi o chemă pe Rahela ca s-o ajute să se dezbrace. Până când ajunse camerista, ea nu făcu decât să se plimbe iritată prin cameră. Fata păru că-i înţelege starea şi nu vorbi prea mult, desfăcându-i rochia şi corsetul cu mişcări pricepute şi rapide.

— Mă descurc cu restul, spuse Emma scurt, făcându-i semn să plece. Mulţumesc, Rahela. Noapte bună.

— Noapte bună, alteţă, răspunse camerista strecurându-se afară din cameră.

Prinţesa îşi puse o cămaşă de noapte din bumbac şi se urcă în pat, nu înainte să-şi scoată agrafele din păr. Stătu întinsă pe întuneric, cu aşternutul tras până sub bărbie, şi încercă să-şi amintească detaliile figurii lui Oliver Brixton. Oare Charlotte Brixton semăna cu fratele ei? Oare avea acelaşi chip rotund, aceeaşi pometi laţi, părul la fel de rar? Sper că are o avere suficient de mare ca să te mulţumească, Adam, se gândi ea cu obidă. Dacă într-adevăr asta-ţi doreai, îşi aminti de el aşa cum îl

văzuse ultima dată, în seara balului Angelovsky. Avea ochii căprui şi un zâmbet copilăresc.

O sărutase cu buzele lui fine şi-i spusese că o adoră. O lacrimă i se scurse de sub gene, iar Emma îşi îngropă chipul în perne.

*

Era aproape adormită, cu trupul ghemuit pe-o parte, relaxat, când simţi ceva mişcându-se în întuneric. Scoase un sunet adormit, întrebător, şi începu să se răsucească pe spate. Un trup greu se repezi din întuneric peste trupul ei, încordat ca un arc întins. Ameţită, ea crezu că-l visează pe Manchu, tigrul ei, care o ataca. Răsuflarea fierbinte a unui bărbat îi ajunse la ureche, iar ea înţelese uluită că silueta întunecată era a soţului ei.

— Nikolas?

Prinţul o ţinu nemişcată sub greutatea lui şi, deşi era îmbrăcat, când îşi lipi trupul puternic de trupul ei, Emma simţi cât era de aprins. Tresări surprinsă şi se strădui să scape de răsuflarea lui care mirosea a alcool.

— Eşti un obiect al meu, înţelegi? şuieră Nikolas printre dinţi. Fiecare bucăţică din tine e proprietatea mea. Mi-am dat seama ce făceai mai devreme, să ştii! Am văzut cum ai flirtat cu Brixton şi cum s-a uitat el în decolteul tău. Ai vrut să mă faci gelos, soţioara mea, dar n-a mers. N-o să fiu niciodată gelos din cauza ta.

Emma se trezise destul cât să poată să-i dea un cot în coaste.

— Dă-te jos de pe mine, măgar beţiv, spuse pe un ton înfundat.

Nikolas o întoarse cu faţa în sus şi îşi făcu loc între coapsele ei. Respira greu din cauza furiei, a pasiunii sau a amândurora.

— Vrei să-mi legi sufletul, spuse prinţul cu năduf, ca pentru sine. N-o să mă faci tu să simt ce nu vreau să simt. N-o să te iubesc niciodată!

— Cine ţi-a cerut să mă iubeşti? răspunse Emma supărată.

Rămase nemişcată şi înţelese într-un moment de claritate neobişnuită că Nikolas se temea, că se lupta disperat cu propriile sentimente. Uimită, ridică mâna spre el şi îi atinse şuviţele dezordonate.

— Nikki…

El se feri cu un sunet furios.

— Nu-mi spune aşa.

— Laşule, răspunse ea pe un ton scăzut şi blând. De ce ţie atât de frică să te apropii de mine?

Îi simţi tremurul de furie când se aplecă deasupra ei încordat, apoi gemu învins şi o sărută cu dor, cu pasiune, trăgând de cămaşa de noapte, căutându-i trupul dornic ascuns sub materialul subţire. Emma îl ajută să se dezbrace, trase de cămaşa albă, de pantaloni, cu atâta grabă că-i făcu nasturii să sară cât colo.

Când rămaseră goi, Nikolas îşi lipi trupul de trupul ei şi o sărută pe gât şi în jos, spre sâni. Emma gemu de plăcere şi desfăcu picioarele, ghidându-l cu mâna ca s-o poată pătrunde. Era mare şi dur, iar ea tremură de plăcere şi ridică

şoldurile ca să-l primească mai mult, apoi suspină când el se răsuci pe neaşteptate, luând-o cu el. Deasupra, ea începu să se mişte într-un ritm pasional, bucurându-se de corpul lui puternic.

Nikolas o trase la piept şi o strânse în braţe, mişcându-se în ritm cu ea. Emma îi prinse cu dinţii lobul urechii, făcându-l să scoată un sunet gutural. Lipită de trupul lui mare şi plin de cicatrici, ea simţi cum plăcerea creşte din ce în ce mai mult şi cum o copleşeşte până la urmă. Suspină cu capul pe umărul lui şi se cutremură. Aproape imediat, Nikolas scoase un şuierat ascuţit şi trase aer adânc în piept, eliberându-se la rândul lui, adânc în trupul ei.

Ştiind că nu-i place să fie atins prea multă vreme, Emma vru să se dea la o parte, dar el o prinse de şolduri şi-o ţinu pe loc. Rămaseră aşa câteva minute, respirând, relaxându-se, până când aerul răcoros le uscă trupurile asudate. Pe ea o cuprinse un sentiment necunoscut, o senzaţie de calm şi de împăcare pe care n-o mai simţise niciodată înainte. Bătăile inimii lui Nikolas se auzeau clar sub urechea ei, iar mâinile lui o mângâiau cu blândeţe pe şolduri şi pe fund. Respiraţia lui îi făcea şuviţele de la tâmple să se mişte, iar buzele îi atinseră încet obrazul, în cel mai tandru gest pe care-l făcuse vreodată pentru ea. Curând după aceea, Emma adormi. Era atât de obosită… Prea obosită ca să protesteze altfel decât printr-un sunet slab când el plecă de lângă ea, la un moment dat din noapte.

*

Când se trezi, Emma se uită la perna de lângă ea, pe care se vedea încă urma capului lui Nikolas. Rămase întinsă în aşternutul mototolit, simţindu-se uşoară şi bucuroasă. Seara trecută fusese diferită de oricare alta petrecută cu soţul ei. Atât de intensă, de pasională, atât de intimă după aceea… De parcă ar fi trecut împreună o limită la care el nu intenţionase niciodată să ajungă.

Emma roşi de plăcere, neputând să-şi explice nici chiar ei însăşi sentimentul pe care-l avea. Oare ce avea să-i spună Nikolas în acea zi? Făcu o baie lungă, îşi parfumă încheieturile şi gâtul cu un parfum condimentat şi îşi prinse părul la ceafă cu o fundă de culoarea piersicii. Cu ajutorul cameristei, se îmbrăcă într-o bluză cu volane şi o fustă trandafirie care avea un buzunar adânc într-o parte, împodobit cu un trandafir din mătase. Mulţumită, coborî la micul dejun exact când ceasul bătea ora nouă.

Se bucură să-l găsească pe Nikolas la masă, ascuns în spatele ziarului. Prinţul nu se ridică şi nici n-o privi, ci dădu doar pagina cu o mişcare meticuloasă.

— Bună dimineaţa, spuse Emma pe un ton vesel.

El coborî ziarul câţiva centimetri şi o privi lipsit de expresie. Avea părul umed, proaspăt spălat, iar obrazul bărbierit îi strălucea. Emma se întrebă dacă, la fel ca şi ea, şi el se străduise să fie cât mai chipeş în acea dimineaţă.

— Nu luăm prea des micul-dejun împreună, spuse aşezându-se lângă el. De obicei ies cu animalele la ora asta.

— Şi astăzi de ce nu eşti acolo?

— Nu e nimic de făcut în menajerie ce să nu poată fi lăsat pe mâna servitorilor. Doar treburi de rutină.

Pentru prima dată de când se ştia dorise să facă altceva decât să se ocupe de animale. Inima îi bătu mai repede când se gândi că, poate, Nikolas avea s-o invite să-şi petreacă ziua cu el. Ar fi putut să călărească sau să se plimbe prin pieţe şi prin magazinele din oraş.

— Ce planuri ai azi, Nikki?

— Am treabă la Londra.

— Aş putea să merg cu tine, spuse ea pe un ton neutru.

— Pentru ce?

— Ca să petrecem puţin timp împreună.

Nikolas lăsă ziarul din mână şi ridică sarcastic din sprâncene.

— De ce naiba am vrea să facem aşa ceva?

— Am crezut că…

Emma tăcu. Văzându-i dezamăgirea, Nikolas spuse pe un ton caustic:

— Sper că acum n-o să te prefaci că între noi e mai mult decât prietenie. Hai să nu ne jucăm, Emma. Nu-i nevoie să complicăm lucrurile. Sunt sigur că nu eşti atât de naivă încât să-ţi faci iluzii romantice în privinţa mea.

Emma, cu orgoliul rănit şi înfuriată, spuse:

— Eşti ultimul om despre care aş putea să-mi

fac iluzii.

— Ce uşurare! Să nu devii niciodată prea romantică, Emma. Nu există cale mai rapidă să plictiseşti un bărbat.

— Ei bine, n-aş vrea în ruptul capului ca tu să te plictiseşti, spuse ea, străduindu-se să-i vorbească pe acelaşi ton rece şi jignitor pe care-l folosise şi el.

Exact când schimbul de cuvinte promitea să se transforme într-o ceartă, la uşă apăru Stanislaus. Deşi majordomul nu se purta cu mult diferit decât de obicei, chipul îi era tensionat şi sprâncenele puţin încruntate, lucru care le atrase imediat atenţia Emmei şi lui Nikolas.

— Alteţă, spuse servitorul pe un ton egal, la intrare sunt nişte vizitatori. O femeie din sat, cu un băieţel alături. Femeia cere să vă vorbească.

— Spune-i să-şi exprime nemulţumirile în faţa agentului meu, răspunse scurt Nikolas.

— Domnule, poate că…

Majordomul făcu o pauză.

— Poate că aţi vrea să ascultaţi ce are de spus.

Venind de la un servitor, sugestia era uluitor de curajoasă. Numai nişte circumstanţe cu totul neobişnuite ar fi putut să-l facă pe om să încalce eticheta pe care o respecta cu atâta sfinţenie. Cei doi se priviră lung, apoi Nikolas se ridică şi părăsi încăperea fără să spună nimic, trecând repede pe lângă Stanislaus. Emma îl urmă îndeaproape, prea curioasă ca să rămână la locul ei. Merseră la intrarea din faţă a conacului. La baza treptelor, afară, aşteptau două siluete micuţe. Femeia din sat

era îmbrăcată în nişte haine simple şi avea pe umeri un şal care fusese cândva albastru, dar care ajunsese cenuşiu din cauza timpului şi-a purtării repetate. Figura ei ar fi putut să fie frumoasă, dar expresia îngrijorată de pe chip, ridurile şi pielea arsă de soare o urâţeau. Alături avea un copil slab, un băiat de cinci sau şase ani, îmbrăcat cu nişte pantalonaşi curaţi, dar vechi, şi cu o hăinuţă care avea mânecile prea scurte pentru mânuţele lui. Copilul era întunecat la chip, părea supărat şi avea sprâncenele groase la fel de negre ca şi părul.

Femeia vorbi prima, dând la iveală un set de dinţi îngălbeniţi şi inegali.

— El e Jacob. Mamă-sa a murit acum o săptămână, şi înainte să moară ne-a zis să vi-l aducem dumneavoastră. Nimeni nu-l vrea, oricum. Numai eu m-am obosit să-l îngrijesc.

Întinse mâna, aşteptând o recompensă pentru deranjul său. Nikolas rămase impasibil şi-i făcu semn majordomului, care-i dădu femeii câteva monede. Ea băgă banii în buzunar şi plecă imediat, fără să-i spună nimic copilului şi fără să se uite înapoi.

— Ce se petrece? întrebă Emma nedumerită. Cine-i băiatul, Nikolas?

— Situaţia asta nu te priveşte. Intră înapoi în casă.

Prinţul se întoarse spre Stanislaus şi spuse încet:

— Găseşte pe cineva care să aibă grijă de el. Numai câteva zile, până când aranjez ceva.

Emma se uită la băiat, care aştepta cu un calm

neobişnuit la un copil atât de mic, cu privirea aţintită în pământ. Se apropie de el aşa cum s-ar fi apropiat de un animal sperios, se aplecă în faţa lui şi rosti cu blândeţe:

— Bună ziua, Jacob.

Băiatul o privi fără să-i răspundă.

— Aşa te cheamă, nu? continuă ea. Sau îţi place să fii strigat Jake?

Băiatul semăna cu o icoană rusească, întunecată, placată cu aur vechi, avea ochii trişti şi umbriţi de gene lungi şi dese. Emma nu mai văzuse nicăieri astfel de ochi, în afară de... Deşi era nespus de tulburată, reuşi să se ridice şi să se uite cu uimire la Nikolas. Îi tremurau genunchii. Îşi umezi buzele şi rosti cu greu:

— E fiul tău.

Capitolul 6

Fiul lui! Nikolas rămase pe loc în timp ce Stanislaus duse copilul în bucătărie, ca să-i dea de mâncare. Prinţul o auzi pe Emma cum îi pune întrebări, dar o ignoră aşa cum ar fi ignorat o muscă sâcâitoare. După ce copilul dispăru de sub ochii lui, el intră înapoi în conac, ca un somnambul, şi merse în bibliotecă, unde se sprijini de vitrina cu băutură. Se holbă la reflexia sa în tava de argint de pe dulap.

Credea că n-o să fie niciodată nevoie să-l vadă pe copil şi din când în când reuşea chiar să uite de existenţa lui, iar apariţia aceea pe nepusă-masă îl şocase. În plus, băiatul semăna foarte mult cu

fratele lui care murise, cu Mihail, care la şase ani arătase exact la fel, cu părul negru şi încâlcit, cu figura tristă şi frumoasă, cu ochii luminoşi, aurii. Nikolas întinse mâna orbeşte după un pahar şi după sticla de coniac.

Îşi aminti de nenumăratele ocazii în care-l găsise pe Mihail ascuns în câte un dulap, plângând şi sângerând, după ce tatăl lor abuza de el. Nikolas dădu băutura peste cap şi-şi turnă încă una. Vinovăţia şi furia acelor ani din copilărie îl însoţeau încă, deşi rareori se gândea la acele vremuri. De ce îl chinuise tatăl lor pe Mihail? „O să te fac eu să te opreşti!” ţipase Nikolas atacându-l pe bărbat cu un cuţit mic, odată, după unul dintre atacuri. „O să te omor!”. Dar tatăl lui nu făcuse decât să râdă, să-i răsucească braţul, rupându-i încheietura şi lăsând cuţitul să cadă, apoi să-l bată fără milă. Iar abuzurile asupra fratelui său continuaseră.

Viaţa lui Mihail fusese distrusă pentru totdeauna, iar acesta ajunsese un adult trist şi plin de resentimente, gol pe dinăuntru, care până la urmă murise înainte de vreme. Abuzurile îi distruseseră viaţa şi fratelui său, Nikolas, fiindcă deşi părinţii şi fratele lui muriseră, amintirile trăiau în continuare în mintea lui şi îi corupeau sufletul. Iubirea, teama, părerile de rău, durerea, nimic nu ajungea la el. N-avea să fie niciodată slab şi nimeni n-avea să-i poată face vreodată rău.

— Nikolas! se auzi vocea exasperată a Emmei, venind chiar din spatele său.

Prinţul tresări, revenindu-şi din visare, şi răspunse fără să se întoarcă:

— Tărăşenia asta n-are nimic de-a face cu tine.

— Vreau doar să ştiu cine a fost mama lui Jacob şi de ce nu mi-ai spus că ai un fiu. Nu cred că-ţi cer prea mult!

Nikolas se răsuci şi se uită la soţia sa. Emma părea confuză şi indignată. Câteva şuviţe roşcate îi alunecaseră din coafură, iar ea le împinse la loc cu o mişcare iritată. Prinţul oftă şi îi răspunse pe un ton sec:

— Acum şase ani am avut o aventură cu o femeie care lucra la o lăptărie de pe una dintre proprietăţile mele. La o lună după ce am încheiat relaţia, ea a venit şi mi-a spus că e însărcinată. De atunci i-am tot dat bani la intervale regulate de timp ca să aibă grijă de ea şi de copil. Nu ţi-am spus niciodată fiindcă n-are de-a face cu tine sau cu mariajul nostru.

Emma se încruntă cu amărăciune:

— Îi dai nişte bani. Asta e soluţia ta pentru orice, aşa e?

— Ce ai fi vrut să fac? S-o iau de nevastă? Sally a fost o lăptăreasă drăguţă, căreia îi plăceau bărbaţii. N-am fost primul ei amant şi n-am fost nici ultimul.

— Aşa că te-ai hotărât să-ţi laşi fiul să devină fermier? Să nu ştie cine e şi de unde se trage? Să nu aibă un nume, o educaţie, să crească într-o cocioabă? Nu te simţi deloc responsabil pentru el?

— Am plătit pentru creşterea lui de când s-a născut şi bineînţeles că o să continui să fac asta. Te rog să nu-mi ţii discursuri despre morală şi responsabilitate. Majoritatea nobililor din Anglia au

copii nelegitimi. Nu mă îndoiesc că tatăl tău are şi el câţiva bastarzi pe ici, pe colo…

— Niciodată! Tata are grijă de ai lui şi cu siguranţă că n-a profitat niciodată de vreo lăptăreasă! rosti Emma cu dispreţ. Jacob e singurul tău fiu nelegitim, sau mai sunt şi alţii?

— El e singurul.

Pe Nikolas începu să-l doară capul.

— Acum, dacă ai terminat cu indignarea, te rog să mă laşi pe mine să mă ocup de situaţie.

— Ce ai de gând?

— Vreau să-l trimit pe băiat la o familie care să aibă grijă de el. Nu te teme, n-o să fii deranjată prea mult de prezenţa lui.

— Vrei să spui că tu n-o să fii deranjat, rosti Emma ieşind cu paşi mari din bibliotecă. Monstru cinic şi lipsit de inimă ce eşti, adăugă printre dinţi.

Crezuse că Nikolas e mai bun decât atât. Ce fel de om nu simţea nimic pentru propriul fiu? Poalele rochiei îi măturară podelele în drumul ei grăbit către curte. Nu mai conta că hainele nu-i erau potrivite pentru lucrul în menajerie. Nu-i păsa dacă le distrugea. Avea nevoie să fie cu animalele.

Intră într-una dintre clădirile umbrite, vopsite în alb, şi se apropie de cuşca lui Manchu, aşezându-se pe podea, lângă gratii. Tigrul, pe jumătate scufundat în apa din bazinul său, se alintă ca o pisică imensă când o văzu, scoţând sunete guturale de mulţumire.

— Bună ziua, îi spuse Emma sprijinindu-și capul de barele din fier şi închizând ochii, ca să nu plângă. Am venit să-ţi spun că Tasia avea dreptate.

Nu pot să recunosc în faţa altcuiva în afară de tine, Manchu, dar să ştii că Nikolas nu ţine la nimeni în afară de el însuşi. Şi cel mai rău e că nu m-a minţit niciodată şi nu s-a prefăcut că e altfel decât este, adică un egoist şi un nemernic.

Manchu se apropie şi se uită la ea cu capul aplecat într-o parte, de parcă s-ar fi gândit la situaţie.

— Ce-i de făcut? întrebă Emma. Doar fiindcă el vrea să scape de Jacob, nu înseamnă că nu-i datorăm ceva băiatului. Săracul de el, a rămas fără casă, fără mamă... Dar eu nu sunt potrivită să fiu mama lui şi n-aş putea niciodată să mă uit la el fără să-mi amintesc că e fiul nelegitim al soţului meu. E revoltător şi necinstit! Dacă Jacob ar fi un animal, l-aş lua în grijă fără să mă gândesc de două ori. Oare n-ar fi corect să fac măcar atâta lucru pentru un băieţel aşa de mic şi de neajutorat? Şi el e la fel ca tine şi ca mine, Manchu. Mă simt obligată să-l ajut, indiferent ce crede Nikolas.

*

Când Emma intră, în casă era linişte. Nu se auzea nimic în afară de fluieratul melodios al unuia dintre servitori. Omul căra înapoi în sufragerie o urnă din argint, proaspăt lustruită.

— Vasili, spuse prinţesa brusc, făcându-l pe om să tresară speriat.

— Da, alteţă?

— Unde-i băieţelul?

— Cred că în bucătărie, alteţă.

Emma merse până la bucătăria lângă care erau o spălătorie, o cameră unde se păstrau dulciurile, mai multe cămări, o sală de mese pentru servitori şi un hambar cu o masă dreptunghiulară în mijloc. Câteva dintre servitoare spălau vase şi lustruiau oale, iar altele făceau prăjituri şi biscuiţi.

Emma simţi un val de milă când îl văzu pe Jacob aşezat la masa lungă din lemn, cu picioarele lui mici atârnând deasupra podelei. În faţa sa era o farfurie de tocană de miel cu găluşte, aparent neatinsă. Băiatul se uita la mâncarea aproape rece cu nişte ochi lipsiţi de expresie şi bălăngănea dintr-unul din picioarele lui scurte.

Când prinţesa intră pe neaşteptate, bucătăreasa şi servitoarele se întoarseră spre ea şi o priviră nedumerite.

— Alteţă, exclamă bucătăreasa, pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, spuse Emma pe un ton amabil. Te rog, fă-ţi treaba.

Se apropie de masă şi se sprijini cu şoldul de ea, zâmbind când văzu că băiatul se uită curios la hainele ei pline de praf.

— Nu ţi-e foame? întrebă pe un ton prietenos. Sunt sigură că mâncarea de aici are alt gust decât aceea cu care te-ai obişnuit acasă. Ce-ar fi să guşti dintr-o bucată de pâine albă, Jake? E moale şi bună.

Ochii lui aurii se aţintiră asupra ei, iar băiatul luă o bucată de pâine cu degetele lui mici.

— Cred că e înfricoşător să ajungi într-un loc în

care nu cunoşti pe nimeni.

Emma îl privi cum muşcă din pâine de câteva ori. Părea bine hrănit, avea pielea trandafiriu-aurie şi dinţii albi şi puternici. Ce copil frumos! se gândi ea observându-i sprâncenele întunecate, exotice, şi genele dese. Băiatul vorbi atunci pentru prima dată, cu un accent puternic de provincial:

— Nu vrea să fie tăticu' meu.

Emma încercă să inventeze ceva care să-l facă să se simtă mai bine, dar ajunse repede la concluzia că adevărul este întotdeauna mai bun decât orice minciună amabilă.

— Nu vrea, aşa e, spuse cu blândeţe. Dar eu o să mă asigur că eşti îngrijit, Jake, şi mi-ar plăcea să fiu prietena ta. Pe mine mă cheamă Emma.

Băieţelul tăcu, desfăcând fâşii din pâinea moale şi băgându-le în gură pe rând. Emma îl privi cu drag.

— Îţi plac animalele, Jake? Eu am o menajerie aici, la conac, unde locuiesc animale bătrâne şi bolnave. Am cai, un cimpanzeu, un lup, o vulpe şi chiar şi un tigru. Vrei să vii să le vezi?

— Da! spuse Jacob lăsând pâinea din mână şi coborând de pe scaun cu o privire curioasă. Ce înaltă eşti! remarcă el, făcând-o pe Emma să râdă.

— Am uitat să mă opresc din crescut, răspunse ea făcându-i cu ochiul.

Băiatul nu-i răspunse la zâmbet, ci doar o privi bănuitor. Era un copil lipsit de veselie, suspicios şi izolat. Semăna mult cu tatăl lui.

*

Jacob era un copil neobişnuit, inteligent, dar needucat, plin de emoţii nerostite. Nu părea să-i placă să petreacă timp cu ceilalţi, deşi tolera prezenţa Emmei mai mult decât pe a altora. După suficient de mult efort, prinţesa reuşise să-l convingă să se joace cu ea şi cu Samson, dar Jacob era temător şi neîndemânatic, iar în mişcări i se citea stânjeneala.

Nu vorbea niciodată despre mama lui sau despre satul în care crescuse, iar Emma decise să nici nu-l întrebe despre ele.

Zilele treceau, iar ei doi începură să fie apropiaţi şi să-şi petreacă multă vreme împreună. Emma ştia că, imediat ce se trezea la etaj, în camera copiilor, Jacob se îmbrăca şi venea la uşa apartamentelor ei, aşteptând-o cu răbdare. Mâncau împreună în sufragerie, o ajuta la treburi în menajerie şi îndura stoic eforturile ei să-l înveţe să călărească. Îi devenise umbră, deşi Emma nu ştia clar dacă băiatului îi plăcea compania ei sau dacă pur şi simplu nu găsea ce altceva să facă. Servitorii nu ştiau cum să se poarte cu el, iar Nikolas era hotărât să-l ignore.

— Ai putea măcar să vorbeşti cu Jake? întrebă Emma într-o seară, la cină, într-una dintre rarele ocazii în care erau numai ea cu soţul ei la masă. Au trecut aproape două săptămâni de când a venit. N-ai de gând să-i arăţi că ştii de existenţa lui?

— Ce am de gând e să-i găsesc o familie în cel mult o săptămână. Dacă-ţi face plăcere să te joci cu el până atunci, n-ai decât s-o faci.

— Unde o să-l trimiţi?

— La o familie care să vrea să-l crească în schimbul unei sume pe care am să le-o plătesc când băiatul devine major.

Emma lăsă jos cuţitul şi furculiţa şi se uită impacientată la soţul ei.

— Dar Jake o să ştie mereu că oamenii aceia îl vor numai pentru banii tăi. Ceilalţi copii or să râdă de el şi n-o să fie acceptat nicăieri.

— O să supravieţuiască.

Emma strânse din dinţi cu încăpăţânare.

— Te-ai gândit că, poate, eu nu vreau ca Jake să plece?

— Şi ce vrei să faci cu el? Să-l ţii aici, în văzul tuturor, dovadă a păcatelor mele din trecut?

— Nu o să mă folosesc niciodată în felul ăsta de un copil! izbucni ea furioasă.

— Exact. Fiindcă nici n-o să ai ocazia. Jacob pleacă.

Emma voia să-i răspundă, însă se stăpâni, ridică furculiţa şi începu să se joace cu sufleul din farfurie.

— Te porţi cu Jake aşa cum te-ai purta cu oricare alt copil, spuse ea încet, apăsat. Dar sunt sigură că simţi ceva pentru el, fiindcă e parte din tine. De asta vrei să-l trimiţi de-aici, aşa e? Nu vrei să-l iubeşti şi nici măcar să-l placi. Dacă ai şti cât pierzi, ce viaţă limitată ai! Ţi-e frică mereu şi încerci să te aperi cu batjocură, cu sarcasm şi cu răceală.

În ochii lui Nikolas străluci flacăra unui foc rece.

— Şi de ce anume, dacă nu ţi-e cu supărare, se presupune că mă tem? întrebă el pe un ton măsurat.

— Te temi ca nu cumva să ajungi să ţii la cineva şi eşti îngrozit numai la gândul că s-ar putea să te iubească cineva, dar absenţa sentimentelor nu e putere, Nikki, ci dimpotrivă.

Emma simţi mai mult decât văzu tremurul care-i traversă trupul soţului ei şi îşi dădu seama că el avea nervii întinşi precum arcul unui vânător. Nikolas împinse departe de masă scaunul pe care stătea.

— Mi-a ajuns pentru seară asta, spuse ca pentru sine.

— Dacă-l trimiţi pe Jacob de aici, să ştii că o să-l caut. Copilul ăsta merită mai mult! E un băieţel nevinovat, căruia i s-a furat un drept din naştere. Dacă aşa înţelegi tu să fii tată, sper ca noi doi să n-avem niciodată copii!

— Atunci n-ai decât să-l păstrezi, o invită Nikolas cu cruzime în glas. Ar fi trebuit să mă aştept că o să vrei să-l adopţi, dat fiind gustul tău pentru vagabonzi şi corcituri. Asigură-te doar că-l ţii departe de mine.

Plecă din încăpere în timp ce Emma îl privea furioasă, rămasă fără cuvinte.

*

Cearta din cauza lui Jacob se potoli a doua zi, odată cu sosirea domnului Robert Soames. Artistul între două vârste căpătase repede reputaţia unui

bun restaurator de tablouri vechi, iar Emma îl plăcu imediat, fiindcă era blând şi modest, fără pretenţiile la care se aştepta din partea cuiva din lumea artistică. Figura sa palidă şi subţire era neremarcabilă, cu excepţia faptului că avea nişte ochi albaştri şi pătrunzători. Peisajul descoperit de Emma în pod păru să-l intereseze foarte mult pe domnul Soames, care acceptă cu plăcere să restaureze pictura de dedesubt.

— S-ar putea să nu fie mare lucru acolo, îi spuse el Emmei, ridicând din umeri, sau s-ar putea să fie ceva foarte special. Cred că în două săptămâni o să putem să ne dăm seama, alteţă.

Pictorului i se pregăti o cameră de oaspeţi, iar el îşi aduse câteva lucruri personale la conac, fiindcă avea să locuiască acolo pe perioada slujbei. Emma şi Jacob mergeau să-l viziteze în fiecare zi, ca să tragă cu ochiul la tabloul de sub tablou. Nu stăteau prea mult, fiindcă, deşi geamurile erau larg deschise, aburii dizolvanţilor pe care-i folosea Soames umpleau aerul de un miros ascuţit, supărător.

— Trucul e să îndepărtezi straturile de deasupra fără să le afectezi pe cele de dedesubt, le spuse el celor doi, lucrând cu grijă pe deasupra pânzei vechi, cu nişte pensule delicate. Nu poţi să nu pierzi din original, chiar dacă e vorba de foarte puţin. Trebuie să am grijă să nu văduvesc portretul de textura pe care i-a dat-o artistul.

— E un portret? întrebă Emma.

— Fără îndoială. Vedeţi colţul ăsta? Acolo e sigur o parte din mâna unui bărbat.

— Sper că e vorba despre cineva din familia Angelovsky, spuse Emma, bătându-l pe umăr pe Jacob când acesta se apropie ca să vadă mai bine. Una dintre rudele tale, Jake. N-ar fi interesant?

Băiatul scoase un sunet neclar. Ori nu pricepea despre ce era vorba, ori nu-l interesau strămoşii Angelovsky.

— Ba da, spuse Emma pe un ton ferm, răspunzându-şi singură.

Se apropie de o fereastră şi se aşeză pe marginea ei.

— Zău, Jake, mă doare capul de atâta vorbărie. Încearcă să mai şi taci din când în când.

Gluma ei îl făcu pe băiat să zâmbească scurt şi să-i răspundă cu accentul lui de provincial:

— Eu nu pot să zic nimic dacă vorbeşti tu tot timpul.

Emma râse, clătinând un picior.

— Nu-i politicos să-i spui unei doamne că vorbeşte prea mult, Jake.

— Doamnele nu poartă pantaloni, răspunse el uitându-se la hainele ei: o cămaşă albă, pantaloni cenuşii şi pantofi negri, strălucitori.

— Dar eu sunt prinţesă, şi prinţesele pot să poarte orice vor. Nu-i aşa, domnule Soames?

Artistul ridică privirea şi zâmbi, văzând că Emma reuşise să-l atragă pe băiat într-o conversaţie.

— Aşa cred, alteţă.

Continuă s-o privească un moment, în timp ce ea încrucişă înainte-i picioarele lungi şi se sprijini de tocul ferestrei. Soarele i se juca pe piele şi-i

făcea pistruii aurii să pară de-a dreptul strălucitori. Cu zâmbetul frumos şi părul arămiu, era o creatură minunată.

— Prinţesă Emma, spuse Soames pe un ton ezitant, dacă-mi daţi voie să fac o remarcă personală…

— Chiar vă rog. Ar putea să-mi înveselească dimineaţa.

— Sunteţi o femeie foarte atrăgătoare, alteţă. Aş fi onorat să vă fac portretul, exact aşa cum sunteţi acum.

Emma râse.

— Şi cum aţi intitula tabloul? „Nebuna”? „Excentrica”?

— Sunt sincer, alteţă. Aveţi o frumuseţe rară, neobişnuită, pe care orice artist şi-ar dori s-o surprindă.

Emma zâmbi sceptică.

— Aş putea să vă arăt sute de femei mai frumoase, începând cu mama mea vitregă.

Soames clătină din cap.

— Figurile convenţionale sunt uşor de găsit, dar pe mine nu ele mă interesează. Dumneavoastră însă…

Făcu o pauză când văzu o umbră apărând la uşă. Ridică privirea şi-l văzu pe Nikolas în prag.

— Sunt de acord, spuse prinţul, care auzise ultimele remarci. Mi-ar plăcea să am un portret al prinţesei făcut de cineva care-i apreciază frumuseţea. Comisionul e al dumitale, dacă poţi să-mi arăţi câte ceva din ce-ai lucrat până acum şi mie-mi place ce văd.

— Sigur, eu… începu domnul Soames.

— Nu vreau să mi se facă portretul, spuse Emma uitându-se urât la soţul ei.

— Dar eu vreau.

Nikolas îi aruncă din greşeală o privire băieţelului care se apropiase de Emma şi zâmbetul i se şterse de pe buze. Se întoarse brusc şi se îndreptă spre peisajul pictat.

— Am venit să văd cum merge lucrul, domnule Soames.

— O să meargă mai repede odată ce găsesc o cale să dizolv straturile de deasupra, explică acesta. Până acum am reuşit să descopăr doar partea de sus din mâna stângă a cuiva.

— Văd, spuse Nikolas, uitându-se la acea porţiune a portretului ca vrăjit.

Începu să-l ardă mâna stângă. Îşi îndoi degetele şi-şi încrucişă braţele la piept. Ameţi puţin şi asta-l făcu să-şi ia ochii de la pictură.

— O să discutăm mai târziu despre portretul soţiei mele, îi spuse el lui Soames pe un ton scăzut. Pentru moment, nu-i lăsa pe cei doi să te împiedice să lucrezi.

— Nu mă deranjează…

Vocea artistului se stinse. Nikolas ieşise din încăpere, iar omul se uită nedumerit la Emma, care-i răspunse cu un zâmbet ironic:

— Soţul meu e un individ foarte politicos, nu vi se pare?

Prinţesa ieşi la rândul ei din atelier, cu băieţelului pe urmele ei, înainte ca Soames să apuce să-i răspundă.

*

În noaptea următoare, Nikolas se văzu nevoit să-i vorbească fiului său. Se bucura de un pahar cu vodcă rece, singur în apartamentele sale, bând încet, contemplativ, şi spera ca fiecare înghiţitură să-i adâncească amorţeala şi să-i potolească neliniştea. Nimic nu mai era cum trebuie. Totul se schimbase şi, pentru prima dată în viaţă, avea impresia că se adapta prea încet circumstanţelor. Nu mai fusese de săptămâni întregi în patul soţiei sale, iar dorinţa pentru ea începea să-l macine. Voia s-o atingă, să-i sărute pielea şi să-i strivească în pumni onduleurile arămii, să-i simtă trupul subţire tremurând în extaz sub trupul lui puternic. În acelaşi timp nu voia ca ea să ştie că o dorea, că avea nevoie de ea, fiindcă era convins că Emma ar fi făcut tot posibilul ca să se folosească de slăbiciunea lui.

Îl înfuria că ea răsturnase cu atâta dibăcie situaţia fiului său nelegitim, mai întâi făcând pe soţia trădată, apoi decizând din senin că vrea ca băiatul să rămână. Ştia că Emma n-ar fi putut să-l păstreze pe băiat dacă el nu ar fi fost de acord. Ar fi putut să-l trimită de la conac imediat dac-ar fi vrut. Era ironică uşurarea pe care o simţise aflând că soţia sa doreşte atât de mult ca Jake să rămână. Adesea, îl privea pe copil şi îşi dorea să-i vorbească, dar îl oprea asemănarea chinuitoare cu fratele său.

Un sunet neobişnuit, îndepărtat, îi ajunse la

urechi şi-l trezi din reverie. Lăsă paharul din mână şi ascultă cu atenţie. Era sunetul înfundat al plânsetului cuiva.

— Misha, murmură înfricoşat, acţionând din instinct.

Nu era fratele lui, dar suspinele şi lacrimile, plânsul unui băieţel... Se ridică în picioare şi ieşi grăbit din încăpere, chinuit de o spaimă pe care n-o mai simţise din copilărie. Urmări sunetul pe coridor, după colţ, până când văzu silueta micuţă ghemuită la uşa Emmei.

— Jacob, rosti cu greu, fiindcă numele i se părea ciudat de pronunţat, nefiresc.

Băiatul tresări şi ridică privirea. Chipul îi era brăzdat de lacrimi nefericite. Privirea sa îi străpunse lui Nikolas sufletul îndurerat.

— Ce s-a întâmplat? se răsti prinţul. Te-ai lovit?

Jacob clătină din cap şi se lipi mai tare de tocul uşii, strângându-şi picioarele sub cămaşa de noapte.

— Ce vrei? Ţi-e foame? Ţi-e sete?

Chiar atunci, uşa se deschise şi în prag apăru Emma, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă şi un halat la fel, somnoroasă şi confuză. Îl văzu mai întâi pe Nikolas, şi buzele i se ţuguiară întrebător, apoi privirea îi căzu pe copilul chinuit de la picioarele ei.

— Jake?

Se aplecă lângă el şi-l trase în braţe, apoi se uită acuzator la soţul ei.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic, spuse acesta apăsat.

Privi, incapabil să se mişte, cum Emma îl strângea în braţe pe băiat.

— Ce e, Jake? întrebă ea. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Jacob se chinui să vorbească printre suspine şi râuri de lacrimi.

— Vreau la mama!

O apucă pe Emma pe după gât şi îi strânse părul în pumnii mici.

— Sigur că vrei, dragul meu, murmură ea strângându-l în braţe. Sigur că da.

Îl legănă în poală, fără să o supere nasul lui care curgea şi nici obrajii umezi. Nikolas nu văzuse prea des o femeie, mai ales una cu statutul social al Emmei, alinând durerea unui copil. Mama sa îi lăsase pe mâna servitorilor şi a tutorilor, nedorindu-şi responsabilitatea creşterii unor copii. Nikolas nu văzuse niciodată cum se făceau lucrurile în alte familii în afară de aceea a lui Stokehurst, şi asta rareori. Îl surprinse atitudinea maternă a Emmei şi-l făcu să simtă regret şi furie. Dacă pentru el şi pentru Mihail s-ar fi luptat cineva ca ea… Emma n-ar fi permis nimănui să abuzeze un băieţel. Ea l-ar fi apărat şi l-ar fi alinat pe Misha.

Nikolas se luptă să-şi înfrâneze pornirea şi să nu se aşeze alături de ea pe podea, să nu îi ia în braţe pe soţia sa şi pe copilul care plângea. Cumva reuşi să se îndepărteze. Răceala şi izolarea pe care le simţi îl făcură să se cutremure, iar Emma îl privi de parcă ar fi fost un intrus. Soţia lui nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie. Privirea ei era grăitoare: nu poţi să faci nimic pentru noi. Nu te

vrem aici.

Prinţul plecă fără să spună nimic, îndreptându-se grăbit spre camerele sale. Se opri după colţ şi se sprijini de perete, tremurând, asaltat de amintiri. Se gândi la acea noapte, în Rusia, când fusese chemat din patul amantei sale ca să primească mesajul despre Misha.

— Fratele domniei voastre a fost omorât în seara asta, alteţă. Înjunghiat.

Îi reveniră în minte clipele în care căutase dreptate şi momentul în care se răzbunase pe contele Şurikovski. Nu te gândi la asta... Dar amintirile se întoarseră într-o clipă înflăcărată, iar el se văzu mergând spre Şurikovski, care zăcea beat, întins pe un pat cu aşternuturi mototolite. În cameră mirosea urât, a alcool şi a sudoare stătută, iar Nikolas era copleşit de teamă şi de dorinţa de răzbunare. Nu-şi mai auzea decât bătăile propriei inimii şi nimic altceva, şi nu auzi strigătul disperat al lui Şurikovski care înţelese că avea să moară.

Nikolas alunecă la podea, cu spatele la perete. Ameţit, încercă să-şi amintească la ce se gândise în timpul arestării, al interogatoriului, în orele acelea lungi de tortură şi de durere. Nu mai ştia mare lucru de atunci. Îl întrebaseră despre aventurile amoroase ale lui Misha şi mai ales despre aceea cu Şurikovski. Pentru el nu fusese deloc important că fratelui său îi plăceau bărbaţii. După experienţele mizerabile pe care le avusese în copilărie, Nikolas considera că Misha meritase să simtă plăcere, indiferent de unde ar fi venit ea.

Îşi ridică mânecile şi privi cicatricile de pe

încheieturi, locurile unde frânghiile cu care-l legaseră străpunseseră carnea şi muşchii. Anchetatorii se înfuriaseră că el nu voia să le răspundă când îl tachinau în legătură cu preferinţele sexuale ale fratelui său.

— Poate că ţi se pare normal să-ţi placă băieţii, îi spuneau. Probabil că şi tu suferi de boala asta. Şi tu ai vrea să te culci cu bărbaţi, nemernic pervers ce eşti!

Nikolas dăduse din cap în semn că nu, incapabil să vorbească, cu buzele amorţite. Tot trupul îi era rece din cauza şocului şi a sângelui pierdut. Nu, nu dorise niciodată un bărbat, îi plăcuseră mereu graţia şi moliciunea femeilor, sânii lor frumoşi, minţile lor ascuţite. Femeile mai în vârstă erau cele mai frumoase pentru el, fiindcă îi cereau mai puţine, înţelegeau cât de complicată era viaţa şi erau de departe cele mai pasionale.

Nu se gândise niciodată să se însoare, nu înainte s-o cunoască pe Emma, pe care o aşteptase timp de şapte ani, convins că avea să fie a lui. O dorise într-un fel pe care-l credea nu iubire, ci o nevoie de bază, ca respiratul, mâncarea sau somnul. Problema era că-i devenise slăbiciune şi trebuia să scape de ea sau să se piardă cu totul pe sine.

Se ridică şi merse la parter, unde le dădu câteva instrucţiuni scurte lui Stanislaus şi unuia dintre ceilalţi servitori:

— Aduceţi o trăsură în faţă.

Avea de gând să iasă, să meargă la pariuri şi la băutură, să găsească o femeie. Orice femeie,

numai soţia lui, nu.

*

După ce-l alină pe Jacob, Emma îl luă pe băiat în spate şi-l duse înapoi în camera copiilor. Îl înveli cu pătura moale şi îngenunche lângă pat, îi mângâie părul negru şi spuse:

— Ştiu cum e să o pierzi pe mama ta. A mea a murit când eram mai mică decât eşti tu acum. Uneori plângeam de dorul ei, deşi nici măcar nu mi-o mai aminteam.

Jake se frecă la ochi cu pumnişorul mic.

— Vreau să se întoarcă, spuse printre lacrimi. Nu-mi place aici.

Emma oftă.

— Uneori nici mie nu-mi place aici, Jake. Dar Nikolas e tatăl tău şi locul tău e lângă el.

— O să fug.

— Şi o să ne laşi în urmă pe mine şi pe Samson? Aş fi foarte supărată, Jake.

Băiatul tăcu şi se ghemui mai adânc în pat, cu pleoapele grele de oboseală.

— Am o idee, continuă Emma. Ce-ar fi să fugim amândoi puţin, mâine, şi să luăm cu noi un coş de picnic? Găsim un iaz în care să ne bălăcim şi vânăm broaşte.

— Doamnelor nu le plac broaştele, spuse el pe jumătate adormit.

— Mie-mi plac. Îmi plac şi gâzele, viermii, şoarecii… orice, numai şerpii nu.

— Mie-mi plac şerpii.

Emma zâmbi şi se aplecă să-l sărute pe cap. Părul lui mirosea a proaspăt, a dulce, după baia pe care ea insistase s-o facă de dimineaţă. Nu simţise niciodată o dorinţă mai puternică să apere un copil, nici măcar pe fraţii ei, însă era adevărat că familia ei iubitoare nu se compara cu situaţia lui Jake, care nu avea pe nimeni pe lume, cu excepţia unui tată nepăsător.

— Noapte bună, îi şopti. O să fii bine. O să am eu grijă de tine, întotdeauna.

Emma scăzu lumina lămpii şi ieşi din cameră. Se îndreptă hotărâtă spre apartamentele lui Nikolas, era timpul să discute o dată pentru totdeauna despre copil. Avea de gând să-i spună clar că Jake o să rămână cu ei şi că trebuia să-i vorbească, să-l bage în seamă. Nu era cinstit ca băiatul să sufere pentru greşelile părinţilor lui. Jacob făcea parte din familia Angelovsky şi avea dreptul să se bucure de tot ce însemna asta. De o educaţie, de moştenire, de informaţii despre strămoşii săi. Erau lucruri de care avea nevoie şi pe care le merita, iar Nikolas nu avea dreptul să i le ia.

Află curând, descumpănită, că soţul ei nu era în apartamentele sale. Îl căută prin toată aripa de vest a conacului, apoi coborî şi-l întrebă pe Stanislaus dacă ştie unde este Nikolas. Majordomul nu schiţă nicio expresie.

— Prinţul a ieşit, alteţă.

— Înţeleg.

Emma se răsuci pe călcâie, ascunzându-şi nedumerirea şi durerea. Era târziu… Singurul motiv

pentru care Nikolas ar fi putut să plece la ora aceea era ca să vadă o altă femeie, în ciuda certurilor şi a distanţei dintre ei, nu-i fusese niciodată până atunci necredincios. Deodată, simţi că-i vine să plângă. Dacă ar fi putut să se ducă după el şi să-i spună... Ce să-i spună? Dacă Nikolas voia pe altcineva, dacă voia trupul altei femei, Emma n-avea cum să-l oprească. Evident, se săturase de ea, fiindcă probabil nu reuşise să-l satisfacă, înălţimea sa, prinţul, se plictisise de soţia lui.

— Fir-ai tu să fii, Nikolas, şopti ea. O să ajung să mă urăsc şi pe mine la fel de mult cât te urăsc pe tine.

Se plimbă agitată prin camerele ei, ore în şir, până când servitorii se duseră la culcare şi conacul rămase tăcut şi întunecat. Emma înţelegea în sfârşit că mariajul cu Nikolas fusese o greşeală tragică. Căsnicia lor n-avea să fie niciodată una bună. De fapt, era aproape sigură că lucrurile aveau să se înrăutăţească. Infidelităţile soţului ei o vor face să se simtă umilită, se vor certa, vor apărea şi resentimente, asta dacă nu cumva ea avea să devină la fel de rece şi de indiferentă ca şi el. Familia ei avusese dreptate în privinţa prinţului, însă mândria nu-i dădea voie Emmei să recunoască una ca asta. Îşi dorea să aibă un prieten, pe cineva în care să se încreadă, la care să apeleze.

Se îndreptă spre scară şi se aşeză pe treptele de jos, strângându-şi genunchii la piept şi aşteptând ca soţul ei să se întoarcă acasă. Avea nevoie să-i vadă chipul doar o clipă, ca să ştie sigur

dacă-i fusese necredincios sau nu.

*

Chiar înainte de ivirea zorilor se auzi sunetul roţilor unei trăsuri. Emma se trezi din somnul în care alunecase pe jumătate şi se ridică, tresărind de durerea provocată de poziţia în care stătuse. Clipi şi se uită fix la uşa de la intrare, dreaptă, ţeapănă, aşteptând.

Nikolas intră, tulburat şi palid, ascuns de umbrele conacului. Mirosul de băutură, de parfum străin şi de sex ajunse până la Emma peste distanţa care-i separa. Deci o făcuse, se gândi ea tresărind din cauza durerii subite din piept.

Prinţul n-o văzu decât când începu să se apropie de trepte. Se opri deodată, cu o expresie de provocare tristă.

— Ce vrei?

— De la tine, nimic, rosti ea cu vocea tremurând de indignare şi dezgust. Absolut nimic. O să încerc să fiu sofisticată, Nikolas. Nu-i nevoie să-mi aminteşti că astfel de lucruri se întâmplă mereu în casele nobilimii, dar ai face bine să te obişnuieşti cu paturile altor femei, fiindcă o să îngheţe iadul înainte să te mai primesc eu într-al meu!

— O să fac cu tine ce vreau, se răsti el apropiindu-se ameninţător. Eşti soţia mea şi eu sunt stăpânul trupului şi sufletului tău, iar când eu o să pocnesc din degete, tu o să desfaci picioarele, indiferent unde suntem sau ce facem.

Pe Emma o cuprinse o furie atât de violentă încât lovi tare, cu pumnul, ţintind direct spre figura nebărbierită şi urâcioasă a soţului ei. Forţa loviturii îi răsună până-n cot. Pumnul îl luă prin surprindere pe Nikolas, care făcu câţiva paşi în spate, pălind şocat. Emma îl privi la fel de nedumerită, întrebându-se dacă avea de gând s-o lovească la rândul lui. Aşteptă amorţită, frecându-şi încheietura care acum o durea.

Nikolas nu spuse nimic. Amândoi respirau greu, privindu-se. El duse mâna în locul în care ea-l lovise şi râse scurt. Emma rămase pe loc în timp ce prinţul o ocoli şi urcă treptele, îndreptându-se spre apartamentele sale. Când paşii nu i se mai auziră, ea alunecă la loc pe treapta pe care-l aşteptase şi îşi sprijini capul pe genunchi. Nu se simţise niciodată atât de prinsă în capcană, atât de lipsită de speranţă.

*

În săptămâna următoare, Emma şi Nikolas nu-şi vorbiră deloc, cu excepţia câtorva schimburi de replici în trecere. Prinţesei îi era greu să mănânce sau să doarmă şi se simţea de parcă ar fi locuit în tabăra inamicului. Noaptea se baricada în camera ei, iar ziua mergea repede pe coridoare, de teamă să nu dea nas în nas cu soţul său. Îşi dăduse seama că începe să arate rău chiar înainte ca domnul Soames s-o întrebe cum se simte. Nikolas, pe de altă parte, părea odihnit şi vesel, iar asta o înfuria şi mai tare, fiindcă-i dădea de înţeles că pe

el situaţia nu-l deranja deloc. Crease intenţionat distanţa dintre ei şi avea de gând s-o păstreze cu tot dinadinsul.

Emma făcu tot posibilul să-i ignore plecările, spunându-şi că nu conta dacă el avea sau nu aventuri cu alte femei. Nu doar că încălcase jurămintele pe care şi le făcuseră unul celuilalt, dar părea că nu vrea nici măcar să păstreze aparenţele unei aşa-zise prietenii. Totul fusese bine până la sosirea lui Jacob, înţelese Emma la un moment dat. De ce îi era lui Nikolas atât de greu să tolereze prezenţa copilului? De ce părea că suferă când se uita la băiat?

Ironic, dar mariajul lor se deteriora pe măsură ce relaţia ei cu Jake devenea din ce în ce mai strânsă. Copilul începuse să aibă încredere în ea, iar Emma era hotărâtă să nu-l dezamăgească, şi îşi menţinu atitudinea chiar şi atunci când acesta începu să-i pună inevitabilele întrebări despre Nikolas. De ce nu voia tatăl lui să-i vorbească? De ce se încrunta mereu şi era atât de tăcut?

— Tatăl tău e un bărbat special, îi explică Emma încercând să găsească un echilibru între blândeţe şi sinceritate, care a avut o viaţă grea. Ai observat urmele pe care le are pe braţe şi pe piept? Acelea sunt cicatrice rămase după o experienţă foarte urâtă, când a îndurat multă durere. Încearcă să-ţi aminteşti asta, mai ales atunci când e rece şi nedrept. Să ştii că nu poate să se abţină. Noi toţi suntem produsul experienţelor noastre. Uite, gândeşte-te la animalele din menajerie. Unele dintre ele sunt rele

şi agresive fiindcă au fost rănite în trecut, iar acum se tem să nu păţească la fel.

— Şi tata se teme? întrebă Jacob cu un aer solemn, privind-o foarte atent.

— Da, murmură ea. Aşa cred.

— Şi o să se schimbe vreodată?

— Nu ştiu.

Intrară în menajerie împreună, ca să inspecteze cuşca spaţioasă a cimpanzeului. Cleo găsise o cale să destrame sârma şi să facă o deschizătură prin care să iasă.

— Obraznico, îi spuse Emma măsurând cuşca din privire.

Cleo se uită în altă direcţie, dezinteresată, cu ochii spre tavan. După numai un moment, cimpanzeul ridică o portocală şi începu s-o cureţe cu grijă. Emma şi Jake îşi zâmbiră unul celuilalt.

— Ce isteaţă e. Probabil că a găsit un capăt de sârmă şi l-a desfăşurat. Trebuie să reparăm aici, Jake. Avem nevoie de…

Se opri din vorbit fiindcă brusc o cuprinsese un sentiment neplăcut, ca un fel de premoniţie. Încercă să continue:

— Probabil că uneltele sunt în camera trăsurilor…

— Emma, se auzi o voce masculină dinspre intrare.

O clipă prinţesa rămase nemişcată, cu privirea aţintită spre cuşcă. Cleo se uită la noul-venit şi îşi ţuguie buzele, scoţând sunete umede şi trimiţându-i bezele. Până la urmă, Emma se întări suficient cât să dea piept cu intrusul.

— Lord Milbank, spuse cu răceală, răsucindu-se spre noul-venit.

Adam arăta la fel ca întotdeauna, numai că avea părul ceva mai lung, aproape până la umeri, în valuri mătăsoase, castanii. Era chipeş în pantalonii cu dungi subţiri, vesta cenuşie şi haina de lână. Pe chip i se citea o expresie gravă, dar privirea îi era blândă, curioasă.

— Eşti mai frumoasă decât oricând, Em.

Ea îi privi mâna stângă şi simţi un val de răceală la vederea verighetei de pe degetul lui.

— De unde ai ştiut că sunt aici? Servitorii n-ar fi permis…

— Aşa e. Am oprit trăsura înainte să ajungă la conac şi am mers pe jos pe aleea din faţă. Ştiam că eşti cu animalele şi voiam să mă asigur că nu ne vede nimeni, aşa că am luat-o pe lângă poartă, prin grădini…

— Poarta ar fi trebuit să fie încuiată.

— Dar nu era, spuse el ridicând din umeri. N-a fost greu să găsesc menajeria. Animalele tale sunt adăpostite în nişte clădiri cu adevărat impresionante.

În faţa tăcerii împietrite a Emmei, Adam se uită la băieţelul de lângă ea.

— El cine e? Fratele tău mai mic, William? Sau e Zachary?

— Niciunul. Jacob e fiul meu vitreg.

— Fiul vitreg…

Emma citi pe chipul lui surpriză, durere, apoi milă. Mila o deranjă cel mai mult, fiindcă-i rănea orgoliul. Ar fi preferat să moară decât să-i dea voie

cuiva, şi mai ales lui Adam, să-i fie milă de ea.

— Felicitări pentru căsătorie, îi spuse pe un ton sarcastic, scăzut, aşa cum învăţase de la Nikolas. Am avut bucuria să-l cunosc recent pe cumnatul tău, care te-a descris drept un tânăr încântător. Evident că nu ştia despre ce vorbeşte.

Adam, care nu auzise niciodată altceva în afară de cuvinte afectuoase din gura ei, păru uluit.

— Emma, parcă n-ai fi tu!

— M-am schimbat destul de mult în ultimele luni, datorită ţie şi dragului meu soţ.

— Emma? întrebă Jake, tulburat de tonul ei tăios. Emma, ce s-a întâmplat?

Ea îl privi cu blândeţe pe copilul care se uita la ea uimit.

— Nimic, dragul meu, murmură. Lordul Milbank e o cunoştinţă veche de-a mea. Ce-ar fi să te duci tu în casă şi s-o rogi pe bucătăreasă să-ţi dea nişte dulciuri? Spune-i că ţi-am dat eu voie.

— Nu vreau…

— Acum, Jake, rosti ea pe un ton ferm, zâmbindu-i încurajator. Fugi.

Băiatul o ascultă, plecând cam fără voie şi uitându-se peste umăr. Cleo se aşeză într-un colţ al cuştii şi începu să desfacă portocala în felii.

— Trebuia să te văd, spuse Adam încet. Trebuia să mă asigur că înţelegi ce s-a întâmplat atunci.

— Înţeleg foarte bine şi nu vreau să aud explicaţiile tale. Acum sunt căsătorită, iar tu eşti însurat. Orice ai avea să-mi spui nu mai are nicio importanţă.

— Adevărul are importanţă, insistă Adam cu o perseverenţă pe care Emma nu şi-o amintea la el.

Ea fusese mereu aceea care trăise totul mai cu foc, iar el, cel tăcut şi aluziv.

— Nu plec până nu mă asculţi, Em. Indiferent ce crede oricine, eu chiar te-am iubit. Încă te mai iubesc. Nici nu mi-am dat seama cât de mult te iubesc până când nu te-am pierdut. Eşti o femeie foarte specială şi eşti foarte uşor de iubit.

— De părăsit, vrei să spui.

El ignoră replica sarcastică.

— Am fost ameninţat. Nu voiam să te părăsesc, dar n-am fost suficient de puternic ca să-i stau în cale, şi o să regret asta tot restul vieţii.

— Cine te-a ameninţat? Tata?

— Soţul tău. A venit la mine în dimineaţa de după bal.

— Şi ce ţi-a spus? întrebă Emma încet.

— Nikolas mi-a cerut să te las în pace definitiv şi mi-a spus că dacă nu-i fac pe plac are de gând să-mi facă viaţa un iad. A spus că trebuie să mă însor cu alta, fiindcă în ceea ce te priveşte nu mai am niciun drept. Implicaţia era că, dacă aş fi continuat să te curtez, cineva ar fi avut de suferit. Mi-a fost frică, Emma. Mi-a fost frică pentru noi amândoi. Poţi să mă urăşti fiindcă am fost laş, dar măcar acum ştii că te iubesc.

Emma simţi cum păleşte, şocată. Povestea lui Adam se potrivea cu tot ce ştia ea despre Nikolas, care era un manipulator şi un mincinos. Se gândi la felul în care o alinase după despărţirea de Adam, la cum se folosise de durerea şi de umilinţa ei, la cum

o sedusese în noaptea în care aflase ea că lordul Milbank s-a logodit. Fiecare mişcare fusese calculată. Nikolas distrusese iubirea dintre ea şi Adam, îi făcuse viaţa mici-fărâme, numai ca să obţină ce-şi dorea. Şi, pe deasupra, o încurajase să-l considere vinovat pe tatăl ei.

— Te rog să pleci, spuse pe un ton răguşit.

— Emma, spune-mi că mă crezi…

— Te cred, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. E prea târziu pentru noi doi.

— Nu trebuie să fie. Putem să mai salvăm ceva din ce-am avut odată.

Emma îl privi uluită, nevenindu-i să creadă. Ce mai era de salvat? Ce ar fi putut să mai vrea de la ea?

— Îmi propui să am o aventură cu tine?

Cuvântul îl surprinse pe Adam, iar Emma îşi dădu seama că lordul nu se aştepta ca ea să fie atât de directă.

— Sinceră ca de obicei, murmură el cu o privire amuzată. E unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine. Încerc să-ţi spun că vreau să fac parte din viaţa ta. Mi-e dor de tine, Emma.

Ea închise ochii, amintindu-şi cât de blând şi de atent era Adam. Şi ei îi era dor de el. Dacă ar fi putut să i se repeadă în braţe sale chiar atunci, să-l lase s-o sărute şi s-o liniştească… Dar pierduse acea libertate, şi doar fiindcă soţul ei era necredincios, asta nu însemna că şi ea putea să renunţe la propriile-i principii. Din punctul ei de vedere nu exista nicio scuză pentru adulter şi ştia că n-ar fi putut să trăiască liniştită după aceea.

— Nu cred că am ce să-ţi mai ofer, şopti.

— Mă mulţumesc cu o mică parte din inima ta. Tu eşti adevărata mea iubire, Em, şi s-ar putea să fii singura. Nimeni nu poate să schimbe asta, nici măcar Nikolas Angelovsky, spuse cu o hotărâre pe care Emma n-o mai văzuse niciodată la el. Doamne, cineva ar trebui să facă lumii o favoare şi să ne scape de rus, înainte să mai distrugă şi vieţile altor nevinovaţi!

*

Nikolas auzi o bătaie în uşa bibliotecii şi se întoarse de la birou, scoţând un sunet de nerăbdare. Îl duruse capul toată dimineaţa şi îi fusese greu să se concentreze. Numerele şi scrisul îi jucau în faţa ochilor. Fir-ar a naibii de mahmureală, gândi, hotărându-se să limiteze cantitatea de vodcă pe care-o bea în fiecare seară, începând chiar din acel moment.

— Ce e? întrebă.

Robert Soames se strecură înăuntru, părând nefiresc de încântat.

— Prinţe Nikolas, am venit să vă spun că tabloul e aproape gata. Mai am de făcut câteva retuşuri, desigur, dar avem o imagine excelentă a portretului original.

— O să-l văd mai târziu.

— Alteţă, îmi permiteţi să-l aduc jos ca să-l vedeţi chiar acum? Cred că o să vă uimească.

Nikolas ridică ironic din sprâncene.

— Foarte bine, atunci, adu-l aici.

Artistul plecă atât de repede încât uită să mai închidă uşa în urma lui. Nikolas făcu o grimasă şi se aplecă din nou asupra muncii sale, dar liniile calculelor păreau de neînţeles. Auzi un sunet ca un plescăit şi ridică din nou privirea spre uşă. Băiatul, Jacob, stătea în prag, mâncând dintr-o tartă cu zahăr şi împrăştiind firimituri pe covor cu fiecare muşcătură mică şi atentă.

— Ce vrei? întrebă Nikolas pe un ton nemulţumit.

Jacob nu răspunse, ci continuă să-l privească netemător, curios.

— Unde-i Emma? De obicei eşti cu ea la ora asta.

Atunci Jacob vorbi cu accentul necizelat care îl uimea de fiecare dată pe Nikolas, fiindcă venea de la un copil cu trăsături atât de evident nobile, ruseşti:

— E-n menajerie. A venit un domn la ea.

Nikolas se gândi că băiatul îi spusese intenţionat, fiindcă voia ca el să se ducă acolo şi să-l alunge pe străin.

— În care parte a menajeriei? întrebă pe un ton reţinut. E la tigru?

— Nu, e cu Cleo.

Nikolas se ridică şi ieşi din bibliotecă, prin uşile franţuzeşti care dădeau în grădină. La jumătatea drumului se întâlni cu Emma, care venea dinspre grajduri. Sunetul porţii de la intrare îi dădu de înţeles că era cineva aproape de conac, pe drumul spre oraş. Nehotărât dacă să-l urmărească pe vizitator sau s-o ia la întrebări pe soţia sa, zăbovi

puţin, apoi decise să rămână cu ea. Se apropie cu paşi mari şi o întrebă:

— Cu cine erai?

— Cu un prieten vechi. Lordul Milbank.

Emma continuă să meargă spre conac, trecu pe lângă el. Nikolas întinse mâna ca s-o oprească, dar ea se smuci la o parte.

— Nu mă atinge!

— Ce-a vrut?

— Nimic.

Un val de gelozie oarbă îl cuprinse pe Nikolas. O urmă în casă.

— Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse apucând-o de încheietură şi trăgând-o în bibliotecă.

— Te rog să nu-mi insulţi inteligenţa cu prefăcătoria asta, spuse Emma cu dispreţ. Nu-ţi pasă nici de mine, nici de ce fac eu.

— Spune-mi de ce-a venit aici.

În ochii ei albaştri străluci o privire plină de ură.

— Adam mi-a spus ce-ai făcut, cum l-ai ameninţat, cum l-ai convins să stea departe de mine. Ne-ai despărţit şi după aceea m-ai manipulat ca să mă căsătoresc cu tine.

— Milbank nu trebuia să te părăsească. A avut de ales.

— Adam se temea de tine, şi nu-l învinuiesc pentru asta. Eşti un netrebnic egoist, iar lumea ar fi un loc mult mai bun în lipsa ta! se răsti ea, apoi vocea îi coborî la nivelul unei şoapte. Te urăsc pentru ce mi-ai făcut, Nikolas. Mi-ai distrus viaţa.

În ciuda durităţii sale, Nikolas făcu un pas în

spate când văzu expresia de pe chipul soţiei lui. Era adevărat, se gândi fără nicio urmă de emoţie. Chiar îl ura. Şi era numai vina lui. Fusese nevoit s-o respingă, ca să se salveze pe sine, dar rezultatul eforturilor sale nu-l mulţumea deloc. Era mai tulburat decât fusese vreodată în toată viaţa lui, capul îl durea şi urechile îi ţiuiau parcă din ce în ce mai tare. Se frecă pe frunte, încercând să-şi domolească durerea. De acum înainte n-avea de gând să se mai certe cu ea. O să se ocupe mai târziu de ce făcuse. Încercă să-i spună să iasă din încăpere, dar, ciudat, cuvintele ieşiră mai mult în ruseşte decât în engleză. Nu gândea clar şi totul era, cumva, încurcat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emma pe un ton tăios.

El nu reuşi decât să clatine confuz din cap. În tăcerea care urmă, domnul Soames intră în bibliotecă, ducând pânza la care lucra.

— Alteţă, începu pictorul, fără să-şi dea seama că îi întrerupea şi zâmbind când o văzu pe Emma. Prinţesă, am descoperit portretul. Trebuie să-l vedeţi. E remarcabil.

Cu grijă, sprijini tabloul de biroul lui Nikolas şi păşi în spate.

— Vedeţi?

Prinţul se uită la portret, care reprezenta un bărbat de treizeci de ani, cu părul şaten-auriu, cu ochii aurii, cu pomeţii înalţi şi o linie severă a gurii, cu linia bărbiei aspră… Doamne, parcă se uita în oglindă. Semănau perfect. Ochii mei, figura mea, gândi el.

Deodată, simţi o durere incredibilă. Încercă să se uite în altă parte, dar nu reuşi. Auzi ca prin vis sunetul de uimire pe care-l scoase Emma, apoi cuvintele ei nedumerite:

— Eşti tu!

Vorbele începură să-i răsune obsesiv în minte. „Eşti tu, eşti tu”. Nikolas încercă disperat să scape, dar trupul nu-l mai asculta. Se împiedică şi căzu la podea. Tabloul păru să-l tragă înăuntrul său, ca un magnet pentru suflet, absorbindu-i viaţa cu totul. Se scufunda în întuneric, iar culorile, senzaţiile, timpul, totul dispăru subit.

Se gândi că moare şi îl copleşiră panica şi regretul. Ce viaţă goală dusese! Nimeni n-avea să-i plângă dispariţia. Deodată, o dori pe Emma lângă el. Voia să-i simtă braţele subţiri şi puternice în jurul lui, să se bucure de căldura ei… Dar nu simţi nimic. Doar chinul ultimelor sale gânduri, care tocmai se stingeau.

Partea a treia

Sângele-mi curge fierbinte prin vene
Şi-n inimă-mi înfloresc înc-o dat
Uimire, fervoare, lacrimi, iubire,
Toate uitate de-un veac.

Puşkin

Capitolul 7

Moscova, 1707

Cineva i se adresă în rusă:

— Alteţă, trebuie să plecăm. Înălţimea ta…

Străinul era enervant de insistent. Nikolas se trezi încet, gemând din cauza migrenei care-l chinuia. Simţea pe limbă gustul greu şi amar al vinului. Clipi cu durere şi descoperi că era aşezat la o masă, cu capul pe suprafaţa tare.

— Aţi băut toată noaptea, rosti bărbatul pe un ton plin de reproş. Nu mai aveţi timp să vă bărbieriţi şi nici să vă schimbaţi hainele înainte de alesul miresei. Vă rog, prinţe Nikolai, trebuie să vă treziţi.

— Ce tot spui? rosti Nikolas, ameţit şi nedumerit.

În aer plutea un parfum cunoscut, plăcut, nu ca acela de lână şi de apret din casa lui englezească, ci unul de lemn şi de lumânări din ceară, amestecat cu merişor. Aroma îi amintea atât de mult de casă încât închise iar ochii şi trase aer adânc în piept. Treptat, îşi aminti ce se întâmplase, cum se certase cu soţia lui, cum Soames adusese portretul în bibliotecă…

— Emma, spuse ridicând capul cu ceva efort şi frecându-se la ochi. Unde e soţia mea? Unde…

Cuvintele i se stinseră pe buze când îşi dădu seama că se afla într-o cameră necunoscută. Un tânăr subţire, îmbrăcat în haine ca de pe vremuri, aştepta lângă el. Ochii lui aveau aceeaşi culoare ca şi părul, ciocolatiu închis, şi străluceau de exasperare.

— O să vă găsim o nevastă după ce vă treziţi

suficient cât să ajungeţi la ales, alteţă.

Nikolas îşi cuprinse capul cu mâinile şi îl privi pe străin printre pleoapele îngustate.

— Tu cine eşti?

Omul oftă.

— Aţi băut mai mult decât mă temeam! Când cineva uită numele servitorului lui preferat, e clar că are minţile furate de băutură. Sunt Feodor Vasilievich Sidarov, aşa cum bine ştiţi.

Omul întinse mâna ca să-l ajute pe Nikolas să se ridice de la masă, dar prinţul se răsti pe un ton scăzut:

— Nu pune mâna pe mine.

— Încerc să vă ajut, prinţe Nikolai.

— Atunci spune-mi unde sunt şi ce s-a întâmplat după ce...

Nikolas se opri şi îşi privi hainele. Era îmbrăcat într-o vestă de catifea, pantaloni strâmţi şi o cămaşă albă cu mâneci bufante, la fel de ridicol de demodată ca şi aceea a valetului său. Roşi stânjenit şi furios, gândindu-se că e victima vreunei farse. Privi în jur, iar supărarea i se transformă în uluire.

Camera arăta exact la fel ca aceea a uneia dintre casele Angelovsky din Moscova. Parchetul din lemn era tăiat în aşa fel încât să semene cu un covor persan, iar mobilierul era împodobit cu aur. Pereţii erau acoperiţi cu panourile de lemn pe care le văzuse de atâtea ori în copilărie şi pe care le lăsase definitiv în urmă când fusese exilat. Se ridică, nesigur pe propriile picioare.

— Ce se petrece aici? şopti. Unde sunt? Emma,

unde naiba eşti? continuă pe un ton tăios.

Sidarov păru alarmat.

— Prinţe Nikolai, vă simţiţi bine? Poate vreţi să mâncaţi puţină pâine cu peşte? Poate nişte vită afumată?

Nikolas trecu pe lângă el în grabă şi se opri în prag, tresărind speriat. Începu să umble pe coridoare şi prin camere, ca un animal prins în capcană, dezorientat, transpirând din greu şi cu inima bătând să-i sară din piept. Câţiva servitori în costume desuete îl priviră confuzi, dar niciunul nu îndrăzni să-i vorbească.

— Prinţe Nikolai? se auzi vocea agitată a valetului din spatele său.

Nikolas nu se opri şi merse grăbit spre uşa de la intrare, pe care o deschise dintr-o smucitură, apoi rămase nemişcat, şocat. După câteva momente se cutremură. În faţa lui se întindea, cât vedeai cu ochii, Moscova alb-aurie.

Conacul era pe un deal de la marginea oraşului şi se înălţa deasupra unui adevărat ocean de biserici împodobite cu cruci din aur. Printre biserici erau înşirate case din piatră şi lemn cu acoperişuri vopsite în verde, albastru şi roşu. Prin aer se împleteau fuioare de fum de la miile de cămine, amestecându-şi mirosul cu acela al zăpezii proaspăt căzute. Ca prin vis, Nikolas privi fulgii de mărimea unor pene de gâscă ce alunecau spre pământul îngheţat. Zăpada aşezată deasupra oraşului strălucea în milioane de fragmente de cristal.

Prinţului îi tremurau atât de violent genunchii

încât fu nevoit să se aşeze pe pragul îngheţat, fiindcă nu mai putea să stea în picioare.

— Am murit? se întrebă.

Îşi dădu seama că vorbise cu voce tare abia când auzi răspunsul sarcastic al lui Sidarov:

— Nu, deşi nu se poate spune nici că arătaţi prea bine. Şi cu siguranţă că o să muriţi dacă ieşiţi în frig aşa, fără palton.

Valetul îl atinse cu blândeţe pe umăr.

— Prinţe Nikolai, mai bine intraţi în casă. Mi-aţi cerut să mă ocup de afacerile şi de proprietăţile dumneavoastră şi nu mi-aş merita banii dacă v-aş lăsa să vă îmbolnăviţi. Haideţi, trăsura o să fie gata curând şi o să mergeţi să vă alegeţi mireasă, aşa cum aţi cerut.

Nikolas se ridică şi continuă să privească oraşul. Îi venea să plângă de fericire şi de frică, să se lipească de pământ şi să-l sărute. Rusia, ţara lui mult-iubită. Totuşi Moscova în care ajunsese era mai tânără, mai dură decât aceea pe care o cunoştea el. Pădurea întunecată şi primitivă din jurul oraşului nu fusese încă tăiată şi curăţată. Pe străzi era înghesuială de căruţe, animale, vânzători ambulanţi, preoţi şi cerşetori şi nicăieri nu se vedeau casele şi trăsurile moderne. Satele din depărtare erau mici şi izolate, nu bogate şi înfloritoare cum şi le amintea.

Poate că era doar un vis, care avea să se termine curând. Cum ajunsese acolo? Ce se întâmplase cu Emma şi cu Jacob? Dezarmat, nesigur, îl urmă pe Sidarov înapoi în conac. Valetul îi oferi o haină de aceeaşi culoare cu vesta pe care

prinţul o purta deja.

— Daţi-mi voie să vă ajut cu asta, alteţă.

Haina grea îl învălui pe Nikolas în căldura ei. Veşmântul avea nasturi înşiraţi de la piept până la jumătatea pulpei. Sidarov făcu un pas înapoi şi-l măsură din privire, apoi scoase un sunet mulţumit.

— Nu sunteţi la fel de chipeş ca de obicei, dar nu cred că viitoarea mireasă o să fie nemulţumită, de înfăţişarea domniei voastre.

— A cui mireasă?

Sidarov râse, de parcă Nikolas ar fi glumit.

— Mireasa înălţimii voastre, prinţe Nikolai. Oricine ar fi ea.

— Eu sunt deja însurat.

Valetul începu să râdă mai tare.

— Mă bucur că v-aţi recăpătat simţul umorului, alteţă.

Nikolas nici măcar nu zâmbi.

— Nu vreau să-mi aleg nicio mireasă, rosti printre dinţi.

Deodată, Sidarov se supără.

— Dar, prinţe Nikolai, aţi spus doar că e timpul să vă însuraţi. Aţi trimis de veste să se adune cele mai frumoase fecioare din toate satele dimprejurul Moscovei şi acum au venit aici toate, vă aşteaptă. Familiile lor le-au adus din Suzdal, din Vladimir, chiar din Kiev şi din Ucraina! Acum spuneţi că nici măcar nu vreţi să le vedeţi? rosti el privindu-l dezaprobator pe Nikolas. E de la vin. Abia dacă ştiţi ce spuneţi. La fel ca oricărui rus, vă trebuie o zi să beţi, o zi să vă bucuraţi de beţie şi o zi ca să vă reveniţi.

— Eu nu prea mă bucur, spuse Nikolas ca pentru sine, sperând din tot sufletul că era, într-adevăr, mort de beat.

Poate când se va trezi toate acele lucruri aveau să dispară. Până atunci însă, era într-o situaţie fără ieşire.

— Hai să alegeţi o mireasă, îl îndemnă valetul. Măcar treceţi printre ele. Cine ştie? Poate vedeţi vreo fată frumoasă şi vă îndrăgostiţi la prima vedere.

Nikolas îşi trecu mâinile prin păr. Nu voia să participe la bâlciul acela ridicol. Îi era destul de greu cu nevasta pe care şi-o alesese deja, dar decise să-i facă pe plac servitorului până când se termina visul.

— S-o facem şi pe asta, spuse nemulţumit. Merg, dar n-o s-o aleg pe niciuna.

— Foarte bine, îi spuse Sidarov pe un ton împăciuitor. Doar să vă uitaţi la ele. Merită măcar atât, după ce au străbătut atâta cale.

O mică ceată de servitori apăru ca să-l însoţească pe Nikolas la trăsură. Îi înveliră picioarele cu blănuri, îi puseră cărămizi încinse sub tălpi şi îi oferiră o cupă de vin.

— Fără băutură, începu Sidarov să spună în timp ce urca în trăsură.

Nikolas îi făcu semn să tacă, uitându-se urât la el peste marginea cupei. Avea nevoie să bea ceva şi se săturase de atitudinea condescendentă a valetului. Vinul fierbinte şi tare îl mai îmbărbătă, alungându-i spaima.

Trăsura aurită era trasă de şase cai negri şi

avea tălpi de sanie, care-o ajutau să alunece fără efort peste pătura de nea. Emblema Angelovsky era brodată pe pernele de catifea şi desenată cu pietre şi metale preţioase pe tavan şi pe pereţi.

— Sunt un Angelovsky, spuse Nikolas, atingând emblema.

— Sigur că sunteţi, aprobă Sidarov cu patos.

Nikolas îl privi pe valetul care începea să i se pară cunoscut. Familia Sidarov lucrase timp de multe generaţii pentru familia lui. Membrii ei îl însoţiseră în exil, dar prinţul nu-şi amintea pe nimeni numit Feodor. În copilărie, pe cel mai bătrân dintre Sidarovi îl chema Vitia Feodorovich. Poate că valetul din faţa lui era tatăl lui Vitia? Poate bunicul lui?

Atunci eu cine sunt? Nikolas bău restul vinului, ca să se ferească de răceala care i se strecurase în vene. Valetul îi spusese Nikolai. Prinţul Nikolai. Era numele unuia dintre stră-stră-străbunicii lui.

Trăsura trecu pe lângă casele şi pieţele din posadă, porţiunea oraşului aflată între pereţii fortificaţi şi dealurile din jurul Moscovei. Oameni îmbrăcaţi în haine lungi, grele, purtând căciuli de blană, se strângeau pe marginea drumului şi chiuiau, făcând semne spre trăsura prinţului. Scena îi aminti lui Nikolas de mulţimea curioasă care se adunase ca să-l vadă plecând din St. Petersburg atunci când fusese trimis în exil.

— Unde mergem? întrebă sec.

— Nu vă amintiţi? Prietenul domniei voastre, prinţul Golorkov, e singurul din Moscova care are o casă destul de mare pentru toate femeile sosite la

noi, şi s-a oferit cu bunătate să ne împrumute sala lui de bal pentru ceremonia de alegere a miresei.

— Foarte frumos din partea sa, spuse Nikolas ursuz, strângând în palme cupa de vin, acum goală.

Traversară oraşul, care era construit în cercuri concentrice precum foile unei cepe, având în centru Kremlinul. În unele părţi erau casele cu grădini mici, perfecte, ale nobililor. În altele, biserici cu domuri aurii erau adunate precum nişte plante exotice, făcând colibele din lemn de pe lângă ele să pară mici şi neînsemnate. Drumurile erau nepavate şi vechi, iar clădirile fuseseră construite din lemn.

Cu senzaţia clară că visează, Nikolas ascultă bătaia clopotelor. Bisericile ortodoxe anunţau începutul slujbei de dimineaţă. În niciun alt oraş de pe pământ nu băteau clopotele atât de des, ca să creeze aşa o atmosferă de bucurie şi împăcare. Dacă era un vis, atunci era mai viu şi mai detaliat decât oricare altul pe care-l avusese el vreodată.

Până la urmă, trăsura-sanie se opri în faţa unui conac grandios, cu coloane din lemn şi câte un pavilion octogonal de fiecare parte. Oamenii care se adunaseră într-o parte şi-ntr-alta a drumului şi în faţa porţii strigară bucuroşi când dădură cu ochii de Nikolas. El se ascunse pe banchetă cu o expresie întunecată pe chip.

— Cred că sunteţi emoţionat, remarcă Sidarov. Nu vă temeţi, alteţă, o să se termine curând.

— Ar fi şi cazul.

Doi servitori îmbrăcaţi în livrele de brocart şi

tremurând ca frunza din cauza gerului năprasnic deschiseră portiera trăsurii şi îl escortară pe Nikolas spre casă. Sidarov îl urmă îndeaproape, ducând în braţe o cutie din lemn, cu încuietoarea şi balamalele din aur. Gazda lor, probabil prinţul Golorkov, aştepta în foaierul larg cu tavanul jos. Golorkov era un bătrânel cu început de chelie şi mustaţă subţire şi căruntă, care-i zâmbi când îl văzu.

— Nikolai, prietene, spuse cu o strălucire şireată în privire.

Se apropie şi-l îmbrăţişă pe Nikolas, apoi făcu un pas în spate ca să-l privească.

— O să-ţi placă tinerele dinăuntru, te asigur. N-am văzut în viaţa mea atâtea femei frumoase, cu părul ca mătasea, cu sânii ca nişte fructe pârguite… N-o să fie greu să găseşti una pe placul tău. Vrei să bem ceva înainte, sau mergem direct în sala de bal?

— Nimic de băut, interveni grăbit Sidarov, ignorând privirea aspră a lui Nikolas. Sunt sigur că prinţul e nerăbdător să le vadă pe pretendente.

Golorkov râse.

— Cine l-ar putea învinui? Urmează-mă, Nikolai. Dă-mi voie să te conduc în paradis.

Pe coridoare răsunau ecourile vocilor feminine entuziasmate. Sunetul se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropiau de sala de bal. Cu emfază, Golorkov apucă mânerul în formă de cap de leu şi deschise uşa cu o mişcare largă. Dinăuntru se auzi un cor de sunete surprinse, apoi camera se cufundă în tăcere. Nikolas ezită înainte

să intre, dar Sidarov şi Golorkov îl împinseră înăuntru.

— Doamne, spuse prinţul încet.

În sala de bal erau cel puţin cinci sute de femei, poate chiar mai multe. Aşezate într-o linie neuniformă, îl priveau aşteptând să vină să le vadă. Majoritatea purtau sarafane şi haine roşii, culoarea preferată a ruşilor. Fiecare dintre ele avea părul împletit într-o coadă lungă, aşa cum obişnuiau să-l poarte doar fecioarele, şi prins cu o panglică sau cu un batic, o diademă sau un lanţ de argint. Câteva dintre cele mai curajoase oftară admirativ când Nikolas se apropie de ele. Prinţul simţi că roşeşte şi se răsuci spre Sidarov, care era la un pas în spatele lui.

— Nu pot să… începu el, dar valetul îl înghionti cu putere.

— Doar uitaţi-vă la ele, maiestate.

— Te-ai intimidat? îl luă Golorkov peste picior. Nu-ţi stă în fire, Nikolai. Sau poate chiar nu vrei să te însori? Îţi promit că nu-i atât de rău. În plus, trebuie să duci mai departe numele de Angelovsky. Alege-ţi o soţie, prietene, şi după aceea mergem să bem o vodcă.

„Alege-ţi o soţie”, spus pe un ton la fel de obişnuit de parcă i s-ar fi oferit o gustare. Nikolas înghiţi în sec şi se apropie de unul dintre capetele şirului de femei. Avea picioarele grele, ca de plumb. Trecu încet de la o fată la alta, abia putând să le privească în ochi. Ele chicoteau timid, zâmbeau, îi şopteau încurajator sau, din când în când, îl priveau speriate, fiindcă nici ele nu voiau

să fie acolo, la fel cum nici el nu voia. Pe măsură ce înainta, fetele îşi îndreptau umerii ca să-şi pună în valoare siluetele, îşi aranjau emoţionate îmbrăcămintea şi părul. Fiecărei fete pe care Nikolas o respingea, Sidarov îi spunea o vorbă bună şi-i dădea un ban de aur din cutia pe care-o adusese cu el.

Pe la jumătatea şirului de potenţiale soţii, Nikolas văzu cu coada ochiului o fată cu părul roşcat, ceva mai înaltă decât celelalte. Era departe de el, dar uşor de observat fiindcă stătea aproape nemişcată în timp ce restul se agitau necontenit. Prinţul nu-i vedea chipul, dar felul în care stătea ca să-şi ascundă înălţimea…

Merse direct la ea, iar Sidarov îl urmă consternat, spunând tare:

— Prinţe Nikolai, nu le-aţi văzut pe câteva dintre fetele astea frumoase!

Când ajunse lângă tânăra cu părul roşu, Nikolas o apucă de mâini, se uită în ochii ei albaştri şi o scutură puţin. Furia şi uşurarea se amestecară în inima sa.

— Emma, se răsti, trecând fără să-şi dea seama la engleză, ce faci aici? Ce se petrece?

Ea clătină din cap nedumerită şi răspunse într-o rusă fără cusur:

— Maiestate, nu înţeleg. Iertaţi-mă dacă v-am ofensat.

Nikolas îi dădu drumul, sărind ca ars. Emma nu vorbea rusă, dar era vocea ei, venind de pe buzele ei. Chipul era al ei, trupul, ochii la fel. Uluit, o privi multă vreme, în timp ce restul lumii începu să se

agite şi să vorbească din ce în ce mai tare. Sidarov i se adresă fetei:

— Tu, cea cu părul roşu, rosti el calm. Cum te cheamă?

Ea răspunse încă privindu-l pe Nikolas:

— Emelia.

— Vreau să vorbesc cu tine, spuse prinţul pe un ton scăzut. Acum.

Înainte ca oricine altcineva să apuce să schiţeze vreun gest, el o apucă de braţ şi o conduse afară din sala de bal. Mulţimea de femei începu să se agite, iar şirul deveni o masă dezorganizată. Prinţul Golorkov începu să râdă din toată inima.

— Nikolai, strigă el, trebuie să aştepţi până după ceremonie ca să rămâi singur cu ea!

Nikolas ignoră grupul din spatele lui şi continuă s-o tragă de mână pe fată. Ea îl urmă mai mult uimită decât supusă, iar el o conduse în cea mai apropiată cameră goală şi închise uşa în urma lor. Abia atunci tânăra îşi trase mâna din mâna lui, răsucindu-şi încheietura ca să scape de el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă prinţul apropiindu-se mult de ea. Ne certam în bibliotecă, apoi a venit Soames şi a adus portretul ăla, apoi totul s-a întunecat…

— Îmi pare rău, nu înţeleg, spuse ea în rusă, frecându-şi încheietura care o durea.

Îl privi cu teamă, de parcă s-ar fi îndoit că prinţul era în toate minţile. Pe Nikolas îl înfurie uşurinţa cu care ea vorbea ruseşte.

— Ultima dată când te-am văzut ştiai mai puţin

de zece cuvinte în limba mea!

Fata începu să se retragă.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit vreodată, şopti speriată. Maiestate, vă rog, lăsaţi-mă să plec…

— Aşteaptă, stai. Nu te teme de mine.

Nikolas o trase înapoi şi o îmbrăţişă, încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

— Nu mă cunoşti, Emma?

— Am auzit de prinţul Nikolai, de care toţi se tem şi pe care toată lumea îl respectă.

Nikolas îi apucă părul împletit, coada care-i cădea pe spate, şi spuse:

— Acelaşi păr, aceeaşi piele…

Îi mângâie obrazul palid şi simţi un val de bucurie. O strângea în sfârşit în braţe, iar ea era atât de frumoasă, atât de cunoscută. Buzele desfăcute îi erau la fel de pline şi de tentante ca întotdeauna. Se aplecă şi o sărută deodată, iar ea tresări şocată, fără să-i răspundă şi fără să se ferească. Nikolas încheie sărutul cu o atingere fugară, tandră, a buzelor, apoi ridică privirea.

— Acelaşi gust, rosti gutural. Trebuie să fii tot tu. Nu-ţi aminteşti de mine?

Cineva bătu la uşă, apoi se auzi vocea lui Sidarov:

— Prinţe Nikolai? Alteţă…

— Nu acum! se răsti acesta.

Aşteptă până când auzi paşii îndepărtându-se, apoi îşi îndreptă atenţia spre fata din braţele sale, pe care o strânse la piept. Închise ochii şi îi inhală parfumul.

— Nu ştiu ce se întâmplă, îi spuse la ureche. Nimic nu are sens.

Emelia se zbătu să scape de el şi, îndepărtându-se câţiva metri, îl privi nedumerită, atingându-şi buzele cu degetele. Avea ochii mari şi albaştri.

— Prinţe, m-ai ales pe mine? De asta m-ai luat deoparte în felul ăsta?

Nikolas tăcu, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Emelia îi citi expresia de pe chip şi dădu scurt din cap, de parcă ar fi primit răspunsul la o întrebare care o măcina.

— Aşa mă gândeam, spuse pe un ton grav. Cumva am ştiut că, dacă vin la Moscova, o să mă alegi pe mine.

— De unde ai ştiut? întrebă el cu greu.

— Aşa am simţit. Ştiam ce se spune despre prinţ şi m-am gândit că aş fi o soţie bună pentru un bărbat ca tine.

Nikolas se apropie, dar ea făcu un pas mic înapoi. El se chinui să rămână pe loc, deşi îşi dorea s-o strângă iar în braţe.

— Ce se spune despre mine?

— Că eşti modern şi inteligent. Se mai spune că-l susţii pe ţar, fiindcă ai petrecut ceva timp în vest şi-i înţelegi pe străini. Ba chiar te şi bărbiereşti ca ei.

Emelia îl privi curioasă.

— Toţi bărbaţii din satul meu poartă barbă.

Se apropie încet de el şi îi atinse chipul. Îi mângâie de câteva ori bărbia cu degetele ei moi, apoi zâmbi timid.

— E fină, ca a unui băieţel.

Nikolas îi prinse mâna şi-i lipi palma de obrazul său. Era caldă, reală… Prea reală ca să fie doar în vis.

— Emma, uită-te la mine. Spune-mi că n-ai mai fost cu mine. Spune-mi că nu ne-am atins niciodată, că nu ne-am sărutat. Spune-mi că nu mă cunoşti.

— Eu…

Ea clătină din cap neputincioasă, privindu-l în ochi. Nikolas îi dădu drumul şi începu să se plimbe în cerc prin cameră, obligând-o să se răsucească după el dacă voia să-l vadă.

— Atunci cine eşti? întrebă prinţul pe un ton scăzut, simţindu-se furios şi gol pe dinăuntru.

— Sunt Emelia Vasilievna.

— Şi familia ta?

— Tatăl meu a murit, iar unchiul şi fratele meu au fost luaţi din satul nostru şi trimişi să muncească la construirea oraşului nou de pe Neva. Eu nu puteam să locuiesc singură şi nici n-am vrut să mă mărit cu vreunul dintre cei de-acolo.

— De ce nu?

— Mulţi au fost luaţi de ţar şi duşi să construiască St. Petersburgul. Niciunul dintre cei care au rămas n-a vrut să se însoare cu mine.

El tăcu întrebător, aşa că ea continuă după o scurtă ezitare:

— Familia mea nu era prea simpatizată în sat, din cauza opiniilor politice ale tatei. Dar nu mi-a păsat că nu mă voia niciunul. Sunt ori prea bătrâni, ori prea tineri, şi niciunul nu poate să muncească.

Toţi sunt săraci. Eu voiam mai mult de-atât.

— Mai mulţi bani?

— Nu, spuse ea. Vreau pe cineva cu care să pot să vorbesc. Vreau să învăţ lucruri, să aflu cum e lumea din spatele pădurii.

Aplecă privirea, stânjenită, sinceră:

— Bineînţeles că nu mă deranjează să fiu bogată. Cred că mi-ar plăcea să aflu cum este.

Deodată, Nikolas râse, sincer amuzat. Comentariul era atât de tipic pentru Emma, direct şi fermecător.

— Astfel de ambiţie sinceră ar trebui răsplătită.

— Alteţă? întrebă ea nedumerită.

Nikolas trase aer adânc în piept, apoi spuse:

— O să mă însor cu tine şi o să joc jocul ăsta o vreme. Cu voia Domnului, o să se termine mai devreme sau mai târziu.

— Ce să se termine?

— Coşmarul, spuse el încet. Viziunea. Cum vrei să-i spui. Pare atât de real încât încep să mă gândesc că am înnebunit, dar oricum nu pot să fac mare lucru, nu-i aşa? Te aleg pe tine, Emma, Emelia, oricine ai fi. O să te aleg mereu pe tine, deşi s-ar putea să mă blestemi pentru asta mai târziu.

— Nu înţeleg…

— Nu contează, spuse el întinzându-i mâna. Vino cu mine. Ea ezită, apoi întinse mâna şi degetele li se împreunară.

Nikolas o duse înapoi în sala de bal, unde Golorkov, Sidarov şi toate femeile adunate acolo aşteptau curioşi. Cu o mişcare extravagantă,

Nikolas o arătă pe femeia îmbujorată care-l însoţea.

— Aceasta e mireasa mea, spuse pe un ton numai pe jumătate serios.

Prinţul Golorkov aplaudă.

— Excelentă alegere, Nikolai! Ce femeie frumoasă! Sunt sigur că o să-ţi facă mulţi fii sănătoşi.

Nikolas se întoarse către Sidarov şi ridică o sprinceană.

— Când e nunta?

Întrebarea îl făcu pe Golorkov să râdă nestăpânit.

— Cât spirit de glumă!

Sidarov încercă să-şi ascundă îngrijorarea sub masca subţire a unui zâmbet.

— În această noapte, bineînţeles. La palatul Angelovsky. Doar dacă înălţimea voastră doreşte să mai aştepte…

— În seara asta să fie, rosti Nikolas scurt. Vreau să mă întorc acasă.

— Dar băutura noastră? protestă Golorkov.

Nikolas încercă să zâmbească prietenos.

— Dacă nu te deranjează să bem altă dată…

— Oricând doreşti, răspunse bărbatul mai în vârstă, încă râzând.

Nikolas merse înapoi acasă cu trăsura în care acum îl însoţea Emelia, aşezată alături de el. Sidarov stătea pe bancheta din faţa lor. Tânăra vorbi puţin, doar ca să refuze să împartă blănurile cu care era învelit Nikolas.

— Nu mi-e frig, spuse ea.

Prinţul pufni ironic.

— Serios? Atunci de ce eşti albastră şi de ce tremuri?

Ridică o parte a blănii şi îi făcu semn să i se alăture.

— Nu-i nevoie să fii modestă. N-am de gând să te seduc cu valetul lângă noi. Oricum, o să fim căsătoriţi peste câteva ore. Vino şi stai lângă mine.

— Nu mi-e frig, repetă ea cu încăpăţânare, în timp ce dinţii începură să-i clănţăne.

— Bine, dar să nu dai vina pe mine dacă îngheţi înainte să ajungem acasă.

— E mai puţin periculos aici decât sub blana aia, spuse ea arătând spre acoperământ, apoi întorcând capul în cealaltă direcţie, ca să-i dea de înţeles că discuţia se terminase.

Sidarov asculta atent, cu o urmă de satisfacţie în privire.

— Se pare că aţi ales bine, prinţe Nikolai, remarcă el. O femeie cu spirit puternic e potrivită să-i fie soţie oricărui bărbat.

Nikolas îi aruncă o privire aspră, dar nu spuse nimic.

*

Când ajunseră la conac, Nikolas şi Emelia fură separaţi de o armată de servitori hotărâţi să înceapă pregătirile de ceremonie. Prinţul se închise în camerele sale şi ceru să i se aducă nişte vodcă şi ceva de mâncare. Gustările sosiră aproape imediat, iar Sidarov îl rugă să facă bine şi să nu se

îmbete înainte de nuntă.

Nikolas se plimbă prin dormitor, cu sticla de băutură în mână. Auzea zgomotele venind din încăperile de dedesubt, paşi grăbiţi, voci ascuţite, râsete bucuroase. Dispoziţia i se înrăutăţea din ce în ce mai mult odată cu trecerea timpului.

Se uită în jur, atent la cuverturile din mătase bizantină de pe pat, cusute cu perle şi fir aurit. Un „A” imens, în alfabetul chirilic, era brodat în centrul aşternutului de mătase. Cufărul din lemn cioplit, aşezat într-un colţ al dormitorului, conţinea un set de pistoale cu mâner de aur şi trăgaci în formă de dragon, nişte blănuri, un arc şi o tolbă cu săgeţi. Nu cunoştea niciunul dintre toate acele obiecte.

Închise cufărul şi duse vodca la gură, iar privirea îi căzu asupra unui tablou atârnat pe peretele din faţa sa, cu rama din aur învechit şi strălucind ca o icoană. Se uită şocat la pictură, iar vodca îi alunecă dureros pe gât, înecându-l. Mai văzuse icoana aceea, de mii de ori. Era atârnată în dormitorul lui din copilărie, o adusese cu el în camerele sale când crescuse, apoi o luase în Anglia, în exil.

— Doamne, spuse cu voce tare, împiedicându-se în grabă să ajungă la ea. Ce caută aici? Ce se petrece?

Icoana îl reprezenta pe profetul Ilie în mijlocul unui nor rubiniu, urcând în carul său de foc tras de cai roşii. Nikolas ţinuse întotdeauna la icoana aceea, fiindcă avea culori atât de strălucitoare şi o lucrătură atât de frumoasă. Nu mai văzuse pe nicăieri una asemănătoare.

O recunoscu, solidă, aceeaşi, şi deodată i se păru că viaţa lui adevărată, cea de dinainte, dispăruse fără urmă.

— Nu vreau asta, spuse în şoaptă, dar cu atâta ardoare încât ar fi putut foarte bine să ţipe. N-am cerut aşa ceva şi sigur n-am ales aşa ceva!

Se uită la cercul de foc, făcu un pas în spate, apoi aruncă sticla de vodcă direct spre icoană. Recipientul se sparse şi dărâmă pictura jos de pe perete.

Imediat se auzi o bătaie la uşă şi un servitor îl întrebă dacă totul era în regulă. Nikolas se răsti incoerent, iar omul se retrase în grabă. Aplecat deasupra icoanei căzute, prinţul se uită fix la zgârietura adâncă pe care tocmai o făcuse şi care traversa norul rubiniu. Oare avea să mai fie acolo peste o sută, o sută cincizeci de ani?

Şi dacă totul era real? Poate că murise şi ajunsese în iad. Poate că era condamnat să fie martorul istoriei nefericite a familiei sale, privind prin ochii unuia dintre strămoşii săi.

Îi veni o altă idee şi simţi cum i se înmoaie genunchii. Se îndreptă spre pat şi se aşeză. Dacă era într-adevăr prinţul Nikolai, care urma să se însoare cu o femeie pe nume Emelia, atunci istoria nu era scrisă încă. Fiul lor, Alexei, va avea un fiu, pe Serghei, urmat de Serghei II şi de Dimitri…

— După aceea, spuse Nikolas cu voce tare, o să mă nasc eu. Şi Mihail.

Dacă putea să nu aibă un copil cu Emelia, atunci dinastia Angelovsky avea să se termine acolo, iar abuzul şi moartea lui Mihail n-ar mai fi

avut niciodată loc. Şi nici viaţa păcătoasă a lui Nikolas însuşi n-ar mai fi existat.

Se cutremură îngrozit. Poate că i se dăduse puterea să facă în aşa fel încât să nu se nască deloc.

*

În ciuda insistenţei lui Sidarov, Nikolas nu făcu baie înainte de nuntă, nu se bărbieri şi nu îşi schimbă nici măcar hainele. Se închise în camera sa şi bău încet, dar sigur, încercând să se trezească din coşmar. Îi era imposibil să meargă la ceremonie. Poate că era multe lucruri, dar nu şi bigam. Nu era Nikolai Întâi, era Nikolas Dimitrievich Angelovsky, şi locul lui era în Londra anului 1877, alături de Emma Stokehurst.

Prin uşă se auzi vocea înfundată a lui Sidarov:

— Au venit oaspeţii, prinţe. Ceremonia începe imediat cum sunteţi pregătit. N-o să-i lăsaţi să aştepte, nu-i aşa?

— Nu mă însor cu nimeni, spuse Nikolas fără să se mişte din locul în care era.

Urmă o tăcere lungă, apoi Sidarov răspunse pe un ton agitat:

— Foarte bine, maiestate, dar trebuie să-i informaţi dumneavoastră pe oaspeţi, şi pe mireasă de asemenea. Eu refuz să fac asta, chiar dacă după aceea mă daţi afară şi o să mor de o moarte mizerabilă, îngropat sub zăpadă. Nu. În niciun caz n-o să fiu eu acela care le spune.

Nikolas se ridică încet în picioare şi se apropie

de uşă, deschizând-o cu o mişcare bruscă. Se uită de sus la servitorul care era palid şi părea supărat.

— Nu mă deranjează să le spun eu, se răsti prinţul. Du-mă la ei.

Sidarov strânse din buze, apoi rosti:

— Da, alteţă.

Îl conduse pe Nikolas în camera mare de la parter, care acum era atât de plină cu icoane încât abia dacă mai era loc pentru altceva. O masă mare, în partea din spate a încăperii, susţinea un tort imens şi platouri cu migdale, curmale şi alte asemenea delicatese. Alături de ele erau aşezate cupe pline cu vin. Oaspeţii erau îmbrăcaţi de gală şi printre ei se afla şi prinţul Golorkov. Toată lumea se adunase în jurul unui preot într-o robă neagră, aşezat la un altar improvizat, pe care fusese aşezată o biblie uriaşă. Lumea zâmbi şi toţi scoaseră exclamaţii încântate la vederea lui Nikolas. El aruncă o privire către adunare, oprindu-şi ochii asupra Emeliei.

I se strânse stomacul când o văzu. Purta un sarafan din brocart şi mătase albă, iar pe deasupra avea o tunică aurie cu mânecile puţin cam scurte. Vreun binefăcător, poate soţia lui Golorkov, îi dăduse hainele pentru nuntă. Voalul brodat cu perle pe care-l purta pe cap era prins sub o diademă cu rubin pe frunte. Părea foarte calmă, dar buchetul din flori uscate, prinse cu o panglică trandafirie, îi tremura vizibil în mână şi câteva petale căzuseră deja pe podea.

Acel semn de emoţie îi sfâşie inima lui Nikolas, care simţi că nu poate s-o respingă în faţa tuturor

acelor oameni. Nu putea s-o abandoneze aşa. Ea îl privi cu speranţă, zâmbind puţin, aşa cum îl privise odată şi Emma Stokehurst.

Ameţit, Nikolas se apropie şi se aşează lângă ea. Încurajat de oaspeţi, Golorkov se apropie şi îi dădu prinţului biciul argintiu de ceremonie, simbolul autorităţii soţului asupra soţiei sale. Nikolas clătină din cap când îl văzu. Golorkov se încruntă.

— Dar, Nikolai…

— Nu, spuse prinţul scurt, întorcându-se spre Emelia şi uitându-se direct în ochii ei albaştri. O să ne căsătorim ca occidentalii, fără bici.

Din mulţime se auziră murmure întrebătoare, dar preotul aprobă din cap, iar barba lungă îi atinse pieptul.

— Se va face cum doreşte prinţul.

Slujba începu pe un ton scăzut, iar lui Nikolas şi Emeliei li se dădu câte o icoană mică pe care să o ţină în mână şi câte o bucată de pâine neagră de mâncare. Verighetele grele, din aur, pe care Nikolas le recunoscu din colecţiile de bijuterii vechi ale familiei, fură binecuvântate, apoi mirii şi le puseră pe degete. Prinţul nu se uită la Emelia, ci se concentră la ceremonie, şi ţinu braţul încordat când preotul le legă încheieturile cu o eşarfă din mătase. Foarte demn, preotul îi conduse împrejurul altarului, apoi desfăcu legătura. Urmând indicaţiile sale, Emelia se aplecă, vrând să îngenuncheze. Tradiţia cerea ca mireasa să pună fruntea pe pantoful mirelui, supusă.

Dându-şi seama ce se întâmplă, Nikolas o prinse de coate şi o ridică înainte ca genunchii ei

să atingă podeaua. Tânăra tresări, surprinsă, şi se dezechilibră puţin.

— Obiceiul vestic cere să ne sărutăm, spuse prinţul destul de tare ca să fie auzit de toată lumea. Soţia mea nu o să fie o sclavă, ci un partener egal în căsnicie.

Câţiva dintre oaspeţi râseră stânjeniţi, de parcă prinţul ar fi făcut o glumă proastă. Nikolas nici măcar nu zâmbi, ci se uită doar la soţia sa, aşteptând.

— Da, Nikolai, şopti ea până la urmă, închizând ochii când el se aplecă să o sărute.

Buzele ei moi şi inocente se desfăcură sub presiunea buzelor lui. Nikolas îşi strecură mâinile pe după gâtul ei, îi atinse pielea mătăsoasă şi o trase mai aproape. Greutatea fermă a sânilor ei îi apăsă pieptul. Nikolas îşi stăpâni un geamăt de plăcere. O dorea cu o disperare teribilă, din fiecare fibră a corpului său, şi simţea asta până în adâncul sufletului. Cumva, însă, reuşi să-i dea drumul. Preotul le întinse o cupă din lemn din care să bea, oaspeţii aplaudară, apoi ceremonia se încheie.

— Să ne bucurăm! strigă cineva, iar adunarea se îndreptă ca un singur om spre tortul şi cupele de vin de pe masă.

Nikolas îşi privi soţia, tulburat, gândindu-se la toate lucrurile pe care voia să i le facă. Pasiunea care pusese stăpânire pe el îl făcea să fie nepăsător la orice altceva. Nu conta cum o chema, atâta vreme cât toate simţurile îi spuneau că este Emma. Trupul ei, spiritul ei îndrăzneţ, simpla sa prezenţă, toate îl atrăgeau fără putere de scăpare,

aşa cum se întâmplase întotdeauna. Sidarov apăru lângă el de nicăieri şi îl înghionti discret.

— Alteţă, spuse din colţul gurii, acum puteţi s-o duceţi sus pe mireasă. Aveţi nevoie de ceva?

Nikolas îşi luă ochii de la Emelia destul cât să răspundă cu subînţeles:

— De intimitate. Dacă vine cineva în apartamentele mele după noi, îl omor.

— Dar, prinţe Nikolai, tradiţia cere ca oaspeţii să vadă cearceaful după două ore de la căsătorie.

— Nu şi tradiţia vestică.

Sidarov dădu din cap, chinuit.

— Nu-i uşor să fii servitorul cuiva atât de modern. Bine, alteţă, o să ţin pe toată lumea departe de camerele domniei voastre.

Nikolas îi oferi Emeliei braţul său, iar ea îl luă imediat, aplecând capul ca să-şi mascheze obrajii îmbujoraţi. Un cor de urale îi urmă în timp ce părăseau sala cea mare. Atent la strânsoarea Emeliei şi la felul în care ea-şi măsura paşii după ai lui, prinţul simţi un val de dorinţă. O voia prea mult ca să permită cuiva să intervină între ei, indiferent care ar fi fost consecinţele. Pentru câteva ore, lumea avea să dispară, iar el o să se piardă în plăcerea trupului ei. O conduse în dormitorul său şi închise uşa în urma lor. Servitorii aduseseră deja acolo carafe de apă, vin şi lumânări groase de ceară care luminau camera într-un auriu delicat.

Emelia rămase nemişcată, respirând superficial şi uitându-se la el cu ochii mari. Blând, Nikolas îi scoase diadema din păr şi îi ridică voalul cu perle, apoi le puse deoparte, pe o măsuţă de lângă ei.

— Întoarce-te cu spatele la mine, îi spuse încet.

Ea se supuse, trăgând repede aer în piept şi tresărind când el îi apucă părul împletit şi începu să i-l desfacă, eliberând buclele arămii şi pieptănându-le cu degetele. Fiecare mişcare pe care o făcea era lentă, atentă, deşi îşi dorea să poată s-o arunce pe pat şi să o posede imediat. Îi scoase tunica aurie şi o lăsă să cadă pe podea, apoi o trase spre el şi o atinse peste sarafan, mângâind-o. Ea tresări şi se lipi de el, iar Nikolas îi apucă în palme sânii rotunzi, făcându-i sfârcurile să se întărească.

Prinţul rămase uimit de încrederea pe care i-o arătă soţia sa, de inocenţa cu care i se oferea. Se aplecă peste umărul ei şi o sărută pe gât, cu inima bătându-i nebuneşte. Îi mângâie abdomenul şi îşi lăsă palma să alunece spre centrul ascuns al trupului ei. Tremurând, Emelia se sprijini mai mult de el, respirând greu când îl simţi apăsându-şi palma între coapsele ei şi încălzind locul.

Nikolas preferase întotdeauna să facă dragoste în tăcere, ca actul să fie pur fizic şi să nu implice emoţii. Cuvintele spuse într-un astfel de moment erau prea intime şi prea revelatoare, dar simţi nevoia să-i vorbească, să calmeze tensiunea care o făcuse să se încordeze brusc.

— N-o să-ţi fac nimic rău, ruişka.

— Nu mi-e frică, răspunse ea, întorcându-se spre el. Doar că… nu ne cunoaştem.

Lui îi venea s-o întrebe dacă e chiar aşa şi voia să-i spună că o ţinuse în braţe de mai multe ori decât putea să numere. Te cunosc, Emma. Fiecare

părticică a trupului tău, fiecare expresie de pe chip. Ştia cum s-o facă să simtă plăcere, stânjeneală, furie… Dar oare asta însemna că o cunoaşte? Secretele inimii ei, ale minţii ei, lucrurile la care visa şi spera, toate rămăseseră până atunci un mister pentru el.

Se uită la femeia din faţa lui, mângâind absent o buclă din părul ei roşcat.

— Ai dreptate, spuse încet. Suntem doi străini, iar ăsta e un început nou pentru amândoi. O să fie nevoie să avem încredere unul în celălalt, harasho?

— Da.

Ea zâmbi timid, întinzând mâinile ca să-i scoată haina. El o ajută, apoi îşi scoase cămaşa din pantaloni. Prinzând curaj, Emelia îi desfăcu butonii, iar prinţul îşi scoase cămaşa peste cap şi o lăsă să cadă pe podea, apoi se încordă, rămânând nemişcat cât timp ea îi privi pieptul, aşteptând să-i audă reacţia la vederea cicatricilor.

Emelia părea doar curioasă şi timidă. Îi atinse clavicula şi muşchiul tare de dedesubt, iar vârfurile. Degetelor ei lăsară mici şi tandre puncte de foc pe pielea lui.

— Eşti un bărbat frumos, şopti.

Surprins că-l ia peste picior, fiindcă nimeni nu-i spusese vreodată că cicatricile sale erau frumoase, Nikolas se uită în direcţia privirii ei şi rămase uluit. Nu avea nicio urmă, nicio bucată de piele însemnată. Duse mâna la piept cu o mişcare tremurată, apoi îşi privi încheieturile, amândouă curate, perfecte.

— Doamne, spuse răguşit, simţind că-i cedează

genunchii. Ce se întâmplă cu mine?

Emelia se retrase câţiva paşi şi-l privi nedumerită.

— Prinţe Nikolai? Nu te simţi bine?

— Ieşi afară, spuse el pe un ton aspru.

Ea păli.

— Poftim? întrebă cu ochii în lacrimi.

— Ieşi, repetă el ca prin vis. Te rog. Dormi în altă cameră.

Emelia tresări, apoi îşi şterse lacrimile.

— Cu ce am greşit? Nu-ţi sunt pe plac?

— Nu are legătură cu tine. Îmi pare rău. Eu…

Nikolas clătină din cap, incapabil să mai vorbească. Se întoarse cu spatele la ea şi aşteptă să o audă ieşind. Îl dureau tâmplele de parcă ar fi avut două cuie înfipte în ele.

— Doamne, şopti uluit, intonând teamă şi bucurie în acel unic cuvânt.

Îşi căută din nou cicatricile şi rămase iar şocat când nu le găsi acolo. Urmele de bici şi arsurile făcuseră ani întregi parte din el. Le privise oricând avea nevoie să-şi amintească de cruzimea semenilor săi. Cum de nu mai erau? Dovada vizibilă a experienţelor care-l formaseră dispăruse, şi fără ele simţea că îi fusese furată identitatea.

Se aşeză pe un fotoliu din apropiere. Nu se simţise niciodată atât de izolat. Era departe de tot ce-i era cunoscut. Nu ştia cum să se întoarcă la viaţa sa dinainte şi nici nu era sigur că vrea asta. Nu avea nimic în acea viaţă, nu avea pe nimeni, şi distrusese deliberat orice şansă ar fi avut la o relaţie bună cu Emma Stokehurst. La ce ar mai fi

putut să se întoarcă acum?

Deodată îşi recăpătă uzul raţiunii. Ar fi fost o greşeală tragică să se culce cu Emelia. N-avea rost să rişte o sarcină. Nu putea să se atingă de ea. Familia Angelovsky avea să se termine odată cu el, iar lumea avea să fie un loc mai bun.

Se gândi la Emma Stokehurst, care-l aştepta în viitor. Se gândi cum ar fi fost să nu se însoare niciodată cu ea, să nu o aibă alături, şi ignoră răceala care-l cuprinse.

Se uită la una dintre carafele cu vin şi se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se îmbete, deşi ştia că, şi dacă făcea asta, tot nu s-ar fi schimbat nimic. Cel mult ar fi scăpat o vreme din realitate, dar când s-ar fi trezit ar fi avut aceeaşi problemă şi n-ar fi ştiut nici atunci ce era de făcut.

*

Sidarov nu spuse nimic a doua zi, chiar dacă probabil bănuia că Nikolas nu se culcase cu Emelia. Figura lui subţire era lipsită de orice expresie, dar sprâncenele întunecate se ridicară bănuitor când dădu cu ochii de prinţ.

— Bună dimineaţa, alteţă. Mi-am luat libertatea să vă pregătesc o baie, în caz că vreţi să vă spălaţi astăzi.

Nikolas dădu din cap şi-l urmă pe valet în camera de baie privată, de lângă conac.

— Nu v-aţi schimbat hainele de două zile, remarcă Sidarov, ridicând îmbrăcămintea pe care Nikolas o dăduse jos. Toată casa o să se bucure că

vă îmbăiaţi.

Comentariul îi aminti prinţului de scrupulozitatea cu care se spălau ruşii. Chiar şi cel mai umil dintre ţărani făcea baie des. Acela era un domeniu al vieţii în care slavii erau mult mai avansaţi decât occidentalii, mai ales în acele vremuri. Englezii de pe atunci se temeau să se spele prea des, crezând că asta-i făcea mai vulnerabili la boli.

Baia construită din lemn era curată şi spaţioasă, cu ferestre din sticlă aşezate sus pe perete, ca să permită luminii să intre. O cameră încăpătoare, plină cu mobilier tapiţat cu brocart şi nişte şeminee mari, baia era închisă ca să păstreze căldura înăuntru. Nikolas oftă de plăcere şi coborî în apa plină de ierburi parfumate. Căldura îi cuprinse trupul şi-i detensionă muşchii încordaţi, iar el închise ochii şi îşi sprijini capul de marginea căzii din lemn.

— Să vă las singur o vreme? întrebă Sidarov.

— Da, răspunse prinţul fără să deschidă ochii.

— Mă întorc mai târziu să vă aduc ustensilele de bărbierit, după ce vi se înmoaie barba.

O vreme, Nikolas nu auzi altceva decât picuratul aburului pe geamuri şi foşnetul valurilor mici pe care le făcea el însuşi când se mişca. De deasupra căminului aprins se ridica un fuior subţire de fum. Adormit, relaxat, prinţul îşi lăsă mintea să viseze până când auzi paşi pe podea.

— Sidarov? întrebă încet.

— Nu, se auzi răspunsul blând al unei femei.

Nikolas deschise ochii şi o văzu prin aburul

strălucitor pe Emelia, care se apropia de cadă. Purta o rochie simplă, albastră, de la ţară. Avea ochii roşii de plâns şi expresia aceea hotărâtă pe care el o cunoştea atât de bine. Se ridică şi o privi bănuitor, întrebându-se dacă venise să-i reproşeze ceva. Dumnezeu ştia că ar fi avut tot dreptul. Vocea soţiei sale tremură puţin:

— L-am întrebat pe Sidarov unde eşti. Trebuia să-ţi vorbesc, să te întreb…

— Ce să mă întrebi? murmură Nikolas, fascinat de apariţia ei misterioasă, de silueta ei subţire profilată pe norii de abur.

— Dacă-ţi pare rău că m-ai ales pe mine, continuă ea încruntându-se. Poate că nu sunt suficient de frumoasă, sau poate că sunt altfel decât altele, dar îţi promit că o să fiu o soţie foarte bună! Pot să învăţ să fiu ca femeile din vest…

— Emelia, o întrerupse el, vino încoace.

Ea ezită, apoi se apropie şi îşi sprijini şoldul de marginea căzii. Nikolas întinse mâna şi îi cuprinse degetele în palma lui umedă. Se forţă s-o privească în ochi şi spuse:

— Îmi pare rău pentru aseară. Îmi pare rău că te-am gonit aşa.

Aproape că se înecase. Scuzele nu erau unul dintre punctele lui forte.

— Tu n-ai greşit cu nimic, adăugă cu greutate.

Ea îl privi neîncrezătoare, strângându-i mâna.

— Sper că e adevărat, dar…

— Numai pe tine te-am vrut. Dacă n-ai fi fost ieri acasă la Golorkov, n-aş fi ales pe nimeni altcineva.

Obrajii ei se colorară într-un trandafiriu palid.

— E adevărat?

— Eşti o femeie frumoasă şi, Dumnezeu mi-e martor, sunt foarte atras de tine.

— Atunci de ce nu ai…

— Lucrurile sunt foarte complicate pentru mine, spuse Nikolas, făcând o grimasă de dispreţ din cauza nepriceperii sale. Nu pot să-ţi explic într-un fel în care să înţelegi. La naiba, mi-aş dori să pot să înţeleg chiar şi eu.

Emelia tăcu o clipă, privindu-l în ochi.

— Vreau doar să ştiu dacă mă vrei drept soţie.

Nikolas se simţi prins de privirea ei.

— Da, se auzi spunând.

Ea dădu din cap, uşurată.

— Atunci o să rămân cu tine şi o să fac aşa cum spui. Când vrei să vin în patul tău, e suficient să mă chemi.

Nikolas înghiţi în sec şi îi dădu drumul la mână, apoi începu să se spele pe faţă. Nu putea să-şi dea voie să se gândească la ea în patul lui, la dorinţa care-l chinuia. Dacă nu voia să declanşeze un şir de evenimente care aveau să culmineze cu viitorul lui dezastruos, trebuia să se stăpânească.

— Sidarov o să-mi aducă briciul în curând, spuse ştergându-şi apa de pe obraji şi de pe bărbie.

Timid, Emelia făcu semn spre săpunul cu miros de lavandă de lângă cadă.

— Să te spăl pe cap, prinţe Nikolai?

— Nu e nevoie, mă descurc.

— Nu mă deranjează. O soţie bună trebuie să

învețe să facă lucrurile astea pentru soțul ei.

Ridică una dintre găleţile cu apă de lângă şemineu şi o aduse lângă el. Nikolas ezită, întrebându-se cum s-o refuze. O privi în ochi şi cedă, oftând. De ce să nu-i dea voie să-l ajute? Ce rău putea să facă? Se aplecă înainte şi tresări când simţi apa fierbinte atingându-i pielea.

— Ai un păr foarte frumos, spuse ea dându-i la o parte şuviţele umede de pe chip. De culoarea mierii negre, doar cu câteva urme de auriu pe deasupra.

— Nu e atât de special.

O privi crispat cum îşi suflecă mânecile rochiei şi cum ridică săpunul alunecos.

— E bine că nu eşti vanitos, rosti ea. Mulţi bărbaţi ar fi, dacă ar arăta ca tine, continuă pe un ton uşor amuzat.

Trecu în spatele lui şi începu să-i clăbucească părul.

— Te rog să închizi ochii. Nu vreau să-ţi intre săpun în ei.

Nikolas se sprijini de cadă în timp ce Emelia continuă să-l spele. Degetele ei îi alunecau pe păr şi pe ceafă, mângâindu-l încet. Îi plăcuseră întotdeauna mâinile acelea puternice, subţiri şi pline de graţie. Deodată se simţi cuprins de o pasiune greu de controlat. Dacă ar fi întors capul, i-ar fi putut atinge sânul cu buzele, ar fi putut să-i prindă sfârcul şi să-l simtă cum i se întăreşte pe limbă, iar ea ar fi scos sunetul acela ca de pisică, pe care şi-l amintea atât de bine, şi şi-ar fi arcuit spatele, oferindu-i-se.

Şi-o imagină goală, în cadă alături de el, cu pielea umedă şi alunecoasă şi cu părul arămiu plutind în jurul lor, mişcându-se în sus şi-n jos deasupra lui şi stropind de jur împrejur în focul pasiunii…

— Destul, spuse răguşit, ridicându-se în capul oaselor. Mai ai mult?

— Nu, prinţe Nikolai.

O auzi apropiindu-se de cămin, de unde se întoarse cu o găleată de apă proaspătă, încălzită, cu care-i clăti părul. După aceea îi întinse un ştergar uscat ca să-şi cureţe obrazul. Când deschise ochii, prinţul o văzu privind stânjenită, dar curioasă, spre trupul lui ascuns sub apă. Avea obrajii îmbujoraţi, iar Nikolas se temu că n-o să se mai poată stăpâni.

— Mulţumesc, reuşi să spună. Găseşte-l pe Sidarov şi spune-i că vreau să fiu bărbierit.

— Da, dar înainte n-ai vrea să…

— Acum, rosti el aspru.

Emelia dădu ascultătoare din cap şi plecă, iar prinţul scoase un oftat chinuit. Se scufundă înapoi şi încercă să-şi strunească trupul aprins.

— Nu ştiu cât o să rezist aşa, spuse ca pentru sine.

Aproape că se pierdu cu firea de spaimă când prin sala de baie răsună un râs tunător.

— Vorbeşti singur, Nikolai?

Prinţul se întoarse şi se uită curios la noul-venit. Îşi controlă atent expresia, ca să nu lase să se vadă nici urmă din uimirea pe care o simţea. În cameră intrase un bărbat foarte înalt, pe la treizeci

şi ceva de ani, care se apropie de cadă şi-l privi amuzat.

— Tocmai am văzut-o pe soţia ta, îl informă acesta. E o femeie frumoasă şi sănătoasă, la fel ca şi Caterina mea. Ai ales înţelept, prietene.

Străinul avea un chip mic şi rotund, parcă nepotrivit pentru un trup atât de mare, şi îi era vag cunoscut. Părul subţire şi castaniu îi ajungea până la umeri şi purta mustaţă, dar bărbia îi era lipsită de păr. Ochii căprui îi licăreau plini de vitalitatea care, parcă, îi anima întreaga fiinţă. Purta îmbrăcăminte occidentală, dar vorbea rusa cu accentul greu al unui slav adevărat.

— Am venit cu anturajul să-ţi facem o vizită scurtă, îl informă acesta pe Nikolas. Avem nevoie de o cină şi de ceva distracţie cum numai tu poţi să ne oferi. Menşikov s-a întors din Polonia şi vrem să se simtă bine, adăugă făcându-i cu ochiul. Îi suntem datori lui Alexaşka după victoria în faţa suedezilor, la Kalisz. Dacă ai accepta şi tu să mergi la luptă, am câştiga războiul cât ai zice peşte!

— Eu nu sunt soldat, reuşi Nikolas să spună în timp ce gândurile îi alergau nebuneşte prin minte.

Menşikov îl chema pe cel mai apropiat prieten al ţarului din acele timpuri, ceea ce însemna că bărbatul din sala lui de baie era majestatea sa imperială, ţarul Petru cel Mare.

Capitolul 8

Graţie sosirii lui Sidarov, Nikolas nu trebui să converseze cu ţarul înainte să apuce să se adune.

Rămase aşezat în cadă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, în timp ce valetul îl bărbierea cu o mână sigură. Între timp, Petru se plimbă prin încăpere şi ţinu un monolog energic pentru audienţa sa fascinată.

Nikolas era îngrozit şi în acelaşi timp captivat. Îl admirase întotdeauna pe ţarul despre care citise la şcoală, pe omul care construise o putere navală pentru Rusia, care câştigase războiul de douăzeci de ani împotriva suedezilor şi care construise minunatul oraş St. Petersburg. Era nevoie de un amestec de geniu şi sălbăticie ca să reuşeşti toate acele lucruri, dar ele nu-i lipseau bărbatului din faţa sa.

Ţarul vorbi mult despre război, despre cum Charles era prea încrezător în propriile-i forţe, despre regele Suediei şi despre succesul politicii de distrugere a Rusiei.

— Încăpăţânatul ăla încearcă să treacă prin Polonia, deşi polonezii n-au mâncare pentru trupele lui, spuse Peter zâmbind dur. N-o să mai reziste mult proştii de suedezi. Curând o să fie nevoiţi să îşi reducă pierderile, ca să nu moară în plină iarnă.

— Probabil că Charles o să plece spre nord-est, spuse Nikolas încercând să-şi amintească istoria militară pe care o studiase în copilărie. O să încerce să treacă de apărarea ta la Varşovia şi o să meargă spre Lituania…

Se opri puţin, fiindcă Sidarov îi pusese pe faţă un prosop curat, fierbinte.

— N-o să treacă ei de râuri şi de mlaştini, pufni

Petru. Şi chiar dacă ar trece, i-am opri noi la graniţa cu Hrodna.

Nikolas ridică din umeri, amintindu-şi cum Charles reuşise să traverseze Polonia şi să captureze cu uşurinţă Hrodna.

— Numai Dumnezeu şi ţarul ştiu, spuse el, citând un vechi proverb rusesc.

Ignoră expresia exasperată de pe chipul valetului. Petru zâmbi.

— Mi-a fost dor de tine, Nikolai. Am de gând să te vizitez des cât stau la Moscova. Am fost plecat doi ani! Sunt multe de făcut, destule cât să mă ţină aici până la Crăciun. Din păcate, Menşikov trebuie să se întoarcă în Polonia.

— Păcat, spuse Nikolai ridicându-se din cadă şi îmbrăcând halatul pe care i-l întinse Sidarov.

Petru râse scurt, de parcă prinţul ar fi glumit.

— Nu-i nevoie să te prefaci că-ţi lipseşte, Nikolai. Toată lumea ştie că nu vă înţelegeţi, dar tu trebuie să uiţi de ură măcar în seara asta. Menşikov şi-a servit bine ţara şi merită respectat pentru realizările sale de pe câmpul de luptă.

Nikolas aprobă cu un murmur neutru, simţindu-se incomod în postura de-a se uita în sus spre un alt bărbat. Nici el nu era prea scund, dar ţarul era un uriaş prin comparaţie.

— În plus, continuă acesta, nu aveţi de ce să nu vă simpatizaţi. Tu şi cu el aveţi multe în comun. Amândoi sunteţi inteligenţi, ambiţioşi şi dispuşi să renunţaţi la tradiţie ca să aduceţi Rusia în rând cu occidentul. Sigur, lui Alexaşka îi lipsesc educaţia şi frumuseţea ta, dar are şi el talentele lui.

— Mai ales legate de câştig, spuse Nikolas pe un ton egal, fiindcă-şi amintise că Aleksandr Menşikov era cunoscut pentru avariţia sa, pentru abuzurile de putere şi pentru furturile de la popor şi de la guvern.

Sidarov tresări la auzul remarcii nepoliticoase. Petru se crispă, iritat, apoi râse tare şi îi aruncă lui Nikolas o privire dojenitoare.

— Alexaşka are defectele lui, dar mi-a făcut un mare serviciu. Cât despre tine, prietene… Cum mai merge comerţul în Moscova? I-ai convins pe vânzători să se unească în bresle asemănătoare cu ale englezilor şi ale olandezilor?

Nikolas ezită, întrebându-se cum să răspundă.

— Nu cred că o să fie prea interesaţi, rosti privindu-l în ochi pe Petru. Trecerea de la piaţă la industrie n-o să fie uşoară.

Ţarul scoase un sunet nemulţumit, deşi nu păru surprins.

— Aşa sunt mereu ai noştri. Trebuie obligaţi să progreseze, fiindcă altfel nu se mişcă. Ei bine, pregăteşte-te de o nouă îndatorire, Nikolai. De acum înainte vreau să te ocupi tu de partea comercială şi financiară a oraşului. O să-l sfătuieşti pe guvernator, care nu pare să priceapă cum se fac lucrurile în vest.

— Dar eu nu… începu Nikolas să protesteze, fiindcă nu dorea să-şi asume aşa ceva.

— Da, ştiu că-mi eşti recunoscător, îl întrerupse ţarul, îndreptându-se spre uşa băii. Trebuie să vizitez noile ziduri fortificate şi să supervizez construcţia. Mă întorc spre seară, la cină. Mi s-a

spus că ai redecorat teatrul privat şi abia aştept să-l văd.

După plecarea uriaşului, Nikolas se aşează pe marginea căzii şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Mi-am pierdut minţile, spuse ca pentru sine.

Sidarov îi făcu semn să vină să se îmbrace în camera de alături.

— După ce vă ajut cu hainele, alteţă, fac aranjamentele pentru diseară. N-avem timp de pierdut.

Se opri, apoi adăugă pe un ton mai blând:

— Aţi putea să încercaţi să fiţi mai amabil cu ţarul, alteţă. Cu siguranţă că Menşikov a complotat împotriva domniei voastre, ca de obicei. E important să rămâneţi unul dintre preferaţii lui Petru.

— Sigur, spuse Nikolas pe un ton ursuz.

Guvernul imperial era mereu la fel, indiferent de secol. Viaţa tuturor era la mila ţarului.

— Trebuie să-i ling cizma dreaptă mai repede decât o linge Menşikov pe stânga. Privilegiul unui nobil.

Sidarov îi aruncă o privire şocată, dar nu spuse nimic şi îşi făcu repede treaba.

*

La conac era agitaţie mare. Servitorii pregăteau camerele de oaspeţi, în caz că ţarul şi anturajul său se hotărau să rămână peste noapte. Compania teatrală de stat fusese chemată să joace

o piesă franţuzească în acea seară, iar bucătăreasa şi ajutoarele ei pregăteau un banchet în toată regula. Sidarov se mişca mai repede ca vântul, dându-le ordine tuturor celor pe care-i întâlnea.

Lăsat în voia lui, Nikolas începu să verifice statutul financiar al familiei Angelovsky şi descoperi cu surprindere că majoritatea proprietăţilor erau prost documentate. Se uită peste cele câteva acte şi caiete contabile pe care le găsi şi descoperi că averea familiei era doar o mică parte din ce avea să fie mai târziu. Veniturile lor constau doar din chiriile celor câteva proprietăţi şi o foarte mică dobândă din acţiunile unei fabrici imperiale de porţelan. Se părea că banii nu făcuseră parte dintre interesele prinţului Nikolai.

— Nikolai? se auzi din prag vocea blândă a Emeliei.

Prinţul ridică privirea. Soţia sa îl privea temătoare.

— Ce s-a întâmplat?

Ea intră cu paşi mici.

— Sidarov mi-a spus că în seara asta cinăm cu ţarul. Trebuie să fiu şi eu acolo?

— Da, spuse el scurt, închizând un caiet contabil. Femeile din occident mănâncă la aceeaşi masă cu soţii lor.

— Vai, spuse ea încruntându-se speriată şi aranjându-şi mânecile rochiei simple, dar eu nu am nimic de îmbrăcat… Doar un sarafan.

— E foarte bun.

— Nu e modern, nu e frumos.

— O să-ţi facem nişte rochii, dar până atunci o

să porţi sarafanul.

— Bine, Nikolai.

El continuă s-o privească. Era nefiresc de palidă.

— Vino mai aproape, îi ceru pe un ton aspru.

Emelia se supuse, apropiindu-se cu paşi mici de biroul lui. Nikolas se ridică şi o privi mai atent. Pielea trandafirie îi era acoperită de un strat de pudră albă, care-o făcea să pară ca de cretă. El îi atinse blând obrazul cu degetul, lăsând în urmă o dungă prin praful alb. Pe genele ei arămii rămăseseră câteva fire de pudră.

— Mi-a dat-o cadou soţia prinţului Golorkov, spuse Emelia. Toate doamnele de la curte se pudrează. Ca să-mi acopăr petele.

— Petele? repetă Nikolas nedumerit. Te referi la ăştia? întrebă, descoperindu-i câţiva pistrui. Îmi plac pistruii tăi. Nu încerca să-i acoperi.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Nimănui nu-i plac, nici măcar mie.

— Mie-mi plac, zâmbi el atingându-i tandru bărbia.

— Pot să rămân şi să te privesc o vreme cum lucrezi? întrebă ea cu o îndrăzneală de moment. Toată lumea e ocupată, iar eu n-am nimic de făcut.

Nikolas simţi că şi ea era la fel de agitată şi de chinuită ca şi el.

— Vrei să ne plimbăm prin oraş? Poate să mergem la Kitaigorod?

Ochii ei străluciră la auzul numelui pieţei, acolo unde erau cele mai bune magazine.

— N-am fost niciodată acolo!

Pe el o amuză bucuria ei.

— Atunci găseşte-ţi repede pelerina. Şi spală-te pe faţă. Emelia se grăbi să-i facă pe plac, iar Nikolas îi instrui pe servitori să pregătească sania. În faţa conacului, soţia sa îl aştepta înfăşurată în câteva şaluri vechi, grele. Nikolas le aranjă ca s-o acopere mai bine şi întrebă:

— Copile, n-ai o pelerină?

— Nu, dar astea-mi ţin de cald. Abia dacă simt frigul.

Nikolas se încruntă şi privi dezaprobator colecţia de şaluri uzate.

— O să punem şi o pelerină pe lista de lucruri care-ţi lipsesc.

— Îmi pare rău, Nikolai, spuse ea cu sinceritate. N-am zestre, nici haine... Am venit la tine fără nimic.

— Eu n-aş spune că e chiar aşa, răspunse el cu blândeţe, privind-o în ochii strălucitor de albaştri.

Îi atinse din greşeală pielea de pe gât cu degetele şi se opri, fascinat. Era dureros de atent la trupul ei subţire, ascuns sub şalurile vechi. Voia s-o ducă sus şi s-o dezbrace, doar ca s-o ţină în braţe aşa, goală. Inima începu să-i bată necontrolat. Dar nu putea să facă dragoste cu ea oricât şi-ar fi dorit. Nu putea să rişte o sarcină, sau soarta familiei sale ar fi fost aceeaşi ca şi până atunci.

— Vino, spuse încet, conducând-o spre sanie. Hai să vedem Moscova.

Emelia ezită numai o clipă înainte să accepte să împartă cu el pătura din blană. Ghemuiţi sub ea,

cu picioarele încălzite de cărămizi încinse, merseră prin oraş, spre Kremlin. Nikolas rămase uimit de diferenţele pe care le vedea în fortăreaţa străveche. Deşi cărămizile roşii, familiare, erau acolo, la fel ca şi turnurile cu domuri, palatul cel mare din Kremlin nu fusese încă ridicat. Clopotul ţarului, cel mai mare din lume, nu fusese încă turnat şi nici măcar visat de creatorul său. Icoane imense atârnau la porţile zidurilor roşii, în semn de rugă pentru protecţia lui Dumnezeu.

— E minunat, spuse Emelia uitându-se pe geam. Când te gândeşti la ce se întâmplă acolo…

Chipul i se înăspri puţin.

— Ţarul şi guvernanţii sunt în siguranţă în spatele zidurilor, şi cu o sigură mişcare din mână pot să schimbe soarta tuturor celor de afară. Petru vrea război, aşa că mii de oameni trebuie să moară în numele lui. Dacă Petru vrea un oraş nou la marea Baltică, atunci bărbaţi ca unchiul şi fraţii mei sunt trimişi să-l construiască. Au murit mulţi făcându-i pe plac ţarului. Probabil că şi ai mei o să moară acolo.

— Nu poţi să ştii sigur.

— Petersburgul e un loc foarte periculos. Acolo sunt mereu accidente, lumea se îmbolnăveşte, animalele sălbatice atacă tot timpul. Pe străzi umblă lupii toată noaptea. Ţarul nu trebuia să-i trimită pe ai mei acolo împotriva voinţei lor. Poate că e un om înţelept şi puternic, dar mie mi se pare că e şi foarte egoist!

Emelia se opri şi-l privi speriată, întrebându-se ce reacţie o să aibă prinţul la discursul ei aprins.

— Asta sună a trădare, spuse Nikolas încet.

— Îmi pare rău…

— Să nu-ţi pară. Mie poţi să-mi spui orice vrei, doar să nu ne audă alţii. Oamenii sunt arestaţi şi executaţi pentru astfel de rebeliuni.

— Da, ştiu, răspunse ea privindu-l curioasă. N-o să mă pedepseşti dacă vorbesc aşa împotriva ţarului?

Nikolas pufni, gândindu-se la cât suferise el însuşi pe mâna guvernului imperial.

— În niciun caz. Toţi, bărbaţi şi femei, avem dreptul la opinie.

— Eşti foarte ciudat, spuse Emelia zâmbind mirată. N-am mai auzit niciodată un bărbat care să spună aşa ceva.

Trăsura se opri în piaţă. Multe priviri se aţintiră asupra lor când coborâră şi Nikolas o ajută pe soţia sa să-şi menţină echilibrul pe gheaţă.

— Uşurel, îi şopti apucând-o de braţe. Ai grijă unde calci, să nu cazi înainte să apuc să te prind.

— Mulţumesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată, apoi râse când dădu cu ochii de toţi comercianţii din piaţă. Ce de sunt de văzut!

Nikolas îi puse o mână pe talie şi o conduse printre tarabe şi magazine. Comercianţii se străduiau să le atragă atenţia şi să-şi laude mărfurile.

— Cizme din piele fină! Pături din lână de oaie! Icoane sfinte!

Vânzătorii ambulanţi se plimbau cu tăvi pline de mâncare atârnate la gât, pe care duceau sticle mici cu lichior dulce, tarte cu varză şi orez, peşti

săraţi şi delicatese din lămâie şi măr. Clienţii, bogaţi şi săraci, mâncau din aceleaşi tăvi şi asta nu-i deranja deloc.

În spatele rândurilor de tarabe erau magazine în toată regula, unde vindeau meseriaşi, aurari, tâmplari. Pietrarii îşi aduseseră marfa din Ekaterinburg, nasturi şi medalioane perfect tăiate din malachit, smarald sau turcoaze, cristal, topaz şi ametiste transformate în mărgele. În alte magazine erau butoaie cu caviar şi mirodenii, blănuri de lux, printre care găseai şi unele de tigru sau de lup. În afară de câteva ceainării chinezeşti, în piaţă erau puţine magazine cu marfă de import comparativ cu multitudinea ce avea să apară în secolul al nouăsprezecelea.

Nikolas se opri în faţa unui magazin cu mătăsuri şi o trase pe Emelia înăuntru. Ea exclamă fericită când văzu dantele şi materiale de toate calităţile, unele la fel de subţiri ca pânza de păianjen. Nikolas căută printre ele şi alese un şal din dantelă albă, atât de complicat încât probabil că fusese cusut un centimetru pe oră.

— Îţi place? întrebă pe un ton egal.

Când Emelia dădu uimită din cap, el îi întinse vânzătoarei o monedă.

— Pentru mine? exclamă soţia lui cu bucurie.

— Sigur că da, spuse Nikolas zâmbind şi scoţându-i de pe cap şalul negru, apoi înlocuindu-l cu cel nou. Pentru cine altcineva aş cumpăra aşa ceva?

Vânzătoarea, o femeie mică şi în vârstă, cu mâinile precum scoarţa de copac, dădu din cap

aprobator.

— Foarte frumos. Parcă ar fi zăpadă pe părul tău roşu.

Emelia atinse şalul cu vârfurile degetelor.

— N-am avut niciodată ceva atât de frumos, murmură. Chiar şi hainele de nuntă au fost împrumutate.

Vânzătoarea le împachetă cu grijă şalul în hârtie de ambalaj, iar după aceea Nikolas o duse pe Emelia la o parfumerie în care erau tot felul de uleiuri, arome şi parfumuri. Soţia sa căută printre cutiile şi sticluţele din magazin, iar Nikolas vorbi cu francezul în vârstă care aştepta într-un colţ.

— Monsieur, aş vrea să aleg un parfum pentru soţia mea.

Parfumierul o privi pe Emelia cu ochii lui negri şi strălucitori.

— E o femeie frumoasă. Poate că într-o bună zi o să-mi permiteţi să creez un parfum special pentru ea, alteţă. Între timp, am unul excelent, gata preparat, din trandafir, bergamotă şi puţină mentă.

Căută în depozit şi se întoarse cu o sticluţă albastră, căreia îi scoase capacul, şi pe care apoi i-o oferi Emeliei.

— Încheietura dumneavoastră, doamnă, spuse el.

Emelia îi întinse timid mâna, iar parfumierul îi tamponă încheietura cu o picătură din parfum. Ea îl mirosi şi-l privi pe Nikolas cu un zâmbet uluit.

— Miroase ca o poiană primăvara!

— V-am spus că e foarte plăcut, rosti cu

mândrie parfumierul. Creez parfumuri pentru toate doamnele de la curte.

După câteva momente de negociere, Nikolas cumpără parfumul şi i-l dărui Emeliei, care-l primi cu o expresie fericită pe chip.

— Nu mă aşteptam să-mi cumperi cadouri, spuse ea strângând sticluţa la piept şi urmându-l pe soţul ei afară din magazin. N-am făcut nimic să le merit.

— Eşti soţia mea şi poţi să primeşti orice vrei.

— Ce vreau eu cu adevărat e... spuse ea, apoi roşi până în vârful urechilor.

— Da? întrebă Nikolas, pe jumătate speriat de ce-avea să audă.

— Vreau foarte mult... încercă Emelia din nou, dar se opri, emoţionată.

Nikolas rămase nemişcat pe trotuarul pe care erau şi o privi atent. Nu era sigur de ce îi cumpărase cadouri sau de ce simţise nevoia să îi arate că e mulţumit de ea. Era singura femeie din lume pe care n-o putea avea. Se întrebă cu amărăciune de ce viaţa lui nu era la fel de simplă ca a altora. Nu reuşise să împace jumătăţile sale de suflet, pe aceea care o dorea şi pe aceea care se temea de ea.

— Am face bine să ne întoarcem la conac, spuse până la urmă. Curând o să ajungă Petru şi anturajul lui.

*

Hainele pe care i le pregătiseră servitorii lui

Nikolas, printre care o redingotă lungă, arămie, cu mâneci din brocart, pantalonii strâmţi şi vesta cu nestemate, erau foarte la modă în acele timpuri, dar el le ura din tot sufletul. Culorile aprinse, faptul că erau atât de strâmte, de ostentative, totul la ele era opus gusturilor sale. Prinţul era obişnuit cu simplitatea elegantă a combinaţiei alb-negru pentru seară, cu o croială mai largă şi cu totul scrobit, perfect apretat. Acela era stilul din epoca reginei Victoria. La începutul secolului al optsprezecelea însă, un bărbat bogat trebuia să se îmbrace în culori la fel de subtile ca penajul unui păun.

Nikolas merse în camera Emeliei, simţindu-se ridicol în ţinuta sa atât de complicată. O găsi pe soţia sa aşezată la o masă de toaletă din mahon, adusă din Franţa, uitându-se perplexă la sticla de parfum pe care i-o dăruise el în acea după-amiază. Aruncă o privire peste umăr când îl auzi intrând şi zâmbi admirativ.

— Ce haine minunate, Nikolai.

El scoase un sunet nedefinit şi se apropie de ea. Emelia purta sarafanul roşu şi în părul împletit la spate avea panglici de aceeaşi culoare. Îşi pusese un voal subţire pe cap, prins cu o diademă fină din aur care era împodobită cu o piatră semipreţioasă. Nikolas nu putu să se stăpânească şi o atinse, prefăcându-se că-i aranjează piatra falsă a diademei. Degetul lui mare îi atinse sprânceana, netezind arcul arămiu. Trebuia să-i cumpere nişte bijuterii, soţia unui Angelovsky n-avea de ce să poarte falsuri. Emelia desfăcu

sticluţa albastră.

— Nu m-am mai dat niciodată cu parfum. Cum se face?

— Majoritatea greşesc şi folosesc prea mult. Pune o picătură la fiecare încheietură şi câte una după ureche.

Luă sticla şi îi parfumă una dintre încheieturi, apoi masă locul cu vârful degetului, până când parfumul floral îi ajunse la nări.

— Unele femei se parfumează în locurile unde pulsul e mai puternic, adică pe gât, în spatele genunchilor…

Emelia râse şi rămase nemişcată când el o atinse în spatele urechii.

— Dar nu-mi vede nimeni picioarele!

El se gândi la gambele ei subţiri, puternice, strânse în jurul taliei lui, şi i se uscă gura. O privi fix. Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o seducă pe loc, s-o poarte în braţe spre patul aflat la câţiva metri distanţă, să-i ridice în talie poalele sarafanului…

— Nikolai, vrei să…

— Nu, se răsti el întorcându-i spatele.

Se îndreptă repede spre uşă, dar se opri în prag şi îi vorbi fără s-o privească:

— Îţi sugerez să te grăbeşti, doamnă. Îţi place sau nu, în seara asta facem pe gazdele ţarului, şi ai face bine să-ţi joci cum trebuie rolul, altfel o să plătim cu vârf şi îndesat amândoi.

*

Cei şase actori din trupa angajată pentru acea

seară jucară o comedie de Moliere, iar grupul de aproape treizeci de oaspeţi se strânse în jurul ţarului ca să se bucure de spectacolul de la conacul Angelovsky. Teatrul era mic, dar elegant, cu pereţii acoperiţi de portrete ale strămoşilor prinţului. Ţarul, aşezat între Nikolas şi Aleksandr Menşikov, râse din toată inima de jocul actorilor.

Nikolas ştia cât de tensionată era soţia lui. Emelia încremenise pe scaunul de lângă el şi îi arunca din când în când câte o privire speriată ţarului. Petru o intimida. Ţăranii din care se trăgea ea erau învăţaţi că ţarul Rusiei era cel mai puternic bărbat din lume, o figură părintească, omnipotentă, şi că singurul mai presus de el era Dumnezeu. Ca s-o liniştească şi s-o facă atentă la piesă, Nikolas îi şoptea adesea la ureche, traducându-i cuvintele din franceză.

La finalul reprezentaţiei, oaspeţii au fost conduşi în sufrageria mare şi poftiţi să se aşeze la masa lungă dinăuntru. Din nou Nikolas se aşează în stânga lui Petru, iar Menşikov în dreapta. Emelia stătea la câteva scaune distanţă, părând stânjenită şi nesigură pe sine în comparaţie cu doamnele din anturajul ţarului. Se aduseră platouri cu peşte condimentat şi cu vânat, iar în cupele de argint şi cristal trandafiriu se turnă vin.

Nikolas vorbi foarte puţin şi se mulţumi să se sprijine de spătarul scaunului său şi să-i privească pe ţar şi pe Menşikov. Prinţul urâse foarte puţini oameni de la prima vedere, dar proaspăt-numitul prinţ de Izhora făcea fără îndoială parte dintre aceia. Poate şi din cauză că Menşikov îl ura pe

Nikolai cu ardoare, iar acest lucru era foarte evident.

Un bărbat înalt, cu trăsături dure, piele şi os din cauza greutăţilor îndurate în Polonia, Menşikov îl urma pe ţar ca o umbră şi încerca să-i anticipeze acestuia toate gândurile şi toate nevoile. Avea ochii de un turcoaz nefiresc, cu o privire intensă şi calculată şi o gură mică, îngustă, deasupra căreia avea o mustaţă tunsă la fel cu a lui Petru. Omul acela reuşise să ajungă, prin combinaţia de rezistenţă, şiretenie şi ambiţie, atât de puternic încât putea chiar să vorbească în locul ţarului. Între ei doi exista un aer de profundă camaraderie. Menşikov era extrem de gelos şi se simţea ameninţat de oricine vorbea cu ţarul sau era admirat de acesta.

La un moment dat îi spuse lui Nikolas, pe un ton ca de felină la pândă:

— Cât de frumos din partea ta să urmezi tradiţia Angelovsky şi să te însori cu o fată din popor, care face repede copii şi poate să fie dresată simplu.

— Alexaşchi, spuse Petru pe un ton ameninţător, dar Menşikov continuă să vorbească.

— A fost înţelept din partea ta să te însori cu o femeie pe care n-o iubeşti, Nikolai. Nimic nu trebuie să tulbure devoţiunea unui bărbat pentru ţar şi pentru Rusia, şi mai ales nu iubirea pentru o femeie. Femeile sunt creaturi dificile, care vor totul numai pentru ele. Atâta vreme cât un bărbat nu uită cine e cel mai important, totul e bine.

— Eu n-am uitat cine este cel mai important, îl

asigură Nikolas pe un ton scăzut, privindu-l aspru.

Observă că Emelia roşeşte stânjenită la auzul cuvintelor tăioase ale lui Menşikov. Întorcându-se spre ea, Nikolas spuse pe un ton egal:

— Să vedem cât de departe poţi să ajungi şi tu, ruişka. Prietenul nostru, Menşikov, care acum este prinţ al Rusiei, a fost odată vânzător de plăcinte în piaţa din Moscova.

Menşikov tresări de parcă ar fi fost înţepat, iar Petru râse din toată inima.

— Tu ai cerut-o, Alexaşka, spuse încă hohotind. Ar trebui să ştii că nu-i bine să-l provoci pe Nikolai. E ca un tigru adormit, pe care-i mai bine să nu-l scoli din somn.

— Nu putem să ne naştem toţi aristocraţi, precum Angelovsky, spuse Menşikov ursuz. Ce fericire pe Rusia că ţarul crede în răsplata pe merit, şi nu pentru descendenţă!

— Nu vreau decât ca oamenii mei să fie loiali şi să-şi servească ţara, spuse Petru. Un ţăran poate să fie mult mai nobil decât un prinţ.

Se uită în direcţia privirii lui Nikolas şi ochii îi căzură pe Emelia.

— Din ce sat eşti, copilă?

Era o întrebare obişnuită, politicoasă, ceva ce majoritatea ruşilor întrebau din complezenţă. Efectul ei asupra Emeliei, însă, fu cu totul neaşteptat. Tânăra păli şi fruntea i se acoperi de o sudoare rece. Tăcerea ei se prelungi aproape prea mult, până când Nikolas începu să creadă că nici n-avea de gând să răspundă. Cuvintele ei abia dacă se auziră:

— Eu… Eu sunt din… Din Preobrazhenskoe.

Petru rămase nemişcat, dar un muşchi din obrazul stâng începu să-i joace. Oare ce însemna asta? Nikolas începu să gândească repede, îngrijorat, apoi înţelese deodată că satul ei era acela de unde începuseră numeroase revolte sângeroase. Era locul unde regimentele ruseşti se răsculaseră, unde soldaţii ruşi îi uciseseră lui Petru rudele, sub privirea sa, când era copil. Trauma îl lăsase cu sechele pe ţar, care uneori era afectat de crize pe partea stângă a feţei şi a gâtului. După a doua revoltă a soldaţilor, aceea din satul Preobrazhenskoe, cei de acolo fuseseră omorâţi cu toţii, iar pământul se inundase de sângele lor. Nimic n-ar fi putut să garanteze o reacţie mai negativă din partea ţarului decât menţionarea acelui nume. Menşikov o privi pe Emelia cu o bucurie prost disimulată.

— Şi toată familia ta e din Preobrazhenskoe, draga mea? întrebă el pe un ton delicat, maliţios.

— Da, şopti ea cu privirea în pământ, părând foarte vinovată.

Nikolas simţi că i se taie picioarele când înţelese încă un lucru. Îşi amintea frânturi de conversaţie cu ea, de la conacul Golorkov, când Emelia îi răspunsese cu greutate… „Tata e mort. Familia mea nu are trecere la noi în sat din cauza vederilor politice ale tatei.”

Probabil că tatăl ei fusese executat pentru rebeliune. Nikolas se străduia să decidă ce era de făcut şi era pe jumătate absent la conversaţia de la masă. Petru schimbă subiectul cu o voce tăioasă:

— Destul! comandă el. Mâncaţi! adăugă, aruncându-i o privire aspră Emeliei. Nici nu-i de mirare că eşti atât de slabă, dacă abia ţi-ai pus o gură de mâncare în farfurie. Şi n-ai acolo niciun pic de carne!

— Nu-mi… Nu mănânc carne, spuse ea pe un ton pierit.

Petru o privi cu şi mai mare asprime.

— Nu-ţi place carnea? Prostuţo, nimeni nu poate să trăiască fără carne.

Ridică o bucată de pui cu degetele lui uriaşe şi i-o aruncă în farfurie, unde carnea ateriză stropind cu sos în jur.

— Poftim, din mâna mea. Mănâncă!

Emelia ridică o furculiţă. Tremurând, în timp ce toţi cei de la masă o priveau, rupse o bucată subţire din carnea de pui şi o privi cu o expresie chinuită, îngreţoşată.

Nikolas înţelese atunci că Emelia era în acele vremuri exact cum avea să fie şi în viitor, cu aceleaşi preferinţe. Ar fi însemnat să-şi trădeze natura dacă ar fi mâncat carne. Nu putea să permită un astfel de abuz asupra ei, mai ales că exista pericolul ca ea să vomite la masă. Interveni cu un ton scăzut:

— Batuşka, o să-mi trimit soţia neascultătoare în camera ei, unde n-are decât să nu mănânce nimic şi să se gândească la ce prostie a făcut.

Petru arătă spre carnea de pui.

— Nu înainte să înghită asta.

Nikolas îi aruncă o privire Emeliei, care ducea carnea la gură şi se înverzise deja. Îşi dădu seama

că soţiei lui i se făcea rău şi se răsti:

— Pleacă!

Emelia îi aruncă o privire chinuită şi plină de recunoştinţă, apoi se repezi afară din încăpere, învinsă, plângând.

*

Şase ore mai târziu, Nikolas urcă scările cu un pas obosit. Întregul corp îi era încordat din cauza furiei, a frustrării şi a sentimentului de trădare. Fusese o seară de coşmar. După ce plecase Emelia, dispoziţia proastă a lui Petru otrăvise orice încercare de conversaţie. Menşikov îl încurajase cu şoapte şi insinuări continue, iar oaspeţii erau bucuroşi de scandal, dar şi stânjeniţi de situaţie. Era clar că ţarului nu-i plăcea mireasa lui, iar Nikolas aproape că era de acord cu el. După ce toată lumea băuse vin şi vodcă, Petru şi anturajul său plecaseră, iar el era în sfârşit liber să se ocupe de soţia sa cea mincinoasă.

Foarte bine, se gândi cu disperare. Tot ce-mi trebuia în situaţia asta alunecoasă era o femeie a cărei familie a complotat împotriva ţarului. Abia aştepta să ajungă în camera ei şi să-şi dea frâu liber furiei. Avea de gând s-o determine să recunoască adevărul despre cum tatăl ei fusese un rebel, apoi avea de gând s-o facă să regrete pentru tot restul vieţii că-l păcălise şi-l convinsese s-o ia de nevastă. Probabil că-şi imaginase că el n-ar fi riscat aşa, alegând-o pe fiica unui trădător, dacă ar fi ştiut despre ce era vorba. Umbra suspiciunii

căzuse şi asupra sa, iar de atunci înainte trebuia să-şi măsoare atent fiecare pas pe care-l făcea sub privirea atentă a ţarului şi a oamenilor lui.

Ajunse la camera Emeliei şi intră, apoi închise încet uşa în urma sa. Strălucirea auriu-roşiatică a jarului din şemineu era singura lumină din încăpere. Abia dacă putea distinge forma subţire a soţiei sale lângă pat. Părea că se roagă. Foarte bine, gândi el cu obidă, fiindcă o să ai nevoie de ajutor ca să treci prin ce te-aşteaptă de la mine.

— Trebuie să vorbim, spuse scurt, furios.

Emelia veni repede spre el.

— Nikolai, rosti pe un ton înecat.

Avea ochii mari, speriaţi, ca ai unei căprioare.

— Trebuie să mă pedepseşti. L-am înfuriat pe ţar şi acum răzbunarea lui o să cadă şi asupra ta. Uite, ia biciul ăsta şi loveşte-mă cu el. Te rog! Nu pot să suport gândul că eu am…

— Aşteaptă, spuse Nikolas, întrerupându-i şirul vorbelor.

Văzu strălucirea biciului de argint şi-i făcu semn să-l lase din mână.

— Vreau să te întreb câte ceva…

— Ia-l, insistă ea.

— Hristoase, doar n-o să te biciuiesc!

Îi luă biciul şi-l aruncă într-un colţ al camerei, unde acesta căzu cu un zgomot înfundat. Nikolas se răsuci spre soţia lui, care tremura ca varga, şi văzu urmele de lacrimi de pe obrajii ei, iar furia i se topi într-o clipă, ca prin farmec. Se blestemă fiindcă era atât de uşor de impresionat.

— Dar trebuie, şopti Emelia.

— Nu trebuie nimic, fir-ar să fie!

— Te rog, plânse ea, aplecându-şi capul şi tremurând în continuare.

Nikolas nu reuşi să se stăpânească şi o trase la pieptul lui.

— Spune-mi adevărul, rosti cu gura lipită de părul ei. E adevărat că tatăl tău a fost rebel?

Ea începu să plângă violent, vorbind întretăiat, incoerent.

— Da. A fost spânzurat. Mama a murit de durere. N-am putut să-ţi spun… Voiam să fiu soţia ta, şi dacă ai fi ştiut…

— Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi însurat cu tine, termină el fraza.

— Te rog să mă pedepseşti, plânse ea.

— Prostuţo, îi răspunse el aspru, trăgând-o mai aproape şi mângâind-o ca s-o liniştească puţin. Pentru numele lui Dumnezeu, cum crezi că aş putea să-ţi las vreun semn? Cum aş putea să-ţi fac rău cu mâna mea? Să nu crezi că nu sunt tentat, isteaţa mea, dar şi dacă aş încerca, tot n-aş putea să ridic mâna.

— Fiindcă sunt soţia ta? întrebă ea speriată.

— Pentru că eşti a mea. Eşti singura pe care am vrut-o vreodată, chiar dacă din cauza ta o să mor. Acum nu mai plânge, fiindcă plânsul n-o să rezolve nimic.

— Nu pot să mă opresc, suspină ea.

— Străduieşte-te, îi spuse el exasperat.

Dădu la o parte onduleurile roşcate şi îi sărută obrajii umezi. Gustul lacrimilor ei, urma sărată de pe piele, amândouă îl ameţiră. Îi sărută colţul gurii,

buza de jos care încă tremura, simţi căldura dinăuntrul gurii ei şi nu se mai putu abţine, aşa că o sărută, la început cu blândeţe, apoi mai apăsat, din ce în ce mai adânc, până când gura lui o luă cu totul în stăpânire pe a ei. Ea se opri din plâns şi se lipi de el. Era atât de caldă, atât de atrăgătoare, de nevinovată, încât Nikolas aproape că-şi pierdu orice urmă de control. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea chiar atunci, dar în loc de asta se smulse de lângă ea şi icni chinuit, îndreptându-se spre şemineu. Se uită la flăcări şi se strădui să se adune.

— Nu pot să fac asta, spuse înecat.

Emelia rămase nemişcată în spatele lui.

— De ce? întrebă încet.

Ideea că ar fi putut să încerce să-i explice un lucru pe care nici el nu-i pricepea, penibilul unei astfel de situaţii, îl făcu să râdă sarcastic.

— Nu am cum să te fac să înţelegi. Doamne, ce de lucruri aş putea să-ţi spun… Nu m-ai crede.

— Poate te-aş crede, spuse ea plină de speranţă.

Vocea îi răsunase de mai aproape decât înainte.

— Chiar aşa? râse el cu un ton sălbatic în glas. Dacă ţi-aş spune că am văzut în viitor? Dacă aş susţine că noi doi o să ne întâlnim şi altă dată, peste o sută şaptezeci de ani de acum?

Ea răspunse după o lungă ezitare:

— Aş putea să cred asta…

— E adevărul. Ştiu exact ce ne aşteaptă. Nimic bun nu poate să iasă din căsătoria noastră, nimic

valoros. Familia Angelovsky e una malefică. Ştiu câtă durere şi cât chin o să provoace în următorii zeci de ani, lor şi altora, şi nu pot să permit aşa ceva. Noi doi n-o să facem niciodată un copil, fiindcă nu vreau ca familia mea să meargă mai departe.

Emelia păru nedumerită.

— Dacă aşa simţi, de ce te-ai însurat cu mine?

El clătină din cap şi blestemă încet.

— Nu ştiu. Nu pot să nu mă simt atras de tine.

— E soarta, spuse ea simplu.

— Nu ştiu dacă este, rosti el ca pentru sine, dar nu e de niciun folos.

Ridică fierul de lângă şemineu şi înteţi flăcările cu un gest aproape violent.

— Nikki, întrebă ea, o să ne iubim din nou în viitor?

El se răsuci brusc când o auzi folosindu-i numele prescurtat. Părea speriată şi în privire i se citea un dor nemărturisit, care pe el îl tulbură.

— Nu, îi spuse lăsând fierul din mână. O să mă urăşti pentru că ţi-am luat toate lucrurile la care ţii. O să te rănesc de nenumărate ori.

— Nu poţi să răneşti pe cineva dacă îl iubeşti, şopti ea. Nu ştiu foarte multe, dar de asta sunt sigură.

— Eu nu ştiu cum să iubesc, spuse el cu dispreţ pentru sine. N-am ştiut niciodată şi nu merit să fiu iubit. Crede-mă.

Ei îi dădură din nou lacrimile.

— Eu aş putea să te iubesc. Şi nici n-ar trebui să mă iubeşti şi tu pe mine.

— Nu.

Era tot ce putea să spună, fiindcă figura ei îmbujorată şi emoţionată îi tăia răsuflarea. Emelia se apropie de el şi îl cuprinse cu braţele sale lungi, lipindu-şi trupul de trupul lui şi ascunzându-şi chipul pe umărul lui.

— Nu-mi pasă de viitor.

Cuvintele ei parcă-i arseră pielea.

— Nu-mi pasă decât că sunt cu tine aici, acum. Şi că te iubesc.

— Nu se poate, spuse el încet, simţind cum o explozie de emoţie îi cuprinde pieptul. Nu ai de ce să…

— N-am nevoie de un motiv. Iubirea nu are nevoie de motive.

În faţa pasiunii ei încăpăţânate şi lipsite de sens, Nikolas descoperi că nu poate să se apere şi nici să se retragă. Gemu şi îi căută buzele, apoi o sărută cu tot focul care-l ardea pe dinăuntru. O atinse cu lăcomie şi neobrăzare, umplându-şi palmele cu sânii, şoldurile şi fundul ei, pe rând. Ea desfăcu buzele şi se lăsă îmbrăţişată, cu tandreţe şi generozitate, făcându-l să simtă devastat. O strânse în braţe atât de tare încât ea tresări de durere. Îi dădu drumul doar puţin şi îşi sprijini fruntea de fruntea ei, respirând greu.

— Nu ştiu ce să fac, spuse.

Nu mai recunoscuse aşa ceva niciodată, în faţa nimănui.

— Ce vrei să faci? şopti ea.

Era o întrebare care-l provoca să uite de sine, mai ales când o simţea pe ea atât de aproape. Voia

să scape de presiunea insuportabilă din piept, să se elibereze cumva.

— Vreau să nu existe trecut şi viitor. Vreau să pot să-ţi spun…

— Ce să-mi spui?

Nikolas se retrase destul cât să se uite la chipul ei strălucitor. Inima îi bătea foarte tare, de parcă ar fi fost speriat de moarte. Îi apucă obrajii în palmele care-i tremurau şi o privi în ochi. Era atât de frumoasă, atât de a lui…

— Nu pot, se auzi spunând.

— Lasă viitorul să se ocupe singur de sine, îl îndemnă ea. Lasă-i pe ceilalţi să fie responsabili pentru ei înşişi. Nu poţi decât să-ţi construieşti o viaţă bună alături de mine, acum.

Nikolas clătină din cap, întrebându-se dacă era într-adevăr atât de simplu. Nu trăise niciodată numai pentru sine, lipsit de povara întunecată a istoriei familiei sale. Cum ar fi fost să le lase pe toate la o parte? Aproape sigur că s-ar fi repetat abuzurile tatălui său, că Mihail ar fi fost ucis, că el însuşi ar fi avut o viaţă în exil. Cum s-o iubească pe Emelia, ştiind ce urma?

Dar o voia foarte mult şi se părea că nici nu avea de ales. Cât încercase să-şi nege sentimentele pentru ea? Zile, luni, ani… Şi degeaba. De ce să mai încerce? Nu-i păsa de preţul care trebuia plătit pentru iubirea lor. Emelia merita orice.

Deodată, valul de emoţii începu să se retragă, lăsând în urmă o linişte pe care n-o mai cunoscuse înainte.

— Cred că am înţeles în sfârşit ce caut aici, spuse răguşit. Nu ca să schimb istoria familiei mele, ci ca să fiu cu tine. Ca să-mi amintesc de o perioadă în care... în care am ştiut cum e să simţi asta.

— Ce să simţi? şopti ea, apucându-l strâns de încheieturi.

Lui Nikolas i se împăienjeni privirea. Înghiţi în sec şi spuse:

— Te iubesc.

O sărută pe frunte, tandru, umil. Un sentiment mai pur şi mai dureros decât simţise vreodată îi inundă simţurile.

— Te iubesc, repetă, sărutându-i pleoapele delicate.

Continuă să-i şoptească şi multă vreme nu ştiu nimic altceva decât că ei doi stăteau în faţa şemineului, complet absorbiţi unul de celălalt. După o vreme se apropiară de pat, deşi Nikolas nu mai ştia care dintre ei se mişcase primul.

Se dezbrăcă şi o dezbrăcă şi pe ea, apoi o strânse la piept, încălzind-o sub cuvertura din damasc şi mătase. Cu vârful unui deget îi desenă conturul buzelor, nasul, sprâncenele frumos arcuite. Ea îl mângâie pe spate cu mişcări timide. Căldura atingerii ei îl îndemna într-un fel atât de primitiv încât avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu dea curs nevoii pe care o simţea.

O sărută, încet, cu pasiune, şi îşi strecură genunchiul între pulpele ei subţiri şi mătăsoase, desfăcându-le cu grijă. Îi mângâie sânii până când îi simţi sfârcurile întărindu-i-se în palmă. Emelia se

cutremură şi se mişcă rugătoare sub el, însă Nikolas continuă s-o mângâie fără grabă. Nimic nu i se păruse vreodată mai fascinant decât s-o iubească aşa cum ştia mai bine. Îi sărută cu tandreţe fiecare centimetru de piele, din cap până în picioare, întorcându-se încet spre cârlionţii dintre coapsele ei. O sărută deasupra lor, apoi mai jos, făcând-o să tresară de surpriză şi de plăcere şi să-şi împletească degetele în părul lui, gemând. Când o simţi pregătită, se ridică deasupra ei, iar Emelia îl cuprinse cu braţele şi-i şopti la ureche:

— Nu ştiu cum să-ţi fac plăcere. Ce pot să fac? Ce pot să-ţi dau?

— Pe tine. Asta e tot ce vreau.

O sărută şi o mângâie, îndemnând-o să-i exploreze la rândul ei trupul, aşa cum simţea. Curând niciunul dintre ei nu mai rezista, aşa că el o pătrunse cu grijă, tresărind când o auzi că suspină de durere.

— Îmi pare rău, rosti încet, ascuns în trupul ei. Îmi pare rău că te doare.

— Nu, nu…

Emelia îl cuprinse cu braţele şi îl trase mai aproape, arcuindu-şi şoldurile. Nikolas începu să se mişte încet, tandru, simţind cum îşi pierde minţile din cauza efortului de-a se stăpâni. Uită de tot ce fusese vreodată, uită de viitor şi de trecut. Nu mai exista decât ea, Emelia, Emma, care-i alunga durerea şi îi seca furia. Lacătul care-i ţinuse sufletul captiv era acum desfăcut şi, pentru prima dată în viaţa lui, prinţul înţelese ce înseamnă fericirea.

Capitolul 9

Trecu o lună, iar zilele de iarnă alergară pe lângă Nikolas ca prin vis. I se dăduse o viaţă nouă, ocazia să fie altcineva, iar el intră în rolul acela cu surprinzătoare uşurinţă. Lucruri care-i fuseseră mereu străine, compasiunea, toleranţa, generozitatea, îi erau acum la îndemână. Nu invidia pe nimeni, fiindcă avea tot ce ar fi putut să-şi dorească vreodată. Era mereu ocupat, organiza întâlniri ale comercianţilor, numea agenţi şi administratori care să gestioneze proprietăţile Angelovsky şi bea din când în când, cam fără voie, cu Petru şi domnii de la curte. Dar cel mai adesea era alături de soţia sa.

Emelia îl încânta cu energia şi voinţa ei. Mergeau cu sania pe malurile râurilor, chemau muzicanţi şi actori care să dea spectacole în casa lor sau petreceau ore liniştite, singuri unul cu celălalt, în timp ce Nikolas citea din câte un roman. Făceau dragoste ore întregi, şi de fiecare dată lui i se părea, parcă, mai frumos decât înainte. Prinţul era uimit de câtă nevoie avea de ea, de cât de apropiaţi erau, după ce el petrecuse atâţia ani de singurătate. Nu dăduse nimănui voie să-l cunoască atât de bine. Numai Emelia putea să-l tachineze şi să-i pretindă lucruri, iar el era mai mult decât bucuros să-i facă pe plac.

O răsfăţa cu nenumărate cadouri, rochii din mătase şi brocart, şaluri din dantelă, ciorapi, pantofi şi cizme pe care ea le purta cu mândrie.

Nikolas îi dăruise o cutie din aur şi argint în care erau piepteni din carapace de broască ţestoasă, diademe cu pietre preţioase, agrafe cu diamante şi un adevărat curcubeu de panglici.

— E prea mult, protestase ea într-o zi, în salon alături de Ili Ilici, un bătrân înţelept care era cunoscut drept cel mai de seamă bijutier din Moscova. Nu-mi mai trebuie bijuterii, Nikki. Am mai multe decât o să pot să port vreodată.

— Nu există aşa ceva, protestă bijutierul, etalându-şi marfa pe o bucată de catifea neagră aşezată înaintea ei.

— De ce nu cumperi o brăţară? sugeră Nikolas, atingând cu degetul un cerc încrustat cu rubine.

Emelia clătină din cap.

— Am destule cât să-mi acopăr amândouă braţele, până la cot.

Ilici arătă spre alte obiecte preţioase.

— Poate un colier cu diamant şi chihlimbar? O cruciuliţă din safire, pentru la biserică?

Ea râse şi ridică braţele într-un gest de apărare.

— Nu am nevoie de nimic nou, sincer!

— Prinţesa merită ceva special, îi spuse Nikolas bijutierului, ignorând protestele soţiei sale. Ceva cu totul deosebit. Ce altceva aţi mai adus?

Gura ridată a lui Ilici se ţuguie gânditor, iar omul începu să caute prin colecţia de săculeţe din catifea.

— Poate că i-ar plăcea… da, cred că astea.

Căută adânc într-unul dintre saci şi scoase câteva figurine preţioase pe care le aşeză pe

masă. Emelia exclamă încântată când le văzu.

— Ce minunate sunt! N-am mai văzut nicăieri ceva la fel de frumos.

Nikolas zâmbi gânditor.

— Nici eu, spuse, deşi minţea.

Menajeria din pietre preţioase era aceea pe care o luase cu el în exil. Lebăda din coral, cu cioc din aur, broasca de malachit, lupul cu labe de aur şi ametist şi, în mijlocul lor, tigrul de chihlimbar cu ochi din diamante galbene.

Emelia îl ridică şi îl examină din toate unghiurile.

— Uite, Nikki, nu-i frumos?

— Foarte frumos, aprobă el încet, privindu-i chipul care se luminase de fericire.

Îşi dezlipi ochii de la ea doar cât să-i spună bijutierului:

— Le luăm pe toate.

Emelia râse şi îl îmbrăţişă.

— Eşti atât de bun cu mine, îi spuse la ureche. O să mă faci să te iubesc prea mult.

El o sărută pe obrazul fin.

— Nu există aşa ceva.

*

Deşi fericit alături de soţia sa, Nikolas ştia că relaţia lui cu Petru se deteriorase şi ajunsese să fie un fel de amiciţie politicoasă. Îl admira pe ţar, dar temperamentul exploziv al acestuia, ferocitatea lui, încăpăţânarea, făceau ca Petru să fie imposibil de suportat. Numai cineva care îi era acestuia pe plac

putea să supravieţuiască timpurilor acelora.

Ţarul era într-o situaţie dificilă, fiindcă ducea război nu doar cu Suedia, ci şi cu poporul său. Trimisese sute de mii de ţărani în armată sau la construirea St. Petersburgului, fără voia lor, atrăgându-şi ura supuşilor săi din toate păturile sociale. Peste tot apăreau nemulţumiri şi trădări, şi puţini scăpau de suspiciunile lui Petru. Poliţia secretă scotea mereu la iveală informaţii despre toţi cei care scoteau chiar şi un singur cuvânt ce semăna a trădare împotriva ţarului şi a guvernului. Atmosfera din Moscova şi din împrejurimi era grea de intrigi, iar Nikolas îşi dădu seama că nici el nu era prea simpatizat.

— Sunt geloşi, îi explicase pe un ton calm Sidarov, valetul său, atunci când prinţul comentase atitudinea rece a nobililor la adresa lui. În ochii lor, aţi fost binecuvântat cu mai multe daruri decât merită un singur om. Aveţi un nume, bogăţie, sunteţi chipeş…

Fu întrerupt de o pufnitură ironică din partea stăpânului său.

— Da, sunteţi chipeş, şi v-aţi însurat cu o femeie frumoasă. Aţi câştigat simpatia ţarului cu ideile dumneavoastră progresiste, aşa că de ce v-ar plăcea vreunul dintre boieri?

— Simpatia ţarului, repetă Nikolas. Din câte-mi dau seama, asta nu valorează nici cât o ceapă degerată.

— Alteţă, protestă Sidarov alarmat. Nu mai spuneţi cu voce tare aşa ceva. Pereţii au urechi! O să vă puneţi în pericol şi pe dumneavoastră, şi pe

prinţesă.

— Suntem deja în pericol, spuse Nikolas încet, ducând mâna la bărbie şi atingând locul în care era încă o vânătaie pe jumătate vindecată.

Cu o zi înainte, la o adunare, izbucnise un conflict în timpul desemnării funcţiilor de guvernator. Menşikov avea să se ocupe de St. Petersburg, prinţul Dimitri Goliţin, de Kiev, boierul Apraxin de Kazan şi aşa mai departe.

Nikolas îl înfuriase pe Petru atunci când refuzase să fie guvernatorul regiunii Archangel fără să ofere vreun motiv suficient de bun pentru ţar. În principal nu voia să producă bani pentru guvern. Petru nu dorea de la guvernatorii săi decât să stoarcă bani de la populaţia care şi aşa suferea, iar Nikolas era aproape sigur că refuzul său urma să aibă consecinţe drastice, însă nu se putuse convinge să accepte.

Petru îl privise dezaprobator, făcându-i pe câţiva dintre cei aşezaţi în jurul lor să tresară şi pe alţi câţiva să zâmbească mulţumiţi.

— Foarte bine! O să numesc pe altcineva, se răstise Petru. Dar dacă te simţi liber să refuzi cererea ţarului, atunci poate că ai fi dispus să-mi aminteşti ce ai făcut pentru mine! Spune-mi de ce nu i-ai convins încă pe comercianţii moscoviţi să se organizeze în bresle.

Se ridicase şi se apropiase de Nikolas, aplecându-se ca să ţipe direct în faţa lui.

— Vreau mai multă industrie, mai multă dezvoltare! De ce se schimbă poporul meu atât de încet? De ce nu vor să facă destui bani cât să

plătesc pentru războiul cu Suedia? Vreau răspunsuri de la tine chiar acum!

Nikolas rămăsese impasibil. Nu tresărise la urletele ţarului, nici măcar când stropi de salivă zburaseră spre el din gura imensă a lui Petru, ba chiar reuşise, cumva, să-i răspundă pe un ton calm:

— Ai stors bani din toate sursele posibile, Batuşka. Poporul ţi-a dat şi ultima copeică. Avem taxe pentru naşteri, căsătorii şi apa de băut. Avem taxă pe mustaţă, oricât de ridicol ar părea.

Nikolas se opri, dându-şi seama că în cameră se lăsase o tăcere mortală. Privirea lui Petru se întunecase. Nimănui nu-i venea să creadă că prinţul îi spusese ţarului adevărul.

— Pe deasupra, continuase el pe un ton egal, monopolul statal pe care l-ai creat face ca preţurile să crească de până la cinci ori faţă de costurile iniţiale. Oamenii nu-şi permit nici să-şi îngroape morţii din cauză că sicriele sunt atât de scumpe. Ţăranii nu pot să cumpere sare pentru mâncare. Alcoolul, blănurile, chiar şi cărţile de joc sunt prea scumpe. Comercianţii n-au cum să facă profit în condiţiile astea. Sunt supăraţi şi nu văd de ce ar trebui să muncească mai mult ca să-ţi finanţeze ţie războiul.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate.

Apoi, fără avertisment, Petru îl lovise cu o forţă orbitoare în falcă, atât de tare că prinţul era să cadă la podea.

— Asta a fost pentru insolenţă.

Dorinţa lui Petru ca poporul lui să progreseze

era în acord cu idealurile lui occidentale, dar metodele sale erau cu totul diferite de acelea din vest. Nikolas clipise des, ca să scape de punctele luminoase care-i jucau în faţa ochilor, şi se străduise să nu cadă. Îi ţiuiau urechile. Se înfuriase şi luptase cu impulsul să-l lovească pe ţar, să se apere. Ştia însă că ar fi însemnat să-şi semneze singur condamnarea la moarte. Se ridicase încet.

— Mulţumesc pentru lecţie, spuse. Acum am aflat care-i răsplata pe care o primeşti dacă spui adevărul.

Cei din jur tresăriseră, surprinşi la auzul afrontului, apoi îl priviseră în tăcere cum iese din cameră.

Revenind în prezent, Nikolas atinse vânătaia şi zâmbi la auzul cuvintelor lui Sidarov.

— Dar, înălţimea voastră, ţarul loveşte pe toată lumea. Aşa face el. A dat în prinţul Menşikov chiar în această casă, atât de tare încât omul a umplut de sânge masa la care se lua cina! Ţarul nu o face cu intenţii rele. Cei care-i sunt apropiaţi suferă efectele supărării sale. Doar ştiţi asta.

— Frustrarea lui e tare dureroasă, spuse Nikolas încet.

— Vânătaia o să se vindece în curând, rosti Sidarov încruntat. Vă rog, prinţe Nikolai, trebuie să încercaţi să uitaţi întâmplarea.

De dragul Emeliei, dar şi pentru sine, Nikolas era dispus să încerce să uite.

Mai târziu în acea seară, când intră în camera pe care acum o împărţea cu soţia sa, Nikolas o găsi pe aceasta aşezată la o masă mică, pe care era

adunată o colecţie de oglinzi mici, aşezate în aşa fel încât să se reflecte una pe cealaltă. În mijlocul lor ardea o lumânare ce arunca umbre pe peretele din spate, făcând icoana cu sfântul Ilie să strălucească parcă din interior.

Nedumerit, prinţul rămase în prag şi se uită la soţia sa. Emelia purta o rochie albastru deschis, închisă în faţă cu nasturi mici din sidef.

— Ce faci? întrebă el.

Emelia tresări, apoi îi zâmbi.

— Ai intrat aşa de încet că nici nu te-am auzit!

Se întoarse la loc spre oglinzi şi adăugă:

— Încerc să ne ghicesc viitorul. Mă uit în oglinzi până când una dintre ele o să-mi spună despre soarta noastră. Dacă nu reuşesc să văd nimic în ele, atunci o să topesc o lumânare într-un castron cu apă, iar picăturile de ceară o să-mi dea vreun indiciu.

Nikolas închise uşa şi se apropie de ea, trăgând-o de una dintre buclele roşcate şi zâmbindu-i.

— Doar nu crezi în aşa ceva, nu?

Ea îl privi şi spuse sincer:

— Ba da. Funcţionează mereu. Vesticii nu cred în cititul viitorului?

— Unii dintre ei cred, probabil, dar majoritatea ţin la ştiinţă.

— Tu în ce crezi?

El îi mângâie gâtul subţire.

— Eu cred în amândouă.

O ridică de la masa şi o întoarse cu faţa spre el.

— De ce-ţi faci griji pentru viitorul nostru, copilă?

Ea se uită la vânătaia de pe obrazul lui şi o atinse cu blândeţe.

— Ţarului nu-i place că te-ai însurat cu mine. Toată lumea ştie asta.

El strânse din dinţi.

— A îndrăznit cineva să-ţi spună vreun cuvânt...

— Aud şoapte atunci când ieşim în lume. Cred că Menşikov şi prietenii lui s-au asigurat că se află despre originile mele, iar asta te pune într-o lumină foarte proastă.

— La naiba cu ei toţi, spuse el, apoi o sărută.

Emelia se feri după câteva clipe, destul cât să spună:

— Uneori mi-aş dori...

El se aplecă şi o sărută pe gât.

— Ce ţi-ai dori, ruişka?

— Mi-aş dori să găsim o cale să facem restul lumii să dispară. Să rămânem numai noi doi.

— Pot eu să-i fac să dispară, murmură el sărutându-i pielea moale.

Emelia se opuse câteva clipe, uitându-se cu îngrijorare la el.

— Nu vreau să ai probleme din cauza mea. Vreau să fii bucuros şi liniştit alături de mine.

— Sunt mult mai mult decât atât, spuse Nikolas, mângâind-o pe deasupra rochiei de catifea. Mă faci să simt lucruri pe care nu mi le-am imaginat vreodată. Te iubesc mai mult decât pe mine însumi, ruişka.

Îi cuprinse unul dintre sâni în palmă şi o sărută până când ea începu să respire mai adânc şi gemu. Triumfător, o trase spre pat, hotărât să-i ofere atâta plăcere încât s-o facă să uite de îngrijorare, chiar dacă pentru puţin timp.

Nikolas ştia că, probabil, suspiciunile Emeliei în ceea ce-l privea pe Menşikov erau îndreptăţite, şi începu să se întrebe care era calea cea mai potrivită ca să-l confrunte pe acesta. Se întâlniră din întâmplare într-o librărie unde se adunau după-amiaza mulţi dintre învăţaţii Moscovei. Nikolas citea dintr-o operă tradusă în ruseşte când simţi un fel de curent rece şi se răsuci, numai ca să dea cu ochii de Aleksandr Menşikov, la câţiva metri în spatele lui.

Ochii acestuia, de un turcoaz nefiresc, erau la fel de lipsiţi de strălucire precum aceia ai unei reptile. Zâmbi şi îl salută:

— Bună ziua, prinţe Angelovsky. Ai găsit ceva interesant de citit? întrebă, arătând cu mâna spre volumul de lângă Nikolas. Îţi recomand această enciclopedie a realizărilor ţarului nostru.

Nikolas nu îşi mută privirea de pe chipul celuilalt bărbat.

— Ştiu tot ce e nevoie să ştiu despre acest subiect.

— Poate ar fi bine s-o citeşti oricum, ca să-ţi aminteşti cât e de puternic şi de formidabil Petru. Ca să nu mai spun de câte a făcut pentru tine şi pentru noi, toţi ceilalţi. Am discutat cu el despre tine chiar în dimineaţa asta.

— Şi? întrebă Nikolas crispându-se.

— Se pare că l-ai dezamăgit pe ţar. Avea mari speranţe, dar tu ai ales să-ţi iroseşti talentul. Atâta potenţial dus pe apa sâmbetei… N-ai vrut să accepţi să mergi la război şi nici nu ţi-ai făcut datoria civică preluând un post de guvernator… Ba chiar ai decis să te însori cu fiica unui trădător.

— Să nu îndrăzneşti să spui niciun cuvânt despre ea, îl avertiză Nikolas pe un ton scăzut, cu ochii strălucindu-i ameninţător.

Menşikov continuă pe un ton ceva mai potolit:

— Ţi-a spus despre tatăl ei, Vasili? Am descoperit multe despre el de la un prieten de-al nostru comun, ofiţer în poliţia secretă. Vasili a fost un rebel şi a făcut parte din gruparea care a complotat împotriva lui Petru încă de la naşterea sa şi care i-a omorât familia. Oamenii ăştia erau însărcinaţi cu protecţia lui, şi în loc de asta ei au vrut să-i ia viaţa. „Purtătorii răului” le spune ţarul. Tatăl soţiei tale a fost cunoscut pentru discursurile pe care le ţinea despre preluarea capitalei, omorârea boierilor şi aducerea surorii ţarului, Sofia, pe tron. Stătea în mijlocul mulţimii, cu părul lui roşu ca focul, şi striga cuvinte trădătoare. Oamenii îi spuneau Vasili, diavolul roşu. Îţi aminteşti când soldaţii rebeli au mărşăluit în Moscova, acum opt ani? Vasili era membru al acelei rebeliuni. Bineînţeles că a fost arestat şi a murit sub tortură, dar trădarea lor n-o să dispară niciodată din amintirile ţarului. De fiecare dată când vă vede pe tine şi pe soţia ta cu părul ca focul, inima lui Petru te urăşte mai tare. Emelia îţi face un mare deserviciu politic. În locul tău, eu aş scăpa de ea.

Nikolas nu mai reuşi să se stăpânească şi sări la celălalt bărbat, împingându-l la perete şi apucându-l de gât.

— Poate că mai bine ar fi să scap de tine.

Ceilalţi bărbaţi din librărie se opriră ca să-i privească uimiţi. Menşikov păli de frică, de furie sau, poate, de amândouă.

— Ia mâinile de pe mine, şuieră el.

Încet, Nikolas îl eliberă.

— Mi-au ajuns bârfele şi zvonurile pe care te-ai străduit să le împrăştii în toată Moscova, spuse el. Dacă mai aud cuvinte de ocară împotriva mea sau a soţiei mele, o să te trag la răspundere.

Menşikov zâmbi strâmb.

— E prea târziu să-ţi mai repari reputaţia, arogantul meu prieten. Steaua ta a apus deja. Petru nu te mai are la suflet, fiindcă ai pus mai mare preţ pe mândria şi pe intimitatea ta decât pe afecţiunea lui. E doar un joc, nu pricepi? Un joc pe care tu ai refuzat să-l joci şi din care acum ai fost eliminat.

Menşikov avea dreptate, se gândi Nikolas cutremurându-se. Dacă nu voia să-i facă pe plac ţarului, atunci n-avea de ce să se aştepte la nimic bun din partea acestuia.

*

Iarna cuprinsese toată Rusia, iar aerul era atât de rece încât aceia care ieşeau mai mult de câteva minute din case erau în pericol să capete degerături. Străinii care vedeau la alţii petele albe,

semne ale degerăturilor, îi frecau pe aceştia cu zăpadă pe faţă ca să-i scape de pericol. Nimeni nu îndrăznea să iasă fără să fie bine îmbrăcat, acoperit cu blănuri de iepure sau de nurcă. În toate camerele conacului Angelovsky flăcările ardeau în şeminee, iar ocupanţii lor se încălzeau cu vin fiert, ceai sau ciocolată caldă. Se apropia Crăciunul, aşa că în tot oraşul se ţineau baluri şi serbări, iar pe străzi se auzeau mai mereu cântecele colindătorilor. În fiecare casă se coceau turtă dulce şi prăjituri.

Emelia, fermecată de aerul de sărbătoare, insistase ca Nikolas să o ducă la dealul de gheaţă care fusese construit pentru bucuria copiilor şi a adulţilor deopotrivă. O movilă uriaşă, dealul fusese construit din lemn şi acoperit cu blocuri de gheaţă. Oamenii îl urcau, ducând cu ei sănii din lemn, apoi alunecau spre poale cu o viteză nemaipomenită, strigând şi râzând de bucurie.

— Vrei să mergi acolo? întrebase Nikolas cam fără voie în timp ce Emelia îl ruga şi trăgea de el ca s-o însoţească.

— Da, da, e minunat! Te-ai mai dat cu sania, nu?

— Doar când eram mic.

— Atunci înseamnă că a trecut prea mult timp!

Îl trase încăpăţânată spre construcţia uriaşă, apoi convinse pe cineva să le împrumute o sanie din lemn vopsit. Urcară treptele care duceau la platforma de deasupra, unde vântul bătea cu putere.

— Simt că o să-mi pară rău, spuse Nikolas ca

pentru sine, uitându-se la săniile care alunecau în jos, spre poalele dealului înalt şi imposibil de abrupt.

Emelia îi făcu semn să se urce pe sanie, cu mâna ei înmănuşată. Ochii îi străluceau de bucurie. Nikolas gemu şi se supuse, aşezându-se spre partea din spate a saniei şi întinzând picioarele. Emelia se aşează în faţa lui, încordată şi entuziasmată. Cei care aşteptau în spatele lor îi ajutară cu bucurie, împingând sania la vale.

Aerul rece intră brusc în plămânii lui Nikolas, oprindu-i pentru o clipă răsuflarea. Sunetul saniei îi răsuna în urechi, iar senzaţia de alunecare îi cuprinse toate simţurile. Trecură de jumătatea derdeluşului, iar Emelia râse şi ţipă, sprijinindu-se mai mult de el. Lunecau din ce în ce mai repede pe deasupra dealului de gheaţă. Ajunseră jos, unde oamenii împrăştiaseră nisip ca să îi ajute să încetinească şi să oprească. Nikolas opri sania cu călcâiele încălţate în cizme grele.

Încă râzând, Emelia căzu lângă el şi se răsuci ca să-i sărute chipul îngheţat şi să-l îmbrăţişeze neîndemânatic, aşa cum ar fi făcut un copilaş agitat.

— Mai vreau o dată! ţipă.

Nikolas zâmbi şi o sărută pe buze.

— Mie mi-a ajuns.

— Vai, Nikki! spuse ea ridicându-se în picioare şi luându-l în braţe. Poate e mai bine aşa. Mi-era frică să nu mi se ridice fustele până la brâu.

— Mai târziu facem şi asta, îi promise el sărutând-o pe obrazul rece.

Ea îl înghionti în joacă, iar el râse.

*

În acea seară avea loc o petrecere de Crăciun la conacul prinţului Golorkov. Când intrară în sala de bal, Emelia îi zâmbi lui Nikolas, fiindcă amândoi îşi amintiseră de după-amiaza în care el o alesese pe ea din şirul de cinci sute de fete.

— Sala arată altfel acum, spuse ea.

— Din cauza ornamentelor de Crăciun, răspunse prinţul uitându-se spre panglicile din catifea verde, cu flori legate cu funde aurii, de pe perete. Pe mesele lungi, împodobite cu crenguţe de brad, erau aşezate platouri cu prăjituri, mere uscate, alte fructe şi cinci feluri de nuci. Una dintre mese era destinată numai turtei dulci, coaptă, tăiată şi glazurată astfel încât să semene cu multe dintre clădirile importante din Moscova, inclusiv Kremlinul şi Catedrala Sf. Vasile, cu multitudinea ei de domuri colorate. Aroma condimentată şi veselă de ghimbir plutea în aer, amestecându-se cu mirosurile de ceară şi pin.

Intimidată de grandoarea adunării, Emelia îşi adună cu o mişcare timidă faldurile rochiei.

— Arăt ca o ţărancă îmbrăcată în haine de împrumut. Dacă m-ai fi lăsat să-mi pudrez obrajii…

— Eşti minunată, o întrerupse Nikolas, sărutându-i pistruii.

Era adevărat că Emelia nu arăta ca o doamnă din aristocraţie, în ciuda hainelor somptuoase. Celelalte femei erau palide, ca de ceară, iar

trupurile lor erau fragile şi gesturile languroase. Prin comparaţie, Emelia era la fel de plină de vitalitate ca un licurici printre molii. Onduleurile ei roşcat-arămii erau împletite cu şiraguri de perle şi ridicate într-o coafură din care cădeau câteva şuviţe atent alese. Rochia de catifea pe care o purta avea o nuanţă de albastru care-i făcea ochii să strălucească precum safirele. Decolteul pătrat, tivit cu dantelă galbenă, îi scotea în evidenţă sânii rotunzi, iar corsetul îi subţia talia delicată. Nikolas era fascinat de frumuseţea soţiei sale şi, judecând după privirile celor din jur, la fel erau şi toţi ceilalţi bărbaţi din sală.

Emelia îşi deschise evantaiul şi îi aruncă o privire peste marginea lui.

— Ştiu la ce te gândeşti când te uiţi aşa la mine, îi spuse. Vrei să mergem în dormitor.

— Eu întotdeauna vreau asta, o asigură el.

Soţia sa îşi atinse talia încorsetată.

— Sunt atât de strânsă în şireturi că n-o să poţi să ajungi până la mine în seara asta.

El zâmbi şi-şi trecu degetele peste ale ei.

— Găsesc o cale, crede-mă.

Conversaţia le fu întreruptă de sosirea lui Petru cel Mare. Bucuria şi uralele generate de acesta păreau mai entuziaste decât de obicei. Întrebându-se care era cauza, Nikolas se uită la cei care-l înconjurau pe ţar până când, în sfârşit, reuşi să-l vadă pe conducător. Clătină din cap, surprins, iar Emelia îşi ţinu respiraţia.

Spre deosebire de invitaţii care erau, cu toţii, îmbrăcaţi în haine fine, ţarul purta costumul simplu

al unui ţăran, o tunică roşie şi nişte pantaloni cenuşii, largi, şi era încălţat cu cizme brodate, din fetru.

— De ce? şopti Emelia.

Nikolas răspunse pe un ton egal, fără să se uite la ea:

— E o glumă de prost-gust. Îi ia peste picior pe ţărani fiindcă se plâng de politicile lui.

Oaspeţii chicotiră şi aplaudară, iar Petru făcu nişte paşi de dans popular şi se răsuci prin mulţime, ca toată lumea să-l vadă.

— Cât de urât! spuse Emelia, roşind stânjenită şi furioasă.

Nikolas nu ştiu ce să-i răspundă, aşa că se uită la parchetul fabricat din mai multe feluri de lemn şi decorat cu sidef din loc în loc, sperând ca ţarul să renunţe să se mai facă de râs.

— Nu pari prea încântat de gluma lui Petru, se auzi o voce din apropiere.

Nikolas se încruntă când dădu cu ochii de prinţul Aleksandr Menşikov.

— Dacă vrei să-i spui glumă, rosti încet, aruncându-i omului o privire plină de ameninţare.

Menşikov avea o atitudine care-l făcu pe Nikolas să se simtă incomod, în privirea lui se citea un fel de triumf maliţios. Omul se întoarse către Emelia cu o mişcare amplă.

— Ce mai faceţi, prinţesă?

— Foarte bine, mulţumesc, spuse ea pe un ton rece, refuzând să-l privească.

Nikolas o luă de braţ pe soţia sa şi vru s-o conducă mai departe.

— Ne scuzi, Menşikov, spuse el.

— Nu încă, răspunse acesta. Am o veste pentru atrăgătoarea ta soţie. Poate că nu e tocmai momentul potrivit, dar nu cred că pentru o astfel de veste există un moment bun.

Nikolas se uită la Emelia, care clătină din cap nedumerită.

— Se pare că aţi pus întrebări, prinţesă, despre familia dumneavoastră. Mai exact, despre unchiul şi fratele dumneavoastră, care au fost trimişi să lucreze la construirea St. Petersburgului.

Menşikov rostea „prinţesă” de parcă ar fi fost o batjocură şi nu o adresare respectuoasă. Nikolas o privi pe Emelia cu o expresie înmărmurită. Ce naiba se petrecea? Nu-i spusese nimic despre asta, niciun cuvinţel. Sidarov, la fel. Emelia roşi vinovată şi îi explică în şoaptă:

— L-am rugat pe Sidarov să afle ce fac ai mei. Nu au trimis nicio vorbă de când au fost trimişi la muncă. Voiam să-i găsesc, să le spun despre căsătorie…

Tăcu speriată şi îi aruncă o privire lui Menşikov.

— De ce nu mi-ai cerut mie ajutorul? întrebă Nikolas. Credeai că te-aş fi refuzat?

— Nu ştiu, răspunse ea nefericită.

Menşikov zâmbi mulţumit că le crease probleme.

— Se pare că încrederea se construieşte în timp. În orice caz, servitorul domniilor voastre, Sidarov, nu a reuşit să afle nimic. Am fost informat recent de încercarea lui şi mi-am asumat să aflu eu mai multe, ca o favoare personală pentru prinţesă.

Oftă cu milă prefăcută.

— Unchiul şi fratele dumneavoastră au avut norocul să moară împreună, prinţesă, deşi e păcat că s-a întâmplat aşa. Lucrau împreună când s-a dărâmat un zid peste ei, adăugă, ridicând din umeri cu părere de rău. Au murit amândoi. Dar viaţa continuă pentru noi, cei rămaşi în urmă. Nu-i aşa?

— Dispari de lângă mine, se răsti Nikolas la Menşikov, înainte să te omor!

Acesta se retrase câţiva paşi, dar rămase aproape şi îi privi cu atenţie. Degetele lungi ale Emeliei se albiră pe mânerul evantaiului. Tremura din tot corpul.

— Nu ştim dacă e adevărat, murmură Nikolas cuprinzând-o pe după talie.

— E adevărat, spuse ea, cu lacrimi mari curgându-i pe obraji. Ştiam că o să li se întâmple ceva rău. Acum nu mai am pe nimeni.

— Mă ai pe mine.

Nikolas îi mângâie umerii şi spatele. Era îngrijorat pentru ea, dar atent la situaţia în care erau şi la posibilele pericole.

— Linişteşte-te, ruişka. Ne ascultă lumea.

— Niciunul dintre ei nu voia să fie acolo, plânse ea. Aveau dreptul să rămână în sat şi să trăiască alături de familie, să îmbătrânească liniştiţi. Îl urăsc pe ţar pentru că i-a obligat să meargă la St. Petersburg! A făcut asta de mii de ori, multora. Nu are niciun drept să-i batjocorească pe ţăranii cărora le-a luat atât de multe…

Nikolas o prinse de braţe şi o strânse până

când ea tresări de durere.

— Liniște. Taci acum.

Emelia dădu din cap, reuşind să-şi oprească lacrimile şi cuvintele amare, dar răul fusese deja făcut. Nikolas îşi dădu seama de asta judecând după zâmbetul mulţumit al lui Menşikov şi din expresiile speriate ale celor care-i auziseră vorbind. Din cealaltă parte a sălii de bal, Petru observă tulburarea mulţimii şi le aruncă o privire aspră, întunecată.

Emelia era prea şocată ca să observe ceva în jur, şi se supuse fără să se opună când Nikolas o duse acasă. În sanie se lipi de el ca un copil speriat, iar soţul ei o ţinu în braţe, şoptindu-i cuvinte liniştitoare din când în când. Era resemnat.

Se gândi că fuseseră condamnaţi de la bun început. Ea, fiica unui rebel, iar el, sfetnicul ţarului. O astfel de pereche n-ar fi fost niciodată potrivită. Cu toate astea, dacă ar fi trebuit să ia totul de la început, ştia că s-ar fi însurat cu ea oricum.

Nu era un prost şi ştia că nu mai beneficiază de protecţia lui Petru. După ce se întâmplase în acea seară, Emelia avea să fie dusă cu forţa la Kremlin şi interogată despre preferinţele ei politice, lucru care s-ar fi încheiat, fără îndoială, cu o formă sau alta de tortură. Nikolas ar fi preferat s-o omoare cu mâna lui decât s-o lase să treacă prin aşa ceva. În plus, Emelia ar fi putut să fie deja însărcinată. Trebuia să se asigure că nu păţeşte nimic, chiar dacă nu putea s-o protejeze el însuşi.

Gândul la un copil, copilul lui, îl speria şi îl uimea. O fiinţă mică, perfectă, care să reprezinte

atâta speranţă şi inocenţă şi să fie atât de vulnerabilă…

— Doamne, şopti, gândindu-se pentru prima dată la Jacob.

Fiul lui, singur şi neiubit, în viitor, lipsit de apărare şi de tată.

— Doamne, am făcut o mare greşeală.

Nu-şi dăduse voie niciodată să simtă nimic pentru copilul său nelegitim, şi deodată îşi dorea să-l ia în braţe, să-l asigure că e în siguranţă, că locul lui e alături de familia sa.

Nikolas o sărută pe frunte pe soţia sa, pe deasupra onduleurilor roşcate, şi îi vorbi neauzit. Avea de gând să repare totul dacă o s-o revadă vreodată în viitorul din care venise. Îi jură că o iubea şi pe ea, şi pe fiul lui nelegitim.

Ajunseră acasă, unde Nikolas zăbovi în foaier destul cât să-l informeze pe Sidarov despre ce se întâmplase. Valetul păli speriat, plin de regret.

— Alteţă, n-am intenţionat să vă creez probleme.

— Nu-i nimic, spuse Nikolas. Ai încercat doar s-o ajuţi pe soţia mea. Plus că oricum s-ar fi ajuns aici, indiferent ce-ai fi făcut tu. Suntem la voia Domnului, Feodor.

— Ce-o să se întâmple?

— Curând o să vină să ne ia, răspunse Nikolas, simţind cum trupul Emeliei se crispează lângă al lui.

Ea se cutremură şi îl privi speriată, dar el continuă să fie atent la Sidarov.

— Ascultă-mă, Feodor. O să o ajut pe soţia mea

să-şi strângă câteva lucruri, apoi vreau să plecaţi, imediat, tu şi cu ea. Du-o la mânăstirea Novodevici, ai înţeles? Aceeaşi unde a fost exilată sora ţarului, Sofia. O s-o adăpostească pe Emelia.

Nikolas se întoarse spre soţia lui.

— O să pleci de acolo când o să fii în siguranţă. Sidarov o să te ajute să găseşti o casă la ţară.

Pe chipul Emeliei se citi oroarea.

— Nu, şopti ea.

Era singurul cuvânt pe care putea să-l spună. Nikolas se uită la Sidarov.

— O să faci ce-ţi cer?

Servitorul dădu din cap şi se întoarse să plece, scoţând un sunet nearticulat. Se îndreptară spre camerele lor, iar Emelia începu să vorbească repede:

— Nikki, te rog să nu mă trimiţi departe de tine! Nu e nevoie…

— Dacă nu e nevoie, atunci vin şi te aduc chiar eu înapoi acasă, rosti el, ţinând în continuare mâna pe talia ei. Dar avem probleme, ruişka. Vreau să fii în siguranţă.

Ea continuă să urce scările şi începu să plângă.

— Dacă nu l-aş fi rugat pe Sidarov să-i găsească pe ai mei…

— N-are a face. Am duşmani, în frunte cu Menşikov, care l-au influenţat pe ţar. Poate că mariajul meu cu tine le-a uşurat munca, dar s-ar fi ajuns oricum aici. Asta e soarta, Emelia.

Îl cuprinse un val de regret, de dor, dar reuşi să se controleze. Trebuia s-o ajute pe soţia lui să accepte ce urma, ca să nu se simtă vinovată

pentru totdeauna.

— Nu plec nicăieri fără tine, spuse ea pe un ton scăzut. Nu poţi să mă obligi.

— Şi la ce bun? întrebă el cu blândeţe. Pot să suport orice dacă ştiu că tu eşti bine. S-ar putea să fii însărcinată. Ai vrea să rişti viaţa copilului nostru?

Îşi dădu seama că ea nu se gândise la asta.

— Dacă eşti însărcinată, copilul o să fie în pericol. Ca odraslă a unui bărbat suspectat de trădare, ca moştenitor al averii şi titlului Angelovsky, ar fi o ţintă pentru toată lumea. Nimeni nu trebuie să ştie despre el, nici măcar restul familiei, până când nu e destul de mare ca să se apere singur…

— De ce vorbeşti aşa? izbucni ea, plângând furioasă. Dacă încerci să mă sperii, să ştii că ai reuşit. Îmi pare rău pentru tot ce am făcut! Îmi pare rău că am intrat în viaţa ta şi ţi-am distrus-o!

— Nu, nu…

Nikolas o trase în camera lor şi închise uşa, apoi o luă în braţe.

— Să nu mai spui niciodată asta. Tu eşti singura care dă sens vieţii mele. Emelia, să nu regreţi că mă iubeşti.

Încă plângând, ea îl strânse în braţe la rândul său.

— Trebuie să-ţi împachetăm lucrurile, spuse el după o vreme. Nu avem timp…

Ea se uită la el, apoi îl sărută cu gust de lacrimi pe buze. El uită de toate şi o sărută la rândul lui, strângând-o în braţe şi strivindu-i sânii la pieptul său. Abia atunci îşi dădu seama cât de repede îi

bătea inima, cât de repede îi bătuse încă de când plecaseră de la balul de Crăciun. Era foarte speriat pentru ea şi se temea de momentul în care trebuiau să se despartă. Îi cuprinse obrajii în palme, bucurându-se de forma hotărâtă a bărbiei ei, de pomeţii delicaţi.

Ea îl apucă de haină cu un gest disperat.

— Numai o ultimă dată, spuse cu ochii în lacrimi. Te rog. Atât pot să mai păstrez de la tine.

— Emelia… începu el să clatine din cap, dar, uitându-se în ochii ei, cedă şi o sărută apăsat.

Ea se ridică pe vârfuri ca să-i răspundă la fel, mângâindu-l pe spate şi pe şolduri. Respira mai repede. Nikolas întrerupse sărutarea şi o dezbrăcă repede, rupând nasturii care nu cedau imediat. Îi desfăcu şireturile corsetului, iar Emelia oftă uşurată, atingând cu palmele urmele lăsate de materialul dur. Nikolas se dezbrăcă, iar ea îl ajută să-şi scoată cămaşa, apoi îi sărută pieptul şi gâtul, până când el o trase, nerăbdător, spre pat. Îi desfăcu părul, lăsându-l să cadă peste el în valuri de foc.

Minutele treceau neîndurătoare, iar ei se sărutau şi se atingeau frenetic. Nu aveau nevoie de cuvinte. Tot ce voiau era să uite de lume măcar pentru scurtă vreme. Nikolas îi încălzi soţiei sale pielea rece, mângâindu-i talia şi şoldurile. Ea se arcui ca să-l cheme mai aproape, cu ochii pe jumătate închişi. O dorea cu o pasiune greu de stăpânit, aşa că îi apucă şoldurile şi se scufundă în trupul ei moale, apoi se mişcă repede, din ce în ce mai adânc.

Când ajunse cât de departe se putea în trupul ei, Nikolas se opri şi o privi în ochi.

— Soţia mea roşcată, mi-ai oferit singurele clipe de fericire pe care le-am cunoscut vreodată, rosti înghiţind în sec de durere şi de dor. Promite-mi că, dacă ne reîntâlnim, o să-ţi aminteşti de mine.

— Cum aş putea să te uit vreodată? întrebă ea cu o voce scăzută.

El începu atunci să se mişte încet, făcând-o să geamă de plăcere.

— Spune-mi că mă iubeşti.

— Te iubesc, Nikki. Pentru totdeauna.

Emelia îl sărută pe gât, pe obraji, pe gură, repetând cuvintele până când furtuna din sufletele lor se înteţi şi se transformă într-o pasiune furioasă. Prinţesa suspină, cu capul sprijinit de umărul lui, lăsându-se cuprinsă de ultimele clipe de senzaţie şi trăgându-l mai aproape, până când şi el cedă plăcerii şi se eliberă.

*

Nikolas ar fi vrut să doarmă în braţele ei, să se abandoneze somnului, dar în loc de asta îşi obligă membrele să se mişte, se ridică şi coborî din pat. Se cutremură din cauza aerului rece şi începu să se îmbrace. Emelia era tăcută şi îi urmărea fiecare mişcare. Nikolas căută prin şifonier, de unde scoase câteva rochii, şi alese una simplă, din catifea neagră, cu mâneci lungi şi guler înalt. Dinspre pat se auzi vocea ei tristă:

— La mânăstire trebuie să port robă?

Nikolas zâmbi.

— Doamne, sigur că nu.

Aduse rochia lângă pat şi o întinse peste cuvertura mototolită. Îi admiră o clipă trupul frumos, amestec de membre lungi şi păr arămiu, o vrăjitoare delicioasă, cu o gură care l-ar fi convins să păcătuiască şi pe cel mai devotat preot.

— N-ai putea niciodată să arăţi ca o călugăriţă, ruişka, indiferent cum te-ai îmbrăca.

Ea se ridică în capul oaselor şi ridică aşternutul până sub bărbie.

— Ce-o să se întâmple cu tine? întrebă încet.

Nikolas tăcu, neştiind ce să-i spună.

— O să te omoare, nu-i aşa? spuse ea. O să te sacrifici din cauza cuvintelor mele, din cauza originii mele…

— Nu, spuse el repede, aşezându-se pe pat şi luând-o în braţe, aşa goală cum era. Orice s-ar întâmpla, nu e din cauza ta. Am făcut o mulţime de greşeli înainte să te cunosc pe tine.

— Nu pot să suport gândul ăsta, spuse ea apucându-i gulerul cămăşii. Nu te las să mori de dragul meu.

Lacrimile ei îi pătară vesta din lână moale.

— Dacă se ajunge acolo, aş fi dispus să mor şi de o sută de ori pentru tine, şopti el. E mai uşor decât să fiu eu cel care rămâne în urmă.

— Te rog, lasă-mă să rămân cu tine, îl imploră ea încercând să-l împiedice să plece.

Nikolas îi făcu semn spre rochie, apoi se apropie de şemineul în care focul abia dacă mai

ardea. Îşi lipi palmele de suprafaţa călduţă şi vorbi răguşit, peste umăr:

— Îmbracă-te, Emelia. Nu mai avem mult timp.

O ajută să umple o valiză mică, păstrând tot timpul o atitudine serioasă. Se uită afară, prin fereastra cu geamuri groase. Sania lor era pregătită şi aştepta în faţa casei, iar caii lăsau urme de potcoavă în zăpada care acoperea pământul.

Se întoarse spre Emelia, care purta şalul din dantelă primit de la el. Subţire şi minunat, îi acoperea părul şi îi ascundea parte din chip, iar el nu-i vedea decât ochii umezi şi buzele care tremurau. Îl uluia felul în care acea femeie îl bântuise în mai multe vieţi. Îi trecură prin minte o mie de imagini cu ea: Emelia, cu picioarele ei lungi, în patul lui, tot ea, jucându-se în zăpadă ca un copil al străzii, în cadă, cu părul ud, şi Emma, cu zâmbetul ei atrăgător şi atitudinea mereu puţin sfidătoare, dansând cu el, venind de la treburile ei îmbrăcată în pantaloni şi în cămaşă... O iubea oricum ar fi fost, în orice ipostază, şi o pierduse deja de două ori.

Tăcută, Emelia îl luă de mână. Îşi strânseră mâinile dureros de tare, apoi el ridică valiza şi o conduse pe soţia sa în jos pe scări. Sidarov aştepta la intrare, cu părul castaniu în dezordine şi cu chipul nefiresc de palid. În braţe avea una dintre pelerinele Emeliei, tricotată dintr-o lână violet atât de închis încât părea neagră.

— Totul e pregătit, alteţă.

— Foarte bine, spuse Nikolas, apropiindu-se de

valet. Să nu-i laşi să o ia, rosti încet, ca ea să nu-l audă. Ştii ce i-ar face.

Se retrase şi se uită cu înţeles la Sidarov, fără să rostească acea ultimă rugăminte către servitorul său. Prefera ca ea să moară repede, ucisă de valet, decât să încapă pe mâinile duşmanilor lor. Omul dădu din cap. Pricepuse mesajul nerostit.

— N-o să se ajungă acolo, spuse el calm.

Nikolas îşi puse mâna pe umărul lui şi strânse.

— Am încredere în tine cu tot ce am mai de preţ, Feodor.

— Înţeleg, alteţă.

Nikolas luă pelerina din mâinile valetului şi i-o puse pe umeri Emeliei, apoi îi trase cu grijă gluga pe cap şi încercă să zâmbească, dar nu reuşi, aşa că se uită pur şi simplu la ea cu disperare. Nu ştia cum să-şi ia la revedere. Îl durea gâtul de la cât încercase să-şi ascundă emoţiile.

— Nu vreau să te las, îi spuse apucându-i mâinile reci.

Emma aplecă privirea, plângând.

— N-o să te revăd niciodată, aşa e?

El clătină din cap.

— Nu în viaţa asta, rosti răguşit.

Ea îşi retrase mâinile şi îl cuprinse pe după gât. Nikolas îi simţi genele umede pe obraz.

— Atunci o să aştept o sută de ani, şopti ea. Sau o mie, dacă trebuie. Să-ţi aminteşti, Nikki, că o să te aştept să vii la mine.

*

Nikolas rămase în picioare, în prag, şi îi privi pe ea şi pe Sidarov cum urcă în sania care curând dispăru în noapte.

— Dumnezeu să te aibă în pază, spuse încet, sprijinindu-se de tocul uşii.

Până la urmă intră în conac şi-l rugă pe unul dintre servitori să-i aducă nişte vodcă în salon. Aşteptă lângă şemineu, bând încet şi uitându-se în gol. Mai trecu o oră, apoi un servitor veni să-l anunţe că sosiseră doi agenţi ai biroului secret. Biroul secret, instituţie creată de Petru cel Mare, se ocupa de toate infracţiunile care aveau legătură cu periclitarea integrităţii guvernului ţarist.

Agenţii intrară şi fură conduşi în salonul în care se afla Nikolas. Unul dintre ei era tăcut şi politicos, iar celălalt, un bărbat cu figura numai unghiuri şi părul negru şi unsuros, îi zâmbea sfidător.

— Prinţe Nikolai, spuse acesta, sunt Valentin Necherenkov, iar dumnealui e Yermakov. Am fost trimişi de Biroul secret fiindcă în seara asta a fost raportat un incident…

— Da, ştiu, spuse Nikolas, apropiindu-se de o tavă de argint pe care stătea o sticlă de vodcă rece. Doriţi ceva de băut?

Necherenkov dădu din cap.

— Mulţumesc, alteţă.

Cu grijă, prinţul turnă trei pahare, apoi li se alătură celor doi. Necherenkov îl măsură cu privirea.

— Alteţă, am venit să vorbim cu prinţesa Emelia.

— N-aveţi niciun motiv să vorbiţi cu ea.

— Ba sigur că da, răspunse Necherenkov. Ni s-a raportat că în seara asta a rostit cuvinte de trădare la mică distanţă de ţar. Iar trecutul ei este, trebuie să recunoaştem, unul care dă de bănuit.

— Prinţesa nu reprezintă o ameninţare la adresa ţarului sau a oricui altcuiva, spuse Nikolas zâmbindu-i convingător, blând, agentului. E o femei atrăgătoare, dar nu prea deşteaptă, înţelegeţi? O fată de la ţară, incapabilă să aibă opinii proprii. Mă tem că n-a făcut decât să repete ceva ce a auzit în altă parte. În interesul dreptăţii, cred că ar trebui să-l trageţi la răspundere pe adevăratul vinovat.

— Şi cine ar fi acela, alteţă?

Zâmbetul dispăru de pe buzele lui Nikolas.

— Eu, spuse pe un ton sec. Toată lumea ştie că nu mai sunt printre preferaţii ţarului. Sângele acestei ţări a fost secat de dragul imaginii lui Petru şi n-am ezitat să spun ce cred, chiar în prezenţa sa.

Necherenkov îl privi atent şi mai bău o dată din paharul cu vodcă.

— Oricum trebuie s-o interogăm pe soţia dumneavoastră, alteţă.

— Ar fi o pierdere de vreme.

Discret, Nikolas scoase un săculeţ de catifea din buzunar şi îl cântări în palmă.

— Sunt sigur că sunteţi un bărbat foarte influent şi sper că veţi găsi de cuviinţă să faceţi astfel încât ea să fie uitată.

Necherenkov luă săculeţul şi îl desfăcu, lăsând să-i cadă în palmă câte ceva din conţinutul său.

Era plin cu o mulţime de diamante perfect tăiate, majoritatea de cincisprezece, douăzeci de carate, ba unele chiar mai mari. Nestematele străluciră în palma lată a lui Necherenkov ca nişte stropi de foc. Nikolas rezistă tentaţiei de-a zâmbi amar când auzi cum cei doi agenţi respiră mai repede. Necherenkov spuse încet:

— Dacă e, până la urmă, numai o ţărancă proastă, nu prea are rost s-o interogăm.

— Mă bucur că suntem de acord.

Necherenkov îl privi în ochi.

— Scăpând-o pe ea de suspiciune, v-aţi incriminat pe dumneavoastră, iar noi suntem obligaţi să vă ducem la Kremlin, pentru interogatoriu.

— Desigur.

Deşi pentru el situaţia nu era deloc fericită, Nikolas oftă uşurat.

*

Timp de trei zile, prinţul fu închis în turnul Bekemişevscaia, una dintre cele câteva închisori de la Kremlin, aflat pe malul râului Moscova. Fortăreaţa din piatră era umedă şi rece, iar Nikolas îşi vedea răsuflarea transformată în abur plutind în aerul rece din celulă. Ciudat, dar nu veni nimeni să-l interogheze. Nu avea de făcut decât să stea şi să aştepte în tăcere. De două ori pe zi primea apă şi câte un castron de grâu fiert. În celulă nu era niciun fel de mobilier, nici măcar o scândură sau nişte paie. Cu el mai erau doi deţinuţi, amândoi cu

priviri goale şi figuri inexpresive. Nu-i spuseră cum se numesc, nu vorbiră aproape deloc, şi când unul dintre ei rosti ceva, fu ca răspuns la comentariul lui Nikolas cum că ar fi trebuit să li se dea măcar o pătură.

— N-avem dreptul la niciun fel de confort. Infracţiunile săvârşite de un boier sunt mai grave decât orice ar putea să facă un ţăran, fiindcă ţarul aşteaptă mai multă loialitate din partea noastră.

Celălalt bărbat, care rămăsese tăcut, părea foarte bolnav. Aerul rece şi umed din turn îi înrăutăţea situaţia şi-l făcea să tuşească şi să tremure violent. În a treia zi, cei doi fură luaţi din celulă şi nu se mai întoarseră niciodată. Nikolas auzi curând după aceea, din depărtare, sunetele scoase de cineva care era torturat, strigătele inumane de durere, şi se întrebă dacă nu cumva o fi fost unul dintre cei doi.

Începu să-şi amintească de momentele în care fusese el însuşi torturat şi începu să se teamă pentru prima oară, să simtă ceva prin ceaţa resemnată care-i întuneca gândurile. Nu putea să treacă din nou prin asta. Rănile trupeşti i se vindecaseră, dar sufletul… Nu, n-ar fi supravieţuit o a doua oară. Se ghemui pe podeaua goală şi se lipi de peretele rece. Nu se simţise niciodată mai singur.

*

După alte câteva zile îşi dădu seama că se îmbolnăvise, îi era frig şi avea febră, iar gândurile îi

erau tulburi. Îşi strânse genunchii la piept, tremură şi adormi, apoi, după multă vreme, plânse. Uneori, în timpul delirului, vedea fantome alături de el în celulă. Pe Tasia, pe tatăl lui, pe Jacob... Pe Misha, fratele lui care murise şi care-l privea îngrijorat. Se feri de ei toţi, dar din când în când o striga pe Emelia, pe Emma, care nu venea. Era sigur că o să moară, şi le spuse asta fantomelor. Voia s-o vadă pe soţia lui. Voia să-şi pună capul în poala ei şi să adoarmă pentru totdeauna.

Într-una dintre puţinele sale clipele de luciditate primi o vizită neaşteptată din partea ţarului. Ghemuit într-un colţ al celulei, Nikolas privi silueta uriaşă cum se aventurează în celula întunecată şi urât mirositoare.

— Nikolai, spuse Petru cu vocea lui adâncă. Mi s-a spus că eşti bolnav şi am decis să-ţi fac o vizită.

— La ce bun? întrebă prinţul cu vocea răguşită după o perioadă aşa lungă de tăcere.

Petru îl privi aşa cum şi-ar fi privit un tată fiul neascultător.

— Voiam să văd dacă nu cumva pot să te fac să mă asculţi. Nu eşti tu însuţi, Nikolai. N-ai fost de luni bune. Iubirea ta pentru mine, loialitatea... Ce s-a întâmplat cu ele?

Nikolas se uită în altă parte şi nu se obosi să-i răspundă.

— Ai lăsat o femeie să te distrugă, continuă ţarul pe un ton scăzut. O femeie simplă, din popor. Te-a influenţat, te-a întors împotriva mea. Te-a vrăjit cumva, altfel n-ar fi înlocuit ea toate lucrurile pe care le-ai iubit odată.

Nikolas începu să tremure şi se ghemui mai mult în colţul său.

— N-am iubit pe nimeni şi nimic până la ea.

Ţarul oftă şi se aplecă lângă el.

— Şi uite cum te-a ruinat. Ăsta e rezultatul unui lucru atât de minunat?

— Nu te-am trădat, spuse Nikolas.

— Poate că nu încă, dar sămânţa era acolo. Eu trebuie să fiu cel mai important pentru tine şi nimeni altcineva. Nici măcar Dumnezeu. De astfel de loialitate am nevoie ca să modelez Rusia, s-o transform în ţara care trebuie să fie.

Petru se uită atent la chipul întors al prinţului.

— Chiar şi acum, remarcă pe un ton scăzut, eşti unul dintre cele mai frumoase creaturi pe care le-am văzut vreodată. Ţi s-a dat prea mult, Nikolai. Cred că ăsta ţi-e destinul, să sfârşeşti tragic.

— Ce vrei de la mine? întrebă Nikolas încet, înainte să fie cuprins de un acces de tuse atât de violent încât simţi gust de sânge pe buze. Mâna mare a ţarului îi mângâie capul cu blândeţe, netezindu-i părul, de parcă ar fi fost animalul lui preferat.

— Sunt dispus să-ţi mai dau o şansă, Nikolai. O şansă la viaţă, o şansă la prietenia mea. O să te iert pentru toate dacă-mi dovedeşti loialitatea ta.

Nikolas îl privi obosit.

— Şi cum ai vrea să fac asta?

— Renunţă la căsnicia ta. Oblig-o pe Emelia să se călugărească. Trimite-o departe de tine şi nu mai da ochii cu ea. Poţi să-ţi alegi altă soţie, una care să te servească mai bine decât ea. Întoarce-te

la viaţa pe care ai avut-o cândva şi dedică-te din nou ţarului tău. Promite-mi lucrurile astea şi te scot de aici într-o oră. O să-i cer medicului meu să aibă grijă de tine şi să te însănătoşească. O să fii ca nou.

Nikolas zâmbi pierdut.

— N-aş putea să stau departe de ea, spuse tremurat. Să ştiu că e acolo, undeva, şi să nu pot să o văd, să nu pot s-o ating…

Clătină din cap.

— Nu, rosti, începând să tuşească din nou până când simţi că plămânii îi iau foc.

Petru îşi retrase mâna şi se ridică, uitându-se urât la el.

— Îmi pare rău că pui aşa puţin preţ pe viaţa ta. Am greşit oferindu-ţi a doua şansă. Niciun bărbat care alege moartea şi trădarea în locul vieţii nu merită milă.

— Dragostea, şopti Nikolas, punând capul pe podea. Asta am ales.

Delirul îl cuprinse din nou, din fericire înainte să fie interogat. Îi era atât de frig, era atât de îngheţat… Niciuna dintre figurile de vis care trecură prin celula sa nu-i ascultară rugăminţile, nu-i aduseră o haină, o pătură, o cărămidă încinsă. Se gândi la soţia sa, la felul în care braţele ei subţiri l-ar fi cuprins, la părul ei roşu.

— Emelia, mi-e frig, încercă să spună, dar ea nu mai era, nu-l auzea, iar el începu să tremure atât de violent încât se temu că oasele aveau să-i rupă carnea. Figuri din poveştile ruseşti pe care le auzise în copilărie începură să se strecoare în

celulă: troli, lebede fermecate, vrăjitoare, o pasăre Phoenix cu penajul roşu-arămiu care se transformă în Emma, cu chipul încadrat de părul ei superb de culoarea scorţişoarei. Nikolas întinse mâinile s-o prindă, dar ea se feri de el.

— Emma, nu pleca, rosti cu ultimele puteri.

Însă ea nu-l mai voia şi se îndepărtă în timp ce el continuă să o implore:

— Emma, am nevoie de tine.

Timpul începu să se răsucească, să-i scape, şi viaţa i se scurse din trup. Simţi că-l cuprinde întunericul şi că toate gândurile şi amintirile-i dispar.

Partea a patra

Când a timpului lentoare
Ne-ndeamnă a nu mai zăbovi,
Pe noi nici sfârşitul nopţii
Nu ne poate despărţi.

Puşkin

Capitolul 10

Londra, 1877

— Nikki? Nikki, deschide ochii.

Prinţul scoase un sunet de protest. Voia să se întoarcă în confortul întunericului, dar vocea aceea, atât de speriată şi de nerăbdătoare, îl trase din abis. Se încruntă şi se frecă la ochi, apoi

întredeschise pleoapele. Era întins pe un pat, iar soţia sa stătea pe lângă el. Era viu... Şi ea era acolo, la fel de plină de viaţă şi de frumoasă ca întotdeauna.

— Emelia, spuse cu răsuflarea tăiată, încercând să se ridice.

Avea o mulţime de întrebări şi începu să vorbească repede.

— Nu aşa repede! Linişteşte-te puţin.

Emma se aplecă şi îi puse degetele pe buze, privindu-l nedumerită.

— Vorbeşti în rusă. Ştii că abia dacă pricep două cuvinte în ruseşte.

El tăcu, uimit, şi încercă să gândească din nou în engleză.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată, spuse până la urmă.

— Da, şi eu începeam să am îndoieli, răspunse ea sec. La început am crezut că glumeşti, dar când nu ţi-ai revenit nici după ce te-am stropit cu apă rece, am chemat medicul. N-a venit încă.

Se aplecă şi îi puse o mână rece pe frunte.

— Cum te simţi? Te doare capul?

Nikolas nu ştiu ce să răspundă. Era foarte atent la ea. Îi venea s-o ia în braţe şi să-i povestească tot, dar ar fi crezut că e nebun. Din cauza efortului pe care-l făcea ca să rămână nemişcat, ochii îi lăcrimară. Emma îşi retrase încet mâna.

— De ce te uiţi aşa la mine?

Nikolas îşi luă privirea de la ea şi se uită în jur. Dormitorul lui era acelaşi ca întotdeauna, cu mobila din lemn închis la culoare şi tăblii de mahon

pe pereţi. Clipi confuz şi se uită din nou la Emma.

— Ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu decât că te uitai la tabloul restaurat de Soames, care seamănă foarte bine cu tine, apropo, şi te-ai albit la faţă, apoi ţi-ai pierdut cunoştinţa. Domnul Soames a fost amabil şi ne-a ajutat, pe mine şi pe servitori, să te ducem sus. Eşti aici cam de o oră.

— O oră, repetă el nevenindu-i să creadă.

Se uită în jos. Avea cămaşa descheiată până la brâu.

— Nu respirai cum trebuie, spuse Emma roşind.

Nikolas îşi duse mâinile la piept. Simţi urmele cunoscute ale cicatricelor şi le apăsă, ca să se asigure că sunt reale.

Robert Soames se întoarse cu spatele, evident stânjenit la vederea lor.

— Poate ar fi mai bine să vă las singuri, spuse ieşind.

— Nu e nevoie, începu Emma, apoi dădu ochii peste cap când văzu că pictorul plecase.

Zâmbi amar.

— De parcă noi doi am avea nevoie să rămânem singuri, spuse ca pentru sine.

În mintea lui Nikolas erau o mulţime de cuvinte şi de gânduri incoerente, iar trecutul şi prezentul începuseră să se amestece. Copleşit de iubire, întinse mâna spre Emma, dar ea se feri brusc.

— Nu pune mâna pe mine, rosti încet, ridicându-se. Acum, că ştiu cum te simţi, poţi să

aştepţi şi singur sosirea medicului. Eu am treabă. Vrei un pahar de apă înainte să plec?

Îi turnă într-o cupă de cristal, dintr-un vas de porţelan. Degetele lor se atinseră puţin, iar Nikolas simţi un val de căldură traversându-i corpul. Bău cu sete din apa rece, apoi se şterse la gură cu dosul mânecii.

— Nu pari în apele tale, spuse Emma. Poate că te-au ajuns toate nopţile în care ai băut. Mă mir că nu s-a întâmplat mai curând.

Tăcu văzând privirea fascinată pe care el o aţintise spre icoana de pe perete.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Încet, Nikolas lăsă paharul deoparte şi se ridică, mergând ameţit spre icoana profetului Ilie. În secolul al optsprezecelea, pictura fusese decorată cu pietre preţioase care formau o aură în jurul capului sfântului, acopereau carul şi delimitau norii rubinii. Nikolas trecu palma peste suprafaţa icoanei şi strecură o unghie sub una dintre pietrele preţioase, pe care o desprinse din loc, ignorând întrebările nedumerite ale soţiei sale. Strânse piatra în pumn şi se uită la icoană. Pe marginea norului rubiniu era o zgârietură. Cea pe care o făcuse chiar el, cu o sută şaptezeci de ani înainte. Nikolas desenă conturul zgârieturii cu vârful degetului şi simţi lacrimi fierbinţi pe obraji.

— N-a fost un vis, spuse răguşit.

Emma se apropie de el.

— De ce te porţi atât de ciudat? ceru să ştie. De ce distrugi icoana asta? De ce…

Se opri surprinsă când el se răsuci spre ea.

— Doamne, spuse făcând un pas în spate. Ce-i cu tine?

— Rămâi aici cu mine, rosti el dând drumul pietrei preţioase din palmă şi apropiindu-se încet de soţia sa, de parcă dacă s-ar fi mişcat brusc ar fi speriat-o. Emma, vreau să-ţi spun ceva.

— Nu mă interesează, îi răspunse ea tăios. După ce am aflat azi despre cum mi-ai rupt relaţia cu Adam şi mi-ai distrus viaţa…

— Îmi pare rău.

Emma clătină din cap de parcă nu l-ar fi auzi bine.

— Ei bine, asta e o noutate! Nu te-am mai auzit să-ţi ceri scuze pentru ceva vreodată. Şi asta ar trebui să mă facă să uit toate relele?

El căută îndurerat ceva de spus.

— Mi s-a întâmplat ceva… Nu ştiu cum să te fac să înţelegi. Nu am fost niciodată sincer cu tine. N-am vrut să recunosc ce simt pentru tine şi, când am crezut că pierd controlul, am încercat să te rănesc, să te ţin departe…

— De asta te-ai culcat cu altă femeie? întrebă ea cu ură. Pentru că sentimentele tale pentru mine sunt aşa de puternice?

Ruşinat, Nikolas nu reuşi să se uite în ochii ei.

— N-o să mai fac niciodată asta, Emma. Niciodată.

— Nu mă interesează ce faci. N-ai decât să fii cu câte o femeie în fiecare seară, din partea mea. Doar lasă-mă în pace.

— Nu vreau pe nimeni altcineva.

Nikolas o prinse în braţe înainte ca ea să se

îndepărteze. Inima începu să-i bată mai tare de bucurie că o simţea din nou aproape, iar degetele îi strânseră trupul cu o forţă de care el nu era conştient. Emma rămase nemişcată, crispată, respingându-l, şi îl privi acuzator.

— O să te fac să uiţi tot ce am greşit, spuse Nikolas. Jur că o să te fac fericită. Lasă-mă să încerc. Nu vreau decât să te iubesc. Nici măcar nu trebuie să mă iubeşti la rândul tău.

Emma încremeni, iar cuvintele lui îi răsunară în minte ca nişte ecouri demult uitate.

— Poftim? întrebă încet, începând să tremure.

El uită de orice mândrie şi precauţie şi îşi descoperi sufletul:

— Trebuie să afli adevărul. Te-am iubit multă vreme, Emma. Aş face orice pentru tine, mi-aş da şi viaţa…

Emma se smulse din îmbrăţişarea lui, uitându-se urât la el şi tremurând.

— Ce Dumnezeu încerci să faci? Să mă înnebuneşti? Săptămâni întregi te-ai purtat ca un porc fără inimă, şi acum, deodată, leşini în bibliotecă, după care îmi spui că mă iubeşti? Ce fel de joc pervers mai e şi ăsta?

— Nu e niciun joc.

— Tu nu eşti în stare să iubeşti. Principala ta preocupare este şi o să fie întotdeauna propria-ţi persoană.

— Da, a fost înainte, dar nu mai e aşa. Mi-am dat în sfârşit seama…

— Să nu cumva să îndrăzneşti să pretinzi că o să te schimbi subit! Numai o proastă ar crede aşa

ceva din partea unui bărbat care-şi respinge propriul copil.

Nikolas tresări dureros.

— O să repar lucrurile cu Jacob, spuse cu amărăciune. O să-i fiu un tată bun. O să aibă o viaţă fericită şi liniştită...

— Destul! strigă Emma roşie de furie. Nu mi-am imaginat niciodată că poţi să fii atât de maliţios. Una e să mă amăgeşti pe mine cu promisiuni deşarte, dar, dacă îndrăzneşti să-l minţi pe băieţelul ăla, să-i spui că ţii la el, o să-l răneşti ireparabil.

— Chiar ţin la el.

— O să-l abandonezi cu cruzime, aşa cum faci cu toţi ceilalţi, şi eu n-o să pot să-l mai vindec. Bărbaţii sunt nişte laşi mincinoşi! Faceţi oamenii să creadă că pot să se bazeze pe voi, şi după aceea dispăreţi ca prin farmec. N-o să-ţi dau ocazia să ne trădezi aşa pe mine şi pe Jake!

— De acum înainte poţi să te bazezi pe mine. O să-ţi arăt asta şi de o mie de ori, spuse Nikolas apucându-i palmele în palmele sale şi sărutându-i-le. N-o să te mai rănesc niciodată. Te rog să mă crezi.

Emma se uită în ochii lui şi emoţia pe care o văzu în privirea sa o făcu să tresară. Se întoarse cu spatele la el şi ieşi din cameră.

— La naiba cu tine, spuse ca pentru sine, trântind uşa în urma ei.

*

Emma se ghemui pe una dintre canapelele din salonul ei privat, cu genunchii strânşi la piept. Avea o mulţime de întrebări. Trebuia să recunoască abilitatea lui Nikolas de-a o surprinde. Nimic altceva din tot ce ar fi putut să facă el n-ar fi ajuns la acelaşi nivel de batjocură şi răutate. Încerca s-o facă să creadă că ţinea la ea, ca apoi să poată s-o umilească şi să o ia peste picior. Cât de diabolic era!

Dar ochii lui... văzuse atâta vulnerabilitate în ei! Ce Dumnezeu i se întâmplase? Îşi aminti scena din bibliotecă. Era arogant, ca de obicei, apoi imediat, cum văzuse portretul strămoşului său, căzuse lat.

— Pare să fi făcut un atac de apoplexie, spusese Robert Soames.

El şi Emma îngenunchează lângă prinţ, pe podea.

— E prea tânăr pentru aşa ceva! plânsese ea, ridicându-i capul în poala rochiei ei. Doamne, poate că e din cauza băuturii. Vă rog să trimiteţi după medic!

Îi ridicase atent capul, netezindu-i şuviţele ca mierea. Servitorii îl duseseră la etaj, în camera lui, iar Emma rămăsese cu el. Nu ştia nici ea de ce se speriase atât. Până la urmă nu aveau ceva ce să se poată numi o căsnicie adevărată. Nu se iubeau. Cu toate astea, când el deschisese ochii, pe ea o cuprinsese o uşurare la care nu se aşteptase.

Ce se întâmplase în timpul acelei ore pe care o petrecuse tăcut şi neclintit, ce-l făcuse să se poarte atât de ciudat? Îi spusese că o iubeşte. Râse cu

neîncredere, simţind că-i vine să plângă.

„Jur că o să te fac fericită. Dă-mi doar voie să încerc. Nu vreau decât să te iubesc. Nici măcar nu trebuie să mă iubeşti şi tu.”

Cuvintele lui o tulburaseră. Nikolas avea talentul să dărâme orice apărare a celorlalţi, şi mai ales pe ale ei.

— Tasia mi-a spus cum eşti, rosti Emma încet. A spus că o să mă minţi, că o să mă manipulezi şi că o să mă trădezi. Avea dreptate. O să pun capăt jocului, Nikki, de dragul lui Jacob şi de dragul meu.

Merse în camera lui, pregătindu-se de confruntare. Uşa dormitorului era întredeschisă şi înăuntru doctorul Weide, un bărbat mic de statură, cu o privire înţeleaptă şi ochelari cu rame cenuşii, îşi punea la loc în geantă ustensilele.

— Cum se simte? întrebă Emma pe un ton sec.

— Alteţă, murmură medicul zâmbind şi apropiindu-se ca să-i sărute mâna. La cât de grabnic am fost chemat, mă aşteptam să găsesc un om pe patul de moarte. Dimpotrivă, soţul dumneavoastră este foarte sănătos. Totul e în regulă.

— Şi atunci care să fie cauza leşinului? întrebă ea nedumerită. A fost inconştient aproape o oră.

Medicul clătină din cap.

— Nu există niciun motiv fizic pentru asta.

— Ei bine, de prefăcut nu s-a prefăcut, spuse Emma. Am făcut tot posibilul să-l trezesc, numai ace n-am înfipt în el.

— Multe lucruri legate de minte rămân un mister, răspunse doctorul Weide. Din câte am

înţeles, a leşinat la vederea unui anume portret. Am putea să speculăm că acesta i-a amintit de vreun eveniment traumatizant din trecut.

Emma se uită bănuitoare la soţul ei, care tăcea impasibil. Simţi că acesta îşi dorea ca medicul să plece mai repede.

— Un eveniment traumatizant, murmură ea. Ai avut parte de suficiente astfel de momente, nu-i aşa?

Nikolas continuă să-şi încheie nasturii de la cămaşă şi spuse:

— N-o să se mai întâmple.

— Vă rog să-mi daţi de ştire dacă se întâmplă, spuse doctorul Weide. Între timp vă doresc toate cele bune.

— Vă conduc, spuse Emma.

Medicul clătină din cap.

— Vă rog, rămâneţi cu prinţul, alteţă. Mă descurc să ies.

Îi făcu semn cu ochiul şi plecă. Emma îşi încrucişă braţele la piept şi se uită la soţul ei.

— Cum te simţi?

— Bine. Nu era nevoie să mă vadă medicul.

— Nu-ţi face rău un control.

Nikolas pufni.

— Să vedem dacă spui la fel şi când o să fii tu cea controlată.

Se ridică şi îşi aranjă cămaşa în pantaloni, Emma îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenită de faptul că soţul ei se îmbrăca de faţă cu ea.

— Am venit să te avertizez, spuse pe un ton

aspru, că s-ar putea să plec curând şi că o să-l iau pe Jake cu mine.

El ridică brusc privirea spre ea. Nu spuse nimic, dar era evident că nici nu-i trece prin cap să accepte aşa ceva.

— Încă nu m-am decis, continuă Emma calm. Oricum, dacă o să mi se pară că ne răneşti, pe mine sau pe el, o să-l iau şi o să plec.

— Încearcă, spuse Nikolas încet, ca să vedem ce se întâmplă.

Vorbise pe un ton egal, dar cuvintele sale avură efectul scontat asupra ei.

— Jake rămâne aici. E fiul meu. Iar tu eşti soţia mea.

— Atotputernicul prinţ Nikolas, spuse ea pe un ton sarcastic. Poate că altora le e teamă de tine, dar mie nu mie. Eu nu sunt o creatură neajutorată pe care tu să poţi s-o agresezi şi de care să profiţi. Şi nu poţi să mă forţezi să rămân aici.

— Dar pot să te determin să vrei să rămâi.

Aroganţa lui ascundea o forţă care-i tăia Emmei răsuflarea. Nu îi răspunse, aşa cum probabil că voia el, întrebând cum sau de ce, şi nici nu se certă cu el, ci începu să se retragă.

— Ţi-am spus care sunt intenţiile mele, rosti ca pentru sine.

Intenţiona să iasă după acea replică, dar Nikolas veni după ea şi se opri atât de aproape încât prezenţa lui o intimidă. Pentru o femeie care se jucase cu tigri şi alte animale sălbatice, acela era un sentiment aproape necunoscut.

— Înainte să pleci, dă-mi voie să-ţi spun şi eu

intenţiile mele, murmură Nikolas. Am de gând să mă întorc în patul tău cât de curând. O să fiu aşa cum ar fi trebuit să fiu de la început.

— Eşti un diavol!

— N-o să te las să pleci. Am prea mare nevoie de tine.

Nu mai fusese niciodată atât de direct şi de sincer cu ea, nu-şi exprimase niciodată sentimentele cu atâta uşurinţă, iar ei i se părea că tocmai devenise cu mult mai periculos.

— Tu n-ai nevoie de nimeni, reuşi să-i răspundă.

— Nu e adevărat. Uită-te mai aproape, Emma. Priveşte-mă şi spune-mi ce vezi.

Ea nu reuşi să se uite la el, fiindcă era prea speriată de ceea ce ar fi putut să citească în privirea lui. Se uită în jos şi îşi făcu loc pe lângă el, apoi fugi din dormitor. El o lăsă, slavă Domnului, deşi Emma simţi că o urmăreşte cu privirea.

Nikolas rămase singur câteva minute. Voia să bea ceva tare, care să-i dea curaj, dar se stăpâni. Nu voia să-şi mai amorţească emoţiile cu alcool. Avea nevoie de o minte clară. Ura existenţa searbădă pe care o ducea şi nu putea să sufere ostilitatea de pe chipul soţiei sale. Dacă ar fi avut încredere în el şi acum ca şi atunci, demult... Voia să găsească o cale s-o facă să-l iubească din nou.

— Emelia, şopti, dorindu-şi să afle ce se întâmplase cu soţia lui.

Oare suferise după moartea sa? Oare găsise puţină alinare? Oare se măritase cu altul? Gândul îl înfurie. Voia să ştie ce se alesese de ea, ca

întrebările fără răspuns să nu-l facă să-şi piardă minţile. Merse în bibliotecă şi căută prin acte şi cărţi vechi după informaţii despre ea. Nu găsi nimic despre soarta Emeliei Vasilievna şi foarte puţine despre fiul lui, Alexei.

Într-unul dintre volumele despre familia lor scria că tânărul Alexei Angelovsky venise pe neaşteptate la Moscova, după o copilărie petrecută într-un sat din estul Kievului. Dusese o viaţă bună şi strânsese pământuri şi avere pentru familia lui, ajutat de relaţia de iubire pe care o avusese cu împărăteasa Elisabeta. Prinţul Alexei fusese cunoscut drept un bărbat cult şi fermecător, pasionat de artă, care cânta la vioară. Până la urmă se însurase şi avusese doi fii, amândoi ajunşi la vârsta maturităţii. Dar mama sa? Ce se întâmplase cu Emelia?

Nikolas aruncă deoparte cărţile, blestemând. Avea de gând să angajeze pe cineva care să afle, un istoric pe care să-l trimită în Rusia însoţit de o armată de translatori, dacă era nevoie. Îşi sprijini braţele pe birou şi îşi ascunse faţa în palme. Poate că era nebun să încerce să afle detalii despre viaţa unei femei care trăise cu un secol şi jumătate înainte. Oare chiar se întâmplase totul? Oare nu cumva era o coincidenţă zgârietura de pe icoană? Poate că mintea lui chinuită construise o fantezie care să-l ţină departe de viaţa mizerabilă pe care o ducea.

Se ridică deodată şi se îndreptă spre camera copiilor. Voia să-l vadă pe Jacob, să îndrepte lucrurile între el şi fiul său. Spera ca fiul lui să

poată să-l ierte fiindcă-l abandonase.

Urcă încet pe scări şi se opri când ajunse sus. Trebuia să recunoască, se temea de fiul lui. Nu ştia cum să fie tată.

Tatăl lui fusese o brută abuzivă. Amintirile sale din copilărie erau pline de durere şi chin. Nu voia să-şi amintească asta; din privirea fiului său. Nu voia să-i facă rău lui Jacob, dar o făcuse deja.

— L-am neglijat şi l-am respins, spuse încet. Dumnezeu ştie că mai rău decât atât nu se poate.

Cum să-i vorbească băiatului? Cum să-l facă să înţeleagă că poate să aibă încredere în el? I se părea de necrezut că încercase să-l dea altcuiva. Nu-şi dăduse voie să ţină la el, dar acum nu putea să mai împiedice asta. Voia să aibă grijă de băiat, să-i ofere tot ce-şi dorea. Lumea era plină de lucruri minunate de văzut. Castelul lor din sud, unde puteau să construiască în nisip şi să strângă scoici pe plajă, sau cel din Irlanda, unde puteau să meargă călare peste mlaştini, să meargă la picnic, să pescuiască şi să înoate în râu. Avea de gând să-l ducă pe Jacob cu barca, apoi la vânătoare.

Ar fi putut să facă deja toate acele lucruri, se gândi nefericit. Aş fi putut să-i ofer o viaţă bună, dar eu i-am întors spatele. Continuă să meargă spre camera copiilor. Ezită în faţa uşii întredeschise, apoi bătu înainte să intre.

Jacob stătea pe podeaua goală, înconjurat de tot felul de lucruri, un vas de la bucătărie, nişte pietre, o creangă de copac şi o bucată de lemn cioplită în formă de urs. Nikolas recunoscu mâna vizitiului său în figurina aceea. Omul cioplea în

timpul liber. Gândul că servitorul îi făcuse o jucărie fiului său, iar el nu-i dăduse nimic, îi frânse inima. Se uită prin camera care nu mai fusese de mult locuită. În afară de un pat mic, un cufăr vechi şi un cal prăfuit din lemn, încăperea era cumplit de goală. Jacob îl privi curios, cu ochi aidoma cu ai lui. Îmi aminteşte de Misha, se gândi Nikolas cu durere, dar reuşi să zâmbească.

— Bună, Jake, spuse încet. M-am gândit să vin pe la tine. Îmi dai voie?

Băiatul dădu din cap şi începu să se joace cu ursul din lemn.

— Ştiai că ursul e animalul preferat al ruşilor? întrebă Nikolas, aşezându-se cu picioarele încrucişate lângă copil, pe podea. Înainte îl veneram ca pe un zeu. Se spune că ursul alungă spiritele rele.

Jacob se uită la animalul cioplit, apoi se împinse de pe jos mai aproape de Nikolas.

— Şi broaştele?

Prinţul ridică bucata de material care acoperea cratiţa şi văzu că era plină cu apă până la jumătate şi în mijloc avea o piatră, mobilier pentru locuitoarea sa micuţă, o broască de culoarea măslinelor verzi. Nikolas zâmbi şi ridică animalul, care dădu de câteva ori din picioare.

— E foarte frumoasă, spuse admirativ. Unde ai prins-o?

— În iazul din grădină, ieri. M-a ajutat şi Emma.

— Nu mă mir, rosti Nikolas pe un ton trist, punând broasca înapoi în adăpostul ei temporar.

I-ar fi plăcut s-o vadă pe soţia sa sărind în iazul

din grădină ca să prindă o broască.

— Emma spune că trebuie să-i dau drumul diseară.

— Îţi place Emma mult, nu-i aşa?

Jacob dădu din cap şi puse o pietricică peste materialul care acoperea cratiţa, ca broasca să nu sară afară. Se uită la Nikolas cu o privire preocupată.

— Astăzi ai fost bolnav. Te-am văzut când ai căzut pe jos.

— Acum mă simt bine, spuse prinţul pe un ton ferm. Mă simt mai bine decât m-am simţit de multă vreme.

În tăcerea care urmă, privi prin cameră şi clătină din cap.

— Ai nevoie de nişte jucării, Jake. De nişte cărţi, de nişte jocuri, şi clar de nişte mobilă.

Întinse mâna spre cufăr şi deschise capacul care scârţâi. Înăuntru erau cărţi vechi, ruseşti, pentru copii, un pachet de cărţi de joc şi o cutie veche din lemn, plină de zgârieturi. Zâmbi puţin şi scoase cutia cea mare din cufăr.

— N-am mai văzut asta de când eram cam de vârsta ta. Jake îl privi curios, iar Nikolas desfăcu şireturile de piele ale cutiei. Înăuntru erau două armate de soldaţi din tinichea şi o tablă lăcuită care se desfăcea şi reprezenta un câmp de luptă. Era un set cu războiul din Crimeea, cu tunuri, cai, trăsuri şi un pod micuţ.

— Aştia sunt englezii, spuse Nikolas arătându-i o figurină în tunică albastră, iar cei în albastru sunt ruşii. Mă jucam cu fratele meu Misha cu ei. În

realitate, englezii au câştigat războiul, dar când ne jucam noi, ruşii triumfau de fiecare dată.

Îi oferi băiatului soldatul.

— Acum sunt ai tăi.

Jake se uită cu grijă la toate figurinele.

— Te joci şi tu cu mine? întrebă. Poţi să fii tu cu englezii. Nikolas zâmbi larg şi îl ajută pe fiul său să aranjeze soldaţii pe câmpul de luptă. Îl privea des pe copil, mândru că era al lui. Copilul era frumos, cu trăsături fine şi ochii umbriţi de gene lungi şi dese. Avea un aer puţin exotic, o urmă a moştenirii sale tătare, aceea care le dăduse bărbaţilor din familia Angelovksy dârzenia.

— Jake, spuse Nikolas încet, vreau să-ţi spun ceva important.

Băiatul se opri ca să se uite la el, strângând prea tare un căluţ de jucărie, de parcă i-ar fi fost frică să audă ce voia să-i spună prinţul.

— Îmi pare rău că mama ta a murit, continuă Nikolas încet. Ar fi trebuit să-ţi spun asta dinainte. Ştiu că a fost greu pentru tine, dar acum eşti aici, cu mine, şi aş vrea să petrecem mai mult timp împreună, să ne cunoaştem. Vreau să locuieşti cu mine de acum încolo.

— Mereu?

— Da, mereu.

— Şi n-o să mă dai de aici?

Nikolas înghiţi în sec.

— Nu, Jake. Eşti copilul meu.

— Asta înseamnă că nu mai sunt din flori?

Expresia îl şocă pe Nikolas şi-l făcu să simtă remuşcare şi furie.

— Cine ţi-a spus aşa?

— Oamenii din sat.

Nikolas tăcu o vreme, apoi întinse mâna şi netezi părul negru al fiului său, cu degetele nu tocmai sigure.

— Asta pentru că nu m-am însurat cu mama ta. Nu e vina ta, Jake. Ar fi trebuit să-mi asum responsabilitatea pentru tine. Dacă-ţi mai spune cineva aşa, să le spui că eşti un Angelovsky, un prinţ rus. O să ai cele mai bune lucruri, cea mai bună educaţie, cei mai frumoşi cai, cele mai bune case, şi la naiba cu oricine o să spună că te răsfăţ.

Băiatul îl privi atent.

— De ce n-ai venit să mă iei? întrebă încet. De ce nu mi-a spus mama despre tine?

— Eu…

Nikolas avu nevoie de toată puterea ca să-l privească în ochi pe băiat şi să-i răspundă sincer.

— Am greşit de multe ori, Jake. Am fost egoist şi rău, i-am făcut pe cei din jur să sufere, dar îţi promit că o să încerc să fiu un tată bun. O să-ţi dau ce am mai bun, orice înseamnă asta.

*

Emma plecă să se plimbe călare într-o bună dimineaţă şi galopă printr-un sat, ignorând privirile speriate ale celor pe lângă care trecea. Ştia că arată neobişnuit, o amazoană cu părul roşu, călare pe cal, gonind de parcă-l avea pe dracul pe urmă. Nu-i păsa pe cine şochează, fiindcă numai aşa ştia să-şi descarce emoţiile. Călări până când simţi

oboseala calului, apoi se întoarse spre conacul Angelovsky. Mişcarea o ajutase, dar numai temporar. Adevărul era că locuia cu un străin, care arăta ca Nikolas, se mişca şi vorbea ca el, dar care era profund diferit. Nu ştia de ce se întâmplase asta şi misterul o enerva cumplit. Trecuseră două săptămâni de la episodul cu leşinul, iar el era în continuare la fel. Servitorii abia dacă puteau să mai muncească de uimiţi ce erau.

În primul rând că prinţul nu mai lucra la fel de mult şi petrecea mare parte din zi cu Jake, iar băiatul înflorea sub privirea lui. Nikolas îşi ducea fiul peste tot, la plimbare prin Londra, cu trăsura prin parc, în vizită la moară şi oriunde altundeva ar fi vrut copilul. Jake mânca numai cu Nikolas şi cu Emma la masă, în sufragerie, şi când tatăl său lucra la biroul din bibliotecă, Jake era aproape, înconjurat de o grămadă de jucării. Cel mai uimitor era că prinţul se oprise din băut cu excepţia câte unui pahar de vin, seara.

Emma era binevenită să li se alăture în excursii, dar ea refuza majoritatea invitaţiilor. Nu pricepea deloc ce se întâmplase şi făcea tot posibilul să se adapteze felului în care Nikolas schimbase viaţa întregului conac. Cumpărase un ponei negru pentru Jake, pe nume Ruslan, după eroul lui preferat de poveste, şi o trăsură lăcuită pe care acesta o trăgea după el. În camera băiatului erau o mulţime de jucării şi mobile noi, iar cei doi, tată şi fiu, jucau cărţi şi jocuri în fiecare seară, în salon.

Emma nu era prea mulţumită de felul în care

copilul începuse să ţină la Nikolas. Copiii îşi ofereau încrederea cu o uşurinţă înfricoşătoare, şi era evident că Jacob începea să-şi adore tatăl. Exista între ei o legătură care, oricât de fragilă ar fi fost, se baza pe asemănarea dintre cei doi. Amândoi erau independenţi, atenţi, neîncrezători cu lumea şi amândoi păreau să aibă nevoie de siguranţă, o siguranţă pe care o găsiseră unul în celălalt.

În ultima vreme, Nikolas începuse să intervieveze o mulţime de dădace şi tutori şi îi cerea părerea lui Jake într-un fel care ofensa pe aproape toată lumea. Adulţii nu trebuiau să le ceară opiniile copiilor despre nimic, şi mai ales nu despre lucruri importante, dar prinţul nu părea să ştie sau să-i pese despre asta. Jake se bucura de noua lui viaţă, râdea, ţipa, devenea din ce în ce mai indisciplinat pe zi ce trecea, dar era atât de simpatic încât nimeni nu se supăra. Până la urmă, Emma decise să sugereze că Jake ar avea nevoie de puţină disciplină.

Îi spuse asta lui Nikolas în intimitate, după ce Jake adormise.

— Vreau doar să-ţi atrag atenţia că e nevoie de puţină disciplină, spuse ea din pragul uşii dormitorului soţului ei. Ar fi mai bine pentru Jake dacă s-ar culca în fiecare seară la aceeaşi oră. Ieri a adormit la nouă, astăzi, la zece. Nu doar atât, dar îl laşi să mănânce dulciuri prea multe la ceai şi seara nu-i mai e foame…

— A avut destule limitări în viaţa asta. O vreme lasă-l să se bucure.

— Te gândeşti numai la vinovăţia pe care o

simţi, nu la binele copilului, se răsti ea. Faci un deserviciu tuturor. Trebuie să te opreşti!

— Şi atunci pe cine să mai răsfăţ? întrebă el încet, privind-o într-un fel care o deconcertă. Doar dacă nu te oferi tu să-i iei locul.

— Nu spune prostii.

Nikolas zâmbi când o văzu nedumerită şi îi făcu semn spre fotoliile din catifea aşezate aproape de şemineu.

— Intră, ruişka. Vorbim, bem ceva…

— Nu, spuse ea încercând să nu se uite la el.

Era îmbrăcat într-un halat din mătase de culoare maro închis şi avea părul în dezordine. Poate că nu-i era cel mai bun soţ, dar rămânea unul dintre cei mai atrăgători bărbaţi pe care-i întâlnise ea vreodată.

— Sunt obosită. Mă duc la culcare.

Nikolas se apropie şi îi prinse între degete o şuviţă roşie care-i atârna pe umăr.

— Nu-ţi face griji pentru Jake, îi murmură, jucându-se cu părul ei. N-o să păţească nimic.

Emma îşi umezi buzele, emoţionată. I se părea că prin acea şuviţă de păr el îi trimitea un val de senzaţii. Îşi imagină cum ar fi fost ca el să-i atingă pielea, s-o mângâie cu vârfurile degetelor, şi inima începu să-i bată mai tare.

— Nu pot să nu-mi fac griji, spuse. E foarte ciudat să văd că petreci atâta timp cu el după ce multă vreme nici nu ai vrut să ştii de existenţa lui.

— Da, ştiu, răspunse prinţul, răsucind şuviţa pe deget şi strângând. Când l-am văzut prima dată, mi s-a părut că seamănă foarte mult cu Misha. Mă

durea până şi să mă uit la el, fiindcă îmi amintea de fratele meu mort.

Privirea i se întunecă, iar genele dese îi coborâră, ascunzându-i emoţiile.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că tata a abuzat de noi? Misha a pătimit cel mai mult, poate fiindcă el era mai neajutorat decât mine. Eu încercam să-l consolez când îl găseam plângând şi sângerând după atacurile tatei. Nici nu-ţi imaginezi cât de furios şi de vinovat mă simţeam când vedeam că o creatură atât de vulnerabilă era torturată aşa…

Se opri din vorbit şi zâmbi din colţul gurii.

— Sau poate că ştii cum e. Oricum, n-aveam ce să fac pentru el. Eram prea mic ca să-l apăr. Dar pot să am grijă de fiul meu şi pot să-i ofer tot ce are nevoie ca să fie fericit. E ca şi cum mi s-ar fi dat o a doua şansă.

Emma rămase pe loc, prinsă de tăcerea dintre ei, de dorul care atârna greu şi cald în jurul lor. Nikolas ştiuse întotdeauna cum s-o facă să-i răspundă. Îl ura pentru şaradă şi în acelaşi timp îşi dorea cu disperare ca totul să fie adevărat. Pretindea că e genul de bărbat de care ea ar fi putut să se îndrăgostească, genul de bărbat la care visase cândva. Se prefăcea atât de bine încât din când în când ea îşi dădea voie să-l creadă. O durea sufletul de la atâta iubire dăruită unui om care nu o merita, care o umilea şi o înfuria oricând avea poftă.

— De ce-mi faci asta? întrebă şoptind dureros şi cu ochii plini de lacrimi.

— Emma, spuse el încet, eliberându-i părul.

Ea se retrase brusc şi îl privi cu tristeţe, clătinând din cap. Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, ea se îndepărtă repede, încercând totuşi să nu o ia la fugă.

*

Cândva după miezul nopţii, când Emma dormea dusă, Nikolas intră în salonul ei şi se uită la uşa dormitorului, pe jumătate deschisă. Îşi imagină că-i aude respiraţia. Se aşează pe un fotoliu şi ridică unul dintre animalele din menajeria de pietre preţioase. Tigrul de chihlimbar era aproape cald în palma lui. Îi mângâie forma şi continuă să se uite spre dormitorul soţiei sale. Era chinuit de dor şi de singurătate, cu atât mai mult cu cât ea era aşa aproape, dar nu voia să fie cu ea decât dacă-l primea cu braţele deschise, dacă-l iubea aşa cum îl iubise Emelia.

— Emelia, ce s-a ales de tine? şopti în ruseşte, strângând în pumn tigrul.

Îi întrebase despre ea pe servitori, inclusiv pe surorile Sidarov, dar aflase că nu ştiau decât povestea ei, cea pe care i-o spusese Rahela Emmei, dar nimic mai mult. Îl angajase pe unul dintre curatorii Muzeului Britanic, sir Vincent Almay, să meargă în Rusia şi să cerceteze acte publice şi private şi să afle soarta prinţesei Emelia. Nikolas nu credea că familia lui avea să-l împiedice în căutări. Poate că vreuna dintre surorile lui chiar l-ar fi ajutat pe istoric. Până când nu afla ce se

întâmplase cu soţia sa, prinţul simţea că n-ar fi avut pace. Dacă ar fi putut să facă mai mult pentru ea, dacă ar fi putut să o apere...

Se forţă să rămână pe fotoliu, deşi îşi dorea din tot sufletul să meargă la Emma şi să o strângă la piept. Mi-am promis că o să-ţi aminteşti, gândi cu obidă, uitându-se spre dormitorul ei. Ai spus că o să mă cunoşti orice ar fi.

*

A doua zi, Emma primi o vizită surpriză cât timp Nikolas şi Jake erau plecaţi prin Londra. În timp ce bea o cană de ceai, după un mic-dejun copios, Stanislaus, majordomul, veni cu o tavă de argint pe care era o carte de vizită, aşezată chiar în mijloc. Emma făcu ochii mari când dădu cu ochii de numele lordului Milbank.

— Să-i spun că nu sunteţi acasă, alteţă? întrebă Stanislaus.

— Nu, spuse ea cu un aer tulburat. Condu-l pe lordul Milbank în salon.

Pe chipul majordomului nu se citi nimic, dar sprâncenele sale negre se ridicară puţin spre părul cărunt.

— Cum doriţi, alteţă.

Emma îşi netezi părul, care era împletit cu panglici din mătase verde şi prins pe ceafă. Îşi aranjă rochia din catifea verde, îndreptă funda de la spate şi mătasea de pe deasupra, apoi se grăbi să ajungă în salon. De ce să-i facă Adam o vizită, mai ales că-l dispreţuia pe soţul ei? Poate că voia

să vorbească despre trecut, sau chiar să fie din nou prieteni, deşi nu-şi putea da seama ce-ar fi avut de câştigat din asta. Nici nu conta, fiindcă prezenţa lui aici îi folosea Emmei. Nikolas avea să afle şi să se înfurie. Poate că nu era frumos să se folosească aşa de Adam, dar nu-i păsa. Ei amândoi se folosiseră de ea, şi Adam, şi Nikolas, aşa că era momentul să se întoarcă roata.

Stanislaus îl conduse pe lordul Milbank în salon şi întrebă dacă prinţesa avea nevoie de ceva.

— Ceai, te rog, spuse ea, iar servitorul plecă după ce scoase un murmur aprobator.

Emma se apropie de Adam, bărbatul pe care-l considerase mereu iubirea vieţii ei, cu mâinile întinse.

— Adam, îi spuse zâmbind, aveam de gând să-ţi scriu şi să te invit la ceai. Mă bucur să te văd!

Evident surprins de atitudinea ei primitoare, el îi luă mâinile între ale lui. Avea un aer tulburat pe chipul copilăros, dar ochii căprui erau plini de speranţă.

— Nu voiam decât să-ţi las cartea mea de vizită, şi…

— Nu, te rog să rămâi şi să bei cu mine nişte ceai, insistă ea. Dacă ai timp, bineînţeles.

— Timpul meu n-ar putea fi folosit mai bine decât atât.

Adam intră în salon, cu pălăria şi cravaşa în mână.

Clătină din cap, uimit, când văzu camera.

— Atâta lux, iar tu pari atât de acasă aici.

— Sunt acasă, rosti Emma râzând puţin. Dar să

ştii că nu m-am schimbat atât de mult. Îmi petrec mare parte din timp cu animalele, cu Manchu, Cleo, Presto…

— Ce mai fac?

— S-au obişnuit destul de repede aici.

— Şi tu?

Zâmbetul ei dispăru. Se aşeză într-un fotoliu cu perne brodate, aranjându-şi cu grijă rochia.

— Eu încă mă mai obişnuiesc, răspunse sincer. Nikolas e foarte… greu de înţeles. Şi nu e uşor să locuieşti cu el.

— Te face fericită, Emma?

Era o întrebare prea intimă pentru doi oameni căsătoriţi fiecare cu altcineva. Cu toate astea, relaţia lor din trecut îi permise Emmei să-i răspundă ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit.

— Nu, dar nici nu sunt pe cât de nefericită credeam că o să fiu. Mi-e imposibil să-ţi explic.

Adam se aşeză alături de ea şi o privi cu tristeţe, apoi respiră adânc.

— M-am gândit mult la tine după ultima noastră conversaţie. Voiam să-ţi mai spun şi alte lucruri, dar nu am apucat. Atunci nu mă gândeam decât cum să fac să-ţi spun adevărul despre ce ne-a făcut soţul tău şi voiam să te las să te gândeşti la asta înainte să ne revedem.

— M-am gândit, spuse Emma cu amărăciune. I-am şi spus lui Nikolas ce cred despre felul în care ne-a manipulat.

— Ne-a distrus vieţile, Em. M-am însurat cu o femeie pe care nu o iubesc, fiindcă nu am ştiut ce să fac altceva. Ştiam că nu pot să te am pe tine,

fiindcă familia ta şi Nikolas nu erau de acord, apoi am cunoscut-o pe Charlotte…

— Te rog, spuse Emma stânjenită, ridicând o mână. Nu vreau să vorbim despre ea.

— Da, bineînţeles, dar dă-mi voie să-ţi spun doar că nu suntem fericiţi împreună, noi doi. Nu ne potrivim. Nu aşa mă potriveam cu tine.

Adam îşi trecu mâna prin părul lung, castaniu, părând nerăbdător şi tulburat. Glasul lui avea un ton nefiresc, iar privirea, o strălucire nefamiliară.

— Mă tot gândesc la ce am fi putut să avem, spuse el direct. Tu te întrebi vreodată cum era dacă ne căsătoream noi doi?

— Înainte mă întrebam mereu, recunoscu ea, dar în ultima vreme… nu. Cred că nu-mi dau voie să mă mai gândesc la asta.

— Eu nu pot să n-am resentimente pentru ce mi-a fost furat. Soţul tău s-a strecurat în vieţile noastre şi a luat tot ce-mi doream mai mult. Am tot felul de fantezii despre ce-aş vrea să-i fac, despre cum aş putea să-l fac să sufere…

Se opri uimit, fiindcă Emma începu să râdă.

— Îmi pare rău, spuse ea, încercând să se stăpânească. Doar că… Nu eşti singurul, crede-mă! Am impresia că aproape toţi cei care-l cunosc au gândit aşa la un moment dat.

— Nu mi se pare amuzant, spuse Adam pe un ton foarte demn, îmbujorându-se.

Emma îşi reveni puţin, deşi încă îi mai venea să râdă.

— Ai dreptate. Nikolas e un nemernic.

— Mă chinuieşte gândul că eşti cu el, că te

abuzează, că te-a umilit obligându-te să-l accepţi pe fiul lui nelegitim…

— Nu, spuse Emma repede. Eu vreau ca Jake să locuiască aici. Ţin la copil, la fel ca şi Nikolas.

Se opri din vorbit. Îşi dăduse seama că era adevărat.

— Credeam că Nikolas nu poate să iubească pe nimeni, continuă pe un ton aproape mirat, dar îl adoră pe fiul lui. Ori s-a schimbat, ori are nişte calităţi pe care nu le-am observat înainte. Oricum ar fi, e cel mai atent tată pe care l-am cunoscut, în afară de tatăl meu.

— Tatăl tău! spuse Adam indignat. Vorbeşti despre cei doi oameni care ne-au despărţit. Dominatori, manipulatori, cărora le place să-i controleze pe toţi cei din jur!

O luă de mână şi strânse cu putere.

— Em, nu-ţi aminteşti cum era? Ne iubeam atât de mult, dar am fost despărţiţi de ei doi şi de nevoia lor egoistă să te aibă doar pentru ei. Au acţionat cu atâta nepăsare, cu atâta uşurinţă…

Se opri cu un icnet de frustrare.

— Da, spuse Emma încet. De ce a fost atât de uşor? Dacă ne iubeam într-adevăr, de ce au reuşit să ne despartă?

Rămaseră în tăcere, gândindu-se la momentele de dinainte cu şase luni. Emma nu simţi durerea la care se aştepta. Nicio strângere de inimă, niciun pic de dor. Spre surprinderea ei, nu simţi decât uşurare, eliberare de amărăciune şi durere. Chiar mai uluitor era că Adam îşi pierduse din strălucirea pe care o avea în amintirile ei, nu mai părea la fel

de chipeş, nu mai era chiar perfect. De fapt, părea chiar banal într-un fel. Revelaţia o uimi. Adam nu-i mai făcea inima să tresară de bucurie. Nu-l mai vreau aşa cum l-am vrut odată, se gândi.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el privind-o. Ai un aer regal, elegant.

— Nu m-am schimbat deloc, spuse ea stânjenită.

— Ba da. Înainte erai mai nesigură, într-un fel adorabil. Aveai o privire timidă. Acum a dispărut şi tu ai devenit atât de matură, de cizelată... de neatins.

Emma strâmbă din nas şi râse.

— De neatins? Ca o statuie sau un munte?

Adam îi zâmbi.

— Eşti ca un trandafir înflorit. E mai bine aşa?

— Mult mai bine.

El păru să preţuiască momentul dintre ei.

— Ce frumos că putem să zâmbim şi să ne simţim bine unul în compania celuilalt, gândi cu voce tare. Ca înainte. Îţi mai, aminteşti cum era, cât de fericiţi eram? Nu m-am mai simţi aşa de atunci încoace.

— Hai să fim sinceri, spuse Emma privindu-l în ochi. Mă voiai şi datorită banilor familiei mele. Dacă n-aş fi avut o zestre considerabilă, nu ai fi fost interesat de mine.

— Te-am vrut pe tine în primul rând. Dacă aveai zestre, cu atât mai bine. Oare e atât de rău? De ce să nu vreau bani, siguranţă şi confort?

— Ai bani şi acum. Te-ai însurat cu o femeie cu avere.

În privirea lui apăru ceva ciudat, dureros, aprins.

— Nu compensează faptul că te-am pierdut pe tine. Nimic nu va compensa asta.

Emma încercă să spună ceva care să slăbească tensiunea dintre ei, dar chiar atunci în salon intră cineva. Se aştepta să vadă o cameristă care să aducă tava de ceai, aşa că ridică privirea uşurată, dar spre surpriza sa, în pragul uşii apăru soţul ei.

Ar fi trebuit să se bucure de aşa un noroc, fiindcă nici nu visase să apară în acel moment, atât de potrivit, şi să o găsească în mijlocul unei conversaţii intime cu fostul ei peţitor, dar în loc de asta nu simţi decât spaimă şi îngrijorare. Intenţionase să agite apele, dar acum nu mai era sigură că fusese o idee bună.

Nikolas era roşu la faţă. De obicei se pricepea să-şi ascundă emoţiile, dar în acel moment părea furios, de parcă s-ar fi dezlănţuit în el un demon. Adam Milbank se ridică şi strânse pumnii, părând nu doar defensiv, ci şi la fel de furios. O ură electrizantă scăpăra în aer. Emma rămase uimită de tăcerea care urmă. Cândva poate că ar fi fost înclinată să provoace o ceartă şi s-ar fi bucurat să asiste, dar în acel moment încercă să detensioneze atmosfera.

— Nikki, spuse zâmbind fals, te-ai întors mai devreme. Tocmai discutam cu lordul Milbank şi aşteptam să ni se aducă ceaiul…

— Mă tem că nu am timp să rămân la ceai, o întrerupse Adam, privindu-l în continuare pe soţul ei. Tocmai mi-am amintit că trebuie să fiu în altă

parte. Sunt nevoit să plec imediat.

— Ce păcat, spuse Emma, încercând să-l conducă spre uşă. Mi-a făcut plăcere să te văd. Transmite-i toate cele bune lui lady Milbank.

Nikolas vorbi atunci, pe un ton în care fierbea furia:

— Să fie ultima dată când te mai prind adulmecând pe lângă soţia mea, Milbank. Să nu cumva să mai încerci aşa ceva, sau te fac mici fărâme.

Afirmaţia, în loc să-l sperie pe Adam, îl făcu să se uite sfidător la Nikolas. Se opri aproape de uşă, cu braţul încordat, tare ca fierul, sub palma Emmei.

— Nu e ultima dată când ne întâlnim, şuieră el. Cândva, ai reuşit să-mi faci fărâme visele fiindcă mi-a fost frică de tine. Acum nu îmi mai este şi o să îndrept lucrurile. Promit că n-o să mai dureze mult. I-o datorez Emmei şi mi-o datorez şi mie.

Emma luă mâna de pe braţul lui Adam şi îl privi surprinsă. Nu-l auzise niciodată vorbind aşa. El se îndepărtă repede, lăsând-o să dea piept cu soţul ei, care se uită după el cu o grimasă de dispreţ.

— Unde-i Jack? întrebă prinţesa, încercând să pară calmă, deşi i se strânsese stomacul.

— Când mi-a spus Stanislaus că e Milbank aici, l-am trimis sus pe Jacob, răspunse el, privind-o de sus până jos. L-ai chemat tu aici?

— Nu. Venise în vizită pur şi simplu. Oricum, invit pe cine vreau şi n-am nevoie de permisiunea ta!

Nikolas făcu un pas spre ea cu o expresie întunecată pe chip.

— Nu o să-i tolerez prezenţa în casa mea.

— După tot ce mi-ai făcut, n-ai dreptul să te plângi de prietenii mei sau de ce aleg să fac în compania lor.

— Nu mă plângeam. Îţi spun doar să stai naibii departe de el.

— Eşti arogant şi… Eşti ca un dictator meschin, şi poţi să fii aşa cu cine vrei, dar nu cu mine! Nu mă mai trata de parcă aş fi o proastă! Nu te mai preface gelos când eu ştiu foarte bine că nu-ţi pasă de mine nici cât negru sub unghie…

— Te iubesc, se răsti el. La naiba cu tine dacă nu mă crezi!

Ea râse ascuţit.

— Şi ştii să-mi arăţi asta atât de frumos.

— Chiar te iubesc, rosti Nikolas printre dinţi. Atât de mult încât simt că explodez. Ştii câtă nevoie am de tine? În fiecare noapte simt că înnebunesc când mă gândesc că eşti atât de aproape, singură în pat…

Se întrerupse şi o luă în braţe, lăsând-o fără suflare.

— Emma, murmură, trăgând-o la piept atât de strâns că ea îi simţea tremurul trupului, forţa controlată, abia reţinută.

Era foarte aprins şi asta se simţea chiar şi prin haine. Emma începu să simtă cum trupul ei răspunde pasiunii lui. Pulsul i se zbătea. Îşi dădu seama că voia ca el s-o strângă aşa în braţe, că îşi dorise asta de săptămâni bune.

Îi simţi buzele deasupra buzelor ei, nerăbdătoare, apăsând, cerând, îi simţi mâinile

puternice trăgând-o mai sus, mai aproape. Nikolas oftă uşurat şi continuă s-o sărute cu sete, pasional. Hainele îi purtau mirosul aerului curat de afară, iar parfumurile de lână şi de ceai se amestecau într-o aromă familiară. Nikolas n-o mai sărutase niciodată astfel, nu cu atenţie şi pricepere, ci cu pasiune. Senzaţiile urcară prea mult, prea repede, iar ea se retrase suspinând speriată.

Prinţul o lăsă din braţe şi se uită la ea cu o privire aprinsă. Emma se strădui să-şi recapete răsuflarea şi îşi cuprinse talia cu braţele. Nu se simţise niciodată mai lipsită de apărare, mai înfiorător de vulnerabilă. În acel moment renunţă la orice intenţie de a-l pune la locul lui sau de a-l înfrunta. Trebuia să stea departe de el dacă voia să-şi păstreze mintea limpede.

— Nu mă mai atinge aşa, îi spuse tremurând. Dacă ai atâta nevoie de o femeie, găseşte pe altcineva. Eu nu te vreau. Chiar dacă mi-ar plăcea, m-aş urî după aceea.

I se puse un nod în gât, care-i opri şuvoiul de cuvinte, şi Emma fugi din salon. Nikolas o urmă cu paşi mari. Nu terminase cu ea. Voia să ştie ce vorbise cu Milbank şi ce simţea pentru fostul ei peţitor. Ea se îndreptă spre menajerie, cu rochia verde măturând pământul rece şi fluturând în vântul tăios.

— Emma, se răsti el, făcând-o să se întoarcă şi să-i arunce o privire tăioasă.

— Pleacă! Nu vreau să mai vorbesc cu tine!

— De ce a venit Milbank? Ce vrea?

— Vrea să fim prieteni, spuse ea cu dispreţ.

Nimic mai mult.

— Ba pe naiba, zise el supărat, intrând după ea în menajerie.

— Nu veni aici, Nikki! se auzi vocea Emmei dinspre cuşca tigrului. Vreau să fiu câteva minute singură cu…

Deodată nu se mai auzi nimic.

— Emma?

Nikolas se încruntă nedumerit, apoi intră precaut în clădire. Înţelese imediat de ce tăcuse Emma. Inima încetă să-i mai bată când dădu cu ochii de cuşca lui Manchu. Jake era înăuntru, lângă tigru.

Capitolul 11

Nikolas nu mai putea nici să respire, nici să gândească. Îl cuprinsese o panică pe care n-o cunoscuse până atunci. Cuiul care ţinea cuşca închisă fusese ridicat, iar Jake intrase înăuntru. Băiatul stătea într-o margine a cuştii, iar tigrul pândea în mijlocul ei. Manchu mârâi confuz şi se uită la creatura mititică din faţa sa, care-i invadase teritoriul.

Încet, Emma se răsuci spre Nikolas. Era palidă şi cu sprâncenele ridicate. Dădu să spună ceva, dar nici ea nu reuşi. Mintea îi mergea de o sută de ori mai repede decât de obicei. Alungă teroarea pe care o simţea şi se uită fix la tigru, încercând să-şi dea seama în ce dispoziţie era. Nu-i plăcea felul în care animalul se uita la Jake. Atâta atenţie, atâta calm puteau să fie precursoarele unui atac subit.

Mustăţile lui albe fremătară. Se apropia încet de băiat, păşind lent. Deşi Manchu nu avea gheare, el avea dinţi, cincisprezece pe fiecare parte, inclusiv nişte canini lungi, cu care putea să rupă vertebrele prăzii, şi măsele ca nişte lame. Tigrii au mandibule puternice cu care pot să apuce prada de gât, ca să secţioneze şira spinării sau să îi strivească laringele, sufocând-o.

Unei creaturi de dimensiunea lui Jake, probabil că Manchu i-ar fi muşcat vertebrele. Animalul părea nehotărât, iar Emma îşi dădu seama cu speranţă şi teamă că nu ştia dacă să atace sau nu. Îi atrase atenţia cu un fluierat vesel şi merse spre găleata goală din care îl hrănea de obicei, ridicând-o de parcă ar fi avut bucăţi mari de carne în ea.

— Manchu! strigă, ducând găleata spre capătul îndepărtat al cuştii, departe de Jake.

Rămase în afară şi îl strigă pe tigru.

— Vino aici, băiat frumos... Vino să vezi ce ţi-am adus!

Tigrul se supuse încet, mergând spre ea în timp ce scotea sunete subţiri din fundul gâtului, ca un fel de miorlăit în acel moment, Nikolas se repezi spre intrarea în cuşcă, ridică siguranţa şi se strecură înăuntru. Animalul îşi dădu seama că mai intrase cineva în ţarcul său şi scoase un răget supărat, ignorând vocea Emmei. Nikolas îl apucă strâns pe fiul lui şi îl scoase de acolo, trântind poarta înainte ca tigrul să ajungă la ei.

— Tata! strigă Jake indignat, zbătându-se să scape. Nu voiam să ies! Tata, dă-mi drumul!

Dar Nikolas nu putea să-i dea drumul nici dacă

ar fi vrut. Continuă să-l strângă în braţe şi începu să tremure de uşurare. Emma scăpă găleata şi se sprijini de un perete din apropiere, ameţită de bătăile prea rapide ale inimii şi de teama care-i invadase tot corpul.

Când Nikolas se mai linişti, lăsă copilul jos şi îl privi atent.

— Ce căutai acolo? întrebă supărat. Te-am trimis sus, în camera ta.

— Nu vroiam să mă duc acolo. Am vrut să văd tigrul.

Jake avea o expresie sfidătoare, supărată. Încă nu înţelegea pericolul la care se expusese.

— Ştii că n-ai voie să vii aici fără mine şi fără Emma.

— Manchu nu mi-ar face rău, tata. Mă place.

Nikolas era palid şi supărat.

— Nu m-ai ascultat, Jake. Nu vreau să te pedepsesc, dar nu-mi dai de ales. Nu ai voie să vii aici timp de o lună.

Copilul se zbătea şi protesta, dar el îl puse pe genunchi şi îi dădu trei palme răsunătoare la fund. Jake ţipă şi începu să plângă, surprins. Nikolas îl ridică şi îi vorbi supărat:

— Tigrul ăla e periculos, la fel ca şi restul animalelor. Ne-ai speriat foarte tare şi pe mine, şi pe Emma. Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău şi de asta trebuie să ne asculţi, chiar dacă nu înţelegi mereu motivele noastre.

— Da, tata, suspină copilul, aplecându-și capul ca să-şi ascundă lacrimile.

Nikolas îl trase la piept şi-l strânse până când

copilul îl luă pe după gât.

— Bine, spuse încet. Te-am iertat. Dar să mă asculţi de acum încolo.

— Pot să mă duc să mă joc în camera mea?

Nikolas dădu din cap, strângându-l înainte cu dragoste la piept.

— Da, poţi să mergi.

Jack îşi şterse lacrimile cu pumnişorii lui mici şi se uită curios la tatăl lui.

— De ce plângi, tata?

Urmă o tăcere scurtă, apoi Nikolas răspunse răguşit:

— Nu-mi place să dau în tine.

Jake zâmbi cam fără voie.

— Nici mie nu-mi place.

Fugi la Emma şi o îmbrăţişă.

— Îmi pare rău, Emma.

Prea emoţionată ca să poată să spună ceva, ea îl mângâie pe cap şi îl sărută, apoi copilul fugi. Când paşii mici nu se mai auziră, Nikolas se ridică şi oftă. Emma se apropie încet de el.

— Nikki, credeam că i-am explicat clar…

— Ştia că nu are voie să vină singur aici, spuse Nikolas întorcându-se spre ea. E un copil încăpăţânat şi curios. Trebuia să mă aştept la asta.

Emma se întrebă de ce părea încă atât de supărat şi de ce avea o privire atât de chinuită.

— Acum totul e bine, slavă Domnului. Nu s-a întâmplat nimic.

Nikolas nu părea de acord. Îşi trecu mâneca peste fruntea asudată şi dădu la o parte o şuviţă umedă.

— N-am mai lovit niciodată un copil.

Atunci Emma înţelese. Episodul îi amintise de Misha, fratele său, şi de momentele în care tatăl lor îl lovise.

— Nu l-ai lovit, spuse încet. l-ai dat câteva palme la fund, şi nu prea tare. Te-ai asigurat că n-o să se mai pună în pericol aşa. Jake a înţeles, Nikolas. Nu l-ai rănit.

Se opri o clipă, apoi continuă pe un ton şi mai blând:

— Nu eşti ca tatăl tău.

El tăcu, privind în gol, de parcă ar fi fost pierdut în amintiri demult uitate.

— Nu-i uşor să fii părinte, aşa e? întrebă Emma încet. Trebuie să fii atent la multe lucruri, unele la care nici nu te-ai fi aşteptat, şi te chinuiesc deciziile pe care le iei chiar pentru binele lor.

Tăcu, fiindcă îşi aminti de tatăl ei şi simţi brusc un val de dor şi vinovăţie. Lucas Stokehurst fusese întotdeauna un tată iubitor, chiar dacă supraprotector, şi ea aproape că-l scosese din viaţa ei. Îi era dor de el. Se săturase să lupte cu familia ei şi cu ea însăşi. Voia să facă pace.

— Să nu te simţi vinovat, murmură, prea ocupată cu propriile gânduri ca să audă răspunsul lui Nikolas, dacă el într-adevăr îi răspunsese ceva.

*

În acea seară, Emma urcă în camera lui Jake la ora opt. Avea de gând să-i explice că, deşi ea vorbea despre Manchu ca despre un animal mult

iubit, el era periculos şi nu domestic precum Samson. Tigrul trebuia iubit, dar temut, fiindcă natura lui era imprevizibilă. Se simţea vinovată fiindcă nu-i spusese asta destul de clar înainte.

Se apropia de ultima treaptă când auzi vocea adormită a băiatului venind dinspre camera lui:

— Tata, o să-mi spui poveşti şi după ce angajăm o bonă?

— Sigur că da, răspunse Nikolas. Deşi cred că o să ştie şi ea poveşti.

— Mie-mi plac astea ruseşti cel mai mult.

— Şi mie, spuse Nikolas zâmbind. Unde-am rămas?

— Prinţul Ivan s-a întâlnit cu lupul cenuşiu.

— Da, se auzi vocea soţului ei peste foşnetul paginilor dintr-o carte. Se face că lupul era fermecat şi ştia despre prinţul Ivan şi despre pasărea de foc. „Eu ştiu unde e pasărea de foc” spuse lupul, oferindu-se să-l ducă pe Ivan la ea. Călare pe spatele animalului, Ivan merse toată noaptea, până când ajunse la o grădină cu ziduri înalte, aurii. Era palatul ţarului Afron…

Încet, Emma se îndepărtă, imaginându-şi-l pe Jacob ascuns sub cuvertură şi ascultându-l pe tatăl său cum îi citea poveşti cu vocea lui scăzută, liniştitoare. Se simţi singură şi nefericită, de parcă şi-ar fi dorit ceva ce nu putea să rostească. Bău un pahar de vin roşu fără să-i simtă gustul şi merse mai devreme la culcare. Îmbrăcată în cămaşa de noapte din bumbac, ea se ghemui sub câteva pături şi aşteptă ca aşternutul din mătase să se încălzească. Încăperea era liniştită şi întunecată,

iar din umbre se auzeau parcă voci neauzite, batjocoritoare. Îşi aminti rugămintea Tasiei: „nu e demn de tine, Emma. Nikolas e un bărbat periculos” şi teama tatălui ei: „poţi oricând să vii înapoi la noi. O să te primim cu braţele deschise.” Şi cuvintele rugătoare ale lui Nikolas: „n-o să te mai fac să suferi, crede-mă.”

Amintirile o chinuiră ore întregi, până când, într-un final, somnul învinse. Nici acolo, însă, nu găsi alinare, fiindcă avu unul dintre cele mai vii coşmaruri din viaţa ei.

Se făcea că era într-o încăpere întunecată şi rece, cu pereţii din lemn, cu podea din piatră şi o fereastră mică, dreptunghiulară. Pe pereţi atârnau cruci şi portrete cu figuri aspre, la fel de îndurerate ca şi ea. Emma plângea şi mergea cu pas apăsat prin cameră, iar rochia neagră mătura podeaua. Ştia că Nikolas suferea şi nu putea să se ducă la el, ci doar să aştepte neputincioasă, agonizând. Alte două femei, una dintre ele îmbrăcată în veştminte de călugăriţă, încercau s-o liniştească, dar ea le alunga din preajma ei.

— Moare, plânse ea. Are nevoie de mine şi e singur. Trebuie să mă duc la el! Nu pot…

Emma se trezi brusc, tresărind şi ridicându-se în capul oaselor. Camera ei era nefiresc de tăcută.

— A fost doar un vis, îşi spuse ştergându-şi lacrimile.

Din nu se ştie ce motiv, însă, nu reuşi să se oprească din plâns şi inima o duru de parcă într-adevăr ar fi murit cineva. Nu ştia cum să scape de durere, aşa că se ridică din pat şi se îndreptă spre

camera lui Nikolas. Îşi şterse obrajii cu mâneca lungă a cămăşii de noapte şi se apropie de uşa dormitorului lui, apoi rămase pe loc, nesigură, ca o fantomă în rochia albă şi lungă. Lumina lunii intra pe fereastră şi arunca o pată palidă pe covor.

— Nikki, şopti.

Auzi aşternutul dat la o parte şi vocea adormită a soţului ei:

— Cine-i acolo? Emma, tu eşti?

— Am visat urât, şopti ea.

Nu simţise niciodată o durere atât de mare şi era sigură că el îşi dădea seama, fiindcă ei i se părea că e ca o a treia prezenţă în cameră.

— Spune-mi, rosti el.

— Erai pe moarte şi aveai nevoie de mine, dar nu puteam să vin la tine. Eram într-o chilie de mânăstire şi maicile nu mă lăsau să plec.

El nu răspunse nimic ci, inexplicabil, murmură numele ei rusesc. Emma rămase tăcută câteva clipe, încercând să-şi stăpânească lacrimile, apoi întrebări chinuite, născute de săptămâni întregi de frustrare şi dor, izbucniră deodată:

— De ce te-ai schimbat atât de mult? Ce s-a întâmplat cu tine în ziua în care ai leşinat?

Întrebase în sfârşit. Nikolas nu putu să spună nimic la început, fiindcă era atât de dornic să-i povestească încât îşi dădea seama că explicaţiile ar fi sunat ca o bâlbâială incoerentă. Exersase mii de feluri în care să-i spună, căutase cuvintele potrivite ca s-o facă să creadă, să accepte, dar totul părea fără speranţă. Cum să înţeleagă ceva ce nici el nu pricepea? Vorbi foarte încet:

— În ora aceea în care am fost inconştient, am visat că eram în Rusia. Am visat că eram străbunul meu, Nikolai.

— Nikolai, repetă ea încet. Cel care şi-a ales soţia dintre cinci sute de fecioare?

— De unde ştii? întrebă el pe un ton apăsat.

— Mi-a spus povestea una dintre cameriste, Rahela Sidarova. Cum Nikolai s-a însurat cu una dintre ele…

— Da, am visat şi despre asta. Tu erai mireasa. Te chema Emelia Vasilievna şi eu m-am îndrăgostit de tine.

— Şi după aceea? întrebă ea.

— Am fost împreună o vreme, înainte ca pe mine să mă închidă pentru că eram bănuit de trădare. Ca să nu ai aceeaşi soartă, pe tine te-am trimis la mânăstire, unde l-ai născut pe fiul nostru. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine după aceea.

După o clipă adăugă încet:

— Încerc să aflu acum.

Pe ea o surprinse tonul lui, atât de convins.

— Doamne! Tu crezi că a fost adevărat, nu-i aşa? Mai mult decât un vis.

— A fost adevărat.

Emma nu se aştepta la răspunsul acela. Duse mâna la gură ca să-şi stăpânească un acces de râs speriat şi neîncrezător.

— Vorbeşti ca un nebun!

— Te-am iubit acum o sută şaptezeci de ani, şi acum te-am regăsit.

Ea începu să tremure, confuză.

— Nu se poate.

— Nu-ţi fie frică, şopti el.

— N-are niciun sens!

— De ce ai visat că erai la mânăstire, Emelia?

— Nu-mi spune aşa! A fost numai o coincidenţă!

Respira prea repede şi era speriată.

— Nu eşti tu însuţi, Nikki. Tu ai fost mereu un bărbat raţional. Când te aud spunând astfel de poveşti ca şi cum ar fi adevărate... Cred că încerci să mă sperii! N-o să meargă...

— E adevărat.

Emma îl văzu că se ridică din pat şi se apropie de ea, aşa gol cum era. Încercă să fugă, dar picioarele nu i se mişcară din loc, aşa că rămase neclintită, uluită. Braţele lui puternice o cuprinseră pe după mijloc.

— Nu te cred! Nu cred în visul tău! şopti ea speriată.

Nikolas se simţea mai mult decât uşurat fiindcă putuse să-i povestească tot Emmei. Parfumul, apropierea ei, lucrurile pe care voia să i le spună, toate îl copleşiră. Trebuia s-o aibă chiar atunci. Îi vorbi în ruseşte, cuvinte blânde, guturale, pe care ea nu le înţelegea.

— Ce spui? întrebă pe un ton rugător.

El îi traduse, cu răsuflarea fierbinte atingându-i pielea:

— Nu-mi pasă dacă mă crezi. Te vreau în patul meu în noaptea asta. Vreau să te simt, să fii a mea.

Emma se feri, dar el era mai puternic şi mult mai hotărât.

— Te vreau, îi spuse într-o engleză cu accent mai pronunţat decât de obicei. Vreau să fac dragoste cu soţia mea.

Îi simţi gura pe sâni, fierbinte prin materialul subţire al cămăşii ei de noapte. Îi găsi sfârcurile, pe care le muşcă şi le sărută până când deveniră două puncte dure, până când ea nu se mai opuse şi gemu de plăcere. Îi strecură mâna între coapse şi o mângâie.

— Emma, rosti el gutural, lipindu-o de trupul lui aprins, strângându-i fundul în palme.

— Da, şopti ea cuprinsă de dorinţă.

Nikolas o duse spre pat şi o aplecă pe marginea lui, apoi îi ridică poalele cămăşii de noapte cu mişcări febrile. Ea răsuci capul în aşternut şi desfăcu picioarele când îl simţi că se apleacă deasupra ei. Nikolas o pătrunse cu o mişcare bruscă şi scoase un sunet de plăcere când trupul ei îl primi cu totul, trăgându-l mai adânc înăuntru. Cu mişcări puternice, aidoma acelora pe care le făcea ea, el o conduse spre climax. Emma suspină şi rămase nemişcată, tremurând de plăcere când îl simţi eliberându-se în ea.

Încet, se ghemuiră în pat, epuizaţi. Emma îi simţea trupul fierbinte în spatele ei, cu picioarele sub picioarele ei, sprijinindu-i capul. Mici valuri de plăcere încă o mai traversau. După multă vreme, vorbi foarte încet:

— Mi-e frică.

— De ce, Duşenka?

— Ce înseamnă cuvântul ăsta?

— Sufleţel, răspunse el imediat, netezindu-i

părul dezordonat. De ce ţi-e frică?

Pe obrazul ei alunecă o lacrimă.

— Nu vreau să te iubesc, spuse suspinând. Dacă te iubesc, o să fiu la mila ta, şi tu o să îmi frângi inima. N-o să permit aşa ceva, Nikki.

El o îndemnă să tacă, murmurând încet, şi-i dădu mâinile la o parte, apoi începu să o sărute pe gât, acolo unde marginea din dantelă îi acoperea pielea, făcând-o să respire mai repede şi să-şi simtă sfârcurile întărindu-se din nou sub materialul subţire al cămăşii de noapte. Se ridică deasupra ei, cu umerii puternici luminaţi de lumina argintie a lunii. Mâinile lui care puteau să fie atât de crude o mângâiară cu blândeţe de la şolduri până la sâni. Îi şopti, uneori în engleză, alteori în rusă. Îi ridică poalele cămăşii de noapte încet, sărutând şi muşcând fiecare bucăţică nou-descoperită de piele. Emma îi atinse spatele, găsind cu uşurinţă urmele cicatricelor sale.

Soţul ei îi scoase rochia, lăsând-o cu totul dezbrăcată. Emma îl cuprinse în braţe şi se sărutară cu pasiune, rostogolindu-se de câteva ori în pat. Nikolas gemu când îi simţi degetele lungi şi fine mângâindu-l. Îi sărută abdomenul, apoi valea dintre pulpe, apoi atinse cu limba punctul din care pornea plăcerea, iar Emma, tremurând, îi mângâie părul şi îi şopti grăbită:

— Acum, te rog. Acum…

Nikolas se ridică deasupra ei şi o pătrunse încet, alunecând înăuntrul ei până când o auzi suspinând de plăcere. Rămaseră nemişcaţi, uniţi. Emma îi văzu ochii strălucind în întuneric, conturul

misterios al feţei. Îi era străin, mai tandru şi mai pasional decât şi l-ar fi putut imagina vreodată.

— Cine eşti? murmură ea.

— Sunt cel care te iubeşte, şopti el. Pentru totdeauna, Emma.

Începu să se mişte, bucuros să-i audă suspinele de plăcere. Ea se agăţă de el, cedându-i, cu sufletul deschis, oferindu-i-se toată. La fel făcu şi el, lăsând liber focul care-i ardea inima, până când acesta arse toate amintirile şi lăsă în urmă o lume curată şi nouă.

*

Pentru prima dată, Emma se trezi în braţele soţului ei. Aşteptă să se dezmeticească, apoi se răsuci şi-l privi. Ochii lui aurii erau deschişi şi o priveau întrebători.

— Bună dimineaţa, îi spuse cu vocea răguşită de somn.

O ţinuse în braţe întreaga noapte, sărutând-o uneori şi trezind-o din vis. Mai făcuseră dragoste o dată, spre dimineaţă, într-un ritm lent, ameţitor. Ce ar fi putut să-i spună după o noapte atât de senzuală? Se uită în altă parte, cu obrajii arzând, şi încercă să coboare din pat, dar el o opri, lipind-o de saltea sub trupul lui. O privi în ochi.

— Cum te simţi?

— Nu ştiu. Nu ştiu ce o să facem în continuare şi nu ştiu cum să mă port cu tine. Ne e uşor să ne certăm tot timpul, dar nu ştiu dacă putem să facem pace.

Mâinile lui calde îi cuprinseră şoldurile şi strânseră.

— E simplu, ruişka. O să vedem ce se întâmplă, zi după zi.

Emma îl simţi cuprins de pasiune, aşa lipit de ea cum era. Se răsuci, ridicând-o deasupra lui şi începând să o sărute pe sâni. Ea protestă cu răsuflarea tăiată:

— Nu, Nikki. E timpul pentru micul-dejun.

— Nu mi-e foame.

— Şi n-am fost la animale în dimineaţa asta.

— Pot să mai aştepte.

— S-ar putea să te caute Jacob.

— Ba nu. Doar e fiul meu, ştie ce ştie.

Ea încercă din nou să-l convingă:

— Dar mă doare…

— Rezolv eu şi asta, îi şopti, rostogolindu-se şi prinzând-o sub el.

Îi desfăcu picioarele şi îşi dădu toată silinţa s-o convingă să mai rămână cu el. Emma cedă, suspinând de plăcere, în timp ce el o mângâia şi o săruta.

*

Nikolas părea să creadă că era binevenit în patul ei în fiecare noapte, iar Emma nu-l alunga. Trecu o săptămână, iar ea se trezi în fiecare dimineaţă cu un sentiment de noutate. Afla despre soţul ei lucruri pe care nu le bănuise înainte. Uneori era extrem de tandru şi o ajuta să-şi desfacă părul şi să îşi dea cu cremă pe mâinile cu

piele crăpată din cauza muncii, sau intra în baie după ea şi o spăla ca pe un copil.

Într-o zi, dispoziţia i se schimbă brusc şi o încolţi în menajerie, îi ignoră protestele şi îi desfăcu pantalonii, apoi făcu dragoste cu ea sprijinind-o de perete, până când îşi găsiră amândoi eliberarea, unul în braţele celuilalt. O tachina fără milă şi o provoca, făcând-o să râdă şi să nu ştie dacă să-l sărute sau să-l sugrume.

În după-amiezile în care Robert Soames îi picta Emmei portretul, Nikolas venea să asiste şi o privea atât de absorbit încât până la urmă ea îl trimitea afară:

— Nu pot să stau nemişcată şi să par demnă când te uiţi la mine, îl informă, împingându-l spre uşă.

Nikolas se supuse cam fără voie şi făcu o grimasă nemulţumită când ea îi închise uşa-n nas.

Îi mai povesti o dată despre visul său, într-o zi în care se plimbau prin zăpadă, pe o pajişte din apropierea conacului. Din cer cădeau lin fulgi de zăpadă, iar Nikolas se opri ca să-i sărute obrajii reci.

— Arăţi ca un înger, îi spuse, atingând câţiva dintre fulgii care i se prinseseră în păr.

— Şi tu la fel, îi răspunse ea râzând. Un înger căzut.

Deodată, Nikolas tăcu. Emma îi văzu fascinaţia din privire şi întrebă temătoare:

— Ce e?

— Te-am mai văzut aşa, în Rusia. Ţi-am dat un şal din dantelă cu care să-ţi acoperi părul.

Ea voia să-i spună că nu fusese niciodată în Rusia, dar tăcu şi îl privi pe soţul ei. Cât de des se gândea el oare la ora în care fusese pierdut în vise din trecut? Simţi că voia să-i vorbească despre trecut, să regăsească iubirea pe care o pierduse. El chiar credea că se cunoscuseră şi se iubiseră într-o altă viaţă. Nu avea de gând să-l încurajeze să facă asta, dar nici nu putea să-l ia peste picior.

— Ai iubit-o pe femeia din vis, nu-i aşa? întrebă încet.

Privirea lui era încărcată de emoţie.

— Femeia aceea erai tu.

— Chiar dacă ar fi adevărat, ce s-a întâmplat atunci nu are legătură cu noi, acum, spuse ea. Nu schimbă cu nimic situaţia din prezent.

— Pentru mine schimbă totul. Mi-am amintit cât te iubesc şi că şi tu mă iubeai.

— Îmi pare rău dacă aştepţi asta de la mine, spuse Emma pe un ton sec. Nu se poate. Nu-ţi ajunge ce avem? Să fim prieteni şi să ne bucurăm unul de compania celuilalt?

— Nu, răspunse el supărat. Nu e destul.

Continuară să meargă în tăcere, până când ajunseră la capela din piatră care fusese preschimbată pentru servitorii ruşi.

— N-am mai fost niciodată aici, spuse Emma. Cum e înăuntru?

Nikolas privi indiferent construcţia, apoi o însoţi prin poarta arcuită. Deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Emma îşi acoperi capul cu o eşarfă albastră şi intră, apoi privi în jur. Peste tot erau icoane şi altare cu lumânări. Câteva dintre ele

fuseseră aprinse de curând, şi flăcările lor micuţe luminau timid în jur. Era un loc trist şi solemn. Pereţii parcă ar fi absorbit toate mărturisirile şi rugăciunile tuturor celor care intraseră acolo înaintea lor.

— Să aprind o lumânare? întrebă Emma pe un ton scăzut.

Nikolas nu răspunse. Trăsăturile îi rămaseră la fel de nemişcate precum icoanele din jur.

— N-are ce să strice, adăugă soţia lui, alegând o lumânare înaltă.

O aprinse de la flacăra altei lumânări şi o aşeză în faţa uneia dintre icoanele cu Fecioara şi pruncul. Se întoarse, îl privi pe Nikolas şi i se tăie răsuflarea.

Ochii prinţului erau plini de lacrimi. Nu reuşise să-şi stăpânească reacţia la vederea ei înconjurată de icoanele ruseşti, la lumina lumânărilor. Nu cunoscuse niciodată astfel de tortură. I se părea că Emma are putere de viaţă şi de moarte asupra lui şi nu ştia ce s-ar fi întâmplat cu el dacă ea nu l-ar fi iubit niciodată. Se temea de ce ar fi putut să devină.

I se păru că trecuse o veşnicie până când reuşi să vorbească, dând dovadă de o nemăsurată stăpânire de sine.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine în ziua aceea. Nu sunt sigur de ce este real şi ce nu. Ştiu doar că am nevoie de tine.

Emma rămase pe loc, neştiind ce să facă, uitându-se la bărbatul care o sedusese, care se însurase cu ea, care o trădase mai apoi… Cel mai

complicat şi mai tulburător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Era nevoie de curaj ca să rămâi cu el. Se simţea ca în faţa unui tigru, fără barele unei cuşti care s-o apere. Simţea atât de multe pentru el... teamă, dorinţă, furie, tandreţe. Oare o va mai fascina vreodată cineva la fel ca el? Oare merita să rişte ca să încerce să afle dacă într-adevăr o iubea?

Se apropie de el şi îi atinse cu blândeţe obrazul. Îi simţi tremurul, tensiunea prea greu de îndurat.

— Poate că şi eu am nevoie de tine, îi şopti.

El îşi împleti degetele în părul ei cu o mişcare posesivă şi o trase la piept, strângând-o mai s-o strivească. Îi vorbi înfundat, cu buzele lipite de buzele ei, apoi o sărută cu pasiune, ţinând-o în braţe de parcă n-avea de gând să-i mai dea vreodată drumul.

*

— Unde mă duci? întrebă Jake a doua zi, când Emma îl luă de mână şi-l conduse spre trăsura care aştepta pe alee. Şi de ce ne-am îmbrăcat aşa frumos?

Emma îi pusese o pereche de pantaloni negri, o vestă albastră şi o şepcuţă albastră peste onduleurile negre. Ea purta o rochie cenuşiu deschis, tivită cu mătase violet. Avea părul împletit şi prins la spate şi o pălărie din fetru gri, cu o fundă mare şi o eşarfă liliachie. Pe deasupra îşi pusese o pelerină cu glugă, din mătase, şi un şal pe umeri.

— Mergem în vizită la familia mea, îi răspunse ea copilului. Mi-a scris mama mea vitregă ca să mă anunţe că vin în oraş pentru câteva zile.

— Şi tu ai o mamă vitregă? întrebă el surprins.

— Ei bine, da, îi spuse Emma, zâmbind şi aranjându-i şapca. Nu eşti tu singurul din lume.

— Mama ta vitregă cum e?

— E rusoaică, la fel ca tine şi ca tatăl tău.

— Ştie poveşti ruseşti? întrebă el curios şi nerăbdător.

Emma zâmbi.

— Cred că ştie sute.

Se bucură că Jake vorbea cu veselie şi că în trăsură scoase din buzunar doi soldăţei de plumb, pe care-i făcu să se lupte. Orice îi distrăgea atenţia de la fluturii pe care-i simţea în stomac era binevenit.

Refuzase să-şi vadă părinţii încă de la nunta cu Nikolas, de la care trecuseră deja patru luni şi jumătate. Comunicase foarte puţin doar cu Tasia, care-i trimisese câteva scrisori. Se întreba ce reacţie or să aibă când o vor vedea. Oare o vor primi bucuroşi? Ce-o să creadă despre Jacob? Poate că ar fi fost mai bine să se ducă singură, dar Emma simţea că are nevoie de compania băieţelului, şi voia ca ei să-l cunoască. Se gândea că i-ar fi ajutat să înţeleagă ce avea să le spună. Jacob avea foarte mare legătură cu felul în care se schimbase Nikolas.

— Probabil că o să-i cunoşti pe fraţii mei, William şi Zachary, spuse ea când trăsura ajunse pe aleea din faţa conacului. William e de vârsta ta,

Jake, şi sunteţi veri, deşi foarte de departe. Ruşii ţin mult la ideea de familie şi sunt mândri de rudele lor, aşa că-mi imaginez că William o să se bucure să te cunoască.

Jake păru îngrijorat.

— O să-mi placă de el?

— Cu siguranţă, spuse Emma pe un ton ferm. E un băiat drăguţ, Jake. Nu e genul care să pună porecle răutăcioase sau să râdă de ceilalţi.

— Dar eu vorbesc ca din sat... şi sunt şi copil din flori.

Emma nu-şi dăduse seama că băiatul e conştient de accentul lui necizelat.

— Nu trebuie să le spui asta oamenilor, Jake. Nu ai de ce să te ruşinezi de originea ta şi nu ai cum s-o schimbi. Şi pe urmă, William n-o să se gândească deloc la accentul tău, care oricum o să se mai schimbe pe măsură ce creşti.

— Chiar? întrebă copilul bucuros, întorcându-se la soldăţeii lui.

Emoţiile Emmei crescuseră în timpul drumului spre conacul familiei ei de pe malul Tamisei. Cele trei turnuri atât de cunoscute, cu acoperişuri conice şi balcoane dedesubt apărură la fereastra trăsurii, care se opri în faţa casei. Doi servitori îmbrăcaţi în livrele din brocart veniră să-i ajute să coboare. Jake, poate preluându-i starea de agitaţie, o luă de mână în drum spre intrare. Emma se uită repede la băiat şi apoi în jos, spre îmbrăcămintea ei, ca să se asigure că amândoi sunt cât se putea de aranjaţi.

Majordomul îi întâmpină la uşă şi zâmbi când o

recunoscu.

— Domnişoară Emma, spuse el, primindu-i în foaier, în timp ce Tasia se grăbea să le iasă în întâmpinare.

— Am văzut trăsura pe geam, exclamă Tasia, grăbindu-se spre Emma, bucuroasă. Ce bine-mi pare să te văd!

O luă în braţe pe Emma şi râseră amândouă, fericite. Prinţesa începu să se simtă mai bine în spaţiul familiar al casei sale şi alături de Tasia. Aceasta făcu un pas în spate şi o privi cu un ochi critic.

— Uimitoare, spuse. Zâmbeşti, radiezi, eşti în formă… Îţi merge bine, Emma.

Se uită la figura micuţă de lângă fiica ei vitregă şi ochii i se măriră întrebători. Păli de surpriză şi liniile gurii ei moi tremurară puţin, apoi şopti ceva în ruseşte. Până la urmă îşi reveni şi spuse:

— Cine… Cine eşti tu?

— El e Jake, răspunse Emma, punând o mână pe umărul copilului speriat. Fiul lui Nikolas.

Tasia dădu dovadă de stăpânire de sine şi reuşi să-şi ascundă surprinderea.

— Sigur. Arată ca un Angelovsky. Mai ales ochii sunt ai familiei.

Îl privi pe băiat şi reuşi să-i zâmbească, apoi vorbi pe un ton blând:

— Fiul lui Nikolas… Presupun că asta înseamnă că eu sunt bunica ta, nu-i aşa?

Se aplecă, iar mătasea foşni şi parfumul ei îl învălui pe băieţelul prins în braţe.

— Eşti prea frumoasă ca să fii bunică, spuse

Jake sincer, acceptându-i îmbrăţişarea. Şi nu miroşi ca o bunică, adăugă cu o voce înfundată.

Tasia râse.

— Tu, tinere, ştii să vorbeşti cu femeile, la fel ca tatăl tău. Poţi să-mi spui babuşka, dacă vrei. E cuvântul rusesc care înseamnă bunică.

Se ridică şi-i scoase şapca, apoi îi netezi părul negru.

— Vrei să mergi la lecţia fiului meu, William, cu profesorul său? Hai cu mine să vedem ce fac.

— Şi Zachary? întrebă Emma.

— E în camera copiilor, doarme.

Tasia întinse mâna spre Jake, care o apucă ascultător. Toţi trei merseră pe coridoare, printre coloanele de marmură, spre scara mărginită de tapiţerii nepreţuite înfăţişând scene din viaţa societăţii medievale. Tasia îl încurajă pe Jake să vorbească, iar el îi povesti despre menajeria de la conacul Angelovsky şi despre toate lucrurile pe care le făcea împreună cu tatăl său. Ajunseră în camera de studiu, o încăpere plină de jucării şi de cărţi, cu pereţii acoperiţi cu hărţi şi gravuri înrămate cu scene din poveşti pentru copii.

William stătea la masă cu un bărbat mai în vârstă. Amândoi ridicară privirea când îi auziră pe nou-veniţi. Băiatul se uită mai întâi la Emma şi scoase un strigăt de bucurie, apoi sări de pe scaunul său.

— Emma! strigă îmbrăţişând-o. Emma, te-ai întors!

Ea râse şi-l strânse aproape.

— William, ai crescut cel puţin doi centimetri!

Fratele ei cu părul întunecat era puternic şi plin de energie, ca întotdeauna. Prinţesa se uită spre Jake, care făcuse câţiva paşi în spate şi îi privea curios şi, parcă, puţin gelos. Îi dădu drumul fratelui ei şi îl trase mai în faţă pe Jake, cu mâinile pe umerii săi.

— William, el e vărul tău, Jake. Fiul lui Nikolas.

Băieţii se priviră atent, şi în câteva secunde se acceptară unul pe celălalt.

— Eşti un Angelovsky? întrebă William.

Jake dădu din cap, mândru şi temător.

— Sunt rus.

— La fel ca mine! exclamă William, apoi amândoi zâmbiră.

— Uite ce am eu, spuse Jake, scoţând din buzunar câţiva soldaţi pe care William îi examină cu interes.

Tasia interveni, adresându-i câteva cuvinte profesorului şi întrebând dacă Jake putea să fie inclus în lecţie. Când amândoi băieţii se aşezară la masă, unul lângă celălalt, Tasia şi Emma ieşiră din camera de studiu şi se îndreptară spre salon.

— Tata e acasă? întrebă prinţesa.

— E la o întâlnire a comitetului director a companiei de cale ferată. Cred că o să vină curând.

Tasia o luă de mijloc pe Emma şi spuse:

— Acum povesteşte-mi despre Jake.

— Nikolas nu-l cunoştea acum câteva săptămâni. Mama lui a lucrat la una dintre lăptăriile de pe moşiile lui şi a murit de curând. Cineva din sat ne-a adus copilul, iar Nikolas a decis să-l ţină la noi şi să-l recunoască drept fiul lui.

— Mi se pare de mirare, spuse Tasia cu sinceritate. Nu-mi amintesc ca lui Nikolas să-i fi plăcut vreodată copiii. Nu doar atât, dar băiatul seamănă atât de mult cu Mihail încât cred că-i pricinuieşte destul de multă suferinţă prinţului.

— Da, spuse Emma cu candoare, toată afacerea a fost şocantă pentru el. La început abia dacă suporta să se uite la băiat, dar acum îl adoră. E uimitor să-i vezi împreună.

Tasia clătină uluită din cap.

— Presupun că aşa se întâmplă, copiii scot ce-i mai bun din noi. Chiar şi din cineva ca Nikolas.

Făcu o pauză scurtă.

— Pari foarte sănătoasă şi fericită, Emma. Sper că asta înseamnă că Nikolas se poartă frumos cu tine.

— N-a fost aşa de la început, recunoscu ea, roşind puţin. Dar în ultima vreme…

Roşi mai mult.

— În ultima vreme lucrurile merg mai bine. E diferit acum. Nici nu sunt sigură că e o schimbare permanentă. Nu pot decât să sper că este.

Merseră împreună în salon ca să discute cât timp Tasia cosea. Mâinile ei delicate şi îndemânatice reparau una dintre mânecile sfâşiate ale unei cămăşi de-a lui Lucas. Emma se bucură că poate să povestească în sfârşit despre comportamentul ciudat al lui Nikolas din ultimele luni.

— La început avea episoade în care i se părea că trăieşte ceva deja cunoscut. Avea viziuni despre care nu-i plăcea să vorbească şi care îl tulburau.

— Viziuni, repetă Tasia, aşezând cămaşa reparată în poala rochiei şi uitându-se la Emma. Ce fel de viziuni?

— Nu ştiu exact, dar de fiecare dată avea o expresie atât de ciudată, se speria şi era foarte furios… După aceea eu am găsit tabloul. Mai ştii că ţi-am scris că restaurăm un peisaj vechi? Dedesubt era portretul unui strămoş al familiei lui, un străbunic de-al lui Nikki, cu care seamănă foarte bine. Prima dată când a văzut tabloul, s-a albit şi a leşinat. N-am reuşit să-l facem să-şi revină timp de o oră întreagă. Când s-a trezit în sfârşit, parcă era altul.

— Altul? întrebă Tasia nedumerită.

— Parcă aş fi văzut cealaltă faţă a unei monede. Acum nu voia să aibă nimic de-a face cu mine şi cu Jake, şi imediat după aceea am devenit cei mai importanţi din lume. Mai târziu mi-a spus că şi-a amintit o viaţă trecută, în care noi doi am fost căsătoriţi, şi asta a schimbat totul.

Emma se încruntă stânjenită.

— Nicio persoană raţională n-ar crede aşa ceva. Şi mai surprinzător e că tocmai Nikolas, dintre toţi oamenii, a inventat o astfel de poveste. Spune-mi, belle-mere, a înnebunit soţul meu, sau încearcă să mă păcălească?

Tasia tăcu o vreme şi se concentră la cusut.

— Aş putea să cred povestea lui Nikolas, spuse până la urmă.

— Glumeşti!

— E natura ruşilor să creadă astfel de lucruri. Suntem un popor plin de contradicţii.

Temperamentali, mistici, superstiţioşi…

Tasia ridică din umeri şi zâmbi puţin.

— Poate că am avut cu toţii vieţi anterioare. Cine sunt eu să spun că nu-i aşa?

— Dar tu eşti atât de credincioasă! Ştii Biblia pe de rost!

— Pentru ruşi, religia e un lucru schimbător, care cuprinde multe idei şi credinţe diferite.

— Eu nu sunt aşa. Nu pot să-mi dau voie să cred un lucru atât de extraordinar, dar ştiu că Nikolas crede în realitatea asta şi se pare că datorită ei s-a schimbat.

— Atunci poate că nu e cazul să-ţi pui atâtea întrebări, Emma. Încearcă să accepţi că s-a întâmplat şi să vezi ce e de făcut în continuare.

— Dar cum… începu Emma, dar tăcu brusc, dându-şi seama că mai intrase cineva în cameră.

Ridică privirea şi tresări la vederea tatălui ei. Lucas Stokehurst arăta ca întotdeauna, era înalt şi distins, şi avea ochi albaştri, pătrunzători.

— Emma…

Ea sări în picioare şi fugi în braţele lui deschise şi dragi. Un val de bucurie o traversă şi prinţesa îşi ascunse chipul pe umărul lui.

— Tata, ascultă, spuse repede, cu braţele pe după gâtul lui. Am înţeles atât de multe lucruri în ultima vreme. Am cerut mereu atât de mult de la ceilalţi, m-am aşteptat să fie perfecţi, şi am fost aspră cu aceia pe care-i iubesc şi dezamăgită când am descoperit că şi ei sunt oameni. Ai încercat să mă aperi şi să mă ajuţi şi ai avut perfectă dreptate în privinţa lui Adam Milbank. Iartă-mă pentru ce ţi-

am spus. Eram atât de furioasă că nu mai ştiam ce fac. Te iubesc, tata. Mi-a fost foarte dor de tine.

Tatăl ei nu reuşi să răspundă, ci înghiţi în sec şi-şi sprijini bărbia de creştetul ei, strângând-o în braţe mai s-o strivească. Emma îşi şterse lacrimile de fericire. Era alături de familia ei şi, în sfârşit, totul era bine.

Se aşeză şi vorbi cu părinţii ei, le povesti despre viaţa sa, având grijă să omită detaliile nepotrivite pentru urechile lor, şi se bucură când tatăl ei îi strânse mâna. După o vreme, băieţii veniră şi ei în salon, ca să bea ceai şi să mănânce prăjituri. William şi Jack se împrieteneau repede. Zachary, încă adormit după somnul de după-amiază, era în braţele Tasiei.

— Vreau să merg în vizită la Jake şi să văd menajeria, anunţă William, cu degetele şi obrajii lipicioşi de glazură. Când pot să merg? Mă iei, Emma?

— Trebuie să vii cât mai curând, răspunse ea zâmbind. Animalelor le-ar plăcea să te revadă, William.

Ezită puţin, apoi le sugeră părinţilor ei:

— Acum, că au venit sărbătorile, poate veniţi la petrecerea de Crăciun şi rămâneţi să cinaţi cu noi după aceea.

Tasia acceptă imediat, cu gândul la delicatesele ruseşti pe care avea să le prepare bucătăreasa de la conacul Angelovsky. În timp ce făceau planuri, majordomul anunţă că în foaier aştepta un inspector de poliţie.

— Eu l-am chemat, spuse Luke. Mă scuzaţi.

Trebuie să-i vorbesc.

William şi Jake găsiră o scuză şi plecară din salon, iar Emma fu sigură că se duc să-l vadă pe vizitator. Camera se goli repede, iar ea o privi cu surprindere pe Tasia.

— De ce a venit un inspector de poliţie la voi?

Tasia făcu o grimasă de nemulţumire şi răspunse:

— A fost o spargere acum două nopţi, în timp ce noi dormeam! Ne-a speriat pe mine şi pe copii, iar tatăl tău s-a înfuriat peste poate, rosti ea, apoi coborî glasul. E o lovitură pentru mândria unui bărbat să i se fure lucrurile de sub nas. Luke a chemat tot Scotland Yard-ul în ajutor. Au trimis ieri doi sergenţi şi un inspector. Nu lasă pe nimeni să se odihnească până nu prind infractorul.

— Mi-e teamă de ce o să i se întâmple când o să-l găsească tata, spuse Emma sec. Ce a furat?

— Câteva bijuterii, o casetă cu bani şi două pistoale.

Tasia se încruntă şi clătină din cap.

— Uşurinţa cu care s-a întâmplat sugerează că hoţul cunoştea planul casei şi locul unde ne ţinem lucrurile de valoare.

— Atunci e posibil să-l cunoaştem pe hoţ?

Tasia dădu aprobator din cap, apoi îl sărută pe Zachary pe creştet şi-l strânse la piept.

— Servitorii sunt în vârstă şi de încredere, aşa că probabil e vorba de cineva care ne-a trecut pragul ca oaspete cândva. Poate chiar a stat cu noi la masă.

Emma se cutremură.

— Nu-mi place.

Tasia ridică din umeri, devenind din nou pragmatică, aşa cum era de obicei.

— Viaţa e plină de surprize, slavă Domnului.

*

Când Emma şi Jake se întoarseră acasă, Nikolas tocmai conducea spre ieşire un grup de administratori, contabili şi avocaţi care-i dăduseră rapoartele de jumătate de an despre proprietăţile lui. Ascultă cu răbdare povestea lui Jake despre noii lui veri şi bunici.

— Deci îţi place familia Stokehurst? întrebă încet.

— Da, îl asigură fiul său. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ei.

— Sunt sigur că nu, răspunse prinţul pe un ton sec, aruncându-i o privire Emmei şi zâmbind larg când o văzu strâmbându-se. Ce-ar fi să mergi în camera ta, Jake? S-ar putea să te aştepte acolo o jucărie nouă.

Băiatul fugi la etaj, ca să vadă despre ce era vorba, iar Emma şi Nikolas râseră de graba cu care dispăru. Nikolas ridică o sprânceană şi întrebă:

— Cum a fost?

Emma îl luă pe după talie.

— Tasia a fost bună şi scumpă, ca de obicei, iar tata şi cu mine ne-am împăcat. Înainte să plec, a recunoscut chiar că n-ai cum să fii un soţ atât de rău, dacă eu sunt atât de fericită. Cred că tatei i-ar plăcea să se împace şi cu tine, Nikki. Să nu te miri

dacă într-o zi, curând, o să vrea să-ţi vorbească. Cred că e pregătit să te accepte pe post de ginere.

Nikolas zâmbi ironic.

— De ce mă cutremur oare numai la gândul acesta?

Ea îl muşcă încet de lobul urechii.

— Dacă tata se hotărăşte să fie amabil cu tine, te rog să faci tot ce-ţi stă-n putere ca să fii şi tu la fel. De dragul meu.

Nikolas îi scoase pălăria şi o mângâie pe cap.

— Nu-mi place când îşi împleteşti părul atât de strâns.

— Încerc să par respectabilă.

— Tu nu eşti făcută să fii respectabilă, ci naturală şi liberă ca animalele tale. Nu mă mai muşca! Am un cadou pentru tine.

— Ce fel de cadou? Unde e?

— Trebuie să-l găseşti, spuse el zâmbind când ea începu să-i caute prin buzunare. Nu aşa brutal, ruişka, să nu strici vreun lucru de valoare.

Triumfătoare, Emma găsi un săculeţ greu, din catifea, şi îl scoase. Desfăcu şnurul şi scutură în palmă conţinutul.

— Vai, spuse încet, cu răsuflarea tăiată.

Era un inel cu un singur safir montat în aur. Piatra strălucitoare era de mărimea unui ou de privighetoare şi parcă sclipea în toate nuanţele posibile de albastru. Emma îl privi uimită pe soţul ei.

— Pune-l pe deget, spuse acesta.

Emma îl privi cum îi strecoară inelul pe deget. Se potrivea perfect, o mărgică de foc albastru în

echilibru pe mâna ei.

— De ce mi l-ai cumpărat? întrebă uimită.

— Fiindcă se potriveşte cu ochii tăi.

— E incredibil, dar…

Îl mângâie pe piept, desenând conturul muşchiului.

— De ce spuneai că mi l-ai cumpărat?

— Îmi place să te văd purtând lucruri frumoase. Aproape la fel de mult cum îmi place să te văd nepurtând nimic.

Îi şopti alinturi şi o mângâie, îi desfăcu gulerul rochiei. O sărută pe gât, în locul unde i se simţea pulsul. Emma oftă şi închise ochii.

— Nikki, nu…

— Hai să mergem sus.

— Nu înainte de cină, exclamă ea roşind.

— Vreau să te văd goală, numai cu inelul pe deget.

— Eşti imposibil, spuse ea, lăsându-l s-o tragă afară din încăpere.

*

Cu o săptămână înainte de Crăciun, Emma era ocupată cu decorarea conacului. Atârna clopoţei, metri întregi de funde roşii, vâsc. Surorile Sidarov şi doi dintre servitori erau căţăraţi pe scări şi atârnau ornamente într-un brad înalt din centrul sălii. În timp ce lucrau o amuzau pe Emma cu colinde ruseşti.

— Dacă n-ar fi atât de mare conacul ăsta, se lamentă ea. E nevoie de mult mai multe

ornamente ca să-l faci să arate frumos.

— Da, dar e minunat, exclamă Rahela, prinzând un om din turtă dulce de o creangă de brad.

Pregătiseră turtă dulce în diferite forme şi deja aveau probleme cu hoţii. Samson era o ameninţare permanentă, fiindcă se aventura să muşte din bucăţile de pe ramurile mai de jos ale bradului. Se aşeza sub el şi din când în când se mai scărpina pe sub funda festivă pe care o avea legată la gât.

Majordomul se apropie de Emma cu o expresie perplexă pe chipul acvilin.

— Alteţă, murmură, tocmai am descoperit un pacheţel în pragul uşii de la intrare.

Emma se opri din ce făcea şi coborî treptele ca să vadă obiectul. Era o cutie mică, albă, legată cu fundă roşie şi deasupra căreia era un bileţel pe care era scris numele ei şi nimic mai mult. Zâmbi puţin.

— Mă întreb cine ar alege să facă aşa un cadou.

Desfăcu funda şi deschise cutia din carton rece şi puţin umed. Înăuntru erau o bucată de catifea, un trandafir roşu şi un cartonaş pe care scria „A”. Zâmbetul îi dispăru şi se încruntă. Cine i-ar trimite aşa ceva, într-un fel atât de misterios? Putea să fie de la Adam oare? Cândva, demult, îi dăduse un trandafir identic. Atinse floarea, apoi retrase mâna, speriată. Se înţepase într-un spin.

— Au!

Băgă degetul în gură şi simţi gustul metalic de sânge. Stanislaus se încruntă.

— Alteţă, dacă-mi permiteţi…

Luă cutia şi despături bucata de catifea, punându-i Emmei în palmă conţinutul. Ea tresări când văzu o pereche de cercei cu perle. Surorile Sidarov se apropiară ca să-i vadă şi ele şi se mirară de cât erau de frumoşi.

— Minunaţi, spuse Rahela.

Emma avea un sentiment de răceală şi neplăcere. Citise undeva că perlele însemnau lacrimi. O cutie cu un trandafir roşu şi cu perle… Sânge şi lacrimi. Puse cerceii înapoi în cutie.

— Bine că Nikolas nu e aici, murmură. Nu cred că i-ar plăcea să vadă că primesc cadouri de la alt bărbat.

— Nu, aşa e, alteţă, aprobă Stanislaus.

Emma se uită cu neplăcere la cadou.

— Te rog să i-l trimiţi înapoi lordului Milbank. Cred că el e cel care l-a trimis.

Se opri şi se uită la servitorii din jurul ei.

— Nu e nevoie să-i spuneţi prinţului despre asta. Ar fi gelos şi s-ar supăra, şi prefer să petrecem un Crăciun liniştit.

Căzură cu toţii de acord şi se întoarseră la ce făceau, încercând să recreeze atmosfera liniştită de mai devreme. Pe Emma o tulburase cadoul neaşteptat, dar se hotărî să uite de el. Ce ar fi putut Adam să vrea să spună cu acel gest? Să-i transmită că încă ţinea la ea? Că voia ceva, poate chiar o aventură? Cât de prostuţi erau unii bărbaţi, care-şi doreau numai ce nu puteau să aibă! Sau poate că darul era expresia unui „la revedere” din toată inima. Nu conta, fiindcă Emma avea de gând

să se concentreze pe viitor, nu pe trecut. Avea o viaţă bună cu Nikolas, care promitea să devină şi mai bună, iar Emma voia să se asigure că nimic nu le va sta în cale.

Capitolul 12

De dimineaţă, Stanislaus veni în salonul privat al Emmei.

— Alteţă, spuse el, apoi se opri, parcă întrebându-se dacă să mai adauge ceva.

Era încruntat şi cu buzele strânse.

— Ce s-a întâmplat, Stanley? Ai o expresie tare ciudată.

El ignoră alintul.

— Alteţă, răspunse, am descoperit asta în prag.

Ridică mâna şi-i arătă un obiect. Emma lăsă ceaşca din mână şi se uită nedumerită la el. Era trandafirul pe care-l primise cu o zi înainte.

— Nu l-ai trimis înapoi?

— Ba da, alteţă, cu tot cu cercei. Se pare că acum a venit numai trandafirul.

Ea clătină din cap, uitându-se fix la floarea care începuse să se ofilească.

— Oricine e cel care l-a trimis, e foarte insistent.

— Să-i spunem prinţului Nikolas?

Emma se gândi o clipă. Era convinsă că trandafirul venise din partea lui Adam, probabil ca să încerce să-i învrăjbească pe ei doi.

— Nu, spuse scurt. E doar un gest prostesc.

Aruncă floarea şi hai să uităm de toată povestea asta.

*

Era ajunul Crăciunului, iar dinspre copacul din colţul încăperii venea un parfum plăcut de brad. În salonul familiei pereţii erau acoperiţi cu panouri din lemn aurit şi la ferestre atârnau draperii din catifea vişinie, care în acel moment erau date la o parte, ca să dea voie luminii lunii să intre în cameră. În şemineu ardea un foc vesel care dădea o strălucire aurie tuturor lucrurilor din jur.

Nikolas stătea pe jos, printre perne, şi o privea pe soţia lui cum se plimbă prin cameră, Jacob dormea în camera lui şi visa la dimineaţa următoare, iar ei doi aveau la dispoziţie o noapte întreagă.

— Vino aici, spuse încet, luând o înghiţitură dintr-un pahar din argint cu marginile de cristal.

— Imediat, răspunse Emma, aranjând şiraguri de merişoare în brad. N-am terminat aici.

— De două zile nu faci decât să legi funde şi să muţi ghirlande cu câte un centimetru mai sus sau mai jos...

— Mâine avem aproape două sute de invitaţi şi vreau ca totul să fie perfect.

— Totul este perfect deja.

Nikolas îşi mai turnă vin şi admiră formele soţiei sale, care, îmbrăcată în pantaloni, tocmai se apleca la poalele bradului.

— Vino încoace. Am un cadou pentru tine.

— Şi eu am ceva pentru tine, răspunse ea repede.

Căută în spatele unui divan şi trase afară un obiect mare, dreptunghiular, de mărimea şi forma unui tablou înrămat. Era acoperit cu o bucată de material închis la culoare. Nikolas se ridică în capul oaselor şi îl privi cu interes.

— E portretul tău?

— Da. Domnul Soames a lucrat zi şi noapte ca să-l termine la timp.

— Arată-mi.

— Mai întâi dă-mi cadoul, spuse ea aşezându-se alături de el.

Îşi încrucişă picioarele şi primi o cupă de vin de la soţul ei. Nikolas scoase un pachet împăturit de sub una dintre pernele cu ciucuri. Emma întinse mâinile spre cutia cât o palmă cu bucuria unui copil.

— Ce bine! Îmi plac cadourile în cutii mici.

Rupse hârtia şi deschise cutia acoperită cu catifea, apoi se uită fericită la obiectul din interior. Îl ridică încet, iar el sclipi la lumina flăcărilor din şemineu. Nikolas comandase o broşă în formă de tigru, cu dungi din onix negru şi diamante galbene.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbindu-i lui Nikolas. Îmi aminteşte de tine.

— Ar fi trebuit să-ţi amintească de Manchu.

— Voi doi semănaţi, spuse ea mângâindu-l pe ceafă. Sunteţi amândoi creaturi solitare, care au fost rănite cândva, şi niciunul dintre voi nu e cu totul domestic.

El o privi cu ochi strălucitori.

— Nici nu ţi-ar plăcea să fim.

Ea zâmbi când îl auzi, apoi aduse mai aproape tabloul acoperit.

— Acum primeşti şi tu cadoul, spuse, tăcând puţin înainte să continue. E destul de neconvenţional.

El îi făcu semn să-l descopere.

— Bine.

Cu o mişcare bruscă, ea trase materialul de pe portret.

— Cum ţi se pare?

Nikolas rămase fascinat. Robert Soames o pictase pe Emma stând pe jumătate aşezată la fereastră. Purta o cămaşă albă, deschisă la gât, şi pantaloni bej deschis. Avea picioarele goale, ceea ce dădea tabloului un aer senzual. Părul ei roşu, strălucitor, îi atârna până la şolduri, iar pe chip avea o expresie visătoare, serioasă, care contrabalansa perfect poziţia trupului. Lui Nikolas i se părea un portret reuşit, aproape erotic.

— E foarte neobişnuit, aşa-i? întrebă Emma aşteptându-i atentă reacţia.

Nikolas zâmbi şi o trase în braţele sale, uitându-se din nou la tablou.

— E frumos. Mulţumesc, ruişka. O să-l preţuiesc mai mult decât orice alt obiect de artă pe care-l am.

— Nu ştiu unde o să-l atârnăm, spuse Emma sprijinindu-se de pieptul lui. Unii s-ar simţi ofensaţi să vadă o prinţesă îmbrăcată în pantaloni.

El o mângâie încet pe picioarele lungi.

— E singurul fel de prinţesă care-mi trebuie,

ruişka.

Ea zâmbi mulţumită şi începu să se joace cu unul dintre nasturii cămăşii lui.

— Nikki, m-am tot gândit... Trebuie să ştii ceva.

— Ce? întrebă el, simţindu-i schimbarea de dispoziţie.

Aşteptă în tăcere, ţinând-o în braţe, în timp ce ea îşi căuta cuvintele.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, reuşi până la urmă.

Nikolas îi apucă bărbia şi-i ridică privirea, uitându-se în ochii ei albaştri. Simţi un fior, un fel de uimire amestecată cu neîncredere. Ştia ce voia să-i spună. Deodată era foarte sigur, dar trebuia s-o audă rostind cuvintele.

— Spune-mi şi gata, Emma.

— Eu...

Îl prinse de cămaşă cu degetele ei lungi.

— Cred că sunt...

Se opri şi îl privi în ochi, incapabilă să termine ce avea de zis. El îi mângâie abdomenul plat şi se uită la ea cu un aer întrebător. Ea dădu scurt din cap, îmbujorându-se până în vârful urechilor.

Nikolas trase aer în piept. Copilul lui şi al Emmei. O parte din el, în ea. Gândul îi provocă nu fericire, ci un fel de adoraţie uimită la gândul că avea o astfel de şansă. Viaţa îi fusese bântuită de trei copii: Misha, pe care nu putuse să-l salveze, Jake, băiatul pe care-l respinsese, şi Alexei, fiul pierdut pentru totdeauna. Avea acum ocazia să-şi vadă copilul cum se naşte, să facă parte din viaţa lui sau a ei, să şteargă greşelile din trecut. Nikolas

îşi ascunse chipul în părul bogat al soţiei sale.

— Înseamnă că te bucuri? întrebă Emma apucându-l pe după gât.

O vreme el nici nu putu să-i răspundă.

— Tu eşti toată lumea mea, spuse până la urmă, cu glasul încărcat de emoţie.

*

După o dimineaţă de Crăciun plină de veselie, în care servitorii schimbară cadouri între ei în sala mare, iar familia Angelovsky sărbători în intimitatea salonului familiei, casa era plină de hârtie de împachetat. Emma ştia că oaspeţii lor aveau să sosească în curând, aşa că se îmbrăcă într-o rochie din mătase albastră, tivită cu negru. Partea de jos era simplă, fără volane, numai cu o margine lată, neagră. Nu purta niciun fel de bijuterii în afară de broşa cu tigru prinsă la gât.

Cameristele merseră să strângă dezordinea colorată de cutii şi ambalaje, iar bucătăreasa şi ajutoarele ei se grăbiră să prepare festinul de Crăciun pentru cei două sute de invitaţi. Mirosuri apetisante de curcan umplut şi gâscă, specialităţile englezeşti, se amestecau cu acelea ale felurilor de mâncare ruseşti, cu ciuperci, smântână, varză acră şi prăjitură din aluat cu stafide, baba aurhum. Jake fugea prin casă, bucuros, jucându-se cu jucăriile lui noi şi întrebând nerăbdător când aveau să sosească invitaţii.

— Curând, îi promise Emma, râzând de contrastul dintre veselia băiatului şi aerul resemnat

al tatălui său.

Ştia că Nikolas nu aştepta cu prea mare nerăbdare să-i întâlnească pe ai ei, mai ales pe Luke. Cei doi nu se înţelesesem niciodată prea bine, iar de la nunta lor prinţul fusese foarte bucuros să-l evite cu totul pe socrul său.

Văzând-o amuzată, Nikolas reuşi să zâmbească puţin. Ea se apropie şi-l sărută pe obraz.

— O să fie bine, îi murmură. Toată lumea o să fie într-o dispoziţie festivă, iar părinţii mei se bucură că i-am invitat, aşa că nu te mai purta de parcă ar trebui să mergi la dentist.

— O să le spui alor tăi despre copil?

— Aş vrea să rămână între noi o vreme.

El o sărută pe obraz şi înainte să apuce să-i răspundă, Rahela Sidarova apăru în prag.

— Pe aleea de la intrare se apropie un alai de trăsuri, spuse cu răsuflarea tăiată.

— Mulţumesc, Rahela, rosti Emma, bătând din palme fericită şi trăgându-l pe Nikolas după ea, ca să-i întâmpine pe oaspeţi.

Curând în casă începură să răsune conversaţii vesele. O armată de copii se adunase în jurul pomului de Crăciun din sala mare, iar adulţii erau în salon şi beau vin, lichior de ouă şi o băutură rusească din miere fermentată. Lordul Shapley, un invitat cu talent muzical, cânta colinde la pian, iar alţii îl însoţeau cu vocile. Emma se relaxă când văzu că după-amiaza mergea bine. Tatăl ei şi Nikolas erau politicoşi unul cu celălalt şi păstrau distanţa sau îşi distrăgeau atenţia privind jocul copiilor. Tasia, care arăta minunat îmbrăcată într-o

rochie din mătase violet, se uită la un moment dat spre Emma şi-i făcu semn cu ochiul.

Aceasta decise să meargă să vadă cum se descurcă bucătăreasa cu primul fel, aşa că se strecură discret afară din salon. Fredonă câteva versuri dintr-un colind şi se îndreptă spre bucătărie. Deodată, cineva o prinse uşor de cot. Se răsuci surprinsă şi dădu cu ochii de Nikolas. Desfăcu buzele, ca să-i pună o întrebare, dar el îi luă obrajii în palme şi o sărută cu pasiune.

— De ce? întrebă ea când reuşi să vorbească.

El îi arătă spre tavan, unde cineva atârnase un mănunchi de vâsc.

— Aş putea să folosesc ăsta drept pretext, dar ştii că te-aş fi sărutat oricum.

Ea zâmbi.

— Ar trebui să te ocupi de oaspeţi.

— Prefer să mă ocup de tine.

Ea râse şi-l împinse, dar el o strânse mai tare în braţe.

— Vreau să fiu singur cu tine, îi spuse sărutând-o din nou.

Deodată, un sunet neaşteptat îi făcu să tresară, chicotelile neascultătoare ale unor copii. Emma se crispă şi se răsuci spre locul de unde se auzise sunetul. Roşi până în vârful urechilor când văzu grupul. Jake şi fraţii ei vitregi, William şi Zack, erau însoţiţi de tatăl ei. Luke nu spuse nimic, doar ridică o sprânceană. Jake rupse tăcerea:

— Nu-i băga în seamă, spuse dând ochii peste cap. Mereu fac aşa.

Emma roşi, se smulse din îmbrăţişarea soţului

ei şi îşi aranjă corsetul.

— Unde mergeţi? întrebă, încercând să-şi ascundă stânjeneala.

Jake zâmbi larg.

— Îi duc să-mi vadă poneiul, pe Ruslan.

— Nu ne lăsaţi să vă ţinem din drum, spuse Nikolas.

Emma îl ciupi discret drept răsplată pentru remarca nepoliticoasă şi îşi drese glasul.

— Poate că Nikolas o să meargă şi el cu voi.

Luke îi aruncă prinţului o privire bănuitoare.

— Da, ce-ar fi să vii cu noi?

Jake şi băieţii începură să-l roage să-i însoţească, aşa că el le făcu pe plac, nu înainte să-i arunce soţiei lui o privire plină de reproş. Ea îi zâmbi cu dulceaţă şi speră că tatăl ei avea să profite de ocazie ca să-i vorbească lui Nikolas. Le-ar fi făcut bine amândurora să petreacă puţin timp împreună.

Traversa sala mare şi merse mai departe, spre bucătărie, când deodată simţi furnicături pe ceafă. Încetini pasul. Avea impresia că se întâmplă ceva rău, de parcă ar fi coborât o umbră deasupra conacului. Se uită peste umăr şi îl văzu pe Stanislaus primind trei oaspeţi. Primul dintre ei pe care-i recunoscu fu domnul Oliver Brixton, americanul care avea o fabrică de smalţ şi care fusese cândva invitatul lor la cină. Era fratele celei cu care să însurase Adam Milbank. După el apăru o femeie mică şi banală, îmbrăcată în mătăsuri scumpe şi cu părul aranjat într-o coafură practică, simplă. Era la braţul unui bărbat cu părul închis la

culoare şi trăsături familiare.

Adam venise la petrecerea lor de Crăciun şi o adusese pe soţia sa cu el. Emma rămase nemişcată, confuză. Cum se putea? Îi trimiseseră o invitaţie domnului Brixton, mai mult de curtoazie, dar el decisese să vină, şi, încălcind grosolan regulile etichetei, îi adusese cu el şi pe soţii Milbank. Brixton zâmbea calm şi era evident că uitase de relaţia Emmei cu Adam, dar Charlotte Milbank ştia. În ochii ei cenuşi strălucea o privire curioasă şi bănuitoare.

Inima Emmei începu să bată atât de tare încât parcă i s-ar fi lovit de capul pieptului. Fruntea i se acoperi de o peliculă subţire de sudoare. Ce căuta Adam acolo? Ce intenţiona? Oamenii aveau să-i privească şi să-şi pună întrebări, să aştepte ca între Adam şi Nikolas să izbucnească un scandal. Se forţă să zâmbească şi se apropie ca să le ureze bun-venit. Figura domnului Brixton se lumină la vederea ei. Îi sărută mâna şi ură:

— Crăciun fericit, alteţă.

Emma murmură un răspuns şi coborî privirea spre soţia lui Adam, care era cu un cap mai scundă decât ea. Charlotte Milbank o surprinse vorbind prima, pe un ton stăpânit, dar aspru. Avea o voce adâncă, nepotrivită pentru o femeie mică şi plinuţă.

— Sper că aveţi loc pentru încă doi oaspeţi, alteţă. Mă tem că am insistat să-l însoţesc pe fratele meu la petrecerea domniilor voastre. De când m-am mutat în Anglia, am auzit pe toată lumea vorbind despre conacul magnific al prinţului

Nikolas şi despre soţia sa şi menajeria ei.

Emma o privi în continuare pe femeia micuţă, fiindcă nu îndrăznea să se uite la Adam.

— Dumneavoastră şi familia dumneavoastră sunteţi bineveniţi la petrecerea noastră de Crăciun, lady Milbank.

Chiar în momentul în care îi rostea numele, Emma se înfioră. Lady Milbank era un titlu la care sperase cândva, pe care şi-l dorise mai mult decât orice altceva. Charlotte Milbank avea o figură rotundă şi banală, dar o piele fără cusur, de un alb lăptos, cu numai o nuanţă de trandafiriu în obraji. Poate că, dacă ar fi avut o personalitate puternică, ar fi putut să fie atrăgătoare, însă în privirea ei era o notă de acuzaţie, iar gura îi era strânsă, serioasă.

Emmei îi venea s-o consoleze. Nu ai de ce să te temi de mine, voia să spună. În loc de asta, zâmbi politicos, apoi o conduse spre câţiva dintre oaspeţii din salon şi o prezentă. Brixton şi Adam rămaseră în urma lor, admirând bradul de Crăciun.

Emma o lăsă pe Charlotte şi se îndreptă spre alţi oaspeţi, dar privirea îi juca îngrijorată pe deasupra lor. Nikolas avea să se întoarcă. Trebuia să-l găsească. Trebuia să-i spună că veniseră Brixton şi Milbank. Nu îl privi pe Adam, deşi simţi că el se uita fix la ea. Fir-ai tu să fii, Adam, se gândi supărată. De ce trebuie să-mi faci probleme? Ce-i făcut e bun făcut. M-ai părăsit şi te-ai însurat cu altcineva, iar eu mi-am revenit după aceea. Lasă-mă să-mi văd de viaţa mea!

Emma jucă rolul gazdei o vreme, iar când se uită spre Adam, îl descoperi zâmbind forţat,

crispat. Soţia sa stătea alături de el, cu mâna rotundă şi albă pe braţul lui. Emma auzi o parte din conversaţia lor. Adam încerca să povestească o întâmplare:

— Nişte prieteni de-ai noştri au angajat un servitor cam înfumurat, îmbrăcat într-o livrea bleumarin…

— Era neagră, dragule, îl întrerupse Charlotte cu blândeţe.

Adam continuă de parcă nici n-ar fi auzit-o:

— Şi ne plimbam prin grădină, pe lângă vişini…

— Erau nişte tufişuri, dragul meu, îl corectă Charlotte.

— Când am auzit un strigăt înfricoşător. Servitorul alunecase şi căzuse în iazul cu peşti, pe drum spre trăsură. M-am prăpădit de râs.

— A fost destul de vulgar, spuse Charlotte cu un zâmbet reţinut.

Emma simţi pe cineva atingându-i cotul şi se întoarse ca să dea cu ochii de Tasia, puţin îngrijorată. Arătă cu capul spre Milbank.

— Văd că ai oaspeţi neaşteptaţi, spuse încet.

Emma făcu o grimasă comică şi oftă.

— Când o să-i vadă Nikolas…

— N-o să spună nimic, o asigură Tasia. Are suficientă stăpânire de sine.

— Sper.

— Adam pare cam tracasat, spuse mama ei vitregă.

— Da, am observat.

Adam era un bărbat sensibil, cu o mândrie uşor de rănit. De ce se însurase cu una ca domnişoara

Brixton? Poate că reacţiile ei veneau din nesiguranţă. Poate că încerca să-şi dovedească sieşi că e importantă pentru el.

— Săraca femeie, spuse Emma deodată. Ştiu cum e să încerci să păstrezi un bărbat care nu vrea asta. Am încercat şi eu multă vreme şi abia după aceea mi-am dat seama ce nebunie e.

— La cine te referi? întrebă Tasia. La Adam sau la Nikolas?

Emma zâmbi amuzată.

— La amândoi, cred. Dar Nikolas s-a schimbat, iar Adam, nu. Cred că lui îi place să-şi păstreze iubita nesigură, să nu o lase să simtă că poate să se bazeze pe el.

— Tu poţi să te bazezi pe Nikolas? întrebă Tasia pe un ton scăzut.

— Da. Tot ce-am văzut în ultimele săptămâni m-a convins că trebuie să-mi asum riscul. M-am hotărât să am încredere în el până când o să am motive să fac altfel.

Tasia îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ai început să ţii la el, Emma?

Emma ezită, neştiind ce să răspundă. Cu coada ochiului îl văzu pe Adam, care se desprinse de soţia sa şi se îndreptă spre uşile franţuzeşti care dădeau în grădină. Se întoarse şi se uită direct la ea.

Voia să-i vorbească. Emma se uită în altă parte, încruntându-se tulburată. Avea să meargă după el curând.

— Eşti sigură că e o mişcare înţeleaptă? întrebă Tasia înţelegând ce se întâmpla.

— Poate că nu e înţelept din partea mea, dar e necesar. Trebuie să lămuresc o dată pentru totdeauna lucrurile între noi.

*

Nikolas se întoarse uşurat în salon. Băieţii fuseseră foarte încântaţi de poneiul lui Jake. Stokehurst fusese politicos, aproape prietenos, şi îi spusese că ar vrea să-i vorbească la un pahar de coniac. Nikolas acceptase, Emma avea dreptate, într-adevăr tatăl ei voia pace.

Trecu pragul salonului şi o femeie pe care n-o cunoştea se apropie de el. Era mică şi plinuţă, cu o privire de uliu.

— Alteţă, spuse cu o voce adâncă. Sunt lady Charlotte Milbank. Soţia dumneavoastră şi soţul meu lipsesc. Cum nu cunosc planul conacului, vă rog pe dumneavoastră să mă ajutaţi să-i găsesc.

*

Grădina era întunecată şi rece din cauza vântului de iarnă. Pământul era îngheţat, iar tufişurile, pline de chiciură. Emma scotea mici vapori de abur pe nas de fiecare dată când expira.

Numai în grădină puteau să vorbească nestingheriţi şi cumva părea potrivit să se întâlnească acolo, în locul unde fuseseră ultima dată cu adevărat împreună, înainte ca Nikolas să se amestece în vieţile lor.

Emma găsi ce căuta, adică un luminiş printre

tufişuri. Adam aştepta acolo, cu părul lui castaniu şi lung fluturând bătut de vânt. Părea mult mai în vârstă, de parcă ar fi trecut ani, nu luni, de când se văzuseră acolo. Emma simţea că şi ea se maturizase. Cum de se schimbaseră amândoi atât de mult?

Nu mai credea că sunt doi tineri îndrăgostiţi şi îşi dădu seama că îi separau mai multe lucruri, nu doar faptul că amândoi erau căsătoriţi. Nu îl iubise niciodată cu adevărat pe Adam, fiindcă iubirea înseamnă să-i accepţi defectele celuilalt şi să-l ierţi când greşeşte. Să-i înţelegi slăbiciunile şi să-l iubeşti cu tot cu ele. Ceea ce avuseseră ea şi Adam fusese doar o iluzie care se destrămase în faţa primului obstacol.

Se opri la distanţă de el şi spuse tremurând:

— De ce-ai venit, Adam?

El întinse mâna spre ea. Avea în palmă cerceii cu perle.

— Am vrut să-ţi dau ăştia.

Cadoul pe care ea îl trimisese înapoi. Emma clătină din cap şi îşi cuprinse talia cu mâinile.

— Nu pot să-i primesc.

— De ce nu? Nu sunt la fel de frumoşi ca bijuteriile pe care ţi le cumpără el? întrebă Adam uitându-se spre broşa cu tigru.

Emma înghiţi în sec. Nu-i plăcea să fie singură cu el.

— Ce vrei de la mine? întrebă cu un amestec de nerăbdare şi rugăminte în glas.

— Vreau să ne întoarcem în seara în care am fost amândoi aici. Aş face totul altfel. Nu m-aş lăsa

intimidat. Mi-am dat seama prea târziu că tu eşti singura mea şansă la fericire.

— Nu-i adevărat.

— Nu? Se spune că Nikolas s-a schimbat, că mariajul vostru l-a făcut să fie mai bun. Poate că aşa s-ar fi întâmplat şi cu mine. Ţi-ai fi sfidat familia, lumea întreagă, ca să te măriţi cu mine. M-ai fi iubit.

Cândva, acel moment i-ar fi fost foarte pe plac Emmei, să vadă atâta regret pe chipul lui Adam, dar acum nu avea nevoie de aşa ceva. Nu voia decât să fie amândoi liniştiţi.

— Adam, nu ne face bine să ne tot gândim la ce a fost.

— Şi dacă nu pot să mă stăpânesc? întrebă el apăsat, aruncându-i cerceii la picioare cu atâta forţă încât perlele se răspândiră în jurul rochiei ei. Voiam să te văd purtându-i în seara asta. Voiam să porţi ceva de la mine.

— Ar fi trebuit să-i dai soţiei tale.

— N-o iubesc, spuse Adam cu o privire chinuită. După ce am renunţat la tine, mi-am vândut sufletul. Am crezut că averea lui Charlotte o să mă consoleze. Dar ştii ce am aflat? râse el cu amărăciune. Bogăţia mea cea nouă implică responsabilităţi care-mi fac stomacul să se răsucească. Charlotte mă tratează de parcă aş fi o maimuţă dresată. Se aşteaptă să fac după cum spune ea şi mă recompensează numai când îi fac pe plac. Nu mai am niciun pic de respect de sine.

— Vai, Adam, şopti Emma cu tristeţe. Nu trebuie să-mi spui mie astfel de lucruri. Nu pot să

te ajut.

— Ba da.

Emma deschise gura ca să spună ceva, dar auzi paşi pe pământul tare şi pe cineva trecând de tufişurile care-i ascundeau. Câteva secunde mai târziu, Charlotte Milbank apăru alături de ei. Figura palidă era lipsită de expresie, dar în ochi îi strălucea o privire furioasă, triumfătoare.

— I-am găsit! anunţă pe cineva care tocmai i se alătura.

— Nikki, spuse Emma cu inima strânsă.

Soţul ei îi vorbi încet lui Adam.

— Pleacă de pe pământurile mele, sau te omor.

Pentru unii bărbaţi, acele cuvinte ar fi fost doar un fel de-a spune, dar Nikolas vorbea foarte serios.

— Nu, spuse Emma imediat. Lasă-i în pace, Nikki. Nu le da motive de bârfă altora. În plus, ai afaceri cu domnul Brixton şi americanii săi, nu? Nu trebuie să-i ofensezi pe cei din familia lor dându-i afară pe sora lui şi pe soţul ei.

Nikolas o privi aspru.

— De ce vrei să rămână Milbank?

— Oricum trebuie să plecăm, spuse Charlotte apropiindu-se şi luându-l de braţ pe Adam. Începe să mă doară capul, şi am văzut ce venisem să văd. Hai, dragule.

La început păru că vicontele nu o să se mişte din loc. Tăcerea deveni incredibil de incomodă. Până la urmă se supuse îndemnului soţiei sale şi plecă din grădină alături de ea. Nikolas se uită la perlele împrăştiate la picioarele Emmei. Ea simţi nevoia să se apere, deşi nu avea niciun motiv.

Supărată că se simte atât de prost, ea atacă:

— Nikki, ce urmează acum? întrebă tăios. Certuri? Acuzaţii?

— Tu l-ai invitat? întrebă el, încă privind perlele.

— Crezi că voiam să vină aici?

— Poate că da. Mă pui la încercare, Emma?

Întrebarea o înfurie.

— Nu am de gând să mă apăr. N-ai decât să crezi ce vrei.

— Vreau să aud explicaţia ta.

— Chiar vrei? întrebă ea sarcastic. Ce bine că te-ai decis să fii cinstit cu mine, după ce ai tras deja propriile concluzii. Tu şi Adam sunteţi exact la fel, ca doi câini care se ceartă pe un os. Eu n-am de gând să fiu manipulată de niciunul dintre voi. Cum îndrăzneşti să mă priveşti bănuitor când eu am încercat din răsputeri să am încredere în tine? Nu merit şi eu acelaşi respect? Aceeaşi încredere?

Nu se auzi nimic şi niciunul dintre ei nu rosti un cuvânt. Nikolas păru preocupat de ceva lăuntric, ceva ce-i absorbea toată atenţia. Emma îi privi chipul aspru, linia dreaptă a nasului şi pometii unghiulari, luminaţi de razele lunii.

Nikolas trase aer adânc în piept şi expiră încet.

— Ştiu că nu l-ai invitat, spuse apăsat. Când te-am văzut aici, cu el, mi-a venit să vă strâng de gât pe amândoi. Am fost gelos.

Emma simţi cum furia i se topeşte.

— N-ai de ce să fii gelos.

— Nu?

Prinţul tăcu o vreme, apoi adăugă:

— Acum şase luni eram tot aici şi te-am auzit spunându-i lui Adam că-l iubeşti. Mie nu mi-ai spus niciodată asta.

— Nu ţi-am spus-o în viaţa ta anterioară? întrebă ea încercând să glumească.

— Ba da, răspunse el pe un ton serios. Şi vreau să aud din nou cuvintele astea. E singurul lucru care mă susţine, Emma.

*

Spre uşurarea tuturor, restul sărbătorii trecu fără evenimente. Nikolas uită de familia Milbank şi se ocupă de ai lui, de conac şi de proprietăţi. Găsise în sfârşit un profesor pentru Jake şi îl chemă la ei într-o după-amiază. Domnul mai în vârstă veni în bibliotecă, unde aşteptau prinţul şi fiul său.

Nikolas îi făcu semn profesorului să se aşeze.

— Domnule Robinson, eu şi fiul meu am vrea să vă oferim poziţia de profesor. Aveţi recomandări excelente şi după întâlnirea de săptămâna trecută am căzut de acord că dumneavoastră sunteţi persoana potrivită.

Robinson, un domn cu părul cărunt, predase la Eton în ultimii patruzeci de ani, şi dorea să ducă o existenţă mai simplă lucrând ca profesor particular. Umorul şi blândeţea lui îi plăcuseră lui Nikolas, dar atitudinea demnă sugera disciplină şi bun-simţ. Mai important, Jake îl plăcea şi îl vedea ca pe un bunic.

Robinson zâmbi.

— Accept, spuse fără întârziere. Aş putea să

adaug că e neobişnuit ca elevul să aibă un cuvânt de spus în alegerea profesorului, dar mă bucur să văd asta.

Îl privi pe Jake şi zâmbi.

— Cred că o să ne înţelegem bine, eu şi domnul Jacob.

— O să aveţi o locuinţă oriunde vom merge noi. Am dori să şi călătorim împreună.

— Abia aştept, alteţă. Călătoriile sunt ocazii excelente de învăţătură, chiar şi pentru cineva de vârsta mea.

— Foarte bine, atunci…

Nikolas se întrerupse când îl văzu pe majordom în prag.

— Da, Stanislaus?

— Un curier a livrat asta, alteţă.

Majordomul îi aduse un plic sigilat, apoi ieşi.

— Mă scuzaţi, îi spuse prinţul domnului Robinson, rupând sigiliul de ceară şi citind biletul care îi era adresat numai lui.

„Nikolas,

Vreau să discutăm ceva foarte important. Are legătură cu Emma. Ne întâlnim la Southgate Hall, astăzi la patru după-amiaza. Aş prefera să nu spui nimănui.

Stokehurst.”

— *Ce* naiba? murmură Nikolas, apoi reciti biletul.

Mesajul nu părea în stilul direct al lui Luke, dar poate că omul era îngrijorat din pricina fiicei sale.

Nikolas nu avea de ales, trebuia să meargă acolo. Voia să se înţeleagă bine cu familia Emmei, iar dacă asta însemna să-i facă pe plac tatălui ei, atunci merita efortul.

Jake îl privi curios, iar domnul Robinson păru puţin îngrijorat.

— Veşti proaste, alteţă?

— Nu, spuse Nikolas pe un ton gânditor. Doar neaşteptate.

Se îndoia că Emma ştia despre mesajul tatălui ei. În acea zi nu era acasă, ci la o întâlnire a Societăţii Regale pentru Tratarea Omenească a Animalelor. Adesea, astfel de adunări durau şi o zi întreagă, aşa că era puţin probabil să se întoarcă înainte de cină. Dacă pleca imediat, putea să ajungă la reşedinţa din provincie a familiei Stokehurst şi să se întoarcă înaintea ei.

Puse biletul pe un colţ al biroului.

— Socrii, comentă sec. Nu par niciodată mulţumiţi dacă nu te obligă la eforturi.

Domnul mai în vârstă zâmbi.

— Sunt de acord, alteţă. Soţia mea a murit cu zece ani în urmă, iar familia ei încă mă mai inoportunează.

Nikolas zâmbi şi-i ciufuli părul fiul său.

— Jake, eu trebuie să plec, aşa că poate poţi tu să-i arăţi camera de studiu domnului Robinson.

Se întoarse spre profesor şi adăugă:

— Stanislaus o să vă ajute să vă mutaţi aici până la finalul săptămânii. Daţi-i o listă cu lucrurile necesare.

— Mulţumesc, prinţe Nikolas. E o onoare să mi

se încredinţeze educaţia tânărului Jacob.

Jake îl trase nerăbdător de mânecă pe tatăl său.

— Unde te duci, tati?

— Mă întorc până la cină.

— Vreau să merg cu tine.

— Nu şi de data asta. Tu trebuie să rămâi aici şi să fii bărbatul în casă până când mă întorc eu.

— Bine, tată, răspunse Jake ascultător, dar încruntându-se.

*

Emma se întoarse de la întâlnire strălucind de fericire. Întâlnirea în sine fusese una obişnuită, chiar plicticoasă, cu puţine veşti, şi se terminase devreme. Diferit fusese felul în care o tratau oamenii. Aşa cum îi promisese Nikolas cândva, influenţa ei socială crescuse de cel puţin zece ori numai fiindcă era soţia lui.

Toţi membrii Societăţii aflaseră despre averea prinţului şi despre titlul ei şi toată lumea o felicitase, fusese de acord cu sugestiile ei, îi lăudase inteligenţa şi spiritul caritabil. Preşedintele o proclamase, chiar, cel mai de preţ membru al asociaţiei. Emma se simţise stânjenită, bucuroasă şi puţin iritată că munca ei de dinainte nu-i adusese recunoaşterea pe care i-o adusese căsătoria cu Nikolas.

Intră în conac şi se cutremură de plăcere când simţi căldura dinăuntru.

— Bună ziua, Stanley, îi spuse majordomului

care venise să o ajute să-şi dezbrace pelerina, pălăria şi mănuşile. Unde e soţul meu? În bibliotecă?

— A plecat acum câteva minute, alteţă.

— Da? De ce?

— Nu mi-a spus, doamnă.

— Emma! strigă Jake din spatele ei, coborând treptele alături de un domn mai în vârstă, bine îmbrăcat, care păşea agale. Dânsul este profesorul meu, domnul Robinson.

Emma îi oferi omului un zâmbet călduros.

— Soţul meu mi-a povestit despre dumneavoastră, domnule Robinson. Aţi decis să acceptaţi postul?

— Da, alteţă.

— Mă bucur foarte mult, spuse ea, apoi se uită spre Jake. A spus Nikolas când se întoarce?

— Înainte de cină.

— Ştii unde a plecat?

— Da.

Când nu primi nicio altă informaţie, ea zâmbi şi întrebă cu răbdare:

— Vrei să-mi spui şi mie?

— Nu pot. Trebuie să-ţi arăt.

Nedumerită, Emma îl urmă pe băiat în bibliotecă, iar profesorul rămase alături de majordom, în foaier. Jake se îndreptă spre biroul lui Nikolas şi căută printre hârtii până găsi biletul.

— Poftim.

Emma clătină reprobator din cap.

— Nu-i frumos să cauţi printre scrisorile altora, Jake.

— Dar tu ai vrut să afli.

— Da, dar…

Se uită la bilet dorindu-şi să poată să-l citească.

— La naiba, spuse încet, apoi îl luă zâmbind larg. O să fac un lucru foarte urât, Jake. E frumos să le respectăm intimitatea celorlalţi.

— Da, doamnă.

O privi citind misiva, cu ochii strălucitori şi aurii ca ai unei pisici. Emma se declară nedumerită.

— Cât de ciudat.

Tatăl ei n-ar fi trimis un astfel de mesaj. De ce ar fi făcut…

— Ăsta nu e scrisul lui! strigă ea.

Simţi cum i se strânge stomacul. Ceva nu era în regulă. Scrisul era al lui Adam Milbank. O clipă i se împăienjeni privirea, iar cerneala păru să se transforme în viermuşi. Văzuse scrisul acela şi înainte, când Adam îi trimisese scrisori de dragoste şi acel ultim bilet de adio. Adam Milbank voia să se vadă singur cu Nikolas. Biletul alunecă dintre degetele Emmei şi căzu încet pe podea. Îşi aminti de lucrurile pe care le spusese vicontele despre soţul ei şi cuvintele lui i se amestecară în minte.

„Nu pot să nu mă gândesc la ce mi-a fost luat. Soţul tău s-a strecurat în vieţile noastre şi mi-a luat tot ce mi-am dorit vreodată.”

„O să îmi iau revanşa, şi-ţi promit că nu mai durează mult. Ţi-o datorez ţie, Emma, dar şi mie…”

„Cineva ar trebui să facă lumii o favoare şi să ne scape de el, înainte să mai distrugă şi alte vieţi.”

— Nu, rosti Emma strângând pumnii. E o nebunie. N-ar face aşa ceva.

Dar ştia că Nikolas era în pericol. Ignoră întrebările nedumerite ale lui Jake şi se îndreptă spre dulapul de lemn în care soţul ei păstra sticlele de băutură şi alte câteva lucruri de valoare.

— Ai făcut bine că mi-ai arătat biletul, Jake, spuse ea căutând prin dulap. Acum te rog să mergi în foaier.

— Dar de ce…

— Ascultă-mă, îi spuse ea, zâmbindu-i peste umăr. O să fie bine, spuse pe un ton vesel.

Jake îi făcu pe plac şi se îndepărtă cu paşi mici. Emma găsi ce căuta, un set de pistoale într-o cutie din mahon. Scoase revolverul din aur, argint şi fildeş. Era greu în palma ei şi îi dădea încredere. Se asigură că era încărcat şi îl băgă în buzunarul rochiei, ascuns între faldurile grele ale materialului. Se îndreptă spre intrare şi îşi ceru pelerina. Deşi credea că are o expresie calmă pe chip, probabil că îşi trăda emoţiile cumva, fiindcă majordomul şi profesorul îi aruncară priviri îngrijorate.

— Stanley, cere să mi se aducă trăsura în faţă, spuse scurt. Sunt sigură că n-au deshămat caii încă.

Majordomul ezită, de parcă ar fi vrut să întrebe ceva sau să-i ceară să nu plece, dar când privirile li se întâlniră, omul dădu din cap.

— Da, alteţă.

*

În faţa porţilor mari de pe proprietatea Stokehurst aştepta deja o trăsură, iar caii sforăiau, scoţând aburi fierbinţi pe nas. Porţile erau la mile depărtare de Southgate Hall, la marginea unei păduri dese, pe o cărare ce fusese cândva aleea principală spre conac. Acum era nefolosită, după ce se construise o poartă nouă şi o cale mai rapidă spre casă.

Nikolas îşi lăsă trăsura trasă de un singur cal şi se îndreptă spre fosta casă a portarului. Era frig, dar nu ca în Rusia. Cu toate astea, abia aştepta să se termine întâlnirea, ca să poată să se întoarcă la Emma. La naiba cu socrul lui, care voia să se întâlnească aici, dar Nikolas se gândi că-i datorează omului măcar atât.

Deschise uşa grea din lemn şi intră în clădirea cuprinsă de umezeală şi luminată numai de razele firave ale soarelui care intrau prin ferestrele dreptunghiulare. Clipi de câteva ori, ca ochii să i se obişnuiască în semiîntuneric.

— Bine, Stokehurst, spuse încet. Spune-mi despre ce e vorba.

Vocea care-i răspunse nu era a lui Luke, ci una scăzută, ostilă, mândră:

— Nu eşti obişnuit cu astfel de încăperi, atât de sărace, aşa e? Numai ce-i mai bun pentru prinţul Nikolas. O casă frumoasă, lux, o soţie minunată… Dar acum toate astea o să-ţi fie luate. De acela căruia tu i-ai furat tot.

Cel care vorbise ieşi la lumină, iar Nikolas îl recunoscu pe Adam Milbank. Surprins şi dezorientat, Nikolas îl privi fără să clipească.

— Ce naiba vrei?

Milbank îi făcu semn cu mâna, arătându-i pistolul mare pe care-l ţinea.

— Vreau răzbunare şi o să mă răzbun cu arma asta. Ai fost gelos pe relaţia dintre mine şi Emma, aşa că mi-ai furat-o. Crezi că eşti mai bun decât mine, nu? Ei, să ştii că diferenţa dintre noi e foarte mică, Angelovsky. Niciunul dintre noi nu o merită pe Emma.

Adam ţinti şi trase siguranţa pistolului.

— Asta e arma lui Stokehurst. O să te omor cu ea şi o să te las aici, pe proprietatea lui. Tu şi cu el aţi conspirat împotriva mea şi acum e momentul dreptăţii.

— Prostule, spuse Nikolas uitându-se direct spre pistolul care tremura în mâna lui Adam, trădându-i agitaţia. Nimeni n-o să creadă că Stokehurst a tras.

— Pot cel puţin să arunc umbra îndoielii asupra numelui de care e atât de mândru. Şi lumea o să fie un loc mai bun fără tine, rus egoist şi nemernic!

— Ce crezi că o să se întâmple după aceea? întrebă Nikolas, uitându-se în ochii lui Milbank, care începuse să asude. O să ajungi spânzurat şi tot n-o s-o ai pe Emma. Nu te vrea.

— M-a vrut până când ne-ai distrus tu vieţile!

Mâna în care ţinea arma zvâcni, iar Nikolas tresări. Milbank râse aspru.

— Foarte bine că te temi, Angelovsky. Am de gând să fac asta. O să te omor şi n-o să-mi pară mai rău decât mi-ar părea dacă aş omorî o muscă. Dar mai întâi, aşează-te în genunchi.

Nikolas ezită, aşa că Milbank deveni şi mai furios.

— Îngenunchează pe podea! Vreau să te văd umilit.

Încet, Nikolas se aşează în genunchi, uitându-se la cel din faţa lui cu ură.

— Am început să pun la cale planul ăsta în ziua în care ai luat-o de soţie pe Emma, spuse Adam. De atunci încoace, viaţa ta n-a valorat nici cât o ceapă degerată.

Nikolas îşi umezi buzele uscate.

— Ţi-ai sacrifica viaţa doar ca să te răzbuni? Cum rămâne cu soţia ta?

— Soţia mea, repetă Adam, râzând cu amărăciune. O găinuşă grasă, care bate la cap pe toată lumea. De fiecare dată când mă uit la Charlotte îmi amintesc că din cauza ta m-am însurat cu ea, şi că tu o ai pe Emma. Tu, care o meriţi mai puţin decât oricare bărbat de pe pământ.

— Nu neg, spuse Nikolas încet.

— Emma o să-mi mulţumească tot restul vieţii pentru gestul ăsta.

— Nu, Adam.

O altă voce întrerupse scena, făcându-i pe amândoi să tresară. Erau atât de atenţi unul la celălalt încât niciunul nu văzuse silueta subţire care se strecurase prin uşa întredeschisă. Emma rămase o clipă în prag, cu tivul rochiei pe pământul umed, cu chipul umbrit, apoi păşi înainte, ţinând cu o mână sigură un revolver îndreptat spre Adam.

— E o nebunie. Lasă arma jos. Dacă-i faci

vreun rău, te omor.

— Emma, ieşi de aici! se răsti Nikolas, cuprins de o teroare îngheţată.

Soţia lui, copilul... Nu trebuia să păţească nimic, orice sar fi întâmplat cu el. Adam abia dacă se uită la Emma.

— Nu vreau să-l omor în faţa ta, dar o s-o fac dacă trebuie.

— Pentru Dumnezeu, de ce faci asta? întrebă Emma pe un ton chinuit. Încerci să-l sperii? Ai reuşit să ne sperii pe amândoi. Acum lasă arma jos.

Adam părea din ce în ce mai speriat şi mai agitat, iar pistolul îi tremura în mână.

— Ar trebui să te bucuri că scap lumea de el. Nu asta vrei, Emma? Doar nu-l iubeşti pe monstrul ăsta. Doar vrei să scapi de el.

— Nu vreau asta, spuse ea cu bărbia tremurând. Opreşte nebunia asta, Adam.

— La naiba, Emma, te rog, pleacă! spuse Nikolas disperat.

Nu putea să lase soarta să-i despartă din nou. După cât suferise, după câte învăţase, oare avea s-o piardă iar? În minte îi răsună ecoul ultimelor cuvinte ale Emeliei: „N-o să te mai văd niciodată, nu-i aşa?” şi răspunsul său: „Nu în această viaţă”.

— Emma, ieşi de aici.

— Să nu mai aud un cuvânt din gura ta! strigă Adam privindu-l cu ură, apoi îndreptându-şi atenţia asupra Emmei. Nu mi-am dat seama ce simţeam pentru tine până când nu te-am pierdut. Trebuie să fac asta. Nu pot să-l las să câştige. N-o să mă mai

simt niciodată bărbat dacă-l las să scape nepedepsit. Nimeni nu m-a crezut când am spus că te iubesc, Emma. Nici măcar tu. Asta e singura cale prin care pot s-o dovedesc. Atunci o să ştii.

— Nu trebuie să dovedeşti nimic, spuse Emma. Te cred.

Simţi că-i dau lacrimile şi o voce ţipă speriată în mintea ei „Te rog, nu-i face rău!”. Clipi ca să alunge lacrimile şi ţinu pistolul îndreptat spre Adam.

— Dar eu nu te-am iubit pe tine. Mă simţeam singură şi eram nesigură de mine, iar tu m-ai flatat şi m-ai făcut să mă simt dorită. Imaturitatea m-a făcut să confund asta cu iubirea…

— Te-a păcălit el ca să crezi asta, spuse Adam aprins.

— Noi doi eram prieteni şi am ţinut unul la altul, dar asta nu înseamnă iubire. Acum avem fiecare viaţa sa, alături de altcineva. Nu trebuie să distrugi toate astea. N-o să obţii nimic aşa. Lasă arma şi hai să plecăm. Merg cu tine undeva şi discutăm…

— Nu, spuse Nikolas repede.

— Tu n-ai de ales, se răsti Adam. Eu deţin controlul, nu tu!

— Lasă arma, spuse Emma. Serios, Adam.

— Nu pot, răspunse el încăpăţânat.

— Acum.

Adam păru că nu o aude. Îl privea atent pe Nikolas.

— E prea târziu.

Pentru tot restul vieţii, Emma avea să-şi

amintească acel moment ca pe unul desprins din timp, secunde care se transformaseră în ore, fiecare mişcare clară, vizibilă, simplu de înţeles. Orice ar fi văzut Nikolas în ochii lui Adam, acel lucru îl convinse că avea să moară. Se întoarse spre Emma ca să o vadă pentru ultima dată, cu ochii aurii şi pătrunzători.

Ea apăsă pe trăgaci, iar focul de armă răsună nefiresc de tare şi îşi trimise mii de ecouri în mintea ei.

— Nikolai! se auzi un strigăt ascuţit, despre care abia mult mai târziu ea înţelese că fusese al ei.

Adam se răsuci pe loc din cauza loviturii, iar partea de sus a umărului său parcă explodă roşu. Pistolul i se descărcă, iar glonţul zbură pe o traiectorie necontrolată şi se îngropă în peretele din spatele lui Nikolas.

Prinţul rămase nemişcat, iar Adam căzu înaintea lui. Rămăsese încremenit, aşteptând încă să moară. Nu vedea şi nu auzea nimic, era pierdut în vid. Treptat, îşi reveni în simţiri şi îşi dădu seama că e tot în genunchi, pe podea, cu Emma aplecată în faţa lui, cuprinzându-i obrajii în palme şi respirând cald deasupra pielii lui.

— Nikki, şopti ea cu ochii albaştri strălucind de lacrimi. Doamne, cât te iubesc!

Îi sărută pleoapele, obrajii, buzele.

— Uită-te la mine, spuse plângând. Nu pot să te pierd vreodată, m-ai înţeles? Te iubesc.

Nikolas o strânse în braţe, iar vuietul din urechi începu să se domolească. Se uită spre Milbank,

rănit la umăr. Probabil că nemernicul avea să supravieţuiască. Se întoarse spre Emma şi încercă să-i şteargă lacrimile care-i curgeau pe obraji. Părea atât de vulnerabilă, ca o tigroaică speriată, căutând alinare. Între ei nu mai exista nicio barieră şi se strânseră în braţe. Iubirea lor era în sfârşit întreagă, cu toate nefericirile trecutului uitate.

— Cum ai ştiut…

— Am văzut biletul. Am ştiut că e scrisul lui Adam şi că avea de gând să-ţi facă rău. Trebuia să vin să te găsesc.

El o strânse mai tare.

— Să nu cumva să te mai pui vreodată în aşa pericol. Pentru niciun motiv.

Ea zâmbi printre lacrimi.

— Nu poţi să-mi spui tu ce să fac, rosti, ştergându-se la ochi cu mâneca.

— Nu plânge, şopti el. Suntem în siguranţă, s-a terminat.

— Când mi-am dat seama că Adam vrea să te omoare, am înţeles cât de goală ar fi viaţa mea fără tine. Am nevoie de tine, rosti tremurând de emoţie. Ai face bine să rămâi cu mine pentru totdeauna, Nikolai, sau o să-ţi fac viaţa un coşmar.

— Mi-ai spus Nikolai, rosti el atingându-i obrazul umed.

— Da?

Emma păru tulburată. Se gândi o clipă, apoi spuse rar:

— Aşa e. Mă întreb de ce. Poate că încep să cred şi eu în visul tău.

Lui nu-i mai păsa despre asta, nu când viitorul

era plin de bucurii.

— Nu contează. Dacă mă iubeşti, ruişka...

— Da, şopti ea, trăgându-l mai aproape.

Epilog

În lunile care urmară acuzaţiei de tentativă de omor şi procesului lui Adam Milbank, soţia sa, Charlotte, găsi că atenţia publicului şi dispreţul societăţii erau prea greu de îndurat, aşa că fugi la familia şi la casa ei din America, unde rudele puteau s-o protejeze. Găsit vinovat de un juriu format din egalii săi, Adam primi condamnarea la închisoare pentru scurt timp şi i se confiscară mare parte din avere şi din proprietăţi.

Emma se gândea din când în când cu vinovăţie la el şi se întreba dacă nu cumva ar fi putut să facă sau să spună ceva care să-l împiedice să încerce să-l omoare pe Nikolas. La fel ca şi ea, Adam se îndrăgostise de o iluzie şi îi învinovăţea pe alţii pentru nereuşitele sale. Slavă Domnului că ea învăţase să nu mai facă asta, fiindcă altfel n-ar fi putut să fie fericită cu soţul ei.

În ultimele luni de sarcină, lumea ei se redusese la conacul lor şi la cele ale familiei şi prietenilor lor. Femeile în starea ei erau încurajate să nu apară în public decât în primele luni, când încă puteau să-şi ascundă corpurile sub şaluri şi eşarfe. Tasia şi alte câteva doamne veneau des în vizită, ca să-i uşureze plictiseala, dar nu mai putea să meargă la teatru, la petreceri şi la baluri, nu mai putea să călărească prin parc sau să se plimbe prin

Londra şi, cel mai rău, munca în menajerie îi era aproape interzisă.

Nikolas aproape c-o scosese cu forţa din grajd într-o după-amiază în care fusese adus acolo un cal nou. Animalul temperamental fusese tratat rău de fostul său stăpân, aşa că nu avea deloc încredere în oameni. După ce-l lovise pe grăjdarul care încerca să-i oblojească un picior bolnav, Emma încercase să-l liniştească. Nikolas, care fusese anunţat de un servitor despre ce făcea soţia sa, se grăbise la grajd.

Emma se simţise vinovată la început, apoi se comportase ca un copil răzvrătit când soţul ei o luase de mijloc şi o scosese din clădire.

— Lasă-mă câteva minute ca să încerc să-l liniştesc, spusese pe un ton supărat. Fac mereu aşa cu alte animale, doar m-ai văzut!

— Calul ăla a muşcat şi a lovit pe toată lumea, răspunsese Nikolas supărat, trăgând-o după el.

— Pot să iau şi singură decizii, insistase ea, deşi ştia că soţul ei are dreptate.

— Nu şi cât timp eşti însărcinată.

Îi luase mult să se liniştească în acea după-amiază. Era supărată mai mult pe sine însăşi, pe faptul că, pentru prima dată în viaţă, depindea fizic de alţii. Obosea repede şi pasul ei vioi începea să semene cu legănatul unei răţuşte.

— N-o să dureze la nesfârşit, murmură Nikolas aşezându-se lângă ea pe pat.

O strânse în braţe şi o mângâie pe burtă şi pe sâni. Emma îl simţi zâmbind.

— Să ştii că nu mi-e uşor să-i las pe servitori să

facă lucrurile pe care vreau să le fac eu. Şi nu doar asta, dar merg greu şi sunt grasă…

El râse încet şi îşi opri palma pe abdomenul ei.

— Eşti subţire peste tot, numai aici nu, ruişka. Nu eşti grasă, eşti gravidă. Ruşii cred că nu există nimic mai frumos decât o femeie în starea ta.

— Noi nu suntem în Rusia, spuse ea pe un ton ursuz. Suntem în Anglia, unde o viitoare mamă nu e deloc la modă.

Nikolas începu să-i maseze mijlocul, găsind locurile dureroase şi apăsând, până când Emma oftă uşurată.

— Cât iubesc mâinile astea, murmură arcuindu-se puţin.

— Numai mâinile?

— Ei bine, numai pe ele le simt acum.

— Dar asta? spuse el, lipindu-şi şoldurile de şoldurile ei ca să-i arate cât era de aprins. Te găsesc încântătoare, frumoasă şi foarte atrăgătoare, spuse sărutând-o pe gât. Ce zici de asta, mămico?

Emma zâmbi şi se mişcă puţin.

— Zic că eşti un bărbat ciudat, cu gusturi perverse.

Se întoarse pe spate şi-l luă pe după gât.

— Şi eu am noroc că sunt soţia ta.

*

Două luni mai târziu, Emma stătea în pat cu fiica ei nou-născută, iar Nikolas era alături de ele. Cu vârful unui deget, ea mângâie puful roşcat de

pe capul copilului. Pe obrajii trandafirii ai bebeluşului cădeau umbrele lungi ale unor gene la fel de roşcate ca ale ei.

— Cum să-i spunem? întrebă. Numele la care m-am gândit mi se par toate nepotrivite.

— Am eu o sugestie, spuse Nikolas mângâindu-i genunchiul peste cuvertură. Mi-ar plăcea să-i spunem Mary, după mama ta.

Emma tăcu o vreme, aplecată deasupra copilului. Când se uită la soţul ei, în ochi îi străluceau lacrimi de fericire.

— Da, mi-ar plăcea. O s-o cheme Mary Nikolaevna Angelovsky. Dumnezeu ştie că n-o să înveţe niciodată să-l scrie.

Îi întrerupse o bătaie la uşa dormitorului.

— Da? întrebă Nikolas întorcându-se ca s-o vadă pe camerista din prag.

— Alteţă, a venit un pachet pentru domnia voastră acum câteva minute. Domnul Stanislaus spune că e de la sir Almay. Să-l las în bibliotecă?

Emma văzu cum soţul ei păleşte.

— Nu, spuse el. Adu-l aici.

— Ce e? întrebă ea după plecarea cameristei. Cine e sir Almay?

Nikolas păru că n-o aude, dar după câteva clipe îi răspunse pe un ton pierdut:

— Istoricul pe care l-am angajat ca să cerceteze documentele familiei Angelovsky din Rusia.

Ea se uită de la chipul lui lipsit de expresie la mâna care strângea inconştient cuvertura, şi în acel moment înţelese.

— I-ai cerut să afle ce s-a întâmplat cu Emelia.

— Trebuia.

— Da, sigur.

Emma îl luă de mână şi-i mângâie degetele încordate. Nu putea decât să ghicească importanţa acelui colet. Pentru soţul ei, acea perioadă era încă foarte reală şi-l afecta în mii de moduri mici. Cu siguranţă că ar fi suferit dacă ar fi aflat că Emelia Vasilievna păţise ceva.

— Nikki, orice s-ar fi întâmplat cu ea, n-a fost vina ta. Ştii asta, da?

Nikolas nu răspunse şi se uită la uşă, de parcă s-ar fi aşteptat ca pe ea să intre o fantomă. Camerista se întoarse cu pachetul şi i-l întinse. Emma îi făcu semn, iar fata luă copilul şi îl duse în camera sa, ca să doarmă.

Încet, Nikolas desfăcu şnurul cu care era legat pachetul şi dădu la o parte hârtia de ambalaj. Emma se aplecă spre el, curioasă. Înăuntru erau o scrisoare, două sau trei volume scrise în chirilică şi încă un obiect pe care nu apucă să-l vadă, fiindcă Nikolas îl luă şi îi întoarse spatele ca să se uite mai bine la ce ridicase. Încet, se apropie de fereastră, iar ea îl văzu ducând mâna la faţă, ca să şteargă, poate, câteva lacrimi.

Emma ridică biletul, care era scris în engleză.

„Alteţei sale prinţul Nikolas Dimitriyevich Angelovsky,

Am încheiat sarcina pe care mi-aţi dat-o şi vreau să vă mulţumesc pentru experienţa călătoriei în Rusia. Locuinţa mea de acolo a fost

minunată, şi translatorul, domnul Sigeyov, a fost foarte competent. Dacă aveţi întrebări în legătură cu materialele pe care vi le-am trimis, sunt mai mult decât bucuros să vă ofer şi alte detalii. Majoritatea informaţiilor despre Emelia Vasilievna vin din corespondenţa acesteia cu fiul ei, prinţul Alexei Nicolaevich Angelovsky. Scrisorile erau în posesia surorii dumneavoastră mai mari, Katya, o doamnă încântătoare, care mi le-a dat şi m-a rugat să vă urez numai bine. Se face şi o menţiune despre locuinţa Emeliei în ultimii ei ani de viaţă, într-un mic conac moscovit pe care se spune că împărăteasa l-ar fi vizitat însoţită de Alexei…”

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Nikolas pe un ton aspru, încă privind pe fereastră.

Emma citi repede restul scrisorii, sărind peste câteva pagini.

— Emelia a plecat de la mânăstire după ce tu… După ce a murit Nikolai, spuse ea. Rudele Angelovsky au ascuns-o, pe ea şi pe copil, în St. Petersburg o vreme. Au fost hărţuiţi de oficiali şi de agenţii guvernamentali până când Emelia şi fiul ei au dispărut pentru următorii zece ani. Se poate să fi trăit în locuinţa ei de dinainte, la Preobrazenskoe, fiindcă într-unul dintre ani biserica din sat consemnează în registrul ei o mamă neidentificată şi un copil din flori. Se poate să fi fost Emelia.

Emma găsi încă un pasaj important din raportul lui Almay şi îl citi cu voce tare:

— „La doi ani după moartea ţarului Petru cel Mare, în 1725, Emelia şi fiul ei au revenit. Alexei

avea pe atunci cam nouăsprezece, douăzeci de ani. El a preluat averea familiei Angelovsky şi şi-a asumat rolul de moştenitor al lui Nikolai. Se pare că nimeni din familie nu i-a contestat locul. Alexei i-a dăruit Emeliei un conac din afara Moscovei, unde ea a locuit confortabil tot restul vieţii. În următorii douăzeci de ani, Alexei a crescut averea familiei. Există câteva scrisori din acea perioadă, scrise de mâna lui Alexei şi destinate mamei sale. Sunt incluse în acest pachet. Din corespondenţă se înţelege că Emelia nu voia ca fiul ei să devină consortul împărătesei Elisabeta, fiica ţarului Petru. A trăit suficient ca să-şi vadă fiul însurat cu o nobilă şi pe cei doi copii ai acestora, Serghei şi Lida. Moartea Emeliei a fost înregistrată în 1750. Avea şaizeci şi trei de ani. În colecţia surorii dumneavoastră am descoperit o miniatură a Emeliei Vasilievna, pictată cu puţin timp înainte de moartea ei."

Emma tăcu, înţelegând ce avea Nikolas în mână.

— Nikki? spuse încet, lăsând scrisoarea deoparte.

Se ridică din pat şi merse lângă el, la fereastră. La început nu distinse nimic din cauza luminii puternice. Îi atinse mâna şi aplecă miniatura până când o văzu clar.

Se uită la portretul micuţ al unei femei în vârstă, cu părul argintiu. Avea un chip îmbătrânit, dar elegant, zâmbea, iar culoarea ochilor era neclară. Părea că se uită cu dor la ceva sau la cineva din depărtare.

— Seamănă cu mine? întrebă Emma strângându-i mâna soţului ei.

Avea un nod în gât când adăugă:

— Aşa cred, da.

— Nu s-a măritat cu altcineva, spuse el încet.

Emma ridică privirea şi-i văzu lacrimile de pe obraji.

— Nu, se pare că nu.

— N-a avut pe nimeni.

— A avut copilul, spuse Emma. S-a bucurat de Alexei şi de amintirile despre Nikolai. Ea a ştiut că o să se reîntâlnească. Şi aşa a şi fost.

Emma simţi că soţul ei se relaxează, că e uşurat.

— Da? întrebă el, întorcându-se spre ea şi strângând miniatura în palmă. Cum poţi să fii sigură?

Emma zâmbi şi se sprijini de el, iar Nikolas o cuprinse cu braţele.

— Ştiu eu, crede-mă.

Nikolas îşi lipi obrazul de creştetul ei şi îi şopti cât o iubea, ţinând-o în braţe în lumina caldă a dimineţii.

Sfârşit

„Cea mai bună autoare de Romance...“
SEATTLE TIMES

„Într-o bună zi chiar o să te sărut, îi spuse el, dar acea zi nu e astăzi.“

Cel mai periculos și mai dorit bărbat din Anglia, Nikolas, o vrea cu tot dinadinsul pe Emma Stokehurst, dar frumoasa, încăpățînata, domnișoară e deja promisă altuia. Cu toate astea, prințul în exil ar face orice ca să-i cîștige mîna, dar nu s-ar mulțumi numai cu trupul ei, ci i-ar dori iubirea, ca să umple cu ea golul din inima sa .

„Un erou romantic, întunecat și periculos...
E o adevărată plăcere să citești acest volum...“
PUBLISHERS WEEKLY

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-8991-99-6
9 789738 991996